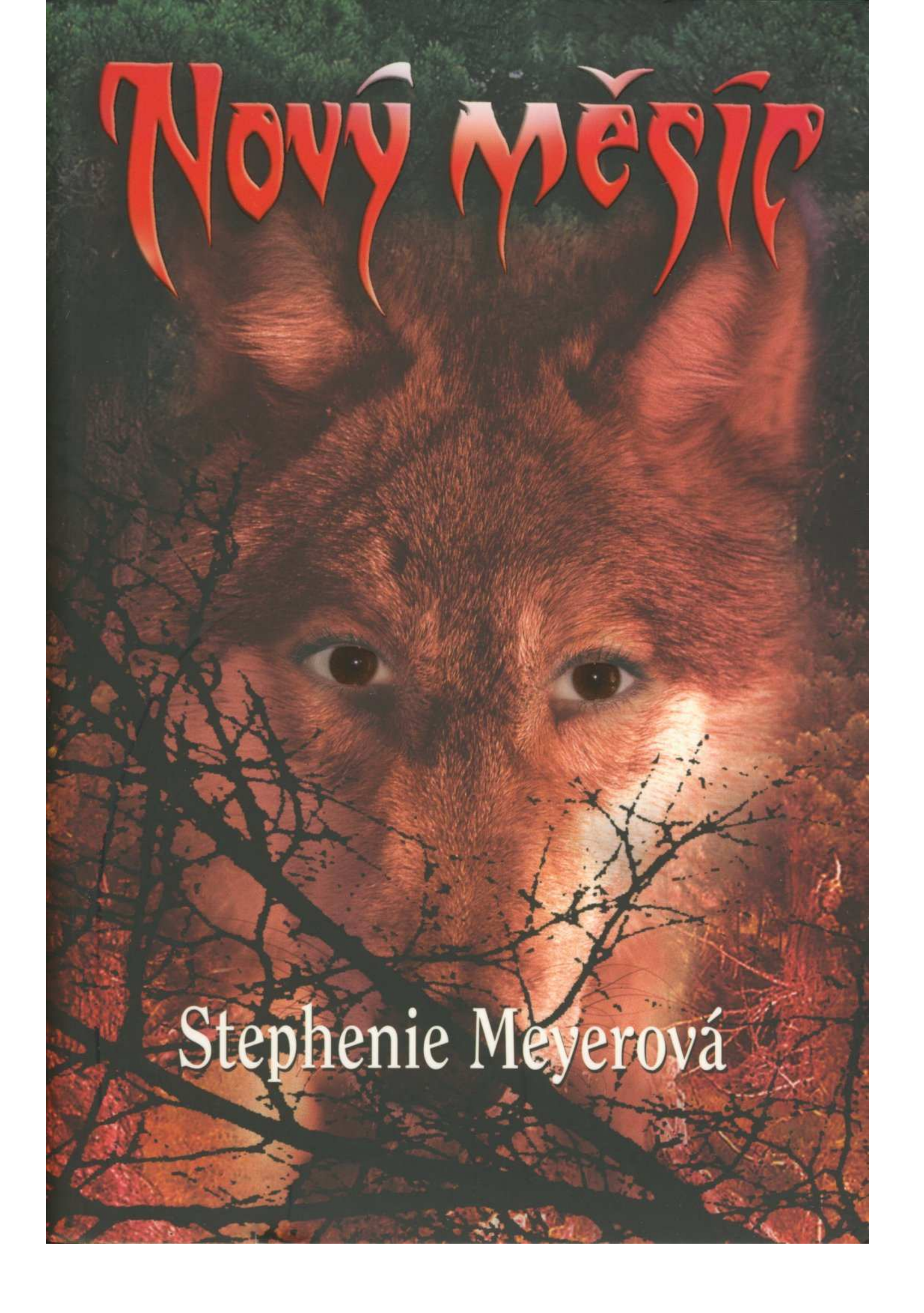

Nový měsíc
Stephenie Meyerová

NOVÝ MĚSÍC

Stephenie Meyerová

www.egmont.cz
EGMONT

Mému otci, Stephenu Morganovi – nikdo mi nikdy nedával víc láskyplné a bezvýhradné podpory než ty. Taky tě mám ráda.

Takové smršti lásky hrozí ztroskotáním,
v největším vzletu zprudka končívají,
jako když střelný prach a oheň vzplanou
v ničivém polibku.

(překlad Jiří Josek, pozn. překl.)
ROMEO A JULIE, jednání 2., scéna 6.

New Moon

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMVI jako svou 1633. publikaci
Z anglického originálu *New Moon*
přeložila Markéta Demlová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Amos typografické studio, s. r. o.
Tisk Finidr, a. s.
TS 14. První vydání

ISBN 80-252-0514-2

PŘEDMLUVA

Měla jsem pocit, jako bych se lapila do takové té děsivé noční můry, kdy člověk musí utíkat, utíkat, až mu praskají plíce, a přitom nedokáže přinutit tělo, aby se hýbalo dostatečně rychle. Jak jsem se prodírala tím netečným davem, připadalo mi, že mám nohy stále pomalejší a pomalejší, ale ručičky obrovských věžních hodin nezpomalovaly. S neoblomnou, lhostejnou silou se neúprosně blížily ke konci – ke konci všeho.

Ale tohle nebyl sen, a na rozdíl od toho, jak to chodí v nočních můrách, jsem neběžela o *svůj* život; utíkala jsem, abych zachránila něco nekonečně cennějšího. Na mém vlastním životě mi v tuto chvíli příliš nezáleželo.

Alice říkala, že je bohužel dost pravděpodobné, že tu dnes obě zemřeme. Možná to mohlo dopadnout jinak, kdyby ji nesvazovalo to zářivé sluneční světlo; jenom já jsem mohla volně přeběhnout přes tohle prosluněné náměstí přecpané lidmi.

A já jsem nedokázala běžet dost rychle.

Takže mi bylo jedno, že jsme v obklíčení našich mimořádně nebezpečných nepřátel. Když hodiny začaly odbíjet a jejich údery vibrovaly pod podrážkami mých pomalých nohou, pochopila jsem, že už to nemám šanci stihnout – a byla jsem ráda, že na mě čeká krvežíznivý nepřítel, nenápadně schovaný v záloze. Protože jako trest za to, že jsem to nedokázala, přijdu o veškerou touhu žít.

Ozval se další úder a slunce pražilo dolů přímo z nadhlavníku.

1. OSLAVA

Byla jsem na devadesát devět procent přesvědčená, že je to jenom sen.

Důvodů, proč jsem si byla tak jistá, bylo víc. Zaprvé jsem stála v zářivém kuželu slunečního světla – v takovém tom oslepujícím jasném slunci, jaké v mém novém domově v deštivém městečku Forks ve státě Washington nikdy nesvítilo. A zadruhé jsem se dívala na svou babičku Marii. Babička byla už šest let mrtvá, takže jsem svou teorii o snu měla slušně podloženou.

Babička se moc nezměnila; její tvář vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatovala. Kůži měla měkkou a zvadlou, poskládanou do tisíce drobných záhybů, které jemně přiléhaly ke kostem vespod. Vypadala jako sušená meruňka, jenom s chomáčem hustých bílých vlasů, které její hlavu obklopovaly jako mrak.

Naše ústa – ta její byla jeden scvrklý faldík vedle druhého – se roztáhla do stejně překvapeného pousmání v přesně ten samý okamžik. Bylo zřejmé, že taky nečekala, že mě tady uvidí.

Chtěla jsem se jí na něco zeptat; měla jsem tolik otázek – v prvé řadě, kde se vzala v mém snu? Co dělala v těch uplynulých šesti letech? Jak se má děda, a shledali se spolu vůbec tam, kde teď jsou? – ale ona otevřela pusu ve stejnou chvíli jako já, a tak jsem mlčela, aby mohla promluvit první. Ona však taky byla zticha, a pak jsme se z rozpaků obě usmály.

„Bello?“

Nebyla to babička, kdo mě zavolal jménem, a tak jsme se obě otočily, abychom viděly, kdo to k nám přichází. Já jsem se nemusela dívat, abych věděla, kdo to je; tenhle hlas bych poznala všude na světě – poznala a zareagovala na něj, ať bych byla vzhůru nebo bych spala… i kdybych byla mrtvá, to se

vsadím. Hlas, pro který bych skočila do ohně – nebo, aby to nebylo tak dramatické, kvůli kterému bych se dennodenně cákala v studeném a nikdy nekončícím dešti.

Edward.

Ačkoliv se mě při pohledu na něj vždycky zmocňovalo radostné vzrušení – při vědomí, ve spánku, kdykoliv – a ačkoliv jsem si byla *téměř* jistá, že jde jenom o sen, zpanikařila jsem, když jsem viděla, jak k nám Edward kráčí v tom zářivém slunci.

Zpanikařila jsem, protože babička neměla tušení, že jsem se zamilovala do upíra – to ostatně nevěděl nikdo –, takže jak jí asi tak vysvětlím, že se třpytivé sluneční paprsky odrážejí od jeho kůže v tisících duhových odlesků, jako kdyby byl stvořený z křišťálu nebo diamantu?

No, babi, možná sis všimla, že můj kluk jiskří. To on tak na sluníčku prostě dělá. Tím si nemusíš lámat hlavu…

Co ho to napadlo? Jediný důvod, proč žil ve Forks, nejdeštivějším místě na světě, byl ten, že mohl za dne vycházet ven, aniž by přitom prozradil rodinné tajemství. Ale teď se tady svým půvabným krokem blížil ke mně – na andělské tváři ten nejkrásnější úsměv –, jako kdybych tu byla úplně sama.

V tu chvíli jsem si přála, abych nebyla jedinou výjimkou, na kterou neplatí jeho tajemný talent; i když jinak jsem byla vděčná, že jsem jediný člověk, jehož myšlenky nedokáže slyšet tak jasně, jako by byly vysloveny nahlas. Teď bych dala nevímco, jen aby mě slyšel, aby zachytil varování, které jsem na něj v duchu křičela.

Vrhla jsem zpanikařený pohled zpátky na babičku, a viděla jsem, že už je pozdě. Právě se otočila a zírala na mě, v očích stejně vyplašený výraz jako já.

Edward – pořád s tím nádherným úsměvem, z kterého se mi srdce pokaždé málem rozskočilo – mě jednou rukou objal kolem ramen a otočil se směrem k babičce.

Babiččin výraz mě překvapil. Místo aby se tvářila zděšeně, dívala se na mě bojácně, jako kdyby čekala na pokárání. A stála v tak divné pozici – jednu paži držela nepřirozeně od těla,

nataženou ve vzduchu a zakroucenou. Jako kdyby tou rukou objímala někoho, koho jsem neviděla, někoho neviditelného…

Až pak, když jsem se podívala pozorněji, jsem si všimla velikého pozlaceného rámu, který vroubil babiččinu postavu. Nechápavě jsem zvedla tu ruku, kterou jsem neměla ovinutou Edwardovi kolem pasu, a natáhla ji, abych se babičky dotkla. Udělala přesně ten samý pohyb jako v zrcadle. Ale tam, kde se naše prsty měly setkat, nebylo nic než studené sklo…

Můj sen znenadání přešel závratnou rychlostí v noční můru.

To nebyla babička.

To jsem byla *já.* Já v zrcadle. Já – stará, vrásčitá, seschlá.

Vedle mě stál Edward, který v zrcadle nevrhal žádný odraz, nesmírně krásný, navěky sedmnáctiletý.

Přitiskl své dokonalé ledové rty na mou zvadlou tvář.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ zašeptal.

* * *

S trhnutím jsem se probudila – oči doširoka vytřeštěné – a zalapala jsem po dechu. Oslepující slunce z mého snu vystřídalo kalné šedé světlo, to známé světlo zamračeného rána.

Jenom sen, říkala jsem si, byl to jenom sen. Zhluboka jsem se nadechla a pak jsem znovu vylítla, když se rozřinčel budík. Malý kalendář v koutku displeje mi oznamoval, že dnes je třináctého září.

Byl to jenom sen, ale svým způsobem přinejmenším docela prorocký. Dnes jsem totiž měla narozeniny. Oficiálně mi bylo osmnáct let.

Tohoto dne jsem se už několik měsíců obávala. A když teď nadešel, bylo to ještě horší, než jsem čekala. Cítila jsem to – byla jsem starší. Člověk stárne každým dnem, ale tohle bylo jiné, horší, definovatelné. Bylo mi osmnáct.

A tolik Edwardovi nikdy nebude.

Když jsem si šla čistit zuby, byla jsem skoro překvapená, že ta tvář v zrcadle se nezměnila. Zírala jsem na sebe a hledala na své bledé pleti nějaké známky hrozících vrásek. Jediné vrásky

ovšem byly ty na mém čele, a věděla jsem, že kdybych se dokázala uvolnit, zmizely by. Nedokázala jsem to. Obočí nad znepokojenýma hnědýma očima se mi stahovalo v ustaranou čáru.

Byl to jenom sen, připomínala jsem si znovu. Jenom sen… ale také moje nejhorší noční můra.

Vynechala jsem snídani, jak jsem spěchala, abych co nejrychleji vypadla z domu. Tátovi jsem ovšem tak docela uniknout nemohla, a tak jsem s ním musela strávit pár minut a sršet veselostí. Upřímně jsem se snažila jásat nad dárky, o které jsem ho nežádala, ale pokaždé, když jsem se musela usmát, mi bylo do breku.

Snažila jsem se sebrat po cestě do školy. Vzpomínka na babičku – ani za nic bych si nepřiznala, že jsem to byla já sama – se dala jen těžko vypudit z hlavy. Zmocnila se mě zoufalost, které jsem se nedokázala zbavit, dokud jsem nezastavila na svém parkovacím místě před střední školou ve Forks a nezahlédla Edwarda, jak se nehybně opírá o své nablýskané stříbrné Volvo. Stál tam jako mramorová pocta nějakému zapomenutému pohanskému bohu krásy. Ten sen k němu nebyl dost spravedlivý. A on tam čekal na *mě,* stejně jako jindy.

V tu chvíli zoufalost zmizela; vystřídal ji údiv. Ani po půl roce chození s ním jsem nedokázala uvěřit, že si zasloužím takovou dávku štěstí.

Vedle něj stála jeho sestra Alice a také na mě čekala.

Samozřejmě že Edward a Alice nebyli doopravdy příbuzní (ve Forks se říkalo, že všechny sourozence Cullenovy si doktor Carlisle Cullen a jeho žena Esme adoptovali, protože oba byli prostě příliš mladí na to, aby měli vlastní dospívající děti), ale jejich kůže měla přesně ten samý bledý odstín, jejich oči měly stejný zvláštní zlatý nádech, pod očima měli ty samé fialové stíny. Alicina tvář, stejně jako Edwardova, byla neuvěřitelně krásná. Někomu, kdo byl v obraze – třeba mně –, ta vzájemná podobnost naznačovala, kdo jsou.

Když jsem viděla, jak na mě Alice čeká – žlutohnědé oči měla rozzářené vzrušením a v rukou držela malý hranatý

balíček zabalený ve stříbrném papíru –, musela jsem se zamračit. Přece jsem jí říkala, že nic nechci, *nic*, žádné dárky, dokonce nestojím ani o to, aby mým narozeninám vůbec někdo věnoval nějakou pozornost. Zjevně moje přání ignorovala.

Zabouchla jsem dveře svého náklaďáčku značky Chevy, model z roku 1953 – na chodník se snesla sprška rezavých vloček –, a šla jsem pomalu k nim. Alice ke mně přiskočila a její elfí obličej zářil pod rozježenými černými vlasy.

„Všechno nejlepší, Bello!“

„Pšššt!“ zasyčela jsem a rozhlédla se kolem, abych se ujistila, že to nikdo neslyšel. To poslední, oč jsem stála, byla nějaká oslava té ponuré události.

Ignorovala mě. „Chceš si rozbalit dárek hned, nebo až potom?“ zeptala se nedočkavě, zatímco jsme kráčely k Edwardovi, který stále čekal opodál.

„Žádné dárky,“ zamručela jsem na protest.

Zdálo se, že konečně pochopila, v jaké jsem náladě. „Jak chceš… tak tedy potom. Líbilo se ti album, které ti poslala maminka? A foťák od Charlieho?“

Povzdechla jsem si. Samozřejmě že věděla, jaké jsem dostala dárky. Edward nebyl jediný, kdo měl v jejich rodině neobvyklé nadání. Alice „viděla“, co moji rodiče plánují, jakmile se pro to oni sami rozhodli.

„Jo. Jsou úžasné.“

„Myslím, že je to pěkný nápad. Maturantka jsi jenom jednou. Můžeš si zdokumentovat, jaké to je.“

„Kolikrát jsi *ty* byla maturantka?“

„To je něco jiného.“

V tu chvíli jsme došly k Edwardovi a on ke mně napřáhl ruku. Nedočkavě jsem se jí chopila a na chvíli přitom zapomněla na svou ponurou náladu. Jeho kůže byla jako vždycky hladká, tvrdá a velmi studená. Zlehka mi stiskl prsty. Podívala jsem se mu do vlhkých topazových očí a moje srdce jako by také něco stisklo, už ne tak zlehka. Když slyšel, jak se mi zajíkl srdeční rytmus, znovu se usmál.

Zvedl volnou ruku a ledovým konečkem prstu mi objížděl rty. „Takže jsme se dohodli, že ti nesmím popřát všechno nejlepší k narozeninám, je to tak?“

„Ano. Tak to je.“ Nikdy jsem nedokázala dost dobře napodobit tu jeho dokonale plynulou, kultivovanou výslovnost. Něco takového si člověk mohl osvojit leda tak v minulém století.

„Já jen pro kontrolu.“ Rukou si prohrábl rozcuchané vlasy. „Co *kdyby* sis to rozmyslela. Mám dojem, že většina lidí má narozeniny a dárky celkem v oblibě.“

Alice se zasmála a znělo to jako stříbrná zvonkohra. „Jasně že se ti to bude líbit. Dneska na tebe má být každý hodný a dělat všechno po tvém, Bello. Tak co je na narozeninách tak strašného?“ Z její strany to byla jen řečnická otázka.

„Stárnutí,“ odpověděla jsem přesto, a hlas jsem neměla tak klidný, jak bych si přála.

Edwardovi vedle mě ztuhl úsměv do tvrdé linky.

„Osmnáct není žádný věk,“ opáčila Alice. „Nebývá to snad u žen tak, že čekají až do svých devětadvaceti, než začnou vyšilovat kvůli narozeninám?“

„Je to víc, než kolik je Edwardovi,“ zamručela jsem.

Povzdechl si.

„Jenom na papíře,“ nedala se Alice a v očích jí vesele hrálo. „A jenom o jeden jediný rok, no, to je toho.“

Říkala jsem si, že… kdybych si mohla být *jistá* budoucností, po jaké jsem toužila, jistá tím, že budu navěky s Edwardem, Alicí a ostatními Cullenovými (pokud možno ne jako vrásčitá stará paní)… pak by pro mě rok nebo dva tím či oním směrem taky moc neznamenal. Ale Edward se zarputile stavěl proti jakékoliv budoucnosti, v které bych byla proměněná. Jakékoliv budoucnosti, v které bych se stala tím, co on – v které bych byla taky nesmrtelnou.

Říkal tomu slepá ulička.

Abych byla upřímná, vážně jsem nechápala, o co mu jde. Co bylo tak úchvatného na smrtelnosti? Upírský život mi

nepřipadal tak strašný – alespoň ne takový, jaký vedli Cullenovi.

„V kolik hodin k nám přijedeš?“ změnila Alice téma. Z jejího výrazu jsem poznala, že připravuje přesně to, čemu jsem se za každou cenu chtěla vyhnout.

„Nevěděla jsem, že mám v úmyslu jezdit k vám.“

„Ale no tak, to není fér, Bello!“ stěžovala si. „Přece nám takhle nezkazíš všechnu radost, no ne?“

„Myslela jsem, že když mám narozeniny, tak jde o to, co chci *já*.“

„Přivezu ji od Charlieho hned po škole,“ odpověděl jí Edward, jako by se nechumelilo.

„Musím do práce,“ protestovala jsem.

„To tedy nemusíš,“ odporovala mi Alice rozhodně. „Už jsem o tom mluvila s paní Newtonovou. Prohodila si s tebou směnu v obchodě na pátek. Vzkazuje ti, že ti přeje všechno nejlepší.“

„Já – já stejně nemůžu přijít,“ zajíkla jsem se a honem hledala nějakou výmluvu. „Já jsem ještě… to… ještě jsem se nepodívala na angličtinu, na *Romea a Julii*.“

Alice se ušklíbla. „Umíš *Romea a Julii* nazpaměť.“

„Ale pan Mason říkal, že to musíme vidět zahrané, abychom to dovedli plně ocenit – tak to přece Shakespeare zamýšlel.“

Edward obrátil oči v sloup.

„Už jsi viděla film,“ namítla Alice.

„Ale ne to zpracování z šedesátých let. Podle Masona bylo nejlepší.“

Konečně Alice odložila svůj sebejistý úsměv a zamračila se na mě. „Tak podívej, Bello, buď to půjde po dobrém, nebo po zlém, ale ať tak nebo tak –“

Edward její vyhrožování přerušil. „Uklidni se, Alice. Když se chce Bella dívat na film, proč by nemohla. Jsou to její narozeniny.“

„Tak vidíš,“ dodala jsem.

„Přivezu ji kolem sedmé,“ pokračoval. „Aspoň budeš mít víc času na přípravy.“

Alicin smích se znovu rozezvonil. „Tak dobře. Nashle večer, Bello! Bude to zábava, uvidíš.“ Zasmála se – v širokém úsměvu odhalila své naprosto dokonalé, blyštivé zuby –, pak mě zlehka políbila na tvář a odtančila na svou první hodinu dřív, než jsem se zmohla na odpověď.

„Edwarde, prosím tě…“ začala jsem s prosíkem, ale on mi na rty přitiskl studený prst.

„Promluvíme si o tom později. Ať nepřijdeme pozdě na hodinu.“

Nikdo se neobtěžoval podívat se po nás, když jsme si sedali na svá obvyklá místa v zadní části třídy. Už jsem s Edwardem chodila dost dlouho na to, aby si o nás ještě někdo povídal. Ani Mike Newton už se nenamáhal vrhat po mně pochmurné pohledy, které ve mně vzbuzovaly slabý pocit viny. Teď se na mě naopak usmál a já jsem byla ráda, protože už se snad doopravdy smířil s představou, že z nás budou vždycky jenom kamarádi. Mike se přes léto změnil – už nebyl v obličeji tak dětsky baculatý, měl zřetelněji vystouplé lícní kosti, a i jeho blonďaté vlasy prošly změnou; místo ježka je teď nosil delší, pečlivě nagelované do naoko ležérního účesu. Bylo na první pohled jasné, odkud bral inspiraci – ale málo platné, Edwardův zjev se nedal napodobit.

Jak den pokračoval, přemýšlela jsem, jak to zařídit, abych se vyvlékla z toho, co se na večer chystalo u Cullenových. Nejenže se budu muset veselit a oslavovat, když mám truchlivou náladu. Ale co je horší, určitě se mi všichni budou věnovat a budou mi dávat dárečky.

Pozornost zaměřená na moji osobu nikdy nevěstí nic dobrého, v tom by se mnou jistě souhlasil každý nešika a nemehlo, který přitahuje nehody tak jako já. Nikdo nestojí o světla ramp, když si v nich pravděpodobně nabije čumák.

A já jsem všechny velmi výrazně žádala – vlastně jsem jim to přímo přikazovala –, aby mi letos nedávali žádné dárky. Vypadalo to, že Charlie a Renée nejsou jediní, kdo se to rozhodli přehlížet.

Nikdy jsem neměla moc peněz, a nikdy mi to nevadilo. Renée mě živila z platu učitelky v mateřské školce. Ani Charlie ve své práci zrovna nezbohatl – byl policejním ředitelem v tomhle mrňavém městečku. Můj jediný osobní příjem pocházel z toho, že jsem tři dny v týdnu chodila pracovat do místního obchodu se sportovními potřebami. V takovémhle zapadákově jsem měla štěstí, že jsem vůbec našla práci. Každý halíř, který jsem vydělala, šel na můj mikroskopický fond určený na školné. (Vysoká škola byl plán B. Pořád jsem doufala v plán A, ale Edward byl tak neoblomný v rozhodnutí, že mě nepřipraví o mé lidství…)

Edward měl *spoustu* peněz – nechtěla jsem ani myslet na to, kolik. Peníze pro něj i pro ostatní členy jeho rodiny téměř nic neznamenaly. Byla to pro ně jenom suma, která narůstá – aby taky ne, vždyť měli k dispozici neomezený čas a sestru, která měla zvláštní nadání předvídat pohyby na burze. Edward moc nechápal, proč mu nechci dovolit, aby za mě utrácel peníze – proč je mi nepříjemné, když mě vezme do drahé restaurace v Seattlu, proč mi nesmí koupit auto, které by dokázalo jet rychleji než osmdesátkou, nebo proč mu nedovolím, aby mi zaplatil školné na vysoké (z plánu B byl totiž až směšně nadšený). Podle jeho názoru jsem byla jen zbytečně tvrdohlavá.

Ale jak jsem mu mohla dovolit, aby mi kupoval drahé věci, když jsem neměla nic, čím bych mu to oplatila? Z nějakého nepochopitelného důvodu chtěl chodit zrovna se mnou. Cokoliv, co mi dával nadto, jenom prohlubovalo ten nepoměr mezi námi.

Po zbytek dne už se ani Edward, ani Alice o mých narozeninách nezmiňovali, takže jsem se začala trochu uvolňovat.

U oběda jsme si sedli k našemu obvyklému stolu.

U toho stolu existovalo podivné příměří. My tři – Edward, Alice a já – jsme seděli na jednom konci stolu. Ostatní moji přátelé, Mike a Jessica (kteří se nacházeli v nepříjemné porozchodové fázi), Angela a Ben (jejichž vztah letní prázdniny přežil), Erik, Conner, Tyler a Lauren (ačkoliv ta nespadala tak

docela do kategorie přátel), všichni seděli u stejného stolu, ale na druhé straně neviditelné dělicí čáry. Ve slunných dnech, kdy se Edward s Alicí vždycky ze školy ulili, ta čára bez potíží mizela, a to se pak konverzace nenuceně nafoukla, abych se do ní taky vešla.

Edwardovi ani Alici nepřipadalo to drobné odstrkování nějak zvláštní nebo nepříjemné, jak by připadalo mně. Sotva si ho všimli. Lidé byli před Cullenovými vždycky podivně nesví, skoro se jich báli, ale nedovedli si pořádně vysvětlit, proč to tak je. Já jsem byla vzácnou výjimkou z tohoto pravidla. Občas to Edwardovi dělalo starosti, jak moc jsem v jeho blízkosti uvolněná. Myslel si, že je to hazard s mým zdravím – ten názor jsem vehementně odmítala, kdykoliv ho nadhodil.

Odpoledne uběhlo rychle. Škola skončila a Edward mě doprovázel k mému autu, jak to měl ve zvyku. Ale tentokrát mi podržel otevřené dveře na straně spolujezdce. Jeho auto mu určitě odveze domů Alice a on pojede se mnou, aby měl jistotu, že mu nikam neujedu.

Založila jsem si ruce na prsou a nehnula se, i když na mě pršelo. „Mám narozeniny, a nesmím řídit, jo?“

„Dělám, jako že žádné narozeniny nemáš, jak jsi to chtěla.“

„Jestli nemám narozeniny, tak k vám dneska večer nejdu…“

„Tak dobře.“ Zabouchl dveře spolujezdce a prošel kolem mě, aby mi otevřel na straně řidiče. „Všechno nejlepší.“

„Pšššt,“ tišila jsem ho váhavě. Vyšplhala jsem do otevřených dveří a přitom jsem litovala, že si nezvolil tu druhou možnost.

Já jsem řídila a Edward zatím ladil autorádio. Pohoršeně zavrtěl hlavou.

„To tvoje rádio má strašně mizerný příjem.“

Zamračila jsem se. Nelíbilo se mi, když se do mého náklaďáčku navážel. Náklaďáček byl skvělé auto – měl svou osobnost, duši.

„Chceš pořádné stereo? Tak si jeď vlastním autem.“ Vypálila jsem ta slova ostřeji, než jsem měla v úmyslu, ale byla jsem tak nervózní z těch Aliciných plánů, že moje už tak ponurá nálada byla ještě černější. Nikdy jsem neměla špatnou náladu, když

jsem byla s Edwardem, a tak když slyšel můj tón, jen stiskl rty, aby se neusmál.

Když jsem zaparkovala u nás před domem, naklonil se a vzal můj obličej do dlaní. Zacházel se mnou velmi opatrně, jemně mi tiskl jenom konečky prstů na spánky, lícní kosti, linii čelisti. Jako kdybych byla mimořádně křehká. Což jsem taky byla – přinejmenším v porovnání s ním.

„Měla bys mít dobrou náladu, obzvlášť dneska," zašeptal. Jeho sladký dech mi ovál obličej.

„A co když nechci mít dobrou náladu?" zeptala jsem se s přerývaným dechem.

Ve zlatých očích mu zadoutnalo. „To je zlé."

Hlava se mi už tak točila, ale on se naklonil ještě blíž a přitiskl mi na rty svoje ledová ústa. Určitě to udělal schválně, věděl, že se přestanu zaobírat svými obavami a soustředím se jen na to, abych nezapomínala dýchat.

Jeho ústa se mi tiskla na rty, chladná, hebká a něžná, tak jsem mu ovinula paže kolem krku a plně se ponořila do toho polibku – s dychtivostí až příliš velkou. Ucítila jsem, jak se mu koutky zvedly, pak pustil můj obličej a sáhl dozadu, aby se vymanil z mého objetí.

Edward byl od začátku velmi opatrný a stavěl našemu fyzickému vztahu mnoho hranic, a sice z toho prostého důvodu, abych vůbec zůstala naživu. Ačkoliv jsem respektovala nutnost udržovat bezpečnou vzdálenost mezi mou kůží a jeho jedovatými, jako břitva ostrými zuby, často jsem na takovéto triviální věci zapomínala, když mě líbal.

„Buď hodná, no tak," dýchal mi do tváře. Znovu mě něžně políbil a pak se odtáhl a ovinul mi ruce zezadu kolem pasu.

Tep mi bušil v uších. Položila jsem si ruku na srdce. Tlouklo mi pod dlaní jako splašené.

„Myslíš, že se v tom někdy zlepším?" divila jsem se hlavně sama pro sebe. „Aby se mi srdce nesnažilo vyskočit z těla pokaždé, když se mě dotkneš?"

„Upřímně doufám, že ne," odpověděl trochu samolibě.

Obrátila jsem oči v sloup. „Tak se radši půjdeme podívat, jak ze sebe Kapuleti s Monteky dělají fašírku, jo?“

„Tvoje přání je mi rozkazem.“

Edward se natáhl na gauč, zatímco jsem pouštěla film a přetáčela úvodní titulky. Když jsem se posadila před něj na kraj pohovky, ovinul mi paže kolem pasu a přitiskl si mě na prsa. Nebylo to tak pohodlné, jako kdybych se opřela do polštáře, protože měl hruď tvrdou a studenou – a dokonale stavěnou – jako ledová socha, ale rozhodně mi to takhle bylo milejší. Stáhl starou vlněnou deku přehozenou přes opěradlo pohovky a zabalil mě do ní, abych tak přitisknutá k němu nezmrzla.

„Víš, Romeo mi odjakživa trochu leze na nervy,“ poznamenal, když film začal.

„Co ti vadí na Romeovi?“ zeptala jsem se trochu dotčeně. Romeo byl jednou z mých nejoblíbenějších literárních postav. Než jsem poznala Edwarda, byla jsem do něj svým způsobem zabouchnutá.

„No, tak zaprvé, je zamilovaný do té Rosaliny – nemáš pocit, že je trochu přelétavý? A pak, pár minut po svatbě, zabije Juliina bratrance. To není zrovna podařené. Dělá jednu chybu za druhou. Dokonale si šlape po štěstí, od začátku do konce.“

Povzdechla jsem si. „Chceš, abych se na to dívala sama?“

„Ne, já se stejně budu většinou dívat na tebe, tak co.“ Prsty mi kreslil obrázky po kůži na paži, až mi z toho naskakovala husí kůže. „Budeš brečet?“

„Asi ano,“ připustila jsem, „pokud budu dávat pozor.“

„Tak to tě nebudu rušit.“ Ale cítila jsem jeho rty ve vlasech, a to mou pozornost velmi rozptylovalo.

Film mě nakonec vtáhl do děje, za což jsem z velké části mohla děkovat tomu, že mi Edward šeptal Romeovy verše do ucha – v porovnání s jeho neodolatelným sametovým hlasem zněl hercův hlas slabě a chraptivě. A k jeho pobavení jsem se opravdu rozplakala, když se Julie probudila a zjistila, že její novomanžel je mrtvý.

„Uznávám, že tady mu trochu závidím,“ prohlásil Edward, když mi osušoval slzy pramenem mých vlasů.

„Je moc hezká.“

Vydal znechucený zvuk. „Nezávidím mu tu *holku* – jenom to, jak snadno může spáchat sebevraždu,“ objasnil žertovným tónem. „Vy lidé to máte tak jednoduché! Stačí vám vypít lahvičku výtažků z bylin…“

„Cože?“ zalapala jsem po dechu.

„Jednou jsem o tom přemýšlel a z Carlisleovy zkušenosti jsem usoudil, že to nebude tak jednoduché. Nejsem si ani jistý, kolika způsoby se Carlisle zpočátku snažil zabít… když si uvědomil, čím se stal…“ Jeho hlas, který předtím zvážněl, získal zase nádech lehkosti. „A pořád se těší skvělému zdraví.“

Otočila jsem se, abych mu viděla do tváře. „O čem to tu mluvíš?“ zeptala jsem se. „Jak to myslíš, že jsi o tom jednou přemýšlel?“

„Letos na jaře, když tě… málem zabili…“ Odmlčel se, zhluboka se nadechl a dalo mu práci vrátit se k tomu škádlivému tónu. „Samozřejmě jsem se snažil zaměřit se na to, abych tě našel živou, ale zároveň jsem v koutku mysli spřádal plány pro případ, že by to nevyšlo. Jak jsem říkal, já bych to neměl tak snadné jako obyčejný člověk.“

Hlavou mi na vteřinu projela vzpomínka na mou poslední cestu do Phoenixu a udělalo se mi mdlo. Cítila jsem to tak jasně – oslepující slunce, vlny horka vystupující z betonu, a já utíkám s úzkostným spěchem, abych se setkala se sadistickým upírem, který mě chtěl umučit k smrti. James na mě čekal v zrcadlové místnosti a mou matku držel jako rukojmí – nebo tak jsem si to aspoň myslela. Nevěděla jsem, že je to všechno jenom lest. Stejně jako James nevěděl, že mě Edward spěchá zachránit; Edward to stihl včas, ale bylo to za pět minut dvanáct. Prsty jsem si podvědomě objížděla srpkovitou jizvu na paži, která byla vždycky o pár stupňů chladnější než ostatní kůže.

Zavrtěla jsem hlavou – jako kdybych ze sebe dokázala setřást špatné vzpomínky – a snažila jsem se pochopit, jak to Edward myslel. Žaludek se mi nepříjemně sevřel. „Plány pro případ, že by to nevyšlo?“ opakovala jsem.

„No, byl jsem rozhodnutý, že bez tebe nebudu dál žít.“ Zvedl oči v sloup, jako kdyby to bylo nad slunce jasné. „Ale nebyl jsem si jistý, jak to *provést* – věděl jsem, že Emmett ani Jasper by mi nikdy nepomohli… takže jsem si říkal, že asi pojedu do Itálie a vyvedu něco, čím bych vyprovokoval Volturiovy.“

Nechtělo se mi věřit, že to myslí vážně, ale jeho zlaté oči byly zamyšlené, zaostřené na něco v dálce, jak přemítal o způsobech, jak ukončit vlastní život. Popadla mě zuřivost.

„Kdo jsou to *Volturiovi?*“ zeptala jsem se.

„Volturiovi jsou rodina,“ vysvětlil mi s pohledem stále nepřítomným. „Velmi stará, velmi mocná rodina našeho druhu. V našem světě jsou přímo něco jako královská rodina, řekl bych. Carlisle s nimi nedlouho po své proměně krátce žil v Itálii, ještě předtím, než se usadil v Americe – pamatuješ, jak jsem ti o tom vyprávěl?“

„Samozřejmě že se pamatuju.“

Nikdy bych nezapomněla na to, jak jsem poprvé přišla k nim domů, do toho velikého bílého domu u řeky, pohřbeného hluboko v lese, ani na pokoj, kde měl Carlisle – Edwardův skutečný otec v tolika ohledech – celou stěnu plnou obrazů, které vyprávěly jeho osobní příběh. Nejživější plátno v nejdivočejších barvách, to největší, které tam viselo, bylo z doby, kdy Carlisle žil v Itálii. Samozřejmě že jsem se pamatovala na čtveřici mužů s jemnými andělskými tvářemi, které malíř namaloval, jak stojí na nejvyšším balkonu a shlížejí dolů na hemžící se barevný dav pod nimi. Ačkoliv byl obraz starý několik století, Carlisle – ten světlovlasý anděl – se od té doby nijak nezměnil. A pamatovala jsem si i ty tři ostatní, Carlisleovy staré známé. Edward o těch třech krásných mužích – dva byli černovlasí, jeden měl vlasy sněhobílé – vůbec nemluvil jako o *Volturiových.* Říkal jim Aro, Caius a Marcus, noční patroni umění…

„S Volturiovými totiž není radno si zahrávat,“ pokračoval Edward, a vytrhl mě tak z mého snění. „Pokud ovšem nechceš umřít – nebo co se to s námi vlastně děje.“ Jeho hlas byl tak klidný, skoro jako by ho ta představa nudila.

Můj hněv se změnil ve zděšení. Vzala jsem jeho mramorový obličej do dlaní a pevně jsem ho držela.

„Něco takového už tě nesmí nikdy, říkám nikdy, ani napadnout!“ prohlásila jsem. „Bez ohledu na to, co by se kdy mohlo stát se mnou, ty máš *zakázáno* si nějak ublížit!“

„Nikdy už tě žádnému nebezpečí nevystavím, takže je to záležitost čistě teoretická.“

„*Nevystavíš* mě nebezpečí! Myslela jsem, že jsme se shodli na tom, že veškerá neštěstí si přivodím vlastní vinou!“ zlobila jsem se čím dál víc. „Jak si vůbec můžeš něco takového myslet?“ I kdybych byla mrtvá, představa, že by Edward přestal existovat, byla neskutečně bolestná.

„Co bys dělala ty, kdyby byla situace opačná?“ zeptal se.

„To je něco jiného.“

Zdálo se, že ten rozdíl nechápe. Uchichtl se.

„Co kdyby se ti něco stalo?“ Zbledla jsem při té představě. „Chtěl bys, abych umřela i já?“

Po dokonalých rysech mu přejel záchvěv bolesti.

„Asi chápu, kam tím míříš… trochu,“ připustil. „Ale co bych si bez tebe počal?“

„Cokoliv, co jsi dělal předtím, než jsem se objevila a zkomplikovala ti celou existenci.“

Povzdechl si. „Od tebe to zní tak jednoduše.“

„Aby ne. Vážně nejsem nijak zajímavá.“

Chtěl se hádat, ale pak toho nechal. „Sporný bod,“ připomněl mi. Najednou se napřímil do méně důvěrné polohy a zvedl mě vedle sebe, takže už jsme se navzájem nedotýkali.

„Charlie?“ uhodla jsem.

Edward se usmál. Po chvíli jsem uslyšela zvuk policejního auta, které vjelo na příjezdovou cestu. Natáhla jsem se a vzala ho pevně za ruku. Tohle táta unese.

Charlie vstoupil dovnitř s krabicí pizzy v rukou.

„Ahoj, děti.“ Usmál se na mě. „Myslel jsem, že když máš narozeniny, dáš si ráda pohov od vaření a umývání nádobí. Máte hlad?“

„Jasně. Díky, tati.“

Charlie Edwardův zjevný nedostatek chuti k jídlu nekomentoval. Už si zvykl, že Edward nikdy nevečeří.

„Vadilo by vám, kdybych si Bellu na večer vypůjčil?“ zeptal se Edward, když jsme s Charliem dojedli.

S nadějí jsem se podívala na Charlieho. Třeba se na narozeniny dívá jako na rodinnou událost, při které má člověk zůstat doma – tohle byly moje první narozeniny od té doby, co se moje mamka Renée znovu vdala a odjela žít na Floridu, takže jsem nevěděla, co mám očekávat.

„To je v pohodě – Mariners hrajou dnes večer se Sox,“ vysvětloval Charlie a moje naděje se rozplynula. „Takže by ze mě stejně byl společník na baterky… Na.“ Vytáhl foťák, který mi dal na návrh Renée (protože budu potřebovat fotky, kterými bych zaplnila svoje album), a hodil mi ho.

Jako kdyby mě neznal – s koordinací jsem měla vždycky problémy. Foťák mi sklouzl ze špičky prstu a padal na podlahu. Edward ho stihl zachytit dřív, než se rozbil na linoleu.

„Pěkný zásah,“ poznamenal Charlie. „Jestli dnes večer Cullenovi pořádají nějakou trachtaci, Bello, měla bys udělat pár fotek. Znáš mámu – bude chtít vidět obrázky dřív, než je stihneš nafotit.“

„Dobrý nápad, Charlie,“ pochválil ho Edward a podal mi foťák.

Namířila jsem ho na Edwarda a pořídila první fotku. „Funguje.“

„To je dobře. Tak si to, děti, hezky užijte.“ Tím nám dal Charlie jasně najevo, že můžeme jít, a už si to mířil do obýváku k televizi.

Edward se vítězoslavně usmál a vzal mě za ruku, aby mě odtáhl z kuchyně.

Když jsme došli k náklaďáčku, otevřel mi znovu dveře spolujezdce, a tentokrát jsem nic nenamítala. Pořád mi dělalo potíže najít ve tmě skrytou odbočku k jejich domu.

Edward jel městem na sever, viditelně popuzen rychlostním omezením, které mu vnucoval můj prehistorický Chevy. Když z

něj chtěl vymáčknout víc než padesátku, motor řval ještě hlasitěji než obvykle.

„Uklidni se," mírnila jsem ho.

„Víš, co by se ti moc hodilo? Takové hezké malé Audi kupé. Tichoučké, velký výkon…"

„Můj náklaďáček je naprosto v pořádku. A když už mluvíme o drahých zbytečnostech, kdybys věděl, kdo se hodí k tobě, neutrácel bys žádné peníze za moje dárky k narozeninám."

„Ani halíř," řekl způsobně.

„Dobře."

„Můžeš mi prokázat laskavost?"

„Záleží na tom, o co jde."

Povzdechl si a jeho líbezný obličej najednou zvážněl. „Bello, poslední skutečné narozeniny, které se u nás slavily, byly Emmettovy v roce 1935. Buď na nás hodná a vyjdi nám dneska večer trochu vstříc. Všichni jsou nadšení a nemůžou se dočkat."

Vždycky mě to trochu vyplašilo, když vyrukoval s něčím takovým. „Dobře, budu se chovat slušně."

„Asi bych tě měl upozornit…"

„To bych prosila."

„Když říkám, že jsou všichni nadšení… mám na mysli opravdu *všechny*."

„Každého z nich?" vypravila jsem ze sebe. „Myslela jsem, že Emmett s Rosalií jsou v Africe." Všichni ostatní ve Forks se domnívali, že starší dva ze sourozenců Cullenových letos odjeli studovat na univerzitu v Dartmouthu, ale já jsem byla lépe informovaná.

„Emmett chtěl být u toho."

„Ale… Rosalie?"

„Já vím, Bello. Neboj se, bude se chovat, jak se patří."

Neodpověděla jsem. Jako kdybych se *mohla* nebát. Na rozdíl od Alice mě Edwardova druhá „adoptovaná" sestra, půvabná zlatovlasá Rosalie, neměla zrovna v lásce. Vlastně to bylo ještě horší. Podle Rosalie jsem byla nevítaným vetřelcem ve skrytém životě její rodiny.

Cítila jsem se kvůli současné situaci příšerně provinile, domnívala jsem se totiž, že právě kvůli mně Emmett s Rosalií otálejí s návratem domů, i když na druhou stranu jsem měla v skrytu duše radost, že se s Rosalií nemusím vídat. Po Emmettovi, Edwardovu veselém statném bratrovi, se mi ale *opravdu* stýskalo. V mnohém mi totiž připomínal staršího bratra, kterého jsem vždycky chtěla… jenom z něj někdy šel daleko větší strach.

Edward usoudil, že radši změní téma. „Takže, když mi nedovolíš koupit ti Audi, nechtěla bys k narozeninám něco jiného?“

Šeptem jsem vyhrkla: „Ty víš, co chci.“

Jeho mramorové čelo se zvrásnilo hlubokými vráskami, jak se zamračil. Určitě ho teď mrzelo, že se radši nebavíme dál o Rosalii.

Dneska už jsme se na toto téma dohadovali až dost.

„Dnes večer ne, Bello. Prosím tě.“

„No, tak možná od Alice dostanu dárek, jaký bych si přála.“

Edward zavrčel – hlubokým, hrozivým hlasem. „Tohle nebudou tvoje poslední narozeniny, Bello,“ přísahal.

„To není fér!“

Měla jsem dojem, že jsem slyšela, jak zaťal zuby.

Právě jsme přijížděli k domu. Ze všech oken prvních dvou poschodí zářilo jasné světlo. Pod stropem verandy visela dlouhá řada rozsvícených japonských lampionů a odrážela měkké světlo na obrovské cedry, které obklopovaly dům. Velké mísy s květinami – růžovými růžemi – lemovaly široké schodiště vedoucí ke vstupním dveřím.

Zasténala jsem.

Edward se párkrát zhluboka nadechl, aby se uklidnil. „Je to večírek,“ připomněl mi. „Snaž se nekazit zábavu.“

„Jasně,“ zamumlala jsem.

Obešel auto, aby mi otevřel dveře, a podal mi ruku.

„Mám jednu otázku.“

Obezřetně vyčkával.

„Když dám vyvolat ten film," řekla jsem a pohrávala si s foťákem v rukou, „budeš na fotkách vidět?"

Edward se dal do smíchu. Pomohl mi ven z auta, vytáhl mě po schodech a pořád se smál, zatímco mi otvíral domovní dveře.

Všichni čekali ve velkém obývacím pokoji; když jsem prošla dveřmi, pozdravili mě hlasitým sborovým „Hodně štěstí, zdraví, milá Bello!" a já jsem se přitom červenala a klopila oči. Předpokládám, že to byla Alice, která rozestavěla všude, kam jen to šlo, růžové svíčky a tucty křišťálových mis naplněných stovkami růží. Vedle Edwardova koncertního křídla byl stůl zakrytý bílým ubrusem, na kterém stál růžový narozeninový dort, další růže, komínek skleněných talířů a hromádka dárků zabalených do stříbrného papíru.

Bylo to stokrát horší, než jsem si dokázala představit.

Když Edward viděl moje muka, ochranitelsky mě objal kolem pasu a políbil mě na temeno.

Edwardovi rodiče, Carlisle a Esme – neskutečně mladí a roztomilí jako vždycky –, stáli nejblíž u dveří. Esme mě opatrně objala, svými měkkými vlasy barvy karamelu se mi otřela o tvář, jak mě líbala na čelo, a pak mi Carlisle položil paži kolem ramen.

„Za tohle se omlouvám, Bello," zašeptal mi. „Nedovedli jsme Alici udržet na uzdě."

Za nimi stáli Rosalie a Emmett. Rosalie se neusmívala, ale aspoň po mně pohledem nevrhala blesky. Emmettova tvář byla roztažená do širokého úsměvu. Neviděla jsem je několik měsíců; už jsem zapomněla, jak úchvatně nádherná Rosalie je – dívat se na ni skoro bolelo. A byl Emmett vždycky tak… *velký?*

„Ty ses vůbec nezměnila," prohlásil Emmett s předstíraným zklamáním. „Očekával jsem viditelný rozdíl, ale ty jsi pořád stejná, rudá ve tváři jako vždycky."

„To ti moc děkuju, Emmette," odpověděla jsem a zčervenala jsem ještě víc.

Zasmál se. „Musím na chvilku odejít,“ – odmlčel se a spiklenecky mrkl na Alici – „tak zatím nedělej nic legračního, ať mi to neuteče.“

„Vynasnažím se.“

Alice pustila Jasperovu ruku a přiskočila blíž, všechny zuby jí v úsměvu jiskřily v jasném světle. Vysoký blonďatý Jasper se také usmíval, ale držel si odstup, opíral se o trám u paty schodů. Myslela jsem si, že během těch pár dnů, které jsme museli strávit společně stěsnaní v hotelovém pokoji ve Phoenixu, svou averzi vůči mně překonal. Ale když jsme se vrátili a on byl zbaven dočasné povinnosti mě chránit, začal se ke mně chovat úplně stejně jako předtím – vyhýbal se mi, jak jen to bylo možné. Věděla jsem, že v tom není nic osobního, že je to jenom takové bezpečnostní opatření, a snažila jsem se na to moc nemyslet. Jasperovi dělalo větší potíže než ostatním dodržovat půst od lidské krve; jejímu pachu odolával mnohem hůř než členové jeho rodiny – neměl v tom ještě tak dlouhou praxi jako oni.

„Je čas rozbalit dárky,“ prohlásila Alice. Vzala mě chladnou rukou za loket a táhla mě ke stolu s dortem a blýskavými balíčky.

Nasadila jsem nejlepší mučednický výraz, jaký jsem svedla. „Alice, vím jistě, že jsem ti říkala, že nic nechci!“

„Ale já jsem tě neposlechla,“ přerušila mě sebevědomě. „Otevři to.“ Vzala mi z rukou fotoaparát a místo něj mi strčila velkou stříbrnou krabici.

Krabice byla tak lehká, jako by byla prázdná. Nahoře byl lísteček, na kterém stálo, že je to dárek od Emmetta, Rosalie a Jaspera. Celá nesvá jsem strhla papír a zírala na krabici, která se skrývala pod ním.

Byla to asi nějaká elektronika, v názvu to mělo spoustu číslic. Otevřela jsem krabici s nadějí, že budu moudřejší. Ale krabice opravdu *byla* prázdná.

„Ehm… děkuju.“

Rosalie se neubránila úsměvu. Jasper se zasmál. „Je to stereo do tvého náklaďáčku," vysvětlil. „Emmett ho právě instaluje, abys nám ho nemohla vrátit."

Alice byla přede mnou vždycky o krok napřed.

„Děkuju, Jaspere, děkuju, Rosalie," řekla jsem jim a usmála jsem se, když jsem si vzpomněla na Edwardovy stížnosti ohledně mého autorádia dnes odpoledne – všechno to bylo samozřejmě předem domluvené. „Děkuju, Emmette!" zavolala jsem hlasitěji.

Zaslechla jsem jeho ohlušující smích z auta a také jsem se neubránila smíchu.

„Teď otevři dárek ode mě a od Edwarda," nabádala mě Alice a hlas jí přeskakoval vzrušením. Držela v ruce malý plochý čtverhranný balíček.

Otočila jsem se, abych po Edwardovi šlehla baziliščím pohledem. „Něco jsi mi slíbil."

Než jsem mohla odpovědět, vpadl Emmett do dveří. „Právě včas!" zavýskl. Natlačil se vedle Jaspera, který se také posunul blíž než obvykle, aby dobře viděl.

„Neutratil jsem ani halíř," ujistil mě Edward. Smetl mi pramen vlasů z obličeje, až se mi kůže pod jeho dotykem zachvěla.

Zhluboka jsem se nadechla a otočila se k Alici. „Tak mi to podej," vzdychla jsem.

Emmett se radostně zachechtal.

Vzala jsem balíček a otočila oči po Edwardovi; přitom jsem strčila prst pod okraj papíru a škubla jsem pod páskou.

„Sakra," zamručela jsem, když mě papír řízl do prstu; vytáhla jsem prst, abych se podívala, jakou škodu to napáchalo. V drobné rance se perlila jediná kapka krve.

Pak se všechno seběhlo hrozně rychle.

„Ne!" zařval Edward.

Vrhl se na mě a strhl mě dozadu přes stůl. Ten spadl, stejně jako já, a spolu s ním i dort a dárky, květiny a talíře. Přistála jsem ve změti rozbitého skla.

Jasper narazil do Edwarda; zarachotilo to, jako když padají kameny ze skály.

Ozval se jiný zvuk, hrozivé vrčení, které vycházelo hluboko z Jasperovy hrudi. Jasper se snažil protáhnout se kolem Edwarda; scvakl zuby jen pár centimetrů od Edwardova obličeje.

V příští vteřině Edward popadl Jaspera zezadu a sevřel ho mohutnými ocelovými pažemi, ale Jasper se s ním pral, jeho divoké prázdné oči byly upřené jenom na mě.

Kromě šoku jsem cítila taky bolest. Spadla jsem na podlahu vedle piana, s rukama instinktivně rozhozenýma, abych zmírnila ten náraz, do ostrých skleněných střepů. Až teď jsem ucítila spalující, bodavou bolest, která vystřelovala od zápěstí až do loketní jamky.

Omámená a dezorientovaná jsem vzhlédla od jasně rudé krve, která mi pulzovitě vystřikovala z paže – do horečnatých očí šesti náhle lačných upírů.

2. STEHY

Carlisle byl jediný, kdo zůstal klidný. V jeho tichém, rozhodném hlase byla znát staletí zkušeností lékaře z pohotovosti.

„Emmette, Rose, odveďte Jaspera ven.“

Tentokrát se Emmett neusmíval, jenom přikývl. „Tak pojď, Jaspere.“

Jasper se marně snažil vymanit se z Emmettova ocelového sevření, kroutil se, snažil se zasáhnout bratra vyceněnými zuby, oči stále vytřeštěné, bez sebe.

Edward byl v obličeji bělejší než křída. Stál nakrčený nade mnou, zřetelně připravený mě bránit. Ze zaťatých zubů mu unikalo tiché varovné mručení. Vsadila bych se, že nedýchal.

Rosalie, na božské tváři podivně uspokojený výraz, si stoupla před Jaspera – udržovala přitom bezpečnou vzdálenost od jeho zubů – a pomáhala Emmettovi přeprat ho a dostat ho ven skleněnými dveřmi, které jim přidržovala Esme, jednu ruku přitisknutou přes nos a ústa.

Její srdcovitá tvář byla zahanbená. „Je mi to moc líto, Bello,“ zavolala na mě a honem šla s ostatními před dům.

„Pusť mě k ní, Edwarde,“ zamumlal Carlisle.

Uplynula chvilička a pak Edward pomalu přikývl a uvolnil svůj postoj.

Carlisle si klekl vedle mě a naklonil se blíž, aby vyšetřil mou paži. Cítila jsem, jak mám obličej ztuhlý šokem, a snažila jsem se ho uvolnit.

„Tady máš, Carlisle,“ řekla Alice a podala mu ručník.

Zavrtěl hlavou. „V ráně je moc skla.“ Naklonil se a utrhl dlouhý tenký pruh látky z bílého ubrusu. Obtočil mi ho kolem paže nad loktem, aby zastavil krvácení. Z pachu krve se mi dělalo nevolno. V uších mi hučelo.

„Bello,“ oslovil mě Carlisle tiše. „Chceš, abych tě odvezl do nemocnice, nebo bys radši, abych tě ošetřil tady?“

„Tady, prosím,“ zašeptala jsem. Kdyby mě vzal do nemocnice, nedokázala bych to v žádném případě utajit před Charliem.

„Přinesu ti brašnu,“ nabídla se Alice.

„Odneseme ji na stůl v kuchyni,“ řekl Carlisle Edwardovi.

Edward mě bez námahy zvedl a Carlisle mi přitom tiskl paži.

„Jak ti je, Bello?“ zeptal se.

„Je mi dobře.“ Hlas jsem měla celkem klidný a vyrovnaný což mě potěšilo.

Edward měl tvář jako z kamene.

Alice už byla v kuchyni. Na stole ležela Carlisleova černá lékařská brašna, malá, ale jasně svítící stolní lampička byla zapojená do zdi. Edward mě opatrně posadil na židli, druhou si přitáhl Carlisle a posadil se vedle mě. Okamžitě se dal do práce.

Edward stál nade mnou, pořád připravený mě bránit, pořád bez dechu.

„Jdi pryč, Edwarde,“ vzdychla jsem.

„Já to snesu,“ nedal se. Ale čelist měl napjatou; oči mu žhnuly intenzitou žízně, kterou přemáhal; pro něj byla mnohem horší než pro ostatní.

„Nemusíš si hrát na hrdinu,“ řekla jsem. „Carlisle se o mě postará i bez tvé pomoci. Jdi radši na vzduch.“

Cukla jsem sebou, jak mi Carlisle dělal s rukou něco, co zabolelo.

„Zůstanu tady,“ rozhodl se Edward.

„Proč se musíš chovat jako masochista?“ zamumlala jsem.

Carlisle se rozhodl zasáhnout. „Edwarde, radši bys měl najít Jaspera, než se dostane příliš daleko. Jsem si jistý, že se na sebe zlobí, a divil bych se, kdyby v téhle situaci poslechl někoho jiného než tebe.“

„Ano,“ souhlasila jsem honem. „Běž najít Jaspera.“

„Tak budeš alespoň užitečný,“ dodala Alice.

Edward mhouřil oči, jak jsme na něj doráželi, ale nakonec přikývl a tiše odběhl z kuchyně zadními dveřmi. Byla jsem si jistá, že od chvíle, kdy jsem se řízla do prstu, se ještě nenadechl.

Paží se mi rozléval tupý, zmrtvělý pocit. Ačkoliv vymazal bolest, připomněl mi, že mám sečné rány, a tak jsem honem bedlivě pozorovala Carlisleův obličej, abych nemusela myslet a koukat na to, co dělají jeho ruce. Jak se skláněl nad mou paží, vlasy mu v jasném světle zlatě zářily. Cítila jsem v žaludku slabé záchvěvy nevolnosti, ale byla jsem odhodlaná nepoddat se té slabosti, která u mě byla běžná. Už jsem necítila žádnou bolest, jenom jemné tahání, které jsem se snažila ignorovat. Přece se nebudu chovat jako dítě.

Kdyby Alice nestála v mém zorném poli, ani bych si nevšimla, že to nakonec vzdala a vykradla se z místnosti. S lehkým omluvným úsměvem na rtech zmizela kuchyňskými dveřmi.

„No, tak už to jsou všichni," povzdechla jsem si. „Že ale dokážu vyklidit místnost."

„To není tvoje vina," uklidňoval mě Carlisle s úsměvem. „Mohlo se to stát komukoli."

„*Mohlo,*" opakovala jsem. „Ale obvykle se to děje mně."

Znovu se zasmál.

Jeho uvolněný klid byl v přímém kontrastu s reakcí všech ostatních ještě překvapivější. Neviděla jsem na jeho tváři sebemenší stopu znepokojení. Pracoval rychlými, jistými pohyby. Jediný zvuk kromě našeho tichého dýchání bylo slabé *cink, cink*, jak drobné úlomky skla padaly jeden po druhém na stůl.

„Jak to dokážeš?" zeptala jsem se. „Ani Alice a Esme…" odmlčela jsem se a udiveně jsem zakroutila hlavou. Ačkoliv se všichni ostatní vyhýbali tradiční stravě upírů stejně důsledně jako Carlisle, on byl jediný, kdo dokázal snést pach mé krve, aniž by trpěl silným pokušením. Určitě to pro něj bylo mnohem těžší, než na sobě dával znát.

„Léta a léta praxe," odpověděl mi. „Už ten pach skoro nevnímám."

„Myslíš, že by to bylo těžší, kdyby sis z nemocnice vzal volno na dlouhou dobu? A nepřišel bys do styku s žádnou krví?“

„Možná.“ Pokrčil rameny, ale jeho ruce zůstávaly klidné. „Nikdy jsem nepocítil potřebu udělat si delší dovolenou.“ Vrhl na mě zářivý úsměv. „Na to mám svou práci moc rád.“

Cink, cink, cink. Byla jsem překvapená, kolik skla jsem v ruce měla. Byla jsem v pokušení podívat se na tu rostoucí hromádku, jenom abych zjistila, jak je veliká, ale věděla jsem, že by mi tenhle nápad moc nepomohl v mém odhodlání se nepozvracet.

„Co tě na tom baví?“ divila jsem se. Nedávalo mi to smysl – ta léta boje a sebezapření, která ho to stálo, aby své sebeovládání vytrénoval natolik, že už mu krev nevadí. Navíc jsem chtěla, aby dál mluvil; když jsme si povídali, alespoň jsem nemusela myslet na to, že se mi zvedá žaludek.

Jeho temné oči byly klidné a zamyšlené, když odpovídal. „Hmm. Ze všeho nejradši mám, když mi moje… mimořádné schopnosti umožní zachránit někoho, kdo by byl jinak ztracený. Je příjemné vědět, že jsem některým lidem zachránil život nebo navrátil zdraví díky tomu, co dokážu. Někdy je i čich užitečným diagnostickým nástrojem.“ Pousmál se s jedním koutkem zdviženým.

Dumala jsem nad tím, zatímco on prohlížel ránu a ujišťoval se, že všechny skleněné úlomky už jsou venku. Pak se chvilku přehraboval v brašně, aby našel další nástroje, a já jsem se snažila nepředstavovat si jehlu a nit.

„Strašně úporně se snažíš napravovat něco, co nikdy nebyla tvoje chyba,“ nadhodila jsem, zatímco jsem na kůži ucítila zase jiné tahání. „Mám tím na mysli, že ses o tohle neprosil. Nevybral sis takovýhle život, a přesto musíš tolik dřít, abys byl dobrý.“

„Nevím o tom, že bych něco napravoval,“ oponoval mi zvesela. „Jak už to v životě chodí, prostě jsem se musel rozhodnout, jak naložit s tím, co jsem dostal.“

„To zní tak jednoduše.“

Znovu prohlížel mou paži. „Tak," řekl a odstřihl nit. „Hotovo." Celou operační ránu přejel chomáčem vaty na špejli, namočeným do tekutiny barvy sirupu. Podivně páchla; točila se mi z toho hlava. Sirup mi na kůži nadělal skvrny.

„Ale ze začátku," nedala jsem se, zatímco mi na ránu náplastí přilepoval další dlouhý kousek gázy. „Jak tě vůbec napadlo vybrat si jinou cestu než tu, která je pro vás přirozená?"

Rty se mu stočily do úsměvu. „Copak ti o tom Edward nevypravoval?"

„Ano. Ale já se snažím pochopit, co sis myslel…"

Obličej mu najednou zvážněl a já jsem přemítala, jestli se jeho myšlenky ubírají stejným směrem jako moje. Říkala jsem si, co si asi budu myslet já, až budu – odmítala jsem si myslet *kdybych byla* – na jeho místě.

„Víš, že můj otec byl duchovní," vyprávěl, zatímco pečlivě uklidil stůl a pak všechno několikrát setřel mokrou gázou. V nose mě zaštípal pach alkoholu. „Měl poněkud drsný, přísný náhled na svět, o kterém jsem začal pochybovat ještě předtím, než jsem se proměnil." Carlisle odložil všechnu špinavou gázu a skleněné střepy do prázdné křišťálové mísy. Nechápala jsem, co to dělá, ani když škrtl sirkou. Pak ji hodil na alkoholem nasáklé obvazy, které naráz vzplanuly, až jsem sebou cukla.

„Promiň," omlouval se. „To by mělo stačit… Takže jsem s tou otcovou zvláštní vírou nesouhlasil. Ale nikdy, za těch téměř čtyři sta let od svého narození, jsem neviděl nic, co by ve mně vzbudilo pochybnosti o tom, jestli Bůh v nějaké podobě existuje. Ani odraz v zrcadle."

Předstírala jsem, že zkoumám obvaz na ruce, abych skryla své překvapení nad tím, jaký obrat naše konverzace nabrala. Náboženství bylo to poslední téma, které bych očekávala, když se vezme v úvahu vše okolo. Můj vlastní život byl jednoduše prostý jakékoliv víry. Charlie se považoval za luterána, protože k nim patřili jeho rodiče, ale neděli světil u řeky s rybářským prutem v ruce. Rennée si čas od času vyzkoušela nějakou novou církev, ale podobně jako při svém krátkém koketování s

tenisem, keramikou, jógou a francouzštinou toho nechala dřív, než jsem si jejího náboženského zápalu stihla všimnout.

„Je mi jasné, že takhle od upíra to všechno zní poněkud bizarně." Zasmál se, protože věděl, že jejich nenucené užívání toho slova mě nikdy nepřestane šokovat. „Ale doufám, že i pro nás má tenhle život nějaký smysl. I když připouštím, že je to běh na dlouhou trať," pokračoval vesele. „Na každý pád jsme zatracení. Ale mám v sobě takovou pošetilou naději, že nám snad bude připočteno k dobru, že jsme se snažili."

„Mně to pošetilé nepřipadá," zamumlala jsem. Nedokázala jsem si představit nikoho, ani nějakého boha, na koho by Carlisle neudělal dojem. Navíc jediné nebe, které *já* bych ocenila, by bylo takové, do kterého by pustili i Edwarda. „A nevím o nikom, komu by to tak připadalo."

„Abych řekl pravdu, jsi první, kdo se mnou souhlasí."

„Ostatní to takhle necítí?" zeptala jsem se překvapeně a myslela na jednoho konkrétního z nich.

Carlisle znovu uhodl směr mých myšlenek. „Edward se mnou souhlasí jenom do určité míry. Podle něj Bůh a nebe existují… a stejně tak peklo. Ale nevěří, že je pro nás připravený nějaký posmrtný život." Carlisle mluvil velice potichu; díval se z velkého okna nad dřezem, oči ponořené do tmy. „Víš, on si myslí, že jsme ztratili duši."

Okamžitě se mi vybavila Edwardova slova z dnešního odpoledne: *pokud ovšem nechceš umřít – nebo co se to s námi vlastně děje*. Žárovka nad hlavou mi zablikala.

„V tom je hlavní problém, viď?" uhodla jsem. „To proto je tak paličatý, pokud jde o mě."

Carlisle promluvil pomalu. „Dívám se na svého… *syna*. A vidím jeho sílu, dobrotu, jas, který z něj vyzařuje – a to posiluje mou naději, mou víru. Jak by mohlo neexistovat něco víc pro někoho, jako je Edward?"

Přikývla jsem vroucně na souhlas.

„Ale kdybych věřil, tak jako on…" Pohlédl na mě nevyzpytatelným pohledem. „Kdybys ty věřila v to, co on… Dokázala bys ho připravit o *jeho* duši?"

Způsob, jakým formuloval tu otázku, mi vzal vítr z plachet. Kdyby se mě zeptal, jestli bych za Edwarda nasadila svou duši, odpověď by byla jasná. Ale obětovala bych Edwardovu duši? Nešťastně jsem našpulila rty. To nebyla férová výměna.

„Už chápeš, v čem je problém?“

Zavrtěla jsem hlavou s paličatě zaťatou bradou.

Carlisle si povzdechl.

„Je to moje volba,“ trvala jsem na svém.

„Ale také jeho.“ Zvedl ruku, když viděl, že se chci hádat. „V tom, jestli se chce zodpovídat z toho, že ti to udělal.“

„Není jediný, kdo to může udělat.“ Zkoumavě jsem na Carlislea pohlédla.

Zasmál se, aby odlehčil atmosféru. „Ale ne! Tohle si musíš vyřídit s *ním.*“ Pak si ale povzdechl. „V téhle otázce si nikdy nemůžu být jistý. Jinak si *myslím,* že vzhledem k tomu, s čím jsem se musel vypořádat, tak jsem udělal to nejlepší, co jsem mohl. Ale bylo správné odsoudit k prokletí tohoto života ostatní? To nedokážu rozhodnout.“

Neodpověděla jsem. Představila jsem si, jak by můj život vypadal, kdyby Carlisle odolal pokušení změnit svůj osamělý život… a otřásla jsem se.

„To Edwardova matka mě přesvědčila.“ Carlisle teď téměř šeptal. Zíral nepřítomným pohledem z černých oken.

„Jeho matka?“ Kdykoliv jsem se Edwarda zeptala na jeho rodiče, odpověděl tak akorát, že jsou dávno mrtví a že si na ně moc nepamatuje. Uvědomila jsem si, že i když s nimi Carlisle byl v kontaktu jen krátce, jeho vzpomínka na ně bude dokonale jasná.

„Ano. Jmenovala se Elizabeth. Elizabeth Masenová. Jeho otec, Edward starší, se v nemocnici už neprobral k vědomí. Zemřel v první vlně chřipkové epidemie. Ale Elizabeth byla při vědomí téměř až do úplného konce. Edward se jí hodně podobá – měla také ten zvláštní bronzový odstín vlasů a její oči byly úplně stejně zelené jako ty jeho.“

„On měl zelené oči?“ zamumlala jsem a snažila jsem si to představit.

„Ano…“ Carlisleovy okrové oči se teď vrátily o stovku let zpátky. „Elizabeth měla o svého syna nepředstavitelnou starost. Mařila svoje vlastní šance na přežití tím, že se ho ze svého lůžka snažila krmit. Čekal jsem, že on zemře první, byl na tom mnohem hůř než ona. Když nadešel její konec, bylo to velmi rychlé. Bylo právě po západu slunce a já jsem přišel, abych nahradil lékaře, kteří pracovali celý den. V tu dobu bylo těžké předstírat – všude bylo tolik práce, a já jsem nepotřeboval odpočívat. Jak jsem to nenáviděl, že se musím vracet k sobě domů a předstírat, že spím, když tolik lidí umíralo.

Napřed jsem šel zkontrolovat Elizabeth a jejího syna. Vytvořil jsem si k nim vztah – což je vždycky nebezpečná věc, vezme-li se v úvahu křehkost lidské přirozenosti. Okamžitě jsem viděl, že to s ní bere špatný konec. Horečku se nedařilo snížit a její tělo bylo příliš zesláblé, aby ještě vydrželo bojovat.

Nevypadala ovšem zesláble, když na mě pohlédla ze svého lůžka.

„Zachraňte ho!“ nakázala mi sípavě, protože hlas už ji neposlouchal.

„Udělám všechno, co bude v mých silách,“ slíbil jsem jí a vzal ji za ruku. Horečku měla tak vysokou, že pravděpodobně nedokázala poznat, jak nepřirozeně studená je ta moje ruka. Na její kůži bylo studené všechno.

„Musíte,“ naléhala a sevřela mi ruku s takovou silou, že jsem si říkal, jestli náhodou přece jenom nepřekonala krizi. Její oči byly tvrdé jako kameny, jako smaragdy. „Musíte udělat všechno, co je ve vaší moci. To, co ostatní nedokážou, to vy musíte udělat pro mého Edwarda.“

Vyděsilo mě to. Dívala se na mě těma pronikavýma očima, a na kratičký okamžik jsem si byl jistý, že zná moje tajemství. Pak ji horečka přemohla a ona už se neprobrala k vědomí. Do hodiny zemřela.

Strávil jsem několik desetiletí úvahami nad tím, že si stvořím někoho sobě blízkého. Jediného tvora, který by doopravdy věděl, kdo jsem, nejenom to, kým předstírám, že jsem. Ale

nikdy jsem si to nedokázal ospravedlnit – udělat to, co udělali mně.

A teď přede mnou ležel Edward a umíral. Bylo jasné, že mu zbývají už jenom hodiny. Vedle něj byla jeho matka, jejíž tvář ani ve smrti nezískala poklidný výraz.“

Carlisle to viděl celé znovu, století, které od té doby uplynulo, jeho vzpomínky nijak nepoznamenalo. Z jeho vyprávění jsem si to jasně dokázala představit i já – to zoufalství nemocnice, převládající atmosféru smrti. Horečkou rozpáleného Edwarda, z kterého uniká život s každou vteřinou… Znovu jsem se otřásla a rychle tu představu zaplašila.

„Elizabethina slova mi zněla v hlavě. Jak mohla uhodnout, co dokážu? Mohla by opravdu nějaká matka chtít pro svého syna něco takového?

Podíval jsem se na Edwarda. Ačkoliv byl na prahu smrti, byl stále krásný. V jeho tváři bylo něco čistého a dobrého. Přál jsem si, aby takový obličej měl můj syn…

Po všech těch letech nerozhodnosti jsem prostě jednal z náhlého popudu. Napřed jsem jeho matku odvezl do márnice a pak jsem se vrátil pro něj. Nikdo si nevšiml, že stále dýchá. Nebylo dost rukou, dost očí, aby personál pokryl i jen polovinu toho, co pacienti potřebovali. Márnice byla prázdná – alespoň od živých. Vykradl jsem se s ním zadními dveřmi a nesl jsem ho po střechách k sobě domů.

Nebyl jsem si jistý, co mám udělat. Rozhodl jsem se, že mu způsobím stejné rány, jaké jsem měl sám o několik století dříve v Londýně. Později jsem z toho měl výčitky. Bylo to mnohem bolestnější a zdlouhavější, než bylo nutné.

Ale nelitoval jsem. Nikdy jsem nelitoval, že jsem Edwarda zachránil.“ Zavrtěl hlavou a vrátil se zpět do přítomnosti. Usmál se na mě. „Asi bych tě měl teď odvézt domů.“

„Já ji odvezu,“ řekl Edward. Přišel přes ztemnělou jídelnu nezvykle pomalým krokem. Tvář měl klidnou, nečitelnou, ale v očích měl podivný výraz, který se velmi silně snažil skrýt. Pocítila jsem v žaludku záchvěv nevolnosti.

„Carlisle mě může odvézt," řekla jsem. Podívala jsem se na své tričko; světle modrá bavlna byla úplně nasáklá mou krví. Na pravém rameni jsem měla tlustý nános růžové polevy.

„Já jsem v pohodě." Edwardův hlas byl nevzrušený. „Stejně se budeš muset převléct. Charlieho by klepla pepka, kdyby tě takhle viděl. Řeknu Alici, aby ti něco přinesla." Znovu se vykradl kuchyňskými dveřmi.

Nervózně jsem se podívala na Carlislea. „Je hrozně rozzlobený."

„Ano," souhlasil Carlisle. „Dnes večer se stalo přesně to, čeho se bojí nejvíc. Ocitla ses v nebezpečí kvůli tomu, kdo jsme."

„To není jeho chyba."

„Ale ani tvoje."

Uhnula jsem před pohledem jeho moudrých krásných očí. S tím jsem nemohla souhlasit.

Carlisle mi nabídl ruku a pomohl mi vstát od stolu. Šla jsem za ním do obývacího pokoje. Esme už se vrátila; stírala podlahu na místě, kde jsem upadla – neředěným bělidlem, soudě podle zápachu.

„Esme, počkej, já to udělám." Cítila jsem, že jsem v obličeji zase jasně zrudla.

„Už jsem hotová." Usmála se na mě. „Jak se cítíš?"

„Je mi dobře," ujistila jsem ji. „Carlisle šije rychleji než všichni doktoři, kteří mě kdy ošetřovali."

Oba se zasmáli.

Alice a Edward se vrátili zadními dveřmi. Alice ke mně spěchala, ale Edward se držel zpátky, výraz v jeho obličeji byl nerozluštitelný.

„Tak pojď," řekla Alice. „Najdu ti na sebe něco, co nevypadá tak děsivě."

Našla mi v šatníku u Esme tričko, které mělo skoro stejnou barvu jako to moje. Charlie si ničeho nevšimne, tím jsem si byla jistá. Dlouhý bílý obvaz na mé paži nevypadal zdaleka tak vážně, když už jsem neměla pocákané tričko.

„Alice," zašeptala jsem, když odcházela ke dveřím.

„Ano?“ zeptala se také tiše a podívala se na mě zvědavě, hlavu skloněnou ke straně.

„Je to moc zlé?“ Nebyla jsem si jistá, jestli můj šepot není jen marná snaha. Ačkoliv jsme byly o patro výš a za zavřenými dveřmi, možná mě mohl slyšet.

Tvář se jí napjala. „To ještě přesně nevím.“

„Jak je Jasperovi?“

Povzdechla si. „Je z toho strašně nešťastný. Je to pro něj velká výzva a on nesnáší pomyšlení, že to nedokázal.“

„To není jeho vina. Povíš mu, že se na něj vůbec nezlobím, viď?“

„Samozřejmě.“

Edward na mě čekal u hlavních dveří. Jak jsem sešla po schodech dolů, beze slova je otevřel.

„Vezmi si svoje věci!“ zavolala Alice, když jsem šla obezřetně k Edwardovi. Vytáhla zpod piána oba balíčky, jeden napůl otevřený, a můj foťák a vtiskla mi je do zdravé ruky. „Poděkuješ mi později, až je rozbalíš.“

Esme s Carlislem mi tiše popřáli dobrou noc. Viděla jsem, jak se pokradmu dívají na svého apatického syna, stejně jako já.

Ulevilo se mi, když jsme se ocitli venku; spěchala jsem kolem lampionů a růží, které teď nevítaně připomínaly, co se seběhlo. Edward se mnou tiše držel krok. Otevřel auto na straně spolujezdce a já jsem bez protestů nastoupila.

Na palubní desce byla velká červená mašle, nacpaná do nového sterea. Utrhla jsem ji a hodila na zem. Edward vklouzl na druhou stranu a já jsem zatím zakopla mašli pod sedadlo.

Nedíval se ani na mě, ani na stereo. Ani jsme ho nezapnuli, a ticho jako by zesílilo náhlým zahřměním motoru. Jel velmi rychle temnou klikatou silničkou.

To ticho mě dovádělo k šílenství.

„Řekni něco,“ zaprosila jsem nakonec, když zabočil na hlavní silnici.

„Co chceš, abych říkal?“ zeptal se odtažitým tónem.

Mluvil tak chladně, až jsem se přikrčila. „Řekni, že mi odpouštíš.“

Ta věta mu ve tváři rozehrála emoce – záchvěv hněvu. „Odpouštím? A co?“

„Kdybych byla opatrnější, nic by se nestalo.“

„Bello, ty ses řízla o papír – to si stěží zasluhuje trest smrti.“

„Přesto je to moje chyba.“

Moje slova otevřela stavidla.

„Tvoje chyba? Kdyby ses řízla u Mika Newtona, s Jessikou a Angelou a dalšími normálními kamarády, co by se tam asi tak mohlo stát nejhoršího? Možná by ti nedovedli najít náplast? Kdybys sama zakopla a srazila hromádku talířů – aniž by tě do nich někdo házel –, co by na tom bylo tak hrozného? Zakrvácela bys jim sedadla v autě, až by tě vezli na pohotovost? Mike Newton by tě mohl držet za ruku, až by ti to sešívali – a nemusel by se celou tu dobu potýkat s nutkáním tě zabít. Nesnaž se brát něco z toho, co se stalo, na sebe, Bello. Byl bych ze sebe ještě zhnusenější.“

„Jak jsme se sakra dostali k Miku Newtonovi?“ zeptala jsem se.

„K Miku Newtonovi jsme se dostali proto, že by pro tebe bylo mnohem prospěšnější, kdybys chodila s ním,“ zavrčel.

„To radši umřu, než bych chodila s Mikem Newtonem,“ protestovala jsem. „To radši umřu, než bych chodila s někým jiným než s tebou.“

„Nebuď tak melodramatická, prosím tě.“

„Tak ty nebuď směšný.“

Neodpověděl. Zíral před sebe s ponurým výrazem.

Horečně jsem přemýšlela, čím bych zachránila večer. Když jsme zastavili u nás před domem, pořád jsem ještě neměla nic vymyšleného.

Vypnul motor, ale ruce mu pořád pevně svíraly volant.

„Zůstaneš dnes večer?“ zeptala jsem se.

„Měl bych jet domů.“

Jestli jsem něco nechtěla, tak aby se utápěl ve výčitkách.

„Mám narozeniny,“ přemlouvala jsem ho.

„Nemůžeš mít obojí – buďto chceš, aby lidi tvoje narozeniny ignorovali, nebo to nechceš. Buď tak, nebo tak.“ Jeho hlas byl

přísný, ale ne tak vážný jako předtím. Tiše jsem vydechla úlevou.

„Dobře. Rozhodla jsem se, že nechci, abys moje narozeniny ignoroval. Uvidíme se nahoře."

Vyskočila jsem a sáhla pro balíčky. Zamračil se.

„Nemusíš si je brát."

„Já je chci," odpověděla jsem automaticky, a pak jsem přemítala, jestli to řekl právě proto, abych si je vzala.

„Ne, nechceš. Carlisle a Esme za tebe utráceli peníze."

„To přežiju." Nemotorně jsem si nacpala dárky pod zdravou paži a zabouchla za sebou dveře. On vystoupil z auta a stál vedle mě ani ne ve vteřině.

„Tak mě aspoň nech, abych ti je odnesl," řekl a vzal mi je. „Budu ve tvém pokoji."

Usmála jsem se. „Díky."

„Všechno nejlepší k narozeninám," povzdechl si a naklonil se, aby mě zlehka políbil na rty.

Když se odtáhl, stoupla jsem si na špičky, abych ten polibek ještě prodloužila. Usmál se mým oblíbeným pokřiveným úsměvem a pak zmizel ve tmě.

V televizi se ještě hrálo; jakmile jsem vstoupila domovními dveřmi, slyšela jsem hlasatele překřikovat šumění davu.

„Bell?" zavolal Charlie.

„Ahoj, tati," pozdravila jsem, když jsem se objevila za rohem. Paži jsem si tiskla k boku. Ten lehký tlak pálil, až jsem nakrčila nos. Anestetikum zjevně přestávalo působit.

„Jaké to bylo?" Charlie se povaloval na pohovce s bosýma nohama opřenýma o područku. Zbytky svých kdysi kudrnatých hnědých vlasů měl připláclé k jedné straně.

„Alice se překonala. Kytky, dort, svíčky, dárky – prostě všechno."

„Co jsi dostala?"

„Autorádio." A další věci, které ještě neznám.

„No páni."

„No jo," souhlasila jsem. „Jak říkám, parádní oslava."

„Uvidíme se ráno."

Zamávala jsem. „Dobrou."
„Co se ti stalo s rukou?"
Začervenala jsem se a tiše zanadávala. „Uklouzla jsem. Nic to není."
„Bello," povzdechl si a zavrtěl hlavou.
„Dobrou noc, tati."
Spěchala jsem nahoru do koupelny, kde jsem schovávala pyžamo pro takové noci, jako byla ta dnešní. Nasoukala jsem se do tílka a bavlněných kalhot, které jsem si pořídila místo těch děravých kalhot, v kterých jsem chodívala spát dřív; škubla jsem sebou, jak jsem si tím pohybem zatahala za stehy. Jednou rukou jsem si umyla obličej, vyčistila zuby a pak jsem vpadla do svého pokoje.
Seděl na mé posteli a líně si pohrával s jednou stříbrnou krabičkou.
„Ahoj," pozdravil. Hlas měl smutný. Trápil se.
Šla jsem k posteli, sebrala mu z rukou dárky a sedla si mu na klín.
„Ahoj." Uvelebila jsem se v jeho kamenné náruči. „Můžu si teď rozbalit dárky?"
„Odkud se vzalo to nadšení?" divil se.
„Vzbudil jsi mou zvědavost."
Zvedla jsem dlouhý plochý balíček obdélníkového tvaru, který musel být od Carlislea a Esme.
„Dovol," nabídl se. Vzal mi z ruky dárek a jediným plynulým pohybem roztrhl stříbrný papír. Podal mi zpátky bílou hranatou krabičku.
„Víš jistě, že dokážu zvednout víčko?" zamručela jsem, ale on mě ignoroval.
V krabičce ležel dlouhý tlustý kus papíru, celý potištěný jemným písmem. Trvalo mi chvilku, než jsem pochopila, co na něm stojí.
„My letíme do Jacksonvillu?" Proti mé vůli se mě zmocnilo vzrušení. Byl to voucher na dvě letenky, pro mě a pro Edwarda.
„Tak je to myšleno."

„Tomu nemůžu uvěřit. Renée z toho bude celá pryč! Ale nevadí ti to, viď že ne? Je tam slunečno, budeš muset být celý den schovaný."

„Myslím, že to zvládnu," řekl a pak se zamračil. „Kdybych tušil, že dokážeš zareagovat na dárek takhle vhodným způsobem, byl bych tě přiměl, abys ho otevřela před Carlislem a Esme. Myslel jsem, že si budeš stěžovat."

„No, samozřejmě je to trochu moc. Ale když pojedeš se mnou!"

Zasmál se. „Teď mě mrzí, že můj dárek pro tebe skoro nic nestál. Nenapadlo mě, že jsi schopná chovat se rozumně."

Odložila jsem letenky stranou a natáhla se pro dárek od něj s rozdmýchanou zvědavostí. Vzal mi ho a rozbalil ho stejně jako ten předchozí.

Podal mi zpátky pouzdro na cédéčko bez přebalu, s prázdným diskem uvnitř.

„Co to je?" zeptala jsem se rozpačitě.

Neodpověděl; vzal cédéčko a natáhl se přese mě, aby ho vložil do přehrávače na nočním stolku. Stiskl tlačítko přehrávání a v tichu jsme čekali. Pak se rozezněla hudba.

Poslouchala jsem, neschopná vypravit ze sebe slovo, oči vykulené. Věděla jsem, že čeká na mou reakci, ale nemohla jsem mluvit. Oči se mi zalily slzami a já jsem natáhla ruku, abych je utřela dřív, než se mi začnou kutálet po tvářích.

„Bolí tě ruka?" zeptal se úzkostlivě.

„Ne, nejde o mou ruku. Je to krásné, Edwarde. Tohle je ten nejlepší dárek na světě. Nemůžu tomu uvěřit." Zmlkla jsem, abych mohla poslouchat.

Byla to jeho hudba, jeho skladby. První skladba na cédéčku byla moje ukolébavka.

„Říkal jsem si, že bys mi určitě nedovolila, abych ti koupil klavír a mohl ti hrát tady," vysvětloval.

„To máš pravdu."

„Nebolí tě ta ruka?"

„Nebolí." Ve skutečnosti mě pod obvazem začínala pálit. Chtěla jsem led. Spokojila bych se s jeho rukou, ale to by mě musel pustit z náruče, a to jsem nechtěla.

„Přinesu ti nějaký prášek."

„Nic nepotřebuju," protestovala jsem, ale on mě sundal z klína a zamířil ke dveřím.

„Charlie," zasyčela jsem. Charlie neměl zrovna moc tušení o tom, že u nás Edward často zůstává přes noc. Vlastně by ho kleplo, kdyby se to nějak dohmátl. Ale necítila jsem velkou vinu za to, že ho podvádím. My jsme přece nedělali nic, co bychom před ním museli tajit. Edward s těmi svými pravidly…

„Nechytí mě," slíbil Edward, jak mizel tiše ze dveří… a v tu ránu byl zpátky, zachytil dveře ještě dřív, než se zhouply a dotkly se zase rámu. V jedné ruce držel skleničku z koupelny a lahvičku pilulek.

Vzala jsem si pilulky, které mi podal, bez protestů – věděla jsem, že bych hádku prohrála. A ta ruka mě opravdu začínala pěkně bolet.

Do toho nám hrála moje ukolébavka, tichá a líbezná.

„Je pozdě," poznamenal Edward. Jednou rukou mě zvedl z postele a druhou odtáhl přikrývku. Položil mě hlavou na polštář a urovnal kolem mě přikrývku. Lehl si vedle mě – na deku, aby mi nebyla zima – a objal mě paží.

Opřela jsem si mu hlavu o rameno a blaženě jsem si povzdychla.

„Ještě jednou děkuju," zašeptala jsem.

„Nemáš zač."

Dlouho jsme mlčeli a já jsem poslouchala svou ukolébavku, která pomalu končila. Začala další píseň. Poznala jsem Esmeinu oblíbenou.

„Na co myslíš?" zeptala jsem se šeptem.

Chviličku zaváhal, než mi odpověděl. „Myslel jsem na to, co je špatné a co správné, víš?"

Cítila jsem, jak mi po páteři přejelo zachvění.

„Pamatuješ, že jsem se rozhodla, že chci, abys neignoroval moje narozeniny?“ zeptala jsem se rychle a doufala, že nepozná, že se snažím odvést jeho myšlenky jinam.

„Ano,“ přitakal obezřetně.

„No, říkala jsem si, že když mám pořád ty narozeniny, tak bych chtěla, abys mě ještě líbal.“

„Dnes večer jsi nenasytná.“

„Ano, to jsem – ale prosím tě nedělej nic, co udělat nechceš,“ dodala jsem uraženě.

Zasmál se a pak si povzdychl. „Bůh chraň, abych dělal něco, co dělat nechci,“ řekl podivně zoufalým tónem, když mě vzal za bradu a otočil mě tváří k sobě.

Ten polibek začal jako obvykle – Edward byl stejně opatrný jako vždycky a mně se srdce rozbušilo jako blázen taky jako vždycky. A pak jako by se něco změnilo. Najednou byly jeho rty mnohem naléhavější, prsty jeho volné ruky se mi zapletly do vlasů a přidržovaly si můj obličej těsně u jeho. A ačkoliv jsem také měla ruce propletené v jeho vlasech a jednoznačně jsem začínala překračovat jeho bezpečnostní limity, tentokrát mě nezastavil. Jeho tělo mě studilo i přes tenkou deku, ale nedočkavě jsem se k němu tiskla.

Z ničeho nic přestal; odstrčil mě něžně, ale pevně.

Zhroutila jsem se zpátky na polštář, lapajíc po dechu, hlava se mi točila. Něco se mi vybavilo v paměti, ale nedokázala jsem to přesně pojmenovat.

„Promiň,“ omlouval se a taky popadal dech. „To už jsem přehnal.“

„*Mně* to nevadí,“ oddychovala jsem těžce.

Zamračil se na mě ve tmě. „Snaž se spát, Bello.“

„Ne, chci, abys mě znovu políbil.“

„Zahráváš si s mojí sebekontrolou.“

„Co tě láká víc, moje krev, nebo moje tělo?“ zeptala jsem se vyzývavě.

„Obojí stejně.“ Proti své vůli se krátce usmál a pak zase zvážněl. „Hele, teď už přestaň pokoušet štěstí a spi, ano?“

„Dobře," souhlasila jsem a přitulila jsem se blíž k němu. Opravdu jsem si připadala vyčerpaná. Byl to v tolika ohledech dlouhý a náročný den, a přesto jsem necítila žádnou úlevu, že končí. Snad jako kdyby zítra mělo přijít něco horšího. Byla to pošetilá předtucha – co by mohlo být horší než dnešek? Bezpochyby jsem byla ještě trošku v šoku z té večerní nehody.

Snažila jsem se to před ním tajit, ale přitiskla jsem si zraněnou paži k jeho ramenu, aby jeho chladná kůže zklidnila to pálení. Okamžitě se mi ulevilo.

Už jsem napůl spala, možná skoro úplně, když jsem si uvědomila, co mi jeho polibek připomněl; na jaře, když mě musel opustit, aby svedl Jamese z mé stopy, tehdy mě políbil na rozloučenou, a přitom nevěděl, kdy – nebo jestli vůbec – se spolu zase shledáme. Ten dnešní polibek v sobě nesl ten samý bolestný podtón, ale proč, to jsem si nedokázala vysvětlit. V polospánku jsem se otřásla, jako kdybych prožívala nějakou noční můru.

3. KONEC

Ráno jsem si připadala absolutně příšerně. Špatně jsem spala; ruka mě pálila a bolela mě hlava. A mou náladu zrovna nespravilo, jak nevzrušený a odtažitý výraz měl Edward ve tváři, když mě rychle políbil na čelo a vyskočil z mého okna. Bála jsem se, že v době, kdy jsem byla ponořená do nevědomí, možná znovu přemýšlel o tom, co je špatné a co správné, zatímco se díval, jak spím. Tou úzkostí mi bušení ve spáncích zesílilo.

Edward na mě čekal ve škole jako obvykle, ale pořád se nějak divně tvářil. Z očí mu koukalo něco, co jsem nechápala – a co mě děsilo. Nechtěla jsem připomínat včerejší večer, ale nebyla jsem si jistá, jestli nebude horší, když se tomu tématu budu vyhýbat.

Otevřel mi dveře.

„Jak ti je?“

„Parádně,“ lhala jsem a celá jsem se přikrčila, když se ozvalo zabouchnutí dveří, při kterém se mi hlava rozduněla, až jsem se bála, že se mi rozskočí.

Šli jsme mlčky, on přizpůsoboval svůj krok mému. Chtěla jsem se ho zeptat na tolik věcí, ale s většinou těch otázek jsem musela počkat, protože byly pro Alici: Jak bylo Jasperovi dnes ráno? Co říkali ostatní, když jsem odešla? Co říkala Rosalie? A to nejdůležitější, co se děje v těch jejích podivných, nedokonalých vizích budoucnosti? Dokáže uhodnout, co si Edward myslí, proč je v tak ponuré náladě? Existuje nějaký reálný základ pro ty mé drobné instinktivní obavy, které ze sebe nějak nedokážu setřást?

Dopoledne ubíhalo pomalu. Nemohla jsem se dočkat, až uvidím Alici, ačkoliv mi bylo jasné, že si s ní nebudu moct

pořádně promluvit, když u toho bude Edward. Edward se držel stranou. Čas od času se mě zeptal na ruku a já jsem zalhala.

Alice obvykle bývala u oběda dřív než my; nemusela se zdržovat s lenochem, jako jsem byla já. Ale dnes neseděla u stolu, nečekala nad podnosem s jídlem, které nebude jíst.

Edward její nepřítomnost nijak nekomentoval. Říkala jsem si, jestli se jí neprotáhla hodina – až jsem pak uviděla Connera a Bena, kteří s ní měli čtvrtou hodinu francouzštinu.

„Kde je Alice?" zeptala jsem se Edwarda úzkostně.

Podíval se na cereální tyčinku, kterou pomalu drtil v prstech, a odpověděl: „Je s Jasperem."

„Je Jasper v pořádku?"

„Odjel na nějakou dobu pryč."

„Cože? Kam?"

Edward pokrčil rameny. „Nikam zvlášť."

„A Alice jela s ním," dopověděla jsem s tichým zoufalstvím. Samozřejmě, jestli ji Jasper potřeboval, tak jela.

„Ano. Bude nějakou dobu pryč. Snažila se ho přesvědčit, aby jeli do Denali."

V Denali žila ta druhá skupina výjimečných upírů – hodných jako Cullenovi. Tanya a její rodina. Párkrát jsem o nich slyšela. Edward k nim utekl loni v zimě, když se mu ve Forks těžko žilo, protože jsem tam přijela já. Také Laurent, nejcivilizovanější člen Jamesovy malé smečky, tam odjel, než by se postavil na Jamesovu stranu proti Cullenovým. Bylo rozumné, že Alice chtěla, aby tam jel Jasper s ní.

Polkla jsem, snažila se odblokovat ten knedlík, který se mi najednou usadil v krku. Provinile jsem sklopila hlavu a svěsila ramena. Vyhnala jsem je z domova, stejně jako Rosalii a Emmetta. Byla jsem pro ně pohroma.

„Bolí tě ruka?" zeptal se znepokojeně.

„Komu záleží na mojí pitomé ruce?" zabručela jsem znechuceně.

Neodpověděl a já jsem si položila hlavu na stůl.

Když den končil, už mi to mlčení lezlo na nervy. Nechtěla jsem ho porušit jako první, ale zjevně jsem neměla na výběr, jestli jsem s Edwardem chtěla vůbec ještě někdy mluvit.

„Přijdeš později dnes večer?" zeptala jsem se, jak mě doprovázel – mlčky – k mému autu. Vždycky k nám chodil.

„Později?"

Potěšilo mě, že se tvářil překvapeně. „Musím do práce. Musela jsem si prohodit směnu s paní Newtonovou, abych měla včera volno."

„Aha," zamručel.

„Ale přijdeš, až budu doma, viď?" Strašně mi vadilo, že si tím najednou nejsem jistá.

„Jestli chceš."

„Vždycky chci," připomněla jsem mu, možná trochu naléhavěji, než rozhovor vyžadoval.

Čekala jsem, že se zasměje nebo usměje, nebo nějak zareaguje na moje slova.

„Tak dobře," souhlasil lhostejně.

Znovu mě políbil na čelo a zavřel za mnou dveře. Pak se otočil a půvabně odklusal k svému autu.

Podařilo se mi vyjet z parkoviště dřív, než mě naplno zachvátila panika, ale když jsem dojela k Newtonovým, nemohla jsem popadnout dech.

On prostě potřebuje čas, říkala jsem si. Překoná to. Možná je smutný, že se mu rozutekla rodina. Ale Alice s Jasperem se brzy vrátí, stejně jako Rosalie s Emmettem. Jestli to pomůže, budu se od toho velkého bílého domu u řeky držet dál – už tam nikdy nevkročím. Nebude mi to vadit. Vždyť se budu s Alicí vídat ve škole. Musí se přece vrátit kvůli škole, no ne? A bezpochyby se pravidelně budu potkávat i s Carlislem – na pohotovosti.

Konec konců, to, co se přihodilo včera večer, vlastně nic nebylo. Nic se nestalo. No tak jsem spadla – to se mi stávalo celý život. V porovnání s tím, co mě potkalo na jaře, je tohle bezvýznamné. Po Jamesově útoku jsem měla zlomeniny a málem jsem vykrvácela – a přesto se Edward vypořádal s

nekonečnými týdny, které jsem musela strávit v nemocnici, *mnohem* lépe než s tímhle. Bylo to proto, že tentokrát to nebyl nepřítel, před kým mě musel chránit? Že to byl jeho bratr?

Možná by bylo lepší, kdyby mě odvezl někam pryč, než aby byla rozprášena jeho rodina. Malinko se mi zvedla nálada, když jsem si představila, kolik času bychom nerušeně strávili spolu. Kdyby dokázal vydržet do konce školního roku, Charlie by nemohl nic namítat. Mohli bychom odjet na univerzitu, nebo to alespoň předstírat, jako to letos udělali Rosalie s Emmettem. Určitě by Edward mohl rok počkat. Co je to jeden rok pro nesmrtelného? Ani mně to nepřipadalo nijak dlouho.

Dokázala jsem se přemluvit k takovému klidu, že jsem byla schopná vystoupit z auta a jít do obchodu. Mike Newton tady byl dneska dřív než já, a když jsem vešla, usmál se na mě a zamával mi. Popadla jsem pracovní vestu a neurčitě přikývla směrem k němu. Pořád jsem si v duchu malovala příjemné scénáře, které pojednávaly o tom, jak uteču s Edwardem na nejrůznější exotická místa.

Mike přerušil moje snění. „Jak jsi oslavila narozeniny?“

„Hm,“ zamumlala jsem. „Jsem ráda, že to mám za sebou.“

Mike se na mě po očku podíval, jestli náhodou nejsem padlá na hlavu.

V práci se to vleklo. Nemohla jsem se dočkat, až znovu uvidím Edwarda, modlila jsem se, aby to překonal, ať už je to cokoliv, aby už to bylo za námi, až se zase sejdeme. O nic nejde, opakovala jsem si znovu a znovu. Všechno se vrátí zpátky k normálu.

Úleva, kterou jsem pocítila, když jsem zabočila do naší ulice a uviděla Edwardovo stříbrné auto zaparkované u nás před domem, byla ohromující, opojná. A hluboce mě znepokojovalo, že to tak je.

Spěchala jsem do domu, a ještě jsem nebyla uvnitř, už jsem volala:

„Tati? Edwarde?“

Současně s tím jsem uslyšela z obývacího pokoje znělku televizního sportovního kanálu.

„Tady jsme,“ zavolal Charlie.

Pověsila jsem si pláštěnku na věšák a spěchala za nimi.

Edward seděl v křesle, Charlie na pohovce. Oba viseli očima na televizní obrazovce. U táty to bylo normální. U Edwarda zase až tak ne.

„Ahoj,“ hlesla jsem.

„Ahoj, Bello,“ odpověděl otec, aniž se na mě podíval. „Zrovna jsme si dali studenou pizzu. Myslím, že je kousek ještě na stole.“

„Dobře.“

Čekala jsem ve dveřích. Nakonec se na mě Edward podíval se zdvořilým úsměvem. „Přijdu hned za tebou,“ slíbil. Jeho oči zabloudily zpátky k televizi.

Ještě chvilku jsem na ně šokovaně zírala. Ani jeden si toho zjevně nevšiml. Cítila jsem, jak se mi něco, možná panika, začíná vzdouvat v prsou. Utekla jsem do kuchyně.

Pizza mě vůbec nezajímala. Posadila jsem se na židli, přitáhla si kolena pod bradu a objala je pažemi. Něco bylo velmi v nepořádku, možná to bylo horší, než jsem si uvědomovala. Z televize se dál ozývaly zvuky mužského hekání a zápolení.

Snažila jsem se ovládnout, vzít rozum do hrsti. *Co nejhoršího se může stát?* Ucukla jsem. To byla rozhodně špatně položená otázka. Dělalo mi potíže správně dýchat.

Dobře, pomyslela jsem si znovu, *co nejhoršího dokážu přežít?* Ani tahle otázka se mi moc nelíbila. Ale promýšlela jsem možnosti, o kterých jsem během dneška uvažovala.

Budu se držet stranou Edwardovy rodiny. Určitě by po mně ale nechtěl, aby se to vztahovalo i na Alici. Ale kdybych nesměla chodit za Jasperem, samozřejmě bych s ní mohla trávit mnohem méně času. V duchu jsem přikývla – to přežiju.

Nebo můžeme odejít. Možná Edward nebude chtít čekat až na konec školního roku, možná to bude muset být hned.

Přede mnou na stole ležely dárky od Charlieho a Renée tak, jak jsem je tam nechala, foťák, který jsem u Cullenových ani nestihla použít, a vedle něj album. Dotkla jsem se hezké obálky

alba od maminky a povzdechla jsem si, když jsem si na Renée vzpomněla. To, že jsem bez ní žila už tak dlouho, mi nijak neulehčovalo představu trvalejšího odloučení. A Charlie by tu zůstal úplně sám a opuštěný. Oběma by to tolik ublížilo…

Ale my bychom se přece vrátili, ne? Jezdili bychom za nimi samozřejmě na návštěvu, ne?

Na tyhle otázky jsem nedokázala odpovědět s jistotou.

Opřela jsem si tvář o koleno a zírala na hmatatelné projevy rodičovské lásky. Už dlouho jsem věděla, že cesta, kterou jsem si vybrala, bude těžká. A konec konců, myslela jsem i na ten nejhorší scénář – nejhorší, který bych dokázala přežít…

Znovu jsem se dotkla alba, otočila přední stranu obálky. Na stránce byly nalepeny kovové růžky, do kterých se měl umístit první obrázek. Nebyl to tak špatný nápad, udělat nějaký záznam mého života tady. Pocítila jsem zvláštní nutkání okamžitě začít. Možná mi tolik času ve Forks nezbývá.

Pohrávala jsem si s páskem od foťáku na zápěstí a přemítala o prvním záběru. Dokáže z toho vylézt něco podobného originálu? To jsem pochybovala. Ale asi si nedělal starosti, že by fotka s ním vyšla na prázdno. Uchichtla jsem se pro sebe, jak jsem si vzpomněla na jeho bezstarostný smích včera večer. Pak mě to přešlo. Tolik se toho změnilo, a tak náhle. Trochu se mi z toho dělalo mdlo, jako kdybych stála na okraji příliš hluboké propasti.

Už jsem na to nechtěla myslet. Popadla jsem foťák a vyrazila nahoru po schodech.

Můj pokoj se za těch sedmnáct let, co tu matka nebyla, skoro nezměnil. Stěny byly pořád světle modré, v oknech visely ty samé zažloutlé krajkové záclony. Místo dětské postýlky tam stála velká postel, ale jistě by poznala pokrývku nepořádně přehozenou přes postel – byl to dárek od babičky.

Přesto jsem svůj pokoj vyfotila. Dnes večer jsem toho víc dělat stejně nemohla – venku byla moc tma – a ten pocit ve mně sílil, už to bylo téměř nutkání. Zaznamenám ve Forks všechno, než budu muset odejít.

Přicházela nějaká změna. Cítila jsem to. Nebyla to příjemná vyhlídka, když mi život, jaký jsem tu dosud vedla, připadal dokonalý.

Dala jsem si načas, než jsem se vrátila dolů po schodech s foťákem v ruce. Snažila jsem se ignorovat šimrání v břiše, když jsem pomyslela na ten zvláštní odtažitý pohled, který jsem v Edwardových očích tak nerada viděla. Však on se z toho dostane. Možná si dělá starosti, že se budu zlobit, až mě požádá, abychom odjeli. Nechám ho, aby to překonal sám, nebudu se mu do toho plést. A budu připravená, až mě požádá.

S foťákem nastaveným jsem se naklonila přes roh, aby mě neviděli. Byla jsem si jistá, že nemám šanci nachytat Edwarda nepřipraveného, ale on nevzhlédl. Pocítila jsem krátké zachvění, jak se mi něco ledového převrátilo v žaludku; ignorovala jsem to a udělala první fotku.

Oba se na mě podívali, Charlie se zamračil. Edwardův obličej byl prázdný, bez výrazu.

„Co to děláš, Bello?“ stěžoval si Charlie.

„Ale no tak.“ Předstírala jsem úsměv, když jsem si šla sednout na podlahu před gauč, na kterém se Charlie povaloval. „Víš, že mamka bude brzy volat, aby se zeptala, jak si užívám dárky. Musím se dát do práce, aby se neurazila.“

„Ale proč fotíš zrovna mě?“ zabručel.

„Protože jsi takovej fešák,“ odpověděla jsem z legrace. „A protože když jsi mi foťák koupil ty, tak musíš být první, koho vyfotím.“

Zamručel něco nesrozumitelného.

„Hele, Edwarde,“ řekla jsem s obdivuhodnou lhostejností. „Udělej nám s taťkou společnou fotku.“

Hodila jsem mu foťák – dávala jsem si pozor, abych se mu přitom nepodívala do očí, a klekla jsem si vedle opěrky gauče, kde měl Charlie hlavu. Charlie si povzdechl.

„Usmívej se, Bello,“ zamumlal Edward.

Udělala jsem, co jsem mohla, a foťák bleskl.

„Ukažte, děti, taky vás vyfotím,“ nabídl se Charlie. Věděla jsem, že se jenom snaží dostat se z dosahu hledáčku.

Edward vstal a zlehka mu hodil foťák.

Šla jsem se postavit vedle Edwarda a to aranžování mi připadalo formální a divné. Položil mi zlehka ruku na rameno a já jsem mu pevně ovinula paži kolem pasu. Chtěla jsem se mu podívat do tváře, ale bála jsem se.

„Usmívej se, Bello," připomněl mi znovu Charlie.

Zhluboka jsem se nadechla a usmála se. Blesk mě oslepil.

„To by pro dnešek stačilo," prohlásil pak Charlie, zastrčil foťák do štěrbiny mezi polštáři na pohovce a převalil se přes ně. „Nemusíte hned vyplácat celý film."

Edward mi spustil ruku z ramene a nedbale se vymanil z mého objetí. Posadil se zpátky do křesla.

Zaváhala jsem a pak jsem si zase šla sednout vedle pohovky. Najednou jsem dostala takový strach, že se mi roztřásly ruce. Přitiskla jsem si je na břicho, abych je schovala, položila jsem si bradu na kolena a nevidoucíma očima zírala na obrazovku před sebou.

Než přenos skončil, nepohnula jsem se ani o píď. Koutkem oka jsem viděla, jak Edward vstal.

„Už bych měl jít domů," prohlásil.

Charlie nevzhlédl od reklamy. „Tak ahoj."

Neohrabaně jsem se postavila – byla jsem celá ztuhlá z toho, jak jsem dlouho seděla bez pohnutí – a šla jsem Edwarda vyprovodit k domovním dveřím. Zamířil přímo k svému autu.

„Zůstaneš tu?" zeptala jsem se bez stopy naděje v hlase.

Tušila jsem, co mi odpoví, takže mě to tolik nebolelo.

„Dnes v noci ne."

Neptala jsem se na důvod.

Nastoupil do auta a odjížděl, zatímco já jsem tam stála bez pohnutí. Skoro jsem nevnímala, že prší. Čekala jsem, aniž bych věděla, nač čekám, dokud se za mnou neotevřely dveře.

„Bello, co tady děláš?" zeptal se Charlie, překvapený, že mě tam vidí stát samotnou a moknout.

„Nic." Otočila jsem se a loudala se zpátky do domu.

Byla to dlouhá noc, a pokud jde o odpočinek, za moc to nestálo.

Vstala jsem, hned jak se za oknem objevilo slabé světlo. Mechanicky jsem se oblékla do školy a čekala, až mraky zesvětlají. Posnídala jsem misku ovesné kaše a usoudila jsem, že už je dost světla na fotografování. Vyfotila jsem náklaďáček a pak náš dům zepředu. Otočila jsem se a udělala pár záběrů lesa za domem. Je zvláštní, že už mi nepřipadal tak zlověstný jako dřív. Uvědomila jsem si, jak se mi po tom všem bude stýskat – po té zeleni, bezčasovosti, po tajemství lesa. Po všem.

Strčila jsem foťák do batohu, než jsem vyrazila z domu. Snažila jsem se soustředit spíš na svou novou zábavu než na skutečnost, že Edward se z toho přes noc zjevně nedostal.

Společně se strachem jsem začínala cítit netrpělivost. Jak dlouho to může trvat?

Trvalo to celé dopoledne. Kráčel tiše vedle mě a zdálo se, že se na mě ani nedívá. Snažila jsem se soustředit na vyuku, ale ani angličtina nedokázala upoutat mou pozornost. Učitel Berty musel zopakovat svou otázku o matce Kapuletové dvakrát, než mi došlo, že mluví se mnou. Edward zašeptal správnou odpověď a pak mě zase ignoroval.

U oběda mlčení pokračovalo. Měla jsem pocit, že snad každou chvíli začnu křičet, takže abych se rozptýlila, naklonila jsem se přes neviditelnou hranici nad stolem a promluvila na Jessiku.

„Hele, Jess?“

„Co je, Bello?“

„Mohla bys pro mě něco udělat?“ zeptala jsem se a sáhla do batohu. „Mamka chce, abych nafotila svoje kamarády do alba. Takže každého vyfoť, prosím tě, jo?“

Podala jsem jí foťák.

„Jasně,“ souhlasila s úsměvem a otočila se, aby pořídila přímý záběr Mika s plnou pusou.

Jak se dalo čekat, kolem stolu se strhla fotografická bitva. Dívala jsem se na ně, jak si podávají foťák kolem stolu, chichotají se, flirtují a stěžují si, že je druzí fotí. Připadalo mi to podivně dětinské. Ale možná jsem dneska jenom neměla náladu na normální lidské chování.

„Jejda," řekla Jessica omluvně, když mi foťák vracela. „Myslím, že jsme vyplácali všechen film."

„To nevadí. Mám dojem, že už jsem stejně vyfotila všechno, co jsem potřebovala."

Po škole mě Edward mlčky doprovodil zpátky na parkoviště. Musela jsem znovu do práce, ale tentokrát jsem byla ráda. Čas se mnou mu zjevně nijak nepomáhal. Možná že čas strávený o samotě pro něj bude lepší.

Cestou k Newtonovým jsem hodila film na vyvolání a po práci jsem si vyzvedla hotové obrázky. Doma jsem se krátce přivítala s Charliem, popadla z kuchyně cereální tyčinku a spěchala do svého pokoje s obálkou fotografií nacpanou v podpaží.

Usadila jsem se na posteli a otevřela obálku s obezřetnou zvědavostí. Bylo to směšné, ale pořád jsem tak nějak očekávala, že první fotka bude prázdná.

Když jsem ji vytáhla ven, hlasitě jsem vydechla. Edward vypadal zrovna tak krásný jako ve skutečnosti, díval se na mě z fotky vroucíma očima, které jsem posledních pár dní velmi postrádala. Bylo to téměř zlověstné, že někdo může vypadat tak… to se nedá popsat. Ani tisíc slov by se nedokázalo vyrovnat jedné takové fotce.

Prolistovala jsem rychle zbytek balíčku a pak jsem položila tři fotky na postel vedle sebe.

Na té první byl Edward v kuchyni, díval se na mě vroucíma očima s lehkým náznakem shovívavého pobavení. Na druhé byli Edward s Charliem, jak se dívají na sportovní kanál. Rozdíl v Edwardově výrazu byl krutý. Tady byly jeho oči obezřetné, rezervované. Stále byl nesnesitelně krásný, ale jeho obličej byl chladnější, připomínal víc sochu než živou bytost.

Na poslední fotce jsme byli my dva s Edwardem, jak neobratně stojíme vedle sebe. Edwardův obličej byl stejný jako na předchozím snímku, studený a podobný soše. Ale to by na té fotografii nebylo to nejhorší. Kontrast mezi námi dvěma však byl až bolestný. On vypadal jako bůh. Já jsem vypadala strašně

průměrně, i na člověka, téměř hanebně obyčejně. Zhnuseně jsem fotku odložila.

Místo abych dělala domácí úkoly, začala jsem pořádat fotky do alba. Kuličkovým perem jsem pod všechny snímky načmárala popisky, jména a data. Dostala jsem se ke společné fotce s Edwardem, moc dlouho jsem si ji neprohlížela, přeložila jsem ji napůl a nacpala ji pod kovové růžky, Edwardem nahoru.

Když jsem byla hotová, nastrkala jsem druhou sadu obrázků do čisté obálky a napsala Renée dlouhý děkovný dopis.

Edward se ještě neobjevil. Nechtěla jsem si přiznat, že jsem zůstala tak dlouho vzhůru hlavně kvůli němu, ale samozřejmě to tak bylo. Snažila jsem se vzpomenout si, kdy se naposledy držel takhle stranou, bez omluvy, bez telefonátu… Nikdy to neudělal.

Znovu jsem špatně spala.

Ve škole jsme pokračovali v tom frustrujícím, děsivém mlčení posledních dvou dnů. Cítila jsem úlevu, když jsem viděla, že na mě Edward čeká na parkovišti, ale ta rychle vyprchala. Pořád se choval stejně, dokonce byl možná ještě o něco odtažitější.

Bylo těžké vůbec se rozpomenout na původ všeho toho zmatku. Moje narozeniny se zdály jako vzdálená minulost. Kdyby se aspoň vrátila Alice. Brzy. Dřív než se tohle vymkne z ruky ještě víc.

Ale na tohle jsem nemohla spoléhat. Rozhodla jsem se, že jestli se mi nepodaří dneska si s ním promluvit, opravdu promluvit, tak se zítra vypravím za Carlislem. Musela jsem něco udělat.

Po škole si to s Edwardem vyříkáme, slíbila jsem si. Nehodlám přijmout žádné výmluvy.

Doprovázel mě k autu a já jsem se odhodlávala, že mu o tom řeknu.

„Nevadilo by ti, kdybych dneska přišel?“ zeptal se, ještě než jsme došli k autu, takže mě předběhl.

„Samozřejmě že ne.“

„Teď hned?“ zeptal se a otevřel mi dveře.

„Jasně,“ snažila jsem se o lhostejný tón, ačkoliv se mi nelíbila naléhavost v jeho hlase. „Jenom jsem chtěla cestou domů hodit do schránky dopis pro Renée. Potkáme se doma.“

Podíval se na tlustou obálku na sedadle spolujezdce. Najednou sáhl přese mě a popadl ji.

„Udělám to,“ řekl tiše. „A stejně u vás budu dřív.“ Usmál se mým oblíbeným pokřiveným úsměvem, ale nepovedl se mu. Neusmíval se očima.

„Dobře,“ souhlasila jsem, neschopná mu úsměv oplatit. Zavřel dveře a namířil k svému autu.

Opravdu byl u nás doma dřív. Když jsem zastavila před domem, jeho auto už stálo zaparkované na Charlieho místě. To bylo špatné znamení. Neměl v úmyslu u nás zůstat. Zavrtěla jsem hlavou a zhluboka se nadechla, abych sebrala odvahu.

Když jsem vylezla z náklaďáčku, vystoupil ze svého auta a vyšel mi naproti. Natáhl se, aby mi vzal batoh s učebnicemi. To bylo normální. Ale strčil ho zpátky na sedadlo. To nebylo normální.

„Pojď se se mnou projít,“ navrhl lhostejným hlasem a vzal mě za ruku.

Neodpověděla jsem. Nenapadlo mě, jak se mu mám vzepřít, ale okamžitě jsem věděla, že chci protestovat. Tohle se mi nelíbilo. *To je zlé, to je moc zlé,* opakoval mi v hlavě nějaký hlas pořád dokola.

Ale on na odpověď nečekal. Vedl mě k východní straně zahrady, do které se zakusoval les. Neochotně jsem ho následovala a snažila se přemýšlet navzdory panice, která se mě zmocňovala. Tohle jsem přece chtěla, připomínala jsem si. Šanci o všem si promluvit. Tak proč mě dusila ta panika?

Ušli jsme jenom pár kroků mezi stromy, když se zastavil. Byli jsme stěží na pěšině – stále jsem viděla dům. To byla ale dlouhá procházka.

Edward se opřel o strom a upřeně se na mě zadíval. Jeho výraz byl nečitelný.

„Dobře, tak si promluvíme,“ řekla jsem. Znělo to statečněji, než jsem se cítila.

Zhluboka se nadechl.

„Bello, odjíždíme."

Také jsem se zhluboka nadechla. Tohle byla přijatelná možnost. Myslela jsem si, že jsem připravená. Ale přesto jsem se musela zeptat.

„Proč teď? Příští rok –"

„Bello, je načase. Konec konců, jak dlouho ještě můžeme ve Forks zůstat? Carlisle vypadá stěží na třicet, a tvrdí o sobě, že je mu třicet tři. Stejně bychom brzy museli začít znovu někde jinde."

Jeho odpověď mě zmátla. Myslela jsem, že důvod k odjezdu je ten, aby jeho rodina mohla žít v klidu. Proč musíme odejít my dva, když jdou oni? Zírala jsem na něj a snažila se pochopit, jak to myslí.

Chladně mi oplácel upřený pohled.

S návalem nevolnosti mi došlo, že jsem ho špatně pochopila.

„Když jsi řekl *odjíždíme*…" zašeptala jsem.

„Měl jsem na mysli sebe a svou rodinu." Rozhodným tónem vyslovil pečlivě každé slovo zvlášť.

Zavrtěla jsem mechanicky hlavou ze strany na stranu, abych si ji pročistila. Čekal bez známky netrpělivosti. Chvilku mi trvalo, než jsem dokázala promluvit.

„Dobře," řekla jsem. „Půjdu s vámi."

„To nemůžeš, Bello. Tam, kam jdeme… není to pro tebe vhodné místo."

„Pro mě je vhodné místo tam, kde jsi ty."

„Já se k tobě nehodím, Bello."

„Nebuď směšný." Myslela jsem, že budu mít rozzlobený hlas, ale znělo to jenom prosebně. „Ty jsi v mém životě to nejlepší."

„Můj svět pro tebe není," prohlásil nesmlouvavě.

„To, co se stalo s Jasperem – to nic nebylo, Edwarde! Nic!"

„Máš pravdu," souhlasil. „Bylo to přesně to, co se dalo očekávat."

„Tys mi to slíbil! Ve Phoenixu jsi mi slíbil, že zůstaneš!"

„Pokud to pro tebe bude to nejlepší," přerušil mě, aby mě opravil.

„*Ne!* Tady jde o mou duši, nebo ne?" křičela jsem plna zuřivosti, slova ze mě přímo vybuchovala – přesto to pořád znělo jako nářek. „Carlisle mi o tom říkal, ale mně je to jedno, Edwarde. Mně je to jedno! Můžeš mít mou duši. Já o ni bez tebe nestojím – už je tvoje!"

Zhluboka se nadechl a dlouhou dobu se díval na zem nepřítomným pohledem. Ústa se mu malinko zkroutila. Když nakonec vzhlédl, jeho oči byly jiné, tvrdší – jako kdyby tekuté zlato ztuhlo.

„Bello, nechci, abys se mnou odešla." Pronášel ta slova pomalu a pečlivě, své chladné oči upřené do mého obličeje, a sledoval, jak reaguju na to, co ve skutečnosti říká.

Nastala pauza, jak jsem si ta slova několikrát v duchu opakovala a prosívala je, abych našla jejich skutečný význam.

„Ty… mě… nechceš?" zkusila jsem říct a zmátlo mě, jak ta slova divně znějí, seřazená takhle za sebou.

„Ne."

Zírala jsem mu do očí a nic jsem nechápala. On mi pohled oplácel bez stopy lítosti. Jeho oči byly jako topaz – tvrdé a jasné a velmi hluboké. Měla jsem pocit, jako bych do nich mohla vidět na míle hluboko, a přesto bych nikde v jejich bezedných hlubinách nenašla známky toho, že ta slova, která právě vyslovil, nemyslí vážně.

„No, tím se věci mění." Byla jsem překvapená, jak klidně a rozumně můj hlas zní. Muselo to být proto, že jsem byla tak omráčená. Nedokázala jsem si uvědomit, co mi říká. Stále to nedávalo žádný smysl.

Díval se stranou mezi stromy, když znovu promluvil. „Samozřejmě. Svým způsobem tě budu vždycky milovat. Ale jsem… unavený z předstírání, že jsem někdo jiný. Já nejsem člověk." Podíval se zpátky na mě a ty ledové rysy jeho dokonalého obličeje opravdu *nebyly* lidské. „Nechal jsem to zajít až příliš daleko, a teď mě to mrzí."

„Ne.“ Promluvila jsem teď jenom šeptem; pomalu jsem začínala chápat, a to pochopení mi proudilo v žilách jako kyselina. „Nedělej to.“

Mlčky se na mě díval a já jsem z jeho očí vyčetla, že je na moje slova už pozdě. On už se rozhodl.

„Nehodíš se ke mně, Bello.“ Obrátil naruby svoje předcházející slova, a tak jsem neměla žádný argument. Sama jsem přece nejlíp věděla, že pro něj nejsem dost dobrá.

Otevřela jsem pusu, abych něco řekla, a pak jsem ji zase zavřela. Trpělivě čekal, obličej měl jako vymetený, prostý jakékoli emoce. Zkusila jsem to znovu.

„Jestli… to takhle chceš…“

Přikývl.

Celé moje tělo zmrtvělo. Od krku dolů jsem nic necítila.

„Rád bych tě ovšem ještě požádal o jednu laskavost, jestli to není příliš,“ řekl.

Přemítala jsem, co asi vyčetl v mé tváři, protože mu v obličeji zaškubalo. Ale než jsem to dokázala identifikovat, znovu si nasadil tu nevzrušenou masku.

„Cokoliv,“ slíbila jsem a můj hlas zněl o malinko silněji.

Jak jsem se dívala, jeho zmrzlé oči roztály. Zlato bylo zase tekuté, roztavené, propalovalo se do mých očí s intenzitou, která mě přemáhala.

„Nevyváděj nic nezodpovědného nebo hloupého,“ nakazoval mi a tentokrát se zdálo, že mu na tom záleží. „Rozumíš tomu, co říkám?“

Bezmocně jsem přikývla.

Jeho oči ochladly, zase v nich byl ten odstup. „Myslím samozřejmě na Charlieho. On tě potřebuje. Dávej na sebe pozor – kvůli němu.“

Znovu jsem přikývla. „Dám,“ zašeptala jsem.

Zdálo se, že se trošičku uvolnil.

„A já ti na oplátku taky něco slíbím,“ prohlásil. „Slibuju, že mě dneska vidíš naposledy. Už se nevrátím. Už tě nikdy nevystavím ničemu podobnému. Dál si můžeš vést svůj život po

svém, já už ti do něj nebudu nijak zasahovat. Bude to, jako bych nikdy neexistoval."

Musela se mi rozklepat kolena, protože stromy kolem se najednou začaly třást. V uších mi hučelo, jak se mi krev rozbušila rychleji než normálně. Jeho hlas zněl z větší dálky.

Jemně se usmál. „Neboj. Jsi člověk – tvoje paměť je jako síto. Vám lidem čas zahojí všechny rány."

„A co tvoje vzpomínky?" zeptala jsem se. Znělo to, jako by mi něco uvízlo v krku, jako bych se dusila.

„No," na kratičkou vteřinku zaváhal, „já nezapomenu. Ale *my…* my si velmi snadno najdeme nějaké rozptýlení." Usmál se; ten úsměv byl klidný, ale oči se mu při něm nerozzsvítily.

Ustoupil ode mě o krok. „Tak, myslím, že to je všechno. Už tě nebudeme obtěžovat."

To množné číslo upoutalo moji pozornost, což mě překvapilo; myslela bych si, že si ničeho nevšimnu.

„Alice se nevrátí," došlo mi v tu chvíli. Nevím, jak mě slyšel – ta slova jsem neřekla nahlas –, ale zdálo se, že pochopil.

Zavrtěl pomalu hlavou a pořád se mi díval do tváře.

„Ne. Všichni odjeli. Zdržel jsem se, abych se s tebou rozloučil."

„Alice je pryč?" zeptala jsem se nevěřícně bezvýrazným hlasem.

„Chtěla se s tebou rozloučit, ale přesvědčil jsem ji, že čistý řez pro tebe bude lepší."

Hlava se mi točila; bylo těžké se soustředit. Jeho slova mi vířila v hlavě a najednou jsem uslyšela lékaře z nemocnice ve Phoenixu, když mi tam na jaře ukazoval rentgenové snímky: *Vidíte, je to čistý řez,* a prstem jezdil po obrázku mojí pošramocené nohy. *To je dobré. Zahojí se to snadněji, rychleji.*

Snažila jsem se normálně dýchat. Potřebovala jsem se soustředit, najít cestu ven z téhle noční můry.

„Sbohem, Bello," rozloučil se zase tím tichým, klidným hlasem.

„Počkej!" vyrazila jsem ze sebe a natáhla se k němu. Chtěla jsem přinutit svoje ochablé nohy, aby mě nesly.

Myslela jsem, že také on se natahuje po mně. Ale jenom mi studenýma rukama sevřel zápěstí a přitiskl mi je k bokům. Pak se naklonil dopředu a na kratičký okamžik mi velmi zlehka přitiskl rty na čelo. Zavřela jsem oči.

„Dávej na sebe pozor," vydechl, až mě to zastudilo.

Zafoukal lehký, neobvyklý větřík. Zprudka jsem otevřela oči. Listy na malém javoru se zachvívaly, jak je rozvířil svým briskním odchodem.

Byl pryč.

I když jsem věděla, že je to zbytečné, s nohama rozklepanýma jsem se za ním vydala do lesa. Cesta, kterou šel, okamžitě zmizela. Nezůstaly tu žádné stopy, listy byly zase klidné, ale já jsem bezmyšlenkovitě šla vpřed. Nemohla jsem dělat nic jiného. Musela jsem se udržet v pohybu. Kdybych ho přestala hledat, bylo by to všechno pryč.

Láska, život, smysl bytí… všechno pryč.

Šla jsem dál a dál. Čas pro mě přestal mít význam, jak jsem se pomalu prodírala hustým podrostem. Ubíhaly hodiny, ale možná také jenom vteřiny. Připadalo mi, jako kdyby se čas snad zastavil, protože les vypadal pořád úplně stejně bez ohledu na to, jak daleko jsem šla. Začínala jsem se bát, že chodím v kruhu, ve velmi malém kruhu, ale kráčela jsem dál. Často jsem klopýtala, a jak se stmívalo, čím dál častěji jsem i padala.

Nakonec jsem o něco zakopla – všechno bylo černé, neměla jsem ponětí, co mě chytilo za nohu – a zůstala jsem ležet. Převalila jsem se na bok, abych mohla dýchat, a stulila jsem se do klubíčka na mokrém kapradí.

Jak jsem tam ležela, měla jsem pocit, že uběhlo víc času, než jsem si uvědomovala. Nemohla jsem si vzpomenout, kolik hodin uplynulo od setmění. Byla tady v noci vždycky taková tma? Jistě, obvykle si troška měsíčního světla našla cestičku mezi mraky a trhlinami v baldachýnu stromů prosákla až na zem.

Ale ne dnes v noci. Dnes v noci bylo nebe úplně černé. Možná dnes večer měsíc vůbec nevyšel – je zatmění měsíce, nebo je měsíc v novu.

Měsíc v novu. Nový měsíc. Otřásla jsem se, ačkoliv mi zima nebyla.

Dlouho byla tma, než jsem je zaslechla volat.

Někdo křičel moje jméno. Bylo to ztlumené, zastřené mokrým porostem, který mě obklopoval, ale rozhodně to bylo moje jméno. Nepoznala jsem ten hlas. Chtěla jsem odpovědět, ale byla jsem jako omámená, a trvalo dlouho, než jsem usoudila, že bych přece jen *měla* odpovědět. Volání ale mezitím ustalo.

O něco později mě probudil déšť. Myslím, že jsem doopravdy neusnula; byla jsem jenom ponořená do jakési bezmyšlenkovité otupělosti, vší silou jsem se držela toho omámení, které mně bránilo uvědomit si, co jsem nechtěla vědět.

Déšť mi trochu vadil. Byla zima. Přestala jsem si rukama objímat nohy a zakryla jsem si obličej.

V tu chvíli jsem znovu uslyšela volání. Tentokrát bylo vzdálenější a znělo to, jako by volalo několik hlasů najednou. Snažila jsem se zhluboka dýchat. Vzpomněla jsem si, že bych měla odpovědět, ale nevěřila jsem, že by mě mohli slyšet. Byla bych schopná křičet dost hlasitě?

Najednou se ozval jiný zvuk, děsivě blízko. Nějaké čenichání, jako zvířecí. Podle zvuku to bylo velké zvíře. Přemítala jsem, jestli bych se měla bát. Nebála jsem se – byla jsem jen otupělá. Nezáleželo na tom. Čenichání se vzdálilo.

Déšť pokračoval a já jsem cítila, jak se mi pod tváří položenou na zemi dělá kaluž vody. Snažila jsem se sebrat sílu, abych otočila hlavu, když vtom jsem spatřila světlo.

Zpočátku to byla jenom matná záře odrážející se od keřů v dálce. Byla jasnější a jasnější, osvětlovala velký prostor, ne jako když z baterky dopadá kužel světla. Světlo se prodralo nejbližším keřem a já jsem viděla, že je to plynová svítilna, ale to bylo jediné – záře mě na chvíli oslepila.

„Bello.“

Neznala jsem ten hluboký hlas, který promluvil, ale jeho majitel asi věděl, kdo jsem. Nevolal moje jméno, jako kdyby mě hledal, ale dával ostatním na vědomí, že jsem se našla.

Dívala jsem se vzhůru – připadalo mi to nemožně vysoko – na tmavý obličej, který jsem teď viděla nad sebou. Byla jsem si matně vědoma toho, že ten cizí člověk pravděpodobně vypadá tak vysoký jenom proto, že já mám hlavu stále ještě na zemi.

„Ublížil ti někdo?“

Věděla jsem, že ta slova něco znamenají, ale dokázala jsem jenom udiveně zírat. Copak záleželo na významu nějakých slov?

„Bello, jmenuju se Sam Uley.“

Jeho jméno mi nic neříkalo.

„Charlie mě poslal, abych tě hledal.“

Charlie? Něco se ve mně zachvělo a já jsem se snažila věnovat víc pozornosti tomu, co ten člověk říká. I když mi na ničem nezáleželo, tak na Charliem ano.

Ten vysoký muž natáhl ruku. Zírala jsem na ni, nebyla jsem si jistá, co mám dělat.

Chviličku na mě upíral své černé oči a pak pokrčil rameny. Rychlým a obratným pohybem mě zvedl ze země a sevřel mě do náruče.

Visela jsem mu ochable v náručí, zatímco on rychle klusal mokrým lesem. Někde v mysli jsem měla zasuto vědomí, že by mi to nemělo být jedno – vždyť mě nějaký cizí člověk odnáší kdovíkam. Ale nezbývalo ve mně nic, co by mělo sílu se stavět na odpor.

Přišlo mi, že netrvalo moc dlouho, a objevila se světla a ozvalo se hluboké hučení mnoha mužských hlasů. Sam Uley zpomalil, jak se přiblížil k tomu rumraji.

„Mám ji!“ zavolal dunivým hlasem.

Hlasy utichly, a pak se zase ozvaly s větší intenzitou. Kolem mě se pohyboval matoucí vír obličejů. Samův hlas byl jediný, který v tom chaosu dával nějaký smysl, možná proto, že jsem měla ucho opřené o jeho hruď.

„Ne, myslím, že není zraněná," říkal někomu. „Jenom pořád opakuje ‚Je pryč‘."

Opravdu jsem to říkala nahlas? Kousla jsem se do rtu.

„Bello, holčičko, nestalo se ti nic?"

To byl hlas, který bych poznala kdekoliv – i když změněný obavami, jako byl teď.

„Charlie?" Můj hlas zněl cize a tiše.

„Jsem u tebe, děťátko."

Přesunula jsem se do tatínkovy náruče a ucítila koženou vůni jeho šerifského saka. Charlie zavrávoral pod mou tíhou.

„Možná bych ji měl nést já," nabídl se Sam Uley.

„Už ji držím," řekl Charlie trochu zadýchaně.

Šel pomalu, namáhavě. Chtěla jsem mu říct, aby mě postavil na zem, že půjdu sama, ale hlas mě vůbec neposlouchal.

Světla svítilen byla všude, držel je v rukou dav lidí, které přivedl Charlie. Bylo to jako přehlídka. Nebo smuteční průvod. Zavřela jsem oči.

„Už jsme skoro doma, drahoušku," zamumlal Charlie co chvíli.

Znovu jsem otevřela oči, až když jsem uslyšela, jak se odemykají dveře. Stáli jsme na verandě našeho domu a ten vysoký tmavý muž jménem Sam držel Charliemu dveře, jednu ruku nataženou k nám, jako kdyby byl připravený mě chytit, kdyby Charliemu paže vypověděly službu.

Ale Charlie mě v pořádku pronesl dveřmi a položil mě na pohovku v obývacím pokoji.

„Tati, jsem celá mokrá," namítala jsem slabě.

„To nevadí." Jeho hlas byl příkrý. Pak promluvil na někoho jiného. „Deky jsou ve skříni nahoře v patře."

„Bello?" zeptal se něčí hlas. Dívala jsem se na šedovlasého muže, který se nade mnou skláněl, a po několika pomalých sekundách jsem ho poznala.

„Pan doktor Gerandy?" zamumlala jsem.

„Správně, děvenko," řekl. „Ublížila sis, Bello?"

Chvíli mi trvalo, než jsem si to promyslela. Zmátlo mě, když jsem si vzpomněla, že mi Sam Uley položil v lese podobnou

otázku. Jenomže Sam se ptal trochu jinak: *Ublížil ti někdo?* Ten rozdíl mi připadal docela podstatný.

Doktor Gerandy čekal. Pozvedl jedno šedivé obočí a vrásky na čele se mu prohloubily.

„Nic mi není," lhala jsem. Byla to pravda, ale jen do určité míry.

Sáhl mi teplou rukou na čelo a prsty mi přitiskl na vnitřní stranu zápěstí. Dívala jsem se mu na rty, jak si pro sebe počítal, oči upřené na hodinky.

„Co se ti stalo?" zeptal se nedbale.

Ztuhla jsem pod jeho rukou a v krku mě panicky zabolelo.

„Ztratila ses v lese?" vyptával se. Viděla jsem, že nás poslouchá několik dalších lidí. Kousíček od nás stáli společně tři vysocí muži s tmavými obličeji – tušila jsem, že jsou z La Push, indiánské rezervace kmene Quileutů dole na pobřeží – a dívali se na mě. Stál tam s nimi i Sam Uley. Byli tam také pan Newton s Mikem a pan Weber, Angelin otec; ti všichni po mně pokukovali spíš pokradmu, ne tak otevřeně jako ti cizí. Další hluboké hlasy hlučely v kuchyni a venku před domovními dveřmi. Musela mě hledat polovina města.

Charlie byl nejblíž. Naklonil se, aby slyšel mou odpověď.

„Ano," zašeptala jsem, „ztratila jsem se."

Lékař zamyšleně přikývl a prsty mi jemně prohmatával krční uzliny. Charlieho obličej se zatvrdil.

„Nejsi unavená?" zeptal se doktor Gerandy

Přikývla jsem a poslušně jsem zavřela oči.

„Myslím, že jí nic není," slyšela jsem doktora, jak za chviličku šeptá Charliemu. „Jenom je vyčerpaná. Ať se z toho vyspí a já se na ni přijdu zítra podívat," řekl a odmlčel se. Určitě se podíval na hodinky, protože dodal: „No, vlastně už dneska."

Ozval se vrzavý zvuk, jak se oba opřeli a vstali z gauče.

„Je to pravda?" zašeptal Charlie. Jejich hlasy teď byly o kousek dál. Napínala jsem uši, abych slyšela. „Odjeli?"

„Doktor Cullen nás požádal, abychom o tom nikomu neříkali," odpověděl doktor Gerandy. „Ta nabídka přišla velmi

náhle; museli se okamžitě rozhodnout. Carlisle nechtěl kolem toho odjezdu nadělat veliký rozruch.“

„Drobné upozornění by nebylo na škodu,“ zabručel Charlie.

Doktor Gerandy byl jaksi nesvůj, když odpovídal. „Ano, řekl bych, že v této situaci by nějaké varování opravdu nebylo na škodu.“

Nechtěla jsem dál poslouchat. Nahmatala jsem lem deky, kterou přese mě kdosi přehodil, a přetáhla jsem si ji přes uši.

Každou chvíli jsem se vytrhovala ze spánku. Slyšela jsem Charlieho, jak šeptem děkuje dobrovolníkům, kteří jeden po druhém odcházeli. Ucítila jsem na čele jeho prsty a pak tíhu další deky. Několikrát zvonil telefon a on ho spěchal zvednout, aby mě neprobudil. Tichým mumláním uklidňoval volající.

„Jo, našli jsme ji. Je v pořádku. Ztratila se. Už je jí dobře,“ opakoval znovu a znovu.

Slyšela jsem, jak péra v křesle zasténala, když se do něj usazoval ke spánku.

O pár minut později znovu zazvonil telefon.

Charlie zasténal, jak se škrabal na nohy, a pak s klopýtáním spěchal do kuchyně. Zavrtala jsem hlavu hlouběji do přikrývek, protože jsem nechtěla slyšet zase ten samý rozhovor.

„Prosím,“ řekl Charlie a zívl.

Jeho hlas se změnil, byl mnohem bdělejší, když znovu promluvil. „Kde?“ Následovala odmlka. „Víte jistě, že je to mimo rezervaci?“ Další krátká pauza. „Ale co by *tam* mohlo hořet?“ Hlas mu zněl ustaraně i zmateně zároveň. „Podívejte, já tam zavolám a ověřím to.“

Poslouchala jsem s větším zájmem, když ostrými údery mačkal číslo.

„Ahoj, Billy, tady Charlie – promiň, že volám tak brzy… ne, je v pořádku. Spí… Díky, ale kvůli tomu nevolám. Právě mi volala paní Stanleyová a říkala, že z okna v patře vidí na mořských útesech ohně, ale já jsem vážně ne… Aha!“ Najednou v jeho hlasu zazněl další podtón – podráždění… nebo hněv. „A proč to dělají? Aha. Vážně?“ Řekl to sarkasticky. „Hele, *mně* se neomlouvej. Jo, jo. Hlavně se postarej, aby se

plameny nerozšířily… Já vím, já vím, překvapuje mě, že se jim to v tomhle počasí vůbec podařilo zapálit.“

Charlie zaváhal a pak dodal zdráhavě. „Díky, žes mi poslal Sama a ostatní kluky. Měl jsi pravdu – opravdu znají les líp než my. To Sam ji našel, takže to máš u mě… Jo, zavolám ti později,“ souhlasil, stále ještě kysele, než zavěsil.

Šoural se zpátky do obývacího pokoje a mručel si pro sebe něco nesrozumitelného.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Spěchal ke mně.

„Je mi líto, že jsem tě vzbudil, miláčku.“

„Někde hoří?“

„To nic není,“ ujišťoval mě. „Jenom pár táboráků na útesech.“

„Táboráků?“ zeptala jsem se. Můj hlas nezněl zvědavě. Zněl mrtvě.

Charlie se zamračil. „Pár kluků z rezervace dělá lumpárny,“ vysvětloval.

„Proč?“ divila jsem se tupě.

Pochopila jsem, že se mu nechce odpovídat. Sklopil zrak a díval se na podlahu pod svými koleny. „Oslavují tu novinu.“ Jeho tón byl hořký.

Byla jenom jediná novina, která mě napadla, ač jsem se snažila na ni nemyslet. A pak mi ty informace zapadly do sebe. „To je kvůli tomu, že Cullenovi odjeli,“ zašeptala jsem. „V La Push nemají Cullenovy rádi – na to jsem zapomněla.“

Quileuté měli svoje pověry o „studených“, o upírech, kteří byli nepřátelé jejich kmene, stejně jako měli legendy o potopě a vlčích předcích. Pro většinu z nich to byly jenom příběhy, folklór. Ale bylo tu pár těch, kteří tomu věřili. Patřil mezi ně i Charlieho dobrý přítel Billy Black, ačkoliv i Jacob, jeho vlastní syn, si myslel, že jsou to jen hloupé povídačky. Billy mě varoval, abych se od Cullenových držela dál…

To jméno jako by mi v nitru pohnulo něčím, co se začalo drát na povrch, a já jsem věděla, že tomu nechci vzdorovat.

„To je směšné,“ soptil Charlie.

Chvilku jsme seděli mlčky. Nebe za oknem už nebylo černé. Někde pod dešťovými mraky vycházelo slunce.

„Bello?“ zeptal se Charlie.

Nepokojně jsem se na něj podívala.

„On tě nechal samotnou v lese, viď?“ uhodl Charlie.

Vyhnula jsem se jeho otázce. „Jak jsi věděl, kde mě máš hledat?“ Moje mysl uhýbala před nevyhnutelným závěrem, ke kterému jsem musela dojít a který mě teď rychle doháněl.

„Z toho tvého vzkazu přece,“ odpověděl Charlie překvapeně. Sáhl si do zadní kapsy džín a vytáhl odrbaný kousek papírku. Byl špinavý a vlhký a mnohokrát přehnutý, jak ho Charlie mockrát otevíral a zase skládal. Znovu ho rozložil a podržel jako důkaz. Neuspořádaný rukopis se pozoruhodně podobal tomu mému.

Šla jsem se projít s Edwardem do lesa, půjdeme po pěšině. Brzy se vrátím, B.

„Když ses nevracela, zavolal jsem Cullenovým, ale nikdo to nebral,“ řekl Charlie tichým hlasem. „Pak jsem zavolal do nemocnice a doktor Gerandy mi řekl, že Carlisle je pryč.“

„Kam odjeli?“ zamumlala jsem.

Zíral na mě. „Copak ti to Edward neřekl?“

Zavrtěla jsem hlavou a ucukla jsem. Zvuk jeho jména odvázal tu věc, která drásala v mém nitru – bolest, která mi vyrážela dech a udivovala mě svou silou.

Charlie si mě pochybovačně měřil, když odpovídal. „Carlisle vzal místo v nějaké velké nemocnici v Los Angeles. Podle mě mu nabídli hodně peněz.“

Slunečné Los Angeles. Poslední místo, kam by opravdu odešli. Vzpomněla jsem si na svou noční můru se zrcadlem… jasné sluneční světlo odrážející se od jeho kůže –

Při vzpomínce na jeho tvář mě trhala na kusy šílená bolest.

„Chci vědět, jestli tě Edward nechal samotnou uprostřed lesa,“ naléhal Charlie.

Jeho jméno zvedlo v mém nitru další mučivou vlnu. Zavrtěla jsem zuřivě hlavou v zoufalé snaze uniknout bolesti. „Byla to

moje vina. Nechal mě tady na pěšině, na dohled od domu… ale já jsem se pokoušela jít za ním.“

Charlie začal něco říkat; dětinsky jsem si přikryla uši. „Já už o tom nechci mluvit, tati. Chci jít k sobě do pokoje.“

Než mohl odpovědět, vyškrábala jsem se z gauče a kymácela se nahoru po schodech.

Někdo byl v domě a nechal Charliemu vzkaz, aby věděl, kde mě hledat. Od chvíle, kdy mi tohle došlo, mi v hlavě začalo narůstat strašlivé podezření. Vtrhla jsem do svého pokoje, zavřela a zamkla za sebou dveře a pak jsem běžela k CD přehrávači u postele.

Všechno vypadalo přesně tak, jak jsem to nechala. Stiskla jsem vršek přehrávače. Západka se otevřela a víko se pomalu a plynule otevřelo.

Bylo prázdné.

Album, které mi dala Renée, leželo na posteli, přesně tam, kde jsem ho naposledy odložila. Třesoucí se rukou jsem ho otevřela.

Nemusela jsem listovat dál než na první stránku. Pod kovovými růžky už nebyla žádná fotografie. Stránka byla bílá až na mé vlastní písmo naškrábané na spodním okraji: *Edward Cullen, Charlieho kuchyně, 13. září.*

Tam jsem se zastavila. Byla jsem si jistá, že byl velmi důsledný.

Bude to, jako kdybych nikdy neexistoval, slíbil mi.

Ucítila jsem hladkou dřevěnou podlahu pod koleny, pak pod dlaněmi, a pak mi najednou tlačila na kůži na tváři. Doufala jsem, že omdlévám, ale ke svému zklamání jsem vědomí neztratila. Vlny bolesti, které do mě předtím jenom narážely, dosáhly vrcholu, převalily se mi přes hlavu a stáhly mě pod sebe.

Už jsem se nevynořila.

ŘÍJEN

LISTOPAD

PROSINEC

LEDEN

4. PROBOUZENÍ

Čas plyne. Dokonce i když se to zdá nemožné. I když každý pohyb vteřinové ručičky bolí jako tepot krve pod modřinou. Plyne nerovnoměrně, v podivných záškubech a táhlých obdobích klidu, ale plyne. I pro mě.

* * *

Charlieho pěst dopadla na stůl. „Tak dost, Bello! Pošlu tě domů.“

Vzhlédla jsem od misky s kaší, nad kterou jsem spíš meditovala, než abych ji jedla, a zírala šokovaně na Charlieho. Nesledovala jsem rozhovor – vlastně jsem si vůbec neuvědomovala, že nějaký vedeme – a nebyla jsem si jistá, jak to myslel.

„Já jsem doma,“ zamumlala jsem zmateně.

„Pošlu tě za Renée do Jacksonvillu,“ ozřejmil.

Zoufale sledoval, jak pomalu chápu význam jeho slov.

„Co jsem provedla?“ zkormoutila jsem obličej. Taková nespravedlnost. Poslední čtyři měsíce se mému chování nedalo nic vytknout. Po tom prvním týdnu, o kterém už se ani jeden z nás nikdy nezmínil, jsem ve škole ani v práci nevynechala jediný den. Známky jsem měla vynikající. Nikdy jsem nepřišla domů po večerce – v prvé řadě proto, že jsem večer z domu nikdy nechodila. Jenom výjimečně jsem na stůl servírovala jídlo, které zbylo z předešlého dne.

Charlie se mračil.

„Neprovedla jsi nic. To je ten problém. Ty nikdy nic neprovádíš.“

„Chceš, abych vyvedla nějaký průšvih?“ divila jsem se a obočí se mi nevěřícně stáhlo k sobě. Snažila jsem se dávat pozor. Nebylo to lehké. Tolik jsem si zvykla všechno pouštět jedním uchem tam a druhým ven, že jsem měla uši jako ucpané.

„Průšvih by byl lepší než tohle… tohleto tvoje věčné netečné bloumání!“

To mě trochu zabolelo. Dávala jsem si takový pozor, abych se vyvarovala všech forem mrzoutství, včetně bloumání.

„Já nebloumám.“

„To jsem vybral špatné slovo,“ přiznal nabručeně. „Bloumání by bylo lepší – to by znamenalo, že *něco* děláš. Ale ty jsi taková… jako bez života, netečná, Bello. To je myslím to správné slovo.“

Tohle obvinění se trefilo do černého. Povzdechla jsem si a snažila se dát trochu života do své odpovědi.

„Mrzí mě to, tati.“ Moje omluva zněla poněkud mdle i mně samotné. Celou tu dobu jsem si myslela, že jsem ho opila rohlíkem a že na mně nic nepoznal. Smysl veškerého mého snažení byl, aby se Charlie kvůli mně netrápil. Zjištění, že to bylo jen mrhání silami, bylo skličující.

„Nechci, aby ses omlouvala.“

Povzdechla jsem si. „Tak mi řekni, co po mně chceš.“

„Bello,“ zaváhal, jak odhadoval mou reakci na to, co chtěl říct. „Drahoušku, nejsi první člověk na světě, který si tímhle musel projít, víš.“

„Já vím.“ Moje doprovodná grimasa byla skleslá a nepřesvědčivá.

„Poslouchej, drahoušku. Myslím, že – že bys asi potřebovala nějakou pomoc.“

„Pomoc?“

Odmlčel se, jak znovu hledal ta správná slova. „Když ode mě tvoje matka odešla,“ začal a mračil se, „a vzala tě s sebou…“ Zhluboka se nadechl. „No, tehdy to pro mě byla krutá doba.“

„Já vím, tati,“ zamumlala jsem.

„Ale vypořádal jsem se s tím," podotkl. „Drahoušku, ty se s tím nepereš. Čekal jsem, doufal jsem, že se to zlepší." Zíral na mě a já jsem rychle sklopila oči. „Myslím, že oba víme, že se to nelepší."

„Jsem v pohodě."

Ignoroval mě. „Možná, no, možná by sis o tom měla s někým promluvit. S nějakým profesionálem."

„Chceš, abych šla k cvokaři?" Můj hlas byl o odstín ostřejší, když jsem si uvědomila, nač táta naráží.

„Možná by to pomohlo."

„A možná by to nepomohlo ani trošičku."

Nevěděla jsem toho moc o psychoanalýze, ale byla jsem si celkem jistá, že to nefunguje, pokud subjekt není relativně upřímný. Jasně, mohla jsem říct pravdu – kdybych chtěla strávit zbytek života ve vypolstrované cele.

Chvíli sledoval můj zatvrzelý výraz a pak zvolil jinou strategii.

„Já na to nestačím, Bello. Možná že tvoje matka…"

„Koukni," řekla jsem bezvýrazným hlasem. „Dneska večer si někam vyjdu, jestli chceš. Zavolám Jess nebo Angele."

„Ale to nechci," oponoval nespokojeně. „Myslím, že nepřežiju, jestli se budeš víc snažit. Nikdy jsem nikoho neviděl takhle se snažit. Až z toho člověka bolí, když to vidí."

Předstírala jsem tupou a dívala se dolů na stůl. „Já to nechápu, tati. Napřed se zlobíš, protože nic nedělám, a pak říkáš, že nechceš, abych někam chodila."

„Chci, abys byla šťastná – ne, ani tolik nežádám. Jenom chci, abys nebyla zoufalá. Myslím, že budeš mít větší šanci, když z Forks odjedeš."

Moje oči po bůhvíjak dlouhé době zaplály první jiskřičkou nějakého citu.

„Nikam nejedu," prohlásila jsem.

„Proč ne?" zeptal se.

„Mám poslední pololetí školy – všechno by se tím prošvihlo."

„Jsi dobrá studentka, to bys zvládla."

„Nechci mamce a Philovi dělat křena.“

„Tvoje matka umírá touhou mít tě zpátky u sebe.“

„Na Floridě je moc horko.“

Znovu udeřil pěstí do stolu. „Oba víme, o co tady doopravdy jde, Bello, a není to pro tebe dobré.“ Zhluboka se nadechl. „Už je to několik měsíců. Žádné telefonáty, žádné dopisy, žádný kontakt. Nemůžeš na něj pořád čekat.“

Provrtávala jsem ho pohledem. Obličej jsem měla skoro rozpálený. Už to bylo dlouho, co jsem naposledy zrudla nějakou emocí.

Celé toto téma bylo naprosto zakázané, což on moc dobře věděl.

„Já na nic nečekám. Nic neočekávám,“ řekla jsem tichým monotónním hlasem. „Bello…“ začal Charlie chraptivě.

„Musím do školy,“ přerušila jsem ho, vstala jsem a posbírala svou nedotčenou snídani ze stolu. Vrazila jsem misku do dřezu, ani jsem se nezastavila, abych ji umyla. Další rozhovor už bych nesnesla.

„Naplánuju si něco s Jessikou,“ zavolala jsem přes rameno, jak jsem si brala školní tašku. Do očí jsem se mu nepodívala. „Možná nebudu doma k večeři. Pojedeme do Port Angeles a půjdeme do kina.“

Byla jsem venku ze dveří, než stihl zareagovat.

Kvůli tomu spěchu, abych už byla Charliemu z očí, jsem ale byla ve škole mezi prvními. Jednu výhodu to mělo – mohla jsem si zabrat opravdu dobré parkovací místo. Nevýhodou bylo, že jsem měla před sebou spoustu volného času, a já jsem se volnému času za každou cenu vyhýbala.

Abych nemusela přemýšlet o Charlieho obviněních, rychle jsem si vytáhla učebnici matematiky. Otevřela jsem ji na látce, kterou jsme měli dnes probírat, a snažila se tomu porozumět. Číst matiku bylo ještě horší než ji poslouchat, ale už jsem se v tom zlepšovala. Za posledních několik měsíců jsem nad matematikou strávila desetkrát víc času než za celá svá předchozí studia. Odměnou mi bylo, že jsem si opravila známku až na jedna minus. Věděla jsem, že profesor Varner je

přesvědčený, že moje zlepšení je výsledkem jeho mimořádných učebních metod. A jestli mu to dělalo radost, tak já jsem byla ta poslední, kdo by ho chtěl připravovat o iluze.

Seděla jsem tam nad tou učebnicí, dokud se nenaplnilo parkoviště, a pak jsem běžela na angličtinu. Probírali jsme *Farmu zvířat,* to byla snadná látka. Mně komunismus nevadil; byla to vítaná změna po únavných příbězích o lásce, které tvořily většinu učiva. Posadila jsem se na své místo a těšila se, že mě přednáška profesora Berryho trochu rozptýlí.

Když jsem byla ve škole, čas plynul lehce. Zvonění se ozvalo příliš brzy. Začala jsem si balit věci.

„Bello?“

Poznala jsem Mikův hlas a věděla jsem, jaká budou jeho příští slova, ještě než je vyslovil.

„Jdeš zítra do práce?“

Vzhlédla jsem. Nakláněl se přes uličku s úzkostným výrazem. Každý pátek se mě ptal na to samé. Bez ohledu na to, že jsem neměla ani jednodenní absenci. No, s jedinou výjimkou před několika měsíci. Ale nechápala jsem, proč se pořád tak stará. Byla jsem vzorný zaměstnanec.

„Zítra je sobota, ne?“ zeptala jsem se. Jak na to Charlie dneska ráno poukazoval, uvědomila jsem si, že můj hlas opravdu zní mdle, bez zájmu, jako bez života.

„Ano, to je,“ souhlasil. „Uvidíme se na španělštině.“ Zamával mi, než se otočil zády. Už se neobtěžoval doprovázet mě na hodiny.

S ponurým výrazem jsem se plahočila na matematiku. Při téhle hodině jsem sedávala vedle Jessiky.

Už to bylo několik týdnů, možná měsíců, co mě Jessica přestala zdravit, když jsme se potkaly na chodbě. Věděla jsem, že jsem ji svým nespolečenským chováním urazila a ona teď trucuje. Nebude tedy jednoduché si s ní promluvit – a tím spíš ji požádat o laskavost. Váhavě jsem postávala před třídou a pečlivě jsem zvažovala svoje možnosti.

Nechtělo se mi přijít Charliemu znovu na oči, aniž bych mu mohla podat hlášení o nějaké sociální interakci. Věděla jsem

současně, že nemůžu lhát, ačkoliv myšlenka na to, že jenom zajedu do Port Angeles a zpátky – a ujistím se, že se mi na tachometru načetl odpovídající počet kilometrů pro případ, že by si to chtěl zkontrolovat –, byla velmi lákavá. Jenže Jessičina máma byla největší drbna ve městě, a Charlie určitě na paní Stanleyovou dřív nebo později – spíš dřív než později – narazí. A až by k tomu došlo, bezpochyby by se zmínil o našem výletu. Takže lhaní nepřipadalo v úvahu.

S povzdechem jsem strčila do dveří, aby se otevřely.

Profesor Varner se na mě káravě podíval – jeho přednáška už začala. Spěchala jsem na své místo. Jessica nevzhlédla, když jsem si sedla vedle ní. Byla jsem ráda, že mám padesát minut na to, abych se duševně připravila.

Tahle hodina utekla ještě rychleji než angličtina. Svým způsobem jsem za to vděčila své dobré přípravě ráno v autě – ale hlavně to bylo proto, že mi čas vždycky rychle ubíhal, když jsem měla před sebou něco nepříjemného.

Zašklebila jsem se, když profesor Varner propustil třídu o pět minut dřív. Usmíval se, jaký je to na nás hodný.

„Jess?“ Nos se mi svraštil, když jsem se nakrčila a čekala, až se ke mně otočí.

Otočila se na židli čelem ke mně a nevěřícně si mě měřila. „Mluvíš se *mnou*, Bello?“

„Samozřejmě.“ Vykulila jsem oči na znamení nevinnosti.

„Co je? Potřebuješ pomoct s matikou?“ Její tón byl trošičku zapšklý.

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Vlastně jsem chtěla vědět, jestli bys… se mnou dneska večer nechtěla jet do kina? Vážně bych potřebovala dát si takovou malou dámskou jízdu.“ Ta slova zněla škrobeně, jako špatně pronesené verše, a ona se na mě dívala podezíravě.

„Proč o to žádáš mě?“ zeptala se stále nepřátelským tónem.

„Jsi první, kdo mě napadne, když chci strávit čas s holkama.“ Usmála jsem se a doufala, že ten úsměv vypadá upřímně. Asi to byla pravda. Ona byla alespoň první, na koho

jsem pomyslela, když jsem se chtěla nějak vykroutit Charliemu. Navzájem se to rovnalo.

Zdálo se, že to ji trochu obměkčilo. „No, já nevím."

„Máš v plánu něco jiného?"

„Ne… asi s tebou můžu jet. Co bys chtěla vidět?"

„Vlastně přesně nevím, co hrajou," vytáčela jsem se. Tohle byla ošemetná věc. Hledala jsem v duchu něco, čeho se chytit – neslyšela jsem nedávno někoho mluvit o nějakém filmu? Neviděla jsem plakát? „Co třeba ten o prezidentce?"

Podívala se na mě jako na blázna. „Bello, to už *dávno* nedávají."

„Aha." Zamračila jsem se. „Dávají něco, na co bys chtěla jít ty?"

Jakmile Jessika začala uvažovat nahlas, její přirozená upovídanost se přihlásila ke slovu i proti její vůli. „No, teď dávají tu novou romantickou komedii, která má skvělé recenze. Tu chci vidět. A náš taťka zrovna byl na *Slepé ulici* a moc se mu to líbilo."

Chytila jsem se slibného názvu. „O čem to je?"

„Oživlé mrtvoly nebo tak něco. Říkal, že děsivější horor už léta neviděl."

„To zní báječně." Radši se budu potýkat s oživlými mrtvolami, než abych sledovala zamilovaný film.

„Dobře." Její reakce zněla překvapeně. Snažila jsem se vzpomenout si, jestli mám ráda horory, ale nebyla jsem si jistá. „Chceš, abych tě vyzvedla po škole?" nabídla se.

„Jasně."

Usmála se na mě s váhavou přátelskostí a pak odešla. Opětovala jsem jí úsměv trochu opožděně, ale měla jsem dojem, že si ho všimla.

Zbytek dne uběhl rychle, v myšlenkách jsem se soustředila na plánování večera. Ze zkušenosti jsem věděla, že jakmile přiměju Jessiku, aby mluvila, bude mi stačit, když ve vhodný okamžik zamručím nějakou odpověď. Z mé strany to bude vyžadovat jenom minimální interakci.

Hustá mlha, která mi teď zahalovala dny, mě někdy pořádně mátla. Byla jsem překvapená, když jsem se ocitla ve svém pokoji, a nepamatovala jsem si úplně jasně jízdu domů ze školy ani to, že bych otvírala vstupní dveře. Ale na tom nezáleželo. Ztratit povědomí o čase, víc jsem od života nežádala.

Nijak jsem tu mlhu nepřemáhala a přistoupila jsem k šatní skříni. Otupělost byla na některých místech silnější než na jiných. Skoro jsem nevnímala, na co se dívám, jak jsem odsunula dveře skříně stranou a na levé straně, pod oblečením, které jsem nikdy nenosila, se ukázala hromádka odpadků.

Nezabloudila jsem očima k černému odpadkovému pytli, v kterém byl můj dárek z posledních narozenin, neviděla jsem tvar sterea, které se rýsovalo pod černým igelitem; nemyslela jsem na to, jak příšerně vypadaly moje nehty, když jsem ho konečně vyrvala z palubní desky…

Strhla jsem svou starou kabelku, kterou jsem nosila jen zřídka, z háčku, na němž visela, a zase jsem dveře zavřela.

V tu chvíli jsem uslyšela zahoukat klakson. Rychle jsem přehodila peněženku ze školního batohu do kabelky. Spěchala jsem, jako kdyby ten spěch mohl nějak urychlit průběh večera.

Než jsem otevřela dveře, podívala jsem se na sebe v chodbě do zrcadla, nasadila si pěkný úsměv a ze všech sil se snažila, aby mi vydržel.

„Díky, že jedeš dneska večer se mnou," řekla jsem Jess, když jsem si nastoupila k ní do auta a snažila se vložit do svého tónu vděčnost. Už nějakou dobu jsem si nelámala hlavu nad tím, komu co říkám, pokud jsem tedy nemluvila s Charliem. S Jess to bylo těžší, nebyla jsem si jistá, které jsou ty správné emoce, co mám předstírat.

„To je v pohodě. Takže, co tak najednou?" divila se Jess, když jsme vyjely

„Jak to myslíš?"

„Proč ses tak najednou rozhodla… někam si vyrazit?" Znělo to, jako by si tu otázku v půlce rozmyslela a zeptala se jinak.

Pokrčila jsem rameny. „Prostě jsem potřebovala změnu."

Poznala jsem v tu chvíli jednu písničku v rádiu a rychle jsem sáhla po ovládacím knoflíku. „Nevadí?“ zeptala jsem se.

„Ne, posluž si.“

Ladila jsem mezi stanicemi, až jsem našla jednu neškodnou. Pokukovala jsem, jak se Jess tváří, když auto zaplnila jiná hudba.

Podívala se úkosem. „Odkdy posloucháš rap?“

„Nevím,“ odpověděla jsem. „Krátce.“

„Tobě se to líbí?“ zeptala se pochybovačně.

„Jasně.“

Bylo by mnohem těžší bavit se s Jessikou normálně, kdybych si musela s hudbou také pobrukovat. Kývala jsem hlavou a doufala, že jsem aspoň do rytmu.

„Dobře…“ Zírala na silnici před sebe vykulenýma očima.

„Tak co, jak jste na tom poslední dobou s Mikem?“ zeptala jsem se rychle.

„Vídáš se s ním víc než já.“

Doufala jsem, že tahle otázka nastartuje její samomluvu, ale nestalo se tak.

„V práci si moc nepopovídáš,“ zamumlala jsem a pak jsem to zkusila znova. „Byla jsi s někým někde poslední dobou?“

„Ani ne. Občas jdu někam s Connerem. Před dvěma týdny jsem měla rande s Erikem.“ Obrátila oči v sloup a já jsem vycítila, že je to na dlouhé povídání. Chytila jsem se příležitosti.

„S Erikem *Yorkem?* Kdo koho pozval?“

Zasténala, ale trochu ožila. „On mě, samozřejmě! Nepřišla jsem na to, jak ho odmítnout, aby se neurazil.“

„Kam tě vzal?“ zeptala jsem se s vědomím, že si mou dychtivost vyloží jako zájem. „Vyprávěj mi to celé od začátku.“

Pustila se do vyprávění a já jsem se pohodlně usadila na sedadle. Dávala jsem bedlivý pozor, soucitně jsem mručela a vydechovala zděšením, jak se slušelo. Když dovyprávěla to o Erikovi, bez pobízení pokračovala ve srovnávání s Connerem.

Film dávali brzy, takže Jess byla toho názoru, že bychom měly napřed jít na promítání a pak se teprve najíst. Já jsem byla

svolná se vším, co chtěla; koneckonců, také jsem dostala, co jsem chtěla – Charlie se do mě přestane navážet.

Nechala jsem Jess mluvit přes úvodní titulky, takže jsem je mohla snadněji ignorovat. Ale znervózněla jsem, když začal film. Dva mladí lidé se procházeli po pláži, máchali propletenýma rukama a bavili se o vzájemných citech, div jim od huby neodkapával med. Odolávala jsem nutkání přikrýt si uši a začít mručet. Se zamilovaným filmem jsem nepočítala.

„Myslela jsem, že jdeme na ty oživlé mrtvoly," zašeptala jsem Jessice.

„Tohle *jsou* ty oživlé mrtvoly."

„Tak proč ještě nikoho nežerou?" zeptala jsem se zoufale.

Podívala se na mě vykulenýma očima, které byly téměř zděšené. „Jsem si jistá, že to teprve přijde," zašeptala.

„Jdu na popcorn. Chceš taky?"

„Ne, dík."

Někdo na nás zezadu zasyčel.

U stánku s občerstvením jsem si dala načas, dívala se na hodinky a říkala si, kolik procent z devadesátiminutového filmu asi může zabrat romantický úvod. Usoudila jsem, že deset minut je víc než dost, ale ještě jsem se zastavila ve dveřích, abych se ujistila. Slyšela jsem z reproduktorů vřeštět zděšené výkřiky, z čehož jsem poznala, že jsem čekala dost dlouho.

„Všechno jsi zmeškala," zašeptala Jess, když jsem vklouzla zpátky na své místo. „Teď už jsou oživlé mrtvoly skoro ze všech."

„Dlouhá fronta." Nabídla jsem jí trochu popcornu. Vzala si hrst.

Zbytek filmu sestával ze strašlivých útoků oživlých mrtvol a nekonečného ječení hrstky lidí, kteří zůstali naživu a jejichž počet se rychle tenčil. Myslela bych si, že nic z toho mě nemůže rozházet. Ale bylo mi nepříjemně, a zpočátku jsem si nebyla jistá, proč.

Až když už film skoro končil a já jsem sledovala nezkrotného zombieho, jak se belhá za dívčinou, která zůstala naživu jako poslední, uvědomila jsem si, v čem je problém. V té

scéně se střídaly záběry na zděšený obličej hrdinky a mrtvý bezvýrazný obličej jejího pronásledovatele, čím dál rychleji, jak se vzdálenost mezi nimi zmenšovala.

A došlo mi, kterému z těch dvou se víc podobám.

Vstala jsem.

„Kam jdeš? Vždyť zbývají jen asi dvě minuty," zasyčela Jess.

„Musím se napít," zamumlala jsem a honem jsem spěchala k východu.

Posadila jsem se na lavičku u vchodu a ze všech sil jsem se snažila nemyslet na tu ironii. Ale bylo to ironické, když se to tak vezme, že bych nakonec mohla skončit jako *zombie.* To mě předtím nenapadlo.

Ne že bych nesnila o tom, že se ze mě jednou stane mytická příšera – ale rozhodně ne groteskní oživlá mrtvola. Zavrtěla jsem v panice hlavou, aby se mi myšlenky nerozběhly tím směrem. Nemohla jsem si dovolit myslet na něco, o čem jsem kdysi snila.

Padala na mě sklíčenost, když jsem si uvědomila, že já už hrdinka nejsem, že můj příběh skončil.

Jessica vyšla ze dveří kina a zaváhala, pravděpodobně si říkala, kde mě asi má hledat. Když mě spatřila, vypadalo to, že se jí ulevilo, ale jenom na chvilku. Pak se zatvářila otráveně.

„Byl na tebe ten film příliš děsivý?" divila se.

„Jo," souhlasila jsem. „Asi jsem prostě zbabělec."

„To je divné." Zamračila se. „Myslím, že ses vůbec nebála – já jsem celou dobu křičela, ale tebe jsem neslyšela vykřiknout ani jednou. Takže nevím, proč jsi odešla."

Pokrčila jsem rameny. „Prostě jsem měla strach."

Trochu se uvolnila. „Byl to ten nejděsivější horor, jaký jsem kdy viděla. Vsadím se, že se nám dneska budou zdát zlé sny."

„O tom není pochyb," řekla jsem a snažila jsem se udržet si vyrovnaný tón hlasu. Měla jsem zaručeno, že budu mít noční můry, ale v těch mých se nebudou potácet oživlé mrtvoly. Jess po mně šlehla pohledem a pak se zase podívala jinam. Asi se mi ten vyrovnaný tón tak docela nepovedl.

„Kde se chceš najíst?“ zeptala se.
„Je mi to jedno.“
„Tak jo.“
Jak jsme šly, Jess začala mluvit o herci, který ztvárnil hlavní postavu filmu. Přikyvovala jsem, když horovala nad tím, jak je úžasně sexy, i když jsem si nepamatovala, že bych tam viděla vůbec nějakého chlapa, který nebyl zombie.
Nedívala jsem se, kam mě Jessica vede. Jenom nejasně jsem si uvědomovala, že už se setmělo a je větší ticho. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, proč je ticho. Jessica přestala drmolit. Omluvně jsem se na ni podívala a jen jsem doufala, že jsem ji neurazila.
Jessica se na mě nedívala. Její obličej byl napjatý; zírala přímo před sebe a zrychlila krok. Jak jsem se na ni dívala, rychle střelila očima doprava přes silnici a zase zpátky.
Poprvé jsem se rozhlédla kolem sebe.
Chodník, po kterém jsme šly, nebyl osvětlený. Všechny obchůdky lemující ulici už byly zavřené, výlohy zhasnuté. Půl bloku před námi zase začínalo pouliční osvětlení a ještě o kus dál jsem viděla jasně žluté oblouky McDonald‘s, kam měla Jessica namířeno.
Přes ulici byl jeden podnik otevřený. Výklady byly zevnitř zatemněné a do ulice zářily neonové nápisy, reklamy na různé značky piva. Největší nápis, jasně zelený, hlásal jméno toho baru – U jednookého Peta. Napadlo mě, že je to třeba bar v pirátském stylu, ale zvenku to není vidět. Kovové dveře byly otevřené dokořán; uvnitř bylo sporé osvětlení a přes ulici se neslo hlasité mumlání mnoha hlasů a zvuk ledu cinkajícího ve sklenicích. O zeď vedle dveří se opírali čtyři muži.
Pohlédla jsem zpátky na Jessiku. Dívala se upřeně na cestu před sebou a šla dost rychle. Nevypadala vystrašeně – jen obezřetně, snažila se nepřitahovat na sebe pozornost.
Bez přemýšlení jsem se zastavila, podívala jsem se na ty čtyři muže a zmocnil se mě silný pocit, že tohle už jsem jednou zažila. Tohle byla jiná ulice, jiná noc, ale ta scéna byla velice podobná. Jeden z těch čtyř byl dokonce malý a tmavovlasý. Jak

jsem se zastavila a otočila se k nim, právě tenhle se zájmem vzhlédl.

Zírala jsem na něj, přimrazená k chodníku.

„Bello?“ zašeptala Jess. „Co to děláš?“

Zavrtěla jsem hlavou, sama jsem si nebyla jistá. „Myslím, že je znám…“ zamumlala jsem.

Co jsem to dělala? Měla bych od té vzpomínky utíkat, jak nejrychleji dokážu, vytěsnit obraz čtyř opírajících se mužů z paměti, chránit se tou otupělostí, bez které jsem nedokázala fungovat. Proč jsem tedy vykročila do ulice jako zmámená?

Zdálo se to jako přílišná souhra náhod, že jsem v Port Angeles s Jessikou, dokonce na tmavé ulici. Oči se mi zaostřily na toho malého, snažila jsem se porovnat jeho rysy se svou vzpomínkou na muže, který mě ohrožoval té noci téměř před rokem. Přemítala jsem, jestli je vůbec možné, abych toho muže poznala, jestli je to skutečně on. Ta konkrétní část toho konkrétního večera byla v mé paměti jenom rozmazaná skvrna. Moje tělo si to pamatovalo lépe než moje mysl; napětí v nohou, jak jsem se snažila rozhodnout se, jestli mám utíkat, nebo zůstat stát, sucho v krku, když jsem se snažila z plných plic zakřičet, napjatá kůže na kotnících prstů, jak jsem zatínala ruce v pěsti, chvění vzadu na krku, když mě ten tmavovlasý muž oslovil „kotě“…

Z těch mužů vycházela nedefinovatelná skrytá hrozba, která nijak nesouvisela s tím večerem tenkrát. Pramenila ze skutečnosti, že to byli cizí lidé, byla tady tma a oni byli v přesile – nic zvláštního. Ale stačilo to k tomu, aby se Jessičin hlas v panice zlomil, když za mnou volala:

„Bello, tak pojď!“

Ignorovala jsem ji, kráčela jsem pomalu vpřed, aniž bych vědomě nutila nohy k chůzi. Nechápala jsem proč, ale ta neurčitá hrozba, kterou ti muži představovali, mě k nim přitahovala. Byl to nesmyslný impuls, ale já jsem už tak dlouho žádnému impulsu nepodlehla… tak jsem ho poslechla.

V žilách mi kolovalo něco nepovědomého. Došlo mi, že je to adrenalin, který byl v mém oběhovém systému dlouho

nepřítomný, a teď mi zrychloval pulz a bojoval s nedostatkem vzrušení. Bylo to divné – proč adrenalin, když jsem necítila žádný strach? Připadalo mi to jako ozvěna toho, když jsem naposledy takhle stála na temné ulici v Port Angeles s cizími muži.

Neviděla jsem důvod, proč se bát. Nedovedla jsem si představit nic na světě, čeho bych se ještě mohla bát, alespoň ne po fyzické stránce. Jedna z mála výhod toho, když člověk všechno ztratí.

Byla jsem půl cesty přes ulici, když mě Jess dostihla a popadla mě za ruku.

„Bello! Nemůžeš přece jít do baru!" zasyčela.

„Já nejdu dovnitř," odpověděla jsem nepřítomně a setřásla její ruku. „Jenom se chci na něco podívat…"

„Zbláznila ses?" zašeptala. „Jsi snad sebevrah?"

Ta otázka mě zaujala. Podívala jsem se na ni.

„Ne, nejsem," hájila jsem se honem. Byla to pravda. Nebyla jsem sebevrah. Ani zpočátku, kdy by mi smrt bezpochyby přinesla úlevu, jsem o tom neuvažovala. Dlužila jsem Charliemu příliš mnoho. Cítila jsem se příliš zodpovědná za Renée. To bych jim nemohla udělat.

A slíbila jsem, že neudělám nic hloupého nebo nezodpovědného. Díky všem těmto důvodům jsem stále ještě dýchala.

Když jsem si vzpomněla na ten slib, pocítila jsem hryzáni svědomí, ale to, co jsem právě teď dělala, se doopravdy nemohlo počítat. Nebylo to, jako kdybych si podřezala žíly.

Jess měla vykulené oči a otevřenou pusu. Její otázka o sebevraždě byla řečnická, ale to jsem si uvědomila příliš pozdě.

„Běž se najíst," pobízela jsem ji a mávla rukou směrem k restauraci. Nelíbilo se mi, jak se na mě dívá. „Za chviličku tě dohoním."

Otočila jsem se od ní zpátky k mužům, kteří si nás měřili pobavenými, zvědavými pohledy.

„Bello, okamžitě toho nech!"

Svaly mi na místě ztuhly a já jsem zůstala stát jako přikovaná. Protože to nebyl Jessičin hlas, který mě teď káral. Byl to rozzuřený hlas, povědomý hlas, krásný hlas – hebký jako samet, i když byl zlostný.

Byl to *jeho* hlas – dávala jsem si mimořádně velký pozor, abych v duchu nevyslovila jeho jméno – a mě překvapilo, že mě jeho zvuk nesrazil na kolena, že se nesvíjím na chodníku v mukách nad jeho ztrátou. Ale žádnou bolest jsem necítila, vůbec žádnou.

V okamžiku, kdy jsem slyšela jeho hlas, bylo všechno velmi jasné, ostré. Jako kdybych najednou vynořila hlavu z nějakého tmavého bazénu. Všechno jsem si uvědomovala mnohem zřetelněji, zbystřily mi smysly – zrak, sluch, vnímala jsem studený vzduch, kterého jsem si nevšimla a který mi ostře foukal do obličeje, cítila jsem pachy vycházející z otevřených dveří baru.

Šokovaně jsem se kolem sebe rozhlédla.

„Jdi zpátky za Jessikou," poručil ten líbezný hlas, stále rozzlobeně. „Slíbila jsi to – žádnou hloupost."

Byla jsem sama. Jessica stála pár kroků ode mě a zírala na mě vyděšenýma očima. Cizí chlápkové u zdi se na mě zmateně dívali, divili se, co to dělám, proč tam nehybně stojím uprostřed ulice.

Zavrtěla jsem hlavou ve snaze pochopit. Věděla jsem, že tam není, a přesto mi připadal neuvěřitelně blízko, blízko poprvé od… od toho konce. Hněv v jeho hlasu byla starost o mě, byl to ten samý hněv, který jsem kdysi tak dobře znala – a který jsem neslyšela tak dlouho, že mi to připadalo jako celý život.

„Dodrž svůj slib." Hlas se vytrácel, jako kdyby někdo ztlumil rádio.

Začala jsem tušit, že mám nějaké halucinace. A bezpochyby je vyvolala ta vzpomínka – ten pocit, že tohle už jsem zažila, že mi ta situace připadala podivně povědomá.

Rychle jsem si v hlavě procházela možnosti.

Možnost první: jsem blázen. Laické označení pro lidi, kteří slyší hlasy.

To je možné.

Možnost druhá: Moje podvědomí mi dává, co si myslí, že chci. Takhle mi plní přání – poskytuje mi dočasnou úlevu od bolesti, když uvěřím falešné představě, že *jemu* záleží na tom, jestli jsem živá nebo mrtvá. Promítá mi v hlavě, co by asi řekl, kdyby A) tady byl a B) kdyby ho nějak zajímalo, jestli se mi neděje něco zlého.

To je pravděpodobné.

Žádnou třetí možnost jsem neviděla, doufala jsem tedy, že se jedná o tu druhou možnost a že jde jen o výstřelky mého podvědomí, kvůli kterým však není nutné nechat se zavřít do blázince.

Moje reakce rozhodně nebyla rozumná, ale přesto – byla jsem *vděčná*. Bála jsem se, že zapomenu, jak jeho hlas zněl, a tak u mě nade vším převážil pocit nevýslovné vděčnosti, že si moje nevědomí tu vzpomínku uchovalo lépe než moje vědomí.

Zakázala jsem si na něj myslet a skutečně striktně jsem se snažila to dodržovat. Samozřejmě že jsem to občas porušila; jsem taky jenom člověk. Ale dařilo se mi to čím dál líp, takže už jsem se dokázala vyvarovat bolesti i několik dní za sebou. Výměnou za to byla nekonečná otupělost. Když jsem si měla zvolit mezi bolestí a nicotou, vybrala jsem si nicotu.

Teď jsem čekala na bolest. Nebyla jsem otupělá – moje smysly byly po tolika měsících mlhy nezvykle intenzivní – ale normální bolest se nedostavila. Bolelo mě akorát zklamání, že ten hlas vyhasíná.

Ve vteřině jsem se musela rozhodnout.

Rozumné by bylo utéct před tímto potenciálně destruktivním – a rozhodně duševně vyšinutým – mámením. Bylo by hloupé ty halucinace povzbuzovat.

Ale ten hlas odezníval.

Udělala jsem další krok dopředu, abych to zkusila.

„Bello, otoč se," zavrčel.

Vydechla jsem úlevou. Právě hněv jsem chtěla slyšet – falešný, podstrčený důkaz, že mu na mně záleží, pochybný dar mého podvědomí.

Mezitím, co jsem tohle všechno vstřebávala, uběhlo jen pár vteřin. Moje malé obecenstvo mě zvědavě pozorovalo. Asi to vypadalo, jako když zvažuju, jestli k nim mám jít blíž, nebo ne. Jak by je mohlo napadnout, že tam stojím a vychutnávám si chvilku nečekaného šílenství?

„Ahoj," zavolal jeden z mužů, jeho tón byl sebevědomý a trochu sarkastický zároveň. Měl světlou pleť a vlasy a z jeho postoje bylo vidět, že si o sobě myslí, že vypadá docela dobře. Nedokázala jsem říct, jestli to tak je, nebo ne. Pokud jde o mužskou krásu, měla jsem jinak nastavená měřítka.

Hlas v mé hlavě zareagoval parádním zavrčením. Usmála jsem se a ten sebevědomý muž to zjevně bral jako povzbuzení.

„Můžu vám nějak pomoct? Vypadá to, že jste se ztratila." Usmál se a mrkl na mě.

Opatrně jsem překročila odtokový žlábek, v kterém tekla voda, v té tmě úplně černá.

„Ne. Neztratila jsem se."

Teď, když jsem byla blíž – a zrak jsem měla podivně zaostřený –, jsem si mohla podrobně prohlédnout obličej toho malého tmavovlasého muže. Nebyl mi nijak povědomý. Pocítila jsem podivné zklamání, že tohle není ten děsivý chlap, který mi téměř před rokem chtěl ublížit.

Hlas v mé hlavě teď mlčel.

Ten malý muž si všiml mého upřeného pohledu. „Můžu vám koupit drink?" zeptal se nervózně, zdálo se, že je polichocen, že se dívám právě na něj.

„Jsem moc mladá," odpověděla jsem automaticky.

Byl zmatený – nechápal, proč jsem za nimi tedy přišla. Měla jsem pocit, že mu to musím vysvětlit.

„Na tu dálku přes ulici jste vypadal jako jeden můj známý. Promiňte, spletla jsem se."

Ta hrozba, která mě táhla přes ulici, vyprchala. Tohle nebyli ti nebezpeční chlapi, které jsem si pamatovala. Tohle byli pravděpodobně milí kluci. Neškodní. Ztratila jsem zájem.

„To je v pohodě," řekl ten sebevědomý blonďák. „Zůstaňte s námi a můžeme se povyrazit."

„Díky, ale nejde to." Jessica váhala uprostřed ulice, oči vykulené, ve tváři uražený a zrazený výraz.

„No tak, jen na pár minut…"

Zavrtěla jsem hlavou a otočila se, abych se vrátila k Jessice.

„Pojďme se najíst," navrhla jsem, ani jsem se na ni nepodívala. Ačkoliv se zdálo, že jsem se na chvíli zbavila té strnulé otupělosti, byla jsem pořád stejně zdrženlivá. V duchu jsem byla znepokojená. Ta bezpečná, tupá zmrtvělost se nevrátila, a ve mně s každou vteřinou narůstala úzkost.

„Co tě to napadlo?" vyjela na mě Jessica. „Vůbec je neznáš – co kdyby to byli psychopati!"

Pokrčila jsem rameny a přála si, aby už o tom nemluvila. „Prostě jsem si myslela, že toho chlapíka znám."

„Ty jsi tak divná, Bello Swanová. Mám pocit, že tě vůbec neznám."

„Promiň." Nevěděla jsem, co na to jiného říct.

Mlčky jsme šly k McDonald‘s. Vsadila bych se, že ji mrzelo, že jsme ten kousek z kina šly pěšky, protože jinak jsme si mohly objednat jídlo rovnou z auta. Taky už se nemohla dočkat, až tenhle večer skončí, jako já ze začátku.

Při jídle jsem se snažila začít rozhovor, ale Jessica nespolupracovala. Vážně jsem ji musela urazit.

Když jsme se vrátily do auta, naladila stereo zpátky na svou oblíbenou stanici a zesílila zvuk tak, že nebylo možné normálně si povídat.

Ignorovat hudbu mě nestálo tolik úsilí jako obvykle. Ačkoliv jsem pro jednou neměla mysl otupělou a úzkostlivě prázdnou, měla jsem o čem přemýšlet, a poslouchat texty písniček jsem nestíhala.

Čekala jsem, že se vrátí buď otupělost, nebo bolest. Protože bolest musela přijít. Porušila jsem svoje osobní pravidla. Místo abych před vzpomínkami utíkala, šla jsem jim vstříc s otevřenou náručí. Slyšela jsem v hlavě jeho hlas tak jasně. To mě bude něco stát. Tím jsem si byla jistá. Obzvlášť když jsem neměla k dispozici tu mlhu, která by mě ochránila. Cítila jsem se až příliš bdělá, a to mě děsilo.

Ale nejsilnější pocit byla stejně úleva – úleva, která vycházela přímo z jádra mého bytí.

Ačkoliv jsem se ze všech sil snažila na něj nemyslet, nesnažila jsem se *zapomenout.* Bála jsem se, že později v noci, až mě přemůže vyčerpání z nedostatku spánku, se mi všechno z hlavy vykouří. Že moje mysl je jako síto a že si jednoho dne nedokážu vzpomenout na přesnou barvu jeho očí, na dotek jeho studené kůže nebo na barvu jeho hlasu. Nemohla jsem na něj *myslet,* ale musela jsem si ho *pamatovat.*

Protože byla jenom jedna věc, v kterou jsem musela věřit, abych byla schopná přežít – musela jsem vědět, že on existuje. To mi stačilo. Všechno ostatní dokážu vydržet. Dokud on existuje.

To proto jsem lpěla na Forks ještě víc než předtím, proto jsem se hádala s Charliem, když navrhl, abych odjela. V podstatě to ale bylo jedno; sem se už nikdy nikdo nevrátí.

Ale kdybych odjela do Jacksonvillu nebo kamkoli jinam, kde je slunce a kde to neznám, jak bych si mohla být jistá, že on je skutečný? Na místě, kde bych si ho nikdy nemohla představovat, by moje jistota mohla vyblednout… a to bych nepřežila.

Měla jsem zakázáno vzpomínat, bála jsem se zapomenout; byla to svízelná situace.

Byla jsem překvapená, když Jessica zastavila auto u nás před domem. Jízda netrvala dlouho, ale ač se zdála krátká, nenapadlo by mě, že Jessica vydrží celou dobu nemluvit.

„Díky, že jsi jela se mnou, Jess," řekla jsem, když jsem otevírala dveře. „Bylo to… fajn." Doufala jsem, že *fajn* je to vhodné slovo.

„Jasně," zamručela.

„Omlouvám se za to… po tom filmu."

„To je v pohodě, Bello." Zírala ven přes přední sklo, místo aby se dívala na mě. Zdálo se, že její zlost narůstá, než že by polevovala.

„Uvidíme se v pondělí?"

„Jo. Čau."

Vzdala jsem to a zavřela dveře. Odjela, aniž se na mě podívala.

Zapomněla jsem na ni, jen jsem vstoupila do domu.

Charlie na mě čekal uprostřed chodby, paže pevně založené na prsou, ruce sevřené do pěstí.

„Ahoj, tati," pozdravila jsem nepřítomně, protáhla jsem se kolem něj a mířila ke schodům. Myslela jsem na *něj* moc dlouho a chtěla jsem být nahoře dřív, než mě to dohoní.

„Kde jsi byla?" zeptal se Charlie.

Podívala jsem se na tátu překvapeně. „Jela jsem s Jessikou do Port Angeles do kina. Říkala jsem ti o tom ráno."

„Hmhm," zabručel.

„Vadí ti to?"

Upřeně se mi zadíval do obličeje a pak vykulil oči, jako by viděl něco neočekávaného. „Ne, to je v pořádku. Bavila ses?"

„Jasně," řekla jsem. „Byl to film o oživlých mrtvolách, co žraly lidi. Skvělá podívaná."

Přimhouřil oči.

„Dobrou, tati."

Nechal mě jít. Spěchala jsem do svého pokoje.

O pár minut později jsem odevzdaně ležela v posteli, protože bolest se nakonec přece jen dostavila.

Byla jsem jako ochromená. Cítila jsem se, jako kdyby mi někdo prorazil do hrudi obrovskou díru a vyřízl životně důležité orgány. Zbyla tam jenom obrovská nezhojená rána, po okrajích rozedraná, která dál pulzovala a krvácela, navzdory času, který od té doby uplynul. Rozum mi říkal, že mám plíce v pořádku a nedotčené, a přesto jsem lapala po dechu a hlava se mi točila, jako kdyby moje úsilí dýchat vycházelo vniveč. Srdce mi také určitě tlouklo, ale neslyšela jsem zvuk tepu v uších; ruce mi připadaly zmodralé chladem. Stulila jsem se do klubíčka a objala si žebra, abych se udržela pohromadě. Zoufale jsem se snažila přivolat zpátky svou otupělost, schopnost popírat skutečnost, ale nedařilo se mi to.

Zjistila jsem však, že i tohle dokážu přežít. Byla jsem bdělá, cítila jsem bolest – ta mučivá ztráta mi vyzařovala ven z hrudi,

vysílala ničivé zraňující vlny do nohou, do rukou i do hlavy – ale dalo se to vydržet. Dokázala jsem s tím žít. Nepřipadalo mi, jako by bolest časem zeslabovala, spíš jsem zesílila natolik, že jsem ji dokázala snést.

Ať se ten večer stalo cokoliv – a ať za to zodpovídaly oživlé mrtvoly, adrenalin nebo halucinace –, probralo mě to.

Poprvé za dlouhou dobu jsem nevěděla, co mě ráno čeká.

5. PODVODNICE

„Bello, můžeš si dát volno, jestli chceš," nabídl mi Mike, ale oči měl upřené stranou, na mě se nepodíval. Přemítala jsem, jak dlouho už to takhle trvá, aniž jsem si toho všimla.

Bylo vleklé odpoledne u Newtonových. V tu chvíli byli v obchodě jenom dva pravidelní zákazníci, podle hovoru oddaní vyznavači turistiky a stanování v přírodě. Mike poslední hodinu strávil tak, že s nimi probíral pro a proti dvou značek odlehčených batohů. Když přestali se seriózním hodnocením, začali se navzájem trumfovat nejnovějšími historkami z výprav. Mike toho využil a vzdálil se.

„Klidně tu zůstanu, mně to nevadí," odpověděla jsem na jeho nabídku. Stále jsem nebyla schopná zalézt si zpátky do své ochranné ulity otupělosti a dnes se mi zdálo všechno podivně blízké a hlasité, jako bych si vytáhla vatu z uší. Snažila jsem se nevnímat smích klábosících turistů, ale bezúspěšně.

„To vám povídám," říkal tlustý muž s rezavou bradkou, která se nehodila k jeho tmavě hnědým vlasům. „V Yellowstonu jsem mockrát viděl grizzlyho pěkně zblízka, ale proti tomuhle hovadu to byl mrňous." Vlasy měl zcuchané do chumáčů a na oblečení bylo znát, že ho má na sobě víc než pár dní. Určitě se právě vrátil z hor.

„Ani náhodou. Černí medvědi nebývají takhle velcí. Ten grizzly, kterého jste viděl, byl asi medvídě." Ten druhý muž byl vysoký a hubený, obličej měl opálený a ošlehaný větrem, takže jeho kůže vypadala jako okoralá.

„Vážně, Bello, až toho ti dva nechají, stejně zavírám," zamumlal Mike.

„Jestli chceš, abych šla…" pokrčila jsem rameny.

„Na všech čtyřech byl vyšší než vy," stál si na svém vousáč, zatímco já jsem si sbírala svoje věci. „Velký jako dům a černý

jako smůla. Podám o tom zprávu zdejšímu hajnému. Lidi by měl někdo varovat – tohle nebylo nahoře v horách, považte –, tohle bylo jenom pár mil od značené cesty."

Ten s ošlehaným obličejem se zasmál a zvedl oči v sloup. „Budu hádat – byl jste na cestě z hor? Týden jste pořádně nejedl a pořádně se nevyspal, viďte?"

„Hele, ty, jsi Mike, viď?" zavolal vousáč a podíval se k nám.

„Nashle v pondělí," zamumlala jsem.

„Ano, pane," odpověděl Mike a otočil se.

„Pověz, nevyskytla se tu v poslední době nějaká varování – před černými medvědy?"

„Ne, pane. Ale vždycky je lepší držet se značených cest a správně skladovat jídlo. Viděl jste ty nové kanystry, které jsou bezpečné i před medvědy? Váží jenom kilo…"

Dveře se klouzavě otevřely a pustily mě ven do deště. Přetáhla jsem si bundu přes hlavu a utíkala jsem do auta. Déšť, který mi bubnoval do střechy, zněl taky neobvykle hlasitě, ale řev motoru brzy přehlušil všechno ostatní.

Nechtělo se mi vracet se do našeho prázdného domu. Poslední noc byla mimořádně krutá a já jsem netoužila znovu se ocitnout na místě svého utrpení. I poté, co se bolest utišila natolik, abych mohla usnout, nebylo to pryč. Jak jsem řekla Jessice, když jsme vyšly z kina, nebylo pochyb o tom, že budu mít noční můry.

Teď jsem měla noční můry pokaždé, každou noc. Vlastně ne noční můry, to množné číslo není na místě, protože to vždycky byla jedna a ta samá noční můra. Člověk by si řekl, že už mě to po tolika měsících bude nudit, že si na to zvyknu, budu vůči tomu imunní. Ale ten sen mě nepřestával děsit a pokaždé jsem se nakonec probudila s křikem. Charlie už se na mě ani nechodil dívat, aby zjistil, co se to děje, aby se ujistil, že mě neškrtí žádný násilník nebo tak – už na to byl zvyklý.

Moje noční můra by pravděpodobně ani nikoho jiného neděsila. Nic nevyskočilo a nekřičelo „Bububu!" Nebyli tam žádní duchové, žádné oživlé mrtvoly, žádní psychopati. Vlastně tam nebylo nic. Prostě nic. Jenom nekonečné bludiště mechem

porostlých stromů, tak tiché, až mi to ticho nepříjemně tlačilo na ušní bubínky. Byla tma, jako za soumraku, když je obloha zatažená, a světla jenom tolik, aby člověk viděl, že nic nevidí. Spěchala jsem soumrakem, nikde žádná pěšina, pořád jsem něco hledala, hledala a hledala, čím dál zuřivěji, čas na mě tlačil, snažila jsem se utíkat, ačkoliv jsem v běhu nebyla nejobratnější… Pak můj sen dospěl do bodu – a já jsem jasně cítila, že ten okamžik přichází, ale nikdy se mi nepodařilo probudit se dřív, než nadejde – kdy jsem si nemohla vzpomenout, co to vlastně hledám. Kdy jsem si uvědomila, že vlastně *není* co hledat, není co najít. Že nikdy nebylo nic víc než jenom prázdný, děsivý les, a nikdy pro mě víc nebude… nic a nic…

V tu chvíli jsem obvykle spustila křik.

Nedávala jsem pozor, kam jedu – jen jsem se tak toulala po prázdných mokrých vedlejších silnicích, jak jsem se vyhýbala cestám, které by mě dovedly domů – protože jsem neměla kam jít.

Přála jsem si, abych se dokázala zase ponořit do té citové otupělosti, ale nemohla jsem si vzpomenout, jak se mi to dřív dařilo. Noční můra mi nedávala pokoj a nutila mě přemýšlet o věcech, které mi způsobí bolest. Nechtěla jsem vzpomínat na ten les. I když jsem před těmi představami uhýbala, cítila jsem, jak se mi oči naplňují slzami a kolem okrajů díry v hrudi začínám cítit bolest. Sundala jsem jednu ruku z volantu a objala si trup, abych ho udržela pohromadě.

Bude to, jako bych nikdy neexistoval. Ta slova mi proběhla hlavou, ale nebyla tak dokonale jasná jako v té halucinaci včera večer. Byla to jenom slova, nehlučná, jako tištěná na stránce. Jenom slova, ale přesto dokázala rozervat díru doširoka a já jsem dupla na brzdu, protože jsem věděla, že bych neměla řídit, dokud mě bolest takhle vyřazuje z provozu.

Schoulila jsem se, přitiskla jsem obličej na volant a snažila se dýchat i bez plic.

Říkala jsem si, jak dlouho to může trvat. Možná že se jednoho dne, za několik let – jestli se bolest sníží do takové

míry, že ji snesu – budu schopná ohlédnout se za těmi několika krátkými měsíci, které budou vždycky to nejlepší v mém životě. Možná že bolest jednou dokonce poleví natolik, že dokážu pociťovat vděčnost za to množství času, které mi věnoval. Bylo to víc, než jsem žádala, víc, než jsem si zasloužila. Možná že jednoho dne budu schopná se na to takhle dívat.

Ale co když se ta díra nikdy nezacelí? Co když se hrubé okraje nikdy nezahojí? Jestli škoda bude trvalá a nevratná?

Sevřela jsem se těsněji. *Jako kdyby nikdy neexistoval*, pomyslela jsem si zoufale. To byl ale hloupý a nemožný slib! Mohl mi ukrást fotky a vzít si zpátky svoje dárky, ale nedokázal vrátit věci tak, jak byly, než jsem ho potkala. Fyzické důkazy byly ta nejméně důležitá část rovnice. *Já* jsem se změnila, moje podstata se změnila téměř k nepoznání. I můj zevnějšek vypadal jinak – obličej jsem měla sinalý, úplně bílý až na fialové kruhy, které mi pod očima namalovaly noční můry. Moje oči byly proti bledé kůži tak tmavé, že – kdybych byla krásná a při pohledu z dálky – by mě samotnou mohli pokládat za upíra. Ale já jsem nebyla krásná a asi jsem vypadala spíš jako zombie.

Jako kdyby nikdy neexistoval? To bylo šílenství. To byl slib, který on sám nemohl nikdy splnit, slib, který porušil v okamžiku, kdy jej vyslovil.

Udeřila jsem hlavou o volant ve snaze ulevit si od ostřejší bolesti.

Najednou mi připadalo hloupé, že jsem si kdy dělala starosti o to, jestli já dodržím *svůj* slib. Jaký mělo smysl trvat na dohodě, kterou už druhá strana stihla porušit? Koho zajímalo, jestli jsem nezodpovědná a hloupá? Nebyl důvod vyvarovat se nezodpovědnosti, nebyl důvod nechovat se hloupě.

Nevesele jsem se zasmála sobě samé a stále jsem přitom lapala po dechu. Nezodpovědné chování ve Forks – copak něco takového vůbec jde?

Ten černý humor mě trochu pobavil a tím i ulevil od bolesti. Začalo se mi snadněji dýchat a byla jsem schopná zase se opřít do sedadla. Ačkoliv byla dnes zima, měla jsem čelo zvlhlé potem.

Soustředila jsem se na svůj beznadějný slib, abych nesklouzla zpátky do mučivých vzpomínek. Páchat ve Forks něco nezodpovědného, to by vyžadovalo spoustu kreativity – možná víc, než jsem měla. Ale chtěla jsem si najít nějaký způsob… Možná bych se cítila líp, kdybych se sama nedržela porušené smlouvy. Kdybych se také chovala jako věrolomník. Ale jak bych mohla podvádět tady v tom neškodném městečku? Samozřejmě, Forks nebylo *vždycky* tak neškodné, ale teď bylo přesně takové, jak vždycky vypadalo. Bylo nudné, bylo bezpečné.

Dlouhou chvíli jsem se dívala před sebe přes přední sklo a myšlenky se mi líně převalovaly v hlavě – jako bych je nedokázala nikam nasměrovat. Vypnula jsem motor, který žalostně zasténal, když šel tak dlouho na volnoběh, a vystoupila jsem ven do mrholení.

Studený déšť mi kapal do vlasů a pak mi stékal po tvářích jako neslané slzy. Pomáhalo mi to vyčistit hlavu. Zamrkala jsem, aby mi voda stekla z řas, a zírala jsem nevidoucíma očima přes silnici.

Po minutě zírání jsem poznala, kde to jsem. Zaparkovala jsem uprostřed severní uličky u Russell Avenue. Stála jsem před domem Cheneyových – můj náklaďák blokoval příjezdovou cestu k jejich domu – a přes ulici bydleli Marksovi. Věděla jsem, že bych měla uhnout s autem a jet domů. Bylo nebezpečné takhle se toulat, když jsem byla zmatená a rozhozená, mohla jsem na silnici někoho ohrozit. Navíc si mě určitě brzy někdo všimne a nahlásí mě Charliemu.

Zhluboka jsem se nadechla, připravená odjet, když vtom mě upoutala cedule na dvoře u Marksových – byl to jen velký kus lepenky opřený o jejich poštovní schránku, na kterém bylo něco naškrábáno černým tiskacím písmem.

Někdy zasáhne neodvratný osud.

Shoda náhod? Nebo to tak mělo být? To jsem nevěděla, ale připadalo mi trochu hloupé myslet si, že snad bylo nějakým osudem předurčeno, aby ty polorozpadlé motocykly rezavějící u Marksových na dvorku vedle rukou napsané cedule NA

PRODEJ V TOMTO STAVU sloužily nějakému vyššímu účelu tím, že stojí přímo tam, kde jsem je potřebovala mít.

Tak to možná nebyl neodvratný osud. Možná existovala spousta způsobů, jak se chovat nezodpovědně a odvázané, jen jsem to dosud neviděla.

Nezodpovědné a hloupé. To byla Charlieho nejoblíbenější slova, pokud šlo o motorky.

Charlie ve své práci neměl moc vzrušujících akcí v porovnání s policajty ve větších městech, ale často ho volali k dopravním nehodám. S těmi kilometry dlouhých, mokrých silnic, které se ostře vinuly ve zdejších lesích, jedna serpentina za druhou, tady o takové vzrušení nebyla nouze. Ale i když místní silničky brázdily obrovské tahače přepravující klády, lidé z místa nehody většinou odcházeli po svých. Výjimkou z tohoto pravidla byli většinou právě motocyklisté, a Charlie už viděl až příliš mnoho obětí, většinou ještě skoro dětí, rozmáznutých na silnici. Donutil mě slíbit, ještě mi ani nebylo deset, že nikdy nikomu nekývnu na návrh projet se na motorce. Ani v tom věku jsem nemusela dvakrát přemýšlet, než jsem mu to slíbila. Kdo by chtěl *tady* jezdit na motorce? Bylo by to jako koupat se v rychlosti devadesát kilometrů v hodině.

Tolik slibů jsem dodržovala…

V tu chvíli mi to secvaklo. Chtěla jsem se chovat hloupě a nezodpovědně a chtěla jsem porušovat sliby. Přece mě jeden takový nezastaví!

Rozhodla jsem se. S čvachtáním jsem došla k domovním dveřím a zazvonila na Marksovy.

Jeden z jejich kluků otevřel dveře, byl to ten mladší, chodil v naší škole do prváku. Nemohla jsem si vzpomenout na jeho jméno. Jeho pískové vlasy mi sahaly jen po ramena.

On si na moje jméno vzpomněl bez potíží. „Bella Swanová?“ zeptal se překvapeně.

„Kolik chcete za tu motorku?“ oddychovala jsem těžce a palcem jsem ukázala přes rameno k ceduli.

„Myslíš to vážně?“ zeptal se.

„Jasně že jo.“

„Nefungujou.“

Netrpělivě jsem si vzdychla – to už jsem si dovodila z té cedule. „Tak kolik?“

„Jestli jednu vážně chceš, prostě si ji vezmi. Máma přinutila tátu dotlačit je k silnici, aby je odvezli popeláři společně s odpadem.“

Znovu jsem koukla na motorky a viděla, že se válejí na hromadě zahradního odpadu a uschlých větví. „Víš to jistě?“

„Jasně, chceš se jí zeptat?“

Asi bylo lepší nezatahovat do toho dospělé, kteří by se o tom mohli zmínit Charliemu.

„Ne, já ti věřím.“

„Chceš, abych ti pomohl?“ nabídl se. „Nejsou lehké.“

„Dobře, díky. Ale potřebuju jenom jednu.“

„Můžeš si klidně vzít obě,“ řekl kluk. „Třeba by z té druhé šly nějaké součástky použít.“

Šel se mnou ven do lijáku a pomohl mi naložit obě těžké motorky na korbu náklaďáčku. Zdálo se, že je rád, že se jich zbaví, tak jsem mu nebránila.

„Co s nimi ale hodláš dělat?“ zeptal se. „Nejezdí už léta.“

„Jen tak mě napadlo, že to s nimi zkusím,“ řekla jsem s pokrčením ramen. Jednala jsem z náhlého popudu, neměla jsem k tomu bezchybný plán. „Možná je vezmu k Dowlingovi.“

Ušklíbl se. „Dowling si za jejich opravu naúčtuje víc, než kolik by stály, kdyby fungovaly.“

Proti tomu jsem argument neměla. John Dowling byl proslavený svými cenami; nikdo k němu nechodil, jenom pokud opravdu nebylo zbytí. Většina lidí radši jela až do Port Angeles, pokud to jejich auto vydrželo. V tom ohledu jsem měla velké štěstí – ze začátku, když mi Charlie daroval ten starý náklaďáček, jsem si dělala starosti, že si nebudu moct dovolit udržovat ho v provozu. Ale nikdy jsem s ním neměla jediný problém, až na hlasitě řvoucí motor a rychlostní limit osmdesát kilometrů v hodině. Jacob Black ho udržoval ve skvělé formě, dokud patřil jeho otci Billymu…

Inspirace přišla jako blesk z čistého nebe – což nebylo neopodstatněné, s ohledem na bouřku. „Víš co? To je v pohodě. Znám někoho, kdo umí stavět auta."

„Aha. To máš dobrý." Usmál se s úlevou.

Když jsem odjížděla, mával mi a pořád se usmíval. Přátelský kluk.

Jela jsem rychle domů a v hlavě jsem měla plán. Spěchala jsem, abych tam byla první, kdyby náhodou došlo k té vysoce nepravděpodobné situaci, že by Charlie dorazil domů dřív než obvykle. Proběhla jsem domem k telefonu, klíčky ještě v ruce.

„Ředitele Swana, prosím," řekla jsem, když služba vzala telefon. „Tady Bella."

„Aha, ahoj, Bello," řekl zástupce Steve přívětivě. „Dojdu pro něj."

Čekala jsem.

„Co se děje, Bello?" zeptal se Charlie, jakmile zvedl telefon.

„Copak ti nemůžu zavolat do práce, aniž by byla nějaká pohotovost?"

Chviličku mlčel. Ještě jsi to nikdy neudělala. „*Je* nějaká pohotovost?"

„Ne. Jenom jsem chtěla vědět, kudy se dostanu k Blackovým – nejsem si jistá, jestli si pamatuju cestu. Chci navštívit Jacoba. Už jsem ho neviděla kolik měsíců."

Když Charlie znovu promluvil, byl jeho hlas mnohem radostnější. „To je skvělý nápad, Bello. Máš tužku?"

Pokyny, které mi dal, byly velmi prosté. Ujistila jsem ho, že budu do večeře zpátky, ačkoliv se snažil říct, že nemusím spěchat. Chtěl za mnou přijet do La Push, to jsem ovšem nechtěla já.

Takže jsem měla stanovenou hranici, dokdy se musím vrátit, a už jsem uháněla ulicemi ztemnělými bouřkou ven z města. Doufala jsem, že zastihnu Jacoba o samotě. Billy by na mě pravděpodobně žaloval, kdyby věděl, co mám za lubem.

Cestou jsem si trochu dělala starosti, jak se bude Billy tvářit, až mě uvidí. Bude mít až *příliš* velkou radost. Billy si určitě říkal, že se to vyvrbilo lépe, než se odvážil doufat. Jeho radost a

úleva mi jenom připomenou toho, koho nesnesu, aby mi připomínali. *Dneska už ne,* prosila jsem tiše. Byla jsem vyčerpaná.

Dům Blackových jsem si mlhavě pamatovala, byl to malý dřevěný domeček s úzkými okénky natřený kdysi na červeno, dnes však už notně omšelý, který připomínal malou stáj. Jacobova hlava vykoukla z okna ještě dřív, než jsem vůbec stihla vystoupit z auta. Povědomý řev motoru ho bezpochyby upozornil na můj příjezd. Jacob byl velmi vděčný, když mi Charlie koupil od Billyho jeho náklaďáček, protože v něm sám nebude muset jezdit, až bude dospělý. Já jsem měla to autíčko velice ráda, ale Jacob zjevně považoval jeho rychlostní omezení za nedostatek.

Vyšel mi vstříc na půl cesty z domu.

„Bello!“ Po tváři se mu doširoka roztáhl vzrušený úsměv, ve kterém se mu blýskaly zuby v ostrém kontrastu s temně narudlou barvou kůže. Nikdy jsem neviděla, že by měl vlasy jinak než stažené do obvyklého ohonu. Teď mu spadaly po obou stranách širokého obličeje jako černé saténové záclony.

Jacob za posledních osm měsíců o hodně povyrostl. Už se přehoupl přes období, kdy se měkké dětské tělíčko změní v pevné štíhlé tělo dospívajícího chlapce; pod hnědočervenou kůží paží mu vystupovaly šlachy a žíly. Jeho tvář byla stále stejně líbezná, jak jsem si ji pamatovala, ačkoliv také ztvrdla – lícní kosti byly vystouplejší, čelist hranatější, všechna dětská zaoblenost byla ta tam.

„Ahoj, Jacobe!“ Pocítila jsem neznámý nával nadšení, když jsem viděla jeho úsměv. Uvědomila jsem si, že mám radost, že ho vidím. To poznání mě překvapilo.

Oplatila jsem mu úsměv a něco tiše zacvaklo na místo, jako dva do sebe zapadající kousky skládačky. Zapomněla jsem, že mám Jacoba Blacka opravdu ráda.

Zastavil pár kroků ode mne a já jsem na něj překvapeně zírala; musela jsem přitom zaklonit hlavu, a déšť mě bombardoval do obličeje.

„Ty jsi zase vyrostl!“ vyčetla jsem mu užasle.

Zasmál se a jeho úsměv se roztáhl do neuvěřitelné šířky. „Metr devadesát šest," oznámil pyšně. Hlas měl hlubší, ale pořád s tím chraptivým tónem, jaký jsem si pamatovala.

„Copak se to nikdy nezastaví?" zavrtěla jsem nevěřícně hlavou. „Je z tebe hotový obr."

„Ale pořád hubený jako tyčka." Zakřenil se. „Pojď dál! Budeš celá mokrá."

Vedl mě dovnitř a přitom si velkýma rukama stočil vlasy. Z kapsy vzadu na kalhotách vytáhl gumičku a stáhl si vlasy do ohonu.

„Hele, tati," zavolal, když skláněl hlavu, aby prošel dveřmi do domu. „Podívej, kdo se u nás stavil."

Billy byl v malém čtvercovém obývacím pokoji, v rukou držel knihu. Když mě uviděl, položil si knihu do klína a přijel na vozíku k nám.

„No ne, kdo by to byl řekl! Rád tě vidím, Bello."

Potřásli jsme si rukama. Moje ruka se v jeho široké dlani ztrácela.

„Co tě k nám přivádí? Je u Charlieho všechno v pořádku?"

„Ano, naprosto. Já jsem se jenom chtěla podívat za Jacobem – už jsme se neviděli celou věčnost."

Jacobovi se při mých slovech rozzářily oči. Usmíval se tak zeširoka, že jsem měla strach, aby si neroztrhl tváře.

„Můžeš tu zůstat na večeři." Také Billy byl nadšený.

„Ne, musím nakrmit Charlieho, to víte."

„Já mu zavolám," navrhl Billy. „Je tu vždycky vítán."

Zasmála jsem se, abych skryla rozpaky. „Však se nevidíme naposledy. Slibuju, že se k vám brzy vrátím – budu tu tak často, až vám polezu na nervy." Koneckonců, jestli Jacob dovede opravit tu motorku, někdo mě na ní bude muset naučit jezdit.

Billy se zachechtal: „Dobře, tak snad příště."

„Takže, Bello, co chceš dělat?" zeptal se Jacob.

„To je jedno. Co jsi dělal ty, než jsem k vám vpadla?" Cítila jsem se tu podivně příjemně. Ten pocit mi byl povědomý, ale jenom vzdáleně. Nic mi tu bolestně nepřipomínalo nedávnou minulost.

Jacob zaváhal. „Právě jsem chtěl jít pracovat na autě, ale můžeme dělat něco jiného…“

„Ne, to je perfektní!“ přerušila jsem ho. „Ráda se podívám na tvoje auto.“

„Tak dobře,“ řekl nepřesvědčeně. „Je venku tam vzadu, v garáži.“

Ještě líp, pomyslela jsem si. Zamávala jsem na Billyho. „Zatím nashle.“

Garáž se skrývala za hustým pásem stromů a křoví, takže od domu nebyla vidět. Tedy garáž, vlastně to byla jen taková velká bouda stlučená z prefabrikovaných dílů bez vnitřních stěn. Pod tímto přístřeškem stálo zvednuté na škvárobetonových tvárnicích něco, co vzhledem připomínalo hotový automobil. Alespoň jsem poznala symbol na chladiči.

„Co je to za model Volkswagenu?“ zeptala jsem se.

„To je starý Rabbit – ročník 1986, klasika.“

„Jak jsi s ním daleko?“

„Je skoro hotový,“ odpověděl Jacob vesele. A pak mu hlas trochu poklesl. „Táta na jaře dodržel svůj slib.“

„Aha,“ řekla jsem.

Zdálo se, že pochopil mou neochotu pokračovat na to téma. Na maturitní večírek loni v květnu jsem se snažila nevzpomínat. Jacoba jeho táta uplatil penězi a součástkami na auto, když mi tam předá vzkaz. Billy po mně chtěl, abych se držela na hony daleko od nejdůležitějšího člověka v mém životě. Ukázalo se, že jeho starost byla nakonec zbytečná. Teď jsem byla v bezpečí, ani jsem o to nestála.

Ale byla jsem odhodlaná zjistit, co s tím můžu dělat, abych to změnila.

„Jacobe, co víš o motorkách?“ zeptala jsem se.

Pokrčil rameny „Něco jo. Můj kamarád Embry má terénní motorku. Občas na ní společně pracujeme. Proč?“

„No…“ uvažovala jsem s našpulenými rty. Nebyla jsem si jistá, jestli dokáže držet pusu zavřenou, ale neměla jsem moc na výběr. „Nedávno jsem dostala dvě motorky, a nejsou zrovna v

nejlepší kondici. Říkala jsem si, jestli bys je nesvedl uvést do provozu?“

„Paráda.“ Zdálo se, že ho ta výzva skutečně potěšila. Obličej mu zářil. „Rozhodně se o to pokusím.“

Zvedla jsem varovně prst. „Jde o to,“ vysvětlovala jsem, „že Charlie motorky vůbec neschvaluje. Upřímně řečeno, asi by mu prdla žíla na čele, kdyby o tomhle věděl. Takže o tom za žádnou cenu nesmíš povědět Billymu.“

„Jasně, jasně.“ Jacob se usmál. „Chápu.“

„Zaplatím ti,“ pokračovala jsem.

To se ho dotklo. „Ne. Chci ti pomoct. Nemůžeš mi platit.“

„No… tak co takhle obchod?“ Vymýšlela jsem to za pochodu, ale zdálo se mi to celkem rozumné. „Mně stačí jenom jedna motorka – ale taky budu potřebovat naučit řídit. Takže co tohle? Já ti tu druhou motorku dám, a ty mě pak můžeš naučit jezdit.“

„Pa-rá-da,“ protáhl.

„Momentíček – už máš řidičák? Kdy máš narozeniny?“

„Utekly ti,“ dobíral si mě a přimhouřil oči v předstíraném pohoršení. „Už je mi šestnáct.“

„Jako kdyby ses předtím ohlížel na svůj věk,“ zamručela jsem. „Ty narozeniny mě mrzí.“

„Nedělej si s tím hlavu. Mně ty tvoje taky utekly. Kolik že ti to je, čtyřicet?“

Nakrčila jsem nos. „Jsi blízko.“

„Uděláme si společnou oslavu, abychom to napravili.“

„To zní jako rande.“

Oči mu při tom slově zajiskřily.

Potřebovala jsem jeho nadšení zkrotit dřív, než se dobere k nesprávným závěrům – to jenom že už jsem se dlouho necítila tak lehce a rozverně. Dokázala jsem ten pocit jen stěží ovládnout, když mi byl tak vzácný.

„Možná, až ty motorky budou hotové – tak si to nadělíme jako dárek,“ dodala jsem.

„Dohodnuto. Kdy je přivezeš?“

Kousla jsem se rozpačitě do rtu. „Zrovna je mám na korbě," přiznala jsem.
„Skvělé." Zdálo se, že to myslí vážně.
„Uvidí je Billy, až je povedeme kolem?"
Mrknul na mě. „Uděláme to nepozorovaně."
Kradli jsme se podél východní strany, těsně u lesa, a když jsme byli na dohled oken, dělali jsme, jako že jen tak jdeme, kdyby nás náhodou Billy uviděl. Jacob rychle odvázal motorky z korby auta a jednu po druhé odvezl do křoví, kde jsem se schovávala já. Jako by ho to nestálo žádnou námahu – mně ty motorky připadaly daleko, daleko těžší.
„Nejsou vůbec špatné," pochválil je Jacob, když jsme je tlačili pod příkrovem stromů. „Tahleta bude mít dokonce slušnou cenu, až bude hotová – je to starý Harley Sprint."
„Tak ta bude tvoje."
„Vážně?"
„Naprosto."
„Ale bude to něco stát," řekl a zamračil se s pohledem upřeným dolů na zčernalý kov. „Napřed budeme muset našetřit na součástky."
„*My* nebudeme muset nic," nesouhlasila jsem. „Když to pro mě budeš dělat zadarmo, tak součástky zaplatím já."
„No já nevím…" zamumlal.
„Mám ušetřené nějaké peníze. Na školné na vysokou, víš." *Vysoká sem, vysoká tam*, pomyslela jsem si. Ne že bych zrovna měla našetřenou kdovíjakou sumu, abych si mohla vybrat nějakou prestižní školu – a navíc jsem stejně nechtěla odjet z Forks. Tak co na tom záleží, když z toho trošičku odeberu?
Jacob jen přikývl. Podle něj to byl rozumný nápad.
Když jsme si oba zalezli do té provizorní garáže, přemítala jsem o tom, jaké mám štěstí. Jenom dospívající kluk může souhlasit s něčím takovým: potají, aby naši rodiče nic nevěděli, se pustit do opravování nebezpečných vehiklů, navíc financovaného z peněz určených na mé vysokoškolské vzdělání. Jemu se na tom nezdálo nic špatného. Jacob byl dar z nebes.

6. PŘÁTELÉ

Motorky jsme nemuseli nijak zvlášť schovávat, stačilo, že jsme je prostě dotlačili do Jacobova přístřešku. Billy se na vozíku sám nedokázal pohybovat po nerovné zemi, která oddělovala garáž od domu.

Jacob okamžitě začal první motorku – tu červenou, určenou pro mě – rozebírat na součástky. Otevřel v Rabbitu dveře u spolujezdce, abych si mohla sednout na sedadlo a nemusela dřepět na zemi. Hned se dal do práce a přitom vesele rozprávěl; z mé strany mu stačily jen lehoučké pobídky, aby konverzace běžela. Sděloval mi novinky z druhého ročníku, kam chodil, pokračoval vyprávěním o škole a o svých dvou nejlepších kamarádech.

„Quil a Embry?“ přerušila jsem ho. „To jsou neobvyklá jména.“

Jacob se uchichtl. „Quilovo jméno se dědí z generace na generaci a myslím, že Embryho pojmenovali podle nějaké hvězdy z telenovely. Ale já nemůžu nic říkat. Nedají si líbit, když si z nich někdo kvůli jménům utahuje – nadělali by z tebe čtyři malé do školky.“

„To jsou teda kámoši.“ Zvedla jsem obočí.

„Ne, vážně jsou fajn. Jenom se jim nepošklebuj kvůli jménům.“

V tu chvíli se v dálce ozvalo volání. „Jacobe?“ zakřičel někdo.

„To je Billy?“ zeptala jsem se.

„Ne.“ Jacob sklonil hlavu a vypadalo to, jako když se pod svou hnědou kůží červená. „My o vlku,“ zamumlal, „a vlk za humny.“

„Jaku? Jsi tady?“ Volající hlas teď byl blíž.

„Jo!“ zavolal Jake a povzdechl si.

Čekali jsme chviličku mlčky, až se kolem rohu do přístřešku přišourali dva vysocí kluci s tmavou pletí.

Jeden byl štíhlý a téměř stejně vysoký jako Jacob. Černé vlasy mu sahaly po bradu a uprostřed byly rozdělené na pěšinku, na jedné straně je měl zastrčené za levé ucho a na druhé straně mu volně plandaly. Ten menší kluk byl statnější, podsaditější. V bílém tričku se mu nadouvaly dobře vypracované svaly a zdálo se, že je na ně taky náležitě pyšný. Vlasy měl tak nakrátko, že připomínaly mech.

Oba kluci se na místě zarazili, když mě spatřili. Ten hubený koukl rychle na Jacoba, pak na mě a zase zpátky na Jacoba, zatímco podsaditý kluk se díval na mě a po tváři se mu pomalu šířil úsměv.

„Ahoj, kluci," pozdravil je Jacob váhavě.

„Ahoj, Jaku," řekl ten menší, aniž ze mě spustil oči. Neubránila jsem se úsměvu, protože jeho úsměv byl takový rozpustilý. Když jsem to udělala, mrknul na mě. „Ahoj."

„Quile, Embry – tohle je moje kamarádka Bella."

Quil a Embry, pořád jsem nevěděla, který je který, si vyměnili významné pohledy.

„Charlieho dcera, že jo?" zeptal se mě ten pořízek a napřáhl ke mně ruku.

„Správně," potvrdila jsem a potřásla si s ním rukou. Jeho stisk byl pevný; bylo znát, že posiluje:

„Já jsem Quil Ateara," oznámil důležitě, než pustil mou ruku.

„Ráda tě poznávám, Quile."

„Ahoj, Bello. Já jsem Embry, Embry Call – to sis ovšem už asi domyslela." Embry se na mě plaše usmál a mávl rukou, kterou si následně zastrčil do kapsy u džín.

Přikývla jsem. „Taky tě ráda poznávám."

„Tak co tu děláte?" zeptal se Quil a stále se díval na mě.

„Chceme s Bellou spravit tyhle motorky," vysvětlil Jacob nepřesně. Ale *motorky* jako by byly kouzelné slovo. Oba kluci se začali podrobně vyptávat na Jacobovy plány, zahrnovali ho spoustou zasvěcených otázek. Mnohá slova, která používali, pro

mě byla španělská vesnice, a tak jsem usoudila, že bych musela mít chromozom Y, abych opravdu pochopila to jejich vzrušení.

Stále ještě byli ponořeni do hovoru o součástkách a náhradních dílech, když jsem si uvědomila, že se musím vydat domů, dřív než se tu ukáže Charlie. S povzdechem jsem vystoupila z Rabbita.

Jacob omluvně vzhlédl. „Nudíme tě, viď?“

„Ne.“ A nebyla to lež. Já jsem se *bavila* – to bylo zvláštní. „Jenom musím domů uvařit Charliemu večeři.“

„Aha… no, dneska večer dokončím to rozebírání a zjistím, co ještě budeme potřebovat, abychom je mohli začít přestavovat. Kdy chceš, abych na nich zase pracoval?“

„Mohla bych přijít zase zítra?“ Neděle pro mě byly prokletím. Doma nikdy nebylo tolik práce, abych se zaměstnala na celý den.

Quil šťouchl Embryho do paže a oba si vyměnili úsměv.

Jacob se potěšeně usmál. „To bude skvělé!“

„Když napíšeš seznam, můžeme jet nakoupit součástky,“ navrhla jsem.

Jacobův obličej trochu pohasl. „Pořád si nejsem jistý, jestli bych neměl něco zaplatit sám.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani nápad. Tuhle srandu platím já ze své kapsy. Od tebe požaduju jenom práci a odbornost.“

Embry zakoulel očima na Quila.

„To mi nepřipadá spravedlivé,“ zavrtěl Jacob hlavou.

„Jaku, kdybych ty motorky vzala do opravny, kolik by mi naúčtovali?“ podotkla jsem.

Usmál se. „Dobře, tak jsme domluveni.“

„A k tomu navíc hodiny jízdy,“ dodala jsem.

Quil se široce zakřenil na Embryho a zašeptal něco, co mi uniklo. Jacobova ruka vystřelila, aby praštila Quila do týla. „To stačí, vypadněte,“ zamručel.

„Ne, já vážně musím jít,“ protestovala jsem a zamířila ke dveřím. „Uvidíme se zítra, Jacobe.“

Jakmile jsem byla z dohledu, uslyšela jsem Quila a Embryho sborově vyhrknout: „Týýýjóóó!“

Následoval zvuk krátké potyčky, přerušovaný výkřiky „au“ a „hej!“

„Jestli některý z vás zítra strčí byť i jen špičku nohy na náš pozemek…“ slyšela jsem Jacoba, jak hrozí. Jeho hlas se ztratil, jak jsem vkročila mezi stromy.

Tiše jsem se zachichotala. Když jsem ten zvuk uslyšela, údivem jsem vykulila oči. Smála jsem se, skutečně jsem se smála, a to se ani nikdo nedíval. Cítila jsem se tak lehce, že jsem se zasmála znovu, jen aby ten pocit trval trochu déle.

Byla jsem doma dřív než Charlie. Když vstoupil dovnitř, právě jsem vyndávala z pánve kousky smaženého kuřete a pokládala je na hromádku papírových utěrek.

„Ahoj, tati.“ Obdařila jsem ho zářivým úsměvem.

Po tváři mu přeběhl šokovaný výraz, než se srovnal. „Ahoj, holčičko,“ pozdravil nejistým hlasem. „Jak ses měla u Jacoba?“

Začala jsem servírovat jídlo na stůl. „Moc hezky.“

„No, to je dobře.“ Byl stále obezřetný. „Co jste dělali?“

Teď byla s obezřetností řada na mně. „Byla jsem u něj v garáži a dívala se, jak pracuje. Víš, že dává do kupy jeden starý Volkswagen?“

„Jo, myslím, že se o tom Billy zmiňoval.“

Když se Charlie pustil do jídla, musel přestat s výslechem, ale pořád se mi přitom upřeně díval do obličeje.

Po večeři jsem ještě pobíhala kolem, dvakrát jsem uklidila kuchyni a pak jsem v předním pokoji pomalu dělala domácí úkoly, zatímco Charlie se díval na hokejový zápas. Čekala jsem, jak dlouho jsem mohla, ale nakonec Charlie podotkl, že už je pozdě. Když jsem neodpovídala, vstal, protáhl se a pak odešel a zhasl za sebou světlo. Neochotně jsem ho následovala.

Když jsem šla nahoru po schodech, cítila jsem, jak ze mě vyprchává ten nezvyklý pocit pohody pozdního odpoledne a jak ho nahrazuje otupělý strach při pomyšlení, co mě teď čeká.

Už jsem nebyla jako umrtvená. Dnešní noc bude bezpochyby stejně děsivá jako ta včerejší. Ležela jsem v posteli a schoulená do klubíčka jsem se připravovala na útok. Pevně jsem stiskla oční víčka a… pak jsem si uvědomila, že už je ráno.

Zírala jsem na bledé stříbrné světlo, které ke mně pronikalo oknem, celá ohromená.

Poprvé za víc než čtyři měsíce jsem prospala noc bez snů. Snů *nebo* křiku. Nemohla jsem říct, který pocit ve mně je silnější – jestli úleva, nebo šok.

Ležela jsem v posteli bez pohnutí několik minut a čekala, až se to vrátí. Protože něco muselo přijít. Jestli ne bolest, tak otupělost. Čekala jsem, ale nic se nedělo. Už dlouho jsem se necítila tak odpočinutě.

Nevěřila jsem, že to vydrží. Balancovala jsem na nebezpečném ostří – stačí málo, a spadnu dolů. Už jenom dívat se po svém pokoji očima, z kterých mi spadly šupiny – všimnout si, jak divně vypadá, jak je nenormálně naklizený, jako kdybych v něm vůbec nežila –, bylo nebezpečné.

Vytěsnila jsem tu myšlenku z hlavy a při oblékání jsem se soustředila na to, že dneska zase uvidím Jacoba. To pomyšlení ve mně vzbuzovalo téměř… naději. Možná to bude stejné jako včera. Možná si nebudu muset připomínat, že se mám tvářit, jako že mě to zajímá, že mám přikyvovat a usmívat se ve správných intervalech, jako jsem to musela dělat před všemi ostatními. Možná… ale tomu se mi ani nechtělo věřit – že to vydrží. Nechtělo se mi věřit, že to bude stejné – tak snadné – jako včera. Nechtělo se mi takhle se připravovat na zklamání.

Také Charlie byl u snídaně opatrný. Snažil se skrývat zkoumavé pohledy, očima provrtával vajíčka na talíři, když si myslel, že se na něj dívám.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptal se a koukal na uvolněnou nit na kraji manžety, jako kdyby ho moje odpověď nijak zvlášť nezajímala.

„Pojedu dneska zase k Jacobovi a budu tam.“

Přikývl, aniž vzhlédl. „Aha,“ řekl.

„Vadí ti to?“ předstírala jsem starost. „Můžu zůstat doma…“

Rychle se na mě podíval, v očích náznak paniky. „Ne, to ne! Jen jeď. Stejně jsem se domlouval s Harrym, že k nám přijde a budeme se spolu dívat na zápas.“

„Třeba by Harry mohl vzít s sebou i Billyho,“ navrhla jsem. Čím méně svědků, tím líp.

„To je skvělý nápad.“

Nebyla jsem si jistá, jestli je zápas jenom výmluva, aby mě mohl vykopat z domu, ale vypadal teď dostatečně vzrušeně. Mířil k telefonu, zatímco já jsem si oblékala bundu do deště. Cítila jsem se poněkud nesvá, v kapse jsem totiž měla zastrčenou šekovou knížku. Ještě nikdy jsem ji nepoužila.

Venku se spustil déšť, jako když se vychrstne voda z kbelíku. Musela jsem jet pomaleji, než jsem chtěla; viděla jsem před sebe sotva na délku auta. Ale nakonec jsem se dostala po blátivých silničkách až k Jacobovu domu. Než jsem vypnula motor, otevřely se vstupní dveře a Jacob vyběhl ven s velkým černým deštníkem v ruce.

Přidržoval mi ho nade dveřmi, když jsem vystupovala.

„Charlie volal – říkal, že jsi na cestě,“ vysvětloval s úsměvem.

Bez úsilí, bez vědomého pokynu mimickým svalům se mi po tváři taky roztáhl úsměv. V krku mi bublal vzhůru podivný pocit tepla navzdory ledovému dešti, který mi cákal do tváří.

„Ahoj, Jacobe.“

„Dobrý nápad, pozvat Billyho.“ Zvedl ruku, aby si se mnou plácl ve vítězném gestu.

Musela jsem sáhnout tak vysoko, abych na ni dosáhla, že ho to rozesmálo.

Jen o pár minut později se ukázal Harry, aby vyzvedl Billyho. Zatímco jsme čekali, až budeme bez dozoru, vzal mě Jacob na krátkou prohlídku svého malého pokoje.

„Tak kam, pane Kutile?“ zeptala jsem se, jakmile se za Billym zavřely dveře.

Jacob vytáhl z kapsy složený papír a uhladil ho. „Začneme na vrakovišti, uvidíme, jestli budeme mít štěstí. Tohle nebude tak docela levná záležitost,“ varoval mě. „Dá to ještě hodně práce, než ty motorky budou zase jezdit.“ Netvářila jsem se dost ustaraně, takže pokračoval. „Mluvím tady o sumě přesahující možná i sto dolarů.“

Vytáhla jsem svou šekovou knížku, ovála jsem se stránkami jako vějířem a zvedla oči v sloup nad jeho starostmi. „Krytí máme."

Byl to velice podivný den. Bavila jsem se. I na vrakovišti, kde jsme chodili v nepříjemném dešti a po kotníky v blátě. Zpočátku jsem si říkala, jestli to není jenom následný šok po té ztrátě otupělosti, ale takové vysvětlení mi nepřipadalo dostačující.

Nakonec jsem došla k názoru, že za to vděčím hlavně Jacobovi. Nebylo to jenom tím, že byl vždycky šťastný, že mě vidí, ani že se na mě nedíval po očku a nečekal, až udělám něco, co prozradí mé šílenství nebo depresi. Se mnou to vůbec nesouviselo.

Bylo to prostě v něm. Jacob byl soustavně šťastný člověk a to štěstí si nosil s sebou jako auru a dělil se o ně s každým, kdo byl poblíž. Byl jako pozemské slunce. Kdykoliv byl někdo v dosahu jeho přitažlivé síly, Jacob ho zahřál. Bylo to přirozené, patřilo to k jeho osobnosti. Není divu, že jsem se nemohla dočkat, až se s ním zase uvidím.

I když komentoval zející díru v mé palubní desce, nevzbudilo to ve mně paniku, jak jsem čekala.

„Stereo se rozbilo?" podivil se.

„Jo," zalhala jsem.

Prohmatal dutinu. „Kdo to vyndával? Je to hodně poškozené…"

„To já," přiznala jsem.

Zasmál se. „Možná bys na ty motorky neměla moc sahat."

„V pohodě."

Podle Jacoba jsme na vrakovišti měli opravdu štěstí. Velmi ho vzrušil nález několika kousků pokrouceného kovu zčernalých kolomazí; na mě udělalo dojem už jen to, že je dokázal správně pojmenovat a určit, kam patří.

Z vrakoviště jsme jeli do Checkerova obchodu s autosoučástkami dole v Hoquiamu. S mým náklaďáčkem to byla více než dvouhodinová jízda na jih po křivolakých silnicích, ale s Jacobem čas rychle ubíhal. Vyprávěl o svých

kamarádech a o škole a já jsem se přistihla, že se ho vyptávám, a ani nic nepředstírám, opravdu mě zajímá, co mi chce říct.

„Všechno mluvení obstarávám já,“ stěžoval si po dlouhém vyprávění o Quilovi a o potížích, které způsobil, když pozval na rande holku jednoho čtvrťáka. „Co kdyby teď byla řada na tobě? Co se děje ve Forks? Musí tam být víc vzrušení než v La Push.“

„Chyba,“ povzdechla jsem si. „Tam se vůbec nic neděje. Tvoji kamarádi jsou mnohem zajímavější než moji. Líbí se mi. Quil je zábavný.“

Zamračil se. „Myslím, že ty se Quilovi taky líbíš.“

Zasmála jsem se. „Je pro mě trochu mladý.“

Jacob se zamračil ještě víc. „Není o tolik mladší než ty. Jen o rok a pár měsíců.“

Měla jsem pocit, že už se nebavíme o Quilovi. Pokračovala jsem lehkým, škádlivým tónem. „Jasně, ale když se vezme v úvahu rozdíl mezi dospíváním u kluků a u holek, neměl bys to počítat spíš na psí roky? To pak budu starší o kolik, tak o dvacet let, ne?“

Zasmál se a zvedl oči v sloup. „Dobře, ale jestli to chceš brát takhle, tak musíš zprůměrovat taky velikost. Ty jsi tak malá, že ti z tvého věku musím srazit deset let.“

„Metr šedesát tři je dokonalý průměr.“ Nakrčila jsem nos. „Já nemůžu za to, že ty jsi obřisko.“

Žertovali jsme takhle až do Hoquiamu, pořád jsme se dohadovali o správném vzorci, podle kterého stanovit věk – přišla jsem o další dva roky, protože jsem neuměla vyměnit pneumatiku, ale získala jsem jeden rok zpátky, protože jsem měla u nás doma na starosti vedení účtů – až jsme dojeli k Checkerovi a Jacob se musel znovu soustředit. Sehnali jsme všechny zbývající položky jeho seznamu a Jacob byl spokojený, že se nám lov pěkně vydařil.

Když jsme se vrátili do La Push, mně bylo dvacet tři a jemu třicet – rozhodně si při posuzování dovedností nadržoval.

Nezapomněla jsem na důvod, proč to dělám. A i když jsem se bavila víc, než bych považovala za možné, moje původní

touha se nijak neumenšovala. Stále jsem chtěla podvádět. Bylo to nerozumné a mně to opravdu bylo jedno. Budu tak nezodpovědná, jak jen mi to ve Forks půjde. Nebudu jako jediná dodržovat neplatnou smlouvu. To, že musím trávit čas s Jacobem, mi jenom přinášelo hodně nečekané radosti navíc.

Billy se ještě nevrátil, takže jsme náš celodenní nákup nemuseli vykládat potají. Jakmile jsme měli všechno rozloženo na plastové fólii natažené na podlaze vedle Jacobovy bedny s nářadím, pustil se Jacob okamžitě do práce. Stále přitom povídal a smál se, zatímco se jeho prsty zkušeně probíraly kovovými součástkami, které měl před sebou.

Jacob měl úžasně šikovné ruce. Zdály se příliš velké pro jemné činnosti, které prováděly s lehkostí a přesností. Když pracoval, byly jeho pohyby téměř graciézní. Zatímco když stál na nohou, byl díky své výšce a velkým nohám skoro stejně nebezpečný jako já.

Quil a Embry se neukázali, takže možná jeho hrozbu ze včerejška vzali vážně.

Den utekl hrozně rychle. Před vraty garáže se setmělo dřív, než jsem čekala, a pak jsme uslyšeli Billyho, jak na nás volá.

Vyskočila jsem, abych pomohla Jacobovi odklidit věci, ale zaváhala jsem, protože jsem si nebyla jistá, co mám brát.

„Nech to tak," řekl. „Budu na tom dělat ještě později večer."

„Nezapomeň na úkoly do školy a tak," připomněla jsem mu a cítila jsem se trochu provinile. Nechtěla jsem, aby se kvůli mně dostal do potíží. Ten plán byl jenom pro mě.

„Bello?"

Oběma nám hlavy vylétly vzhůru, když se mezi stromy rozlehl Charlieho povědomý hlas a zněl blíž než u domu.

„Sakra," zamumlala jsem. „Už jdu!" zakřičela jsem k domu.

„Jdeme." Jacob se usmál, naše romantické dobrodružství se mu líbilo. Zhasnul světlo a já jsem na okamžik nic neviděla. Jacob mě popadl za ruku a táhl mě ven z garáže mezi stromy, jeho nohy snadno nacházely známou cestu. Ruku měl hrubou a velmi teplou.

Navzdory pěšině jsme oba ve tmě zakopávali. Takže jsme se také oba smáli, když jsme došli k domu. Ten smích mi nevycházel z hloubi duše; byl lehký a povrchní, ale přesto milý. Byla jsem si jistá, že si Jacob nevšimne slabého náznaku hysterie. Nebyla jsem zvyklá se smát, připadalo mi to správné i velmi špatné zároveň.

Charlie stál pod malou černou verandou a Billy seděl ve dveřích za ním.

„Ahoj, tati," pozdravili jsme oba současně a zase jsme se rozesmáli.

Charlie na mě zíral s vykulenýma očima, které rychle sjely dolů a všimly si Jacobovy ruky, která svírala tu mou.

„Billy nás pozval na večeři," oznámil nám Charlie nepřítomně.

„Budou špagety podle mého super tajného receptu. Předávaného z generace na generaci," řekl Billy vážně.

Jacob se ušklíbl. „Pochybuju, že ragú už je na světě tak dlouho."

Dům byl plný lidí. Byl tam také Harry Clearwater i se svou rodinou – s manželkou Sue, kterou jsem si trochu pamatovala ze svých letních pobytů ve Forks, když jsem byla malá, a se svými dvěma dětmi. Leah byla taky maturantka jako já, ale o rok starší. Byla krásná takovým exotickým způsobem – dokonalá měděná kůže, zářivé černé vlasy, řasy jako smetáky – a zaneprázdněná. Okupovala Billyho telefon a vůbec ho nepustila z ruky. Sethovi bylo čtrnáct; visel Jacobovi na rtech zbožňujícím pohledem.

Na jeden kuchyňský stůl nás bylo příliš mnoho, a tak Charlie s Harrym vynesli židle ven na dvůr a my jsme v matném světle z Billyho otevřených dveří jedli špagety z talířů, které jsme měli položené v klíně. Muži se bavili o zápasu a Harry s Charliem spřádali plány na rybaření. Sue popichovala manžela kvůli cholesterolu, ale její snaha vzbudit v něm pocit zahanbení a sníst něco zeleného a listnatého vyšla naprázdno. Jacob si povídal hlavně se mnou a Sethem, který ho dychtivě přerušoval, kdykoliv se mu zdálo, že by na něj Jacob mohl zapomenout.

Charlie mě sledoval – myslel, že nenápadně – s potěšeným, ale obezřetným pohledem.

Byl tam hluk a někdy zmatek, jak všichni mluvili jeden přes druhého, a smích nad jedním vtipem přerušilo vyprávění vtipu jiného. Nemusela jsem mluvit často, ale hodně jsem se usmívala, a jenom proto, že se mi chtělo a že se mi to líbilo.

Nechtělo se mi domů.

Tady jsme ovšem byli ve Washingtonu, takže naši malou slavnost nakonec rozprášil nevyhnutelný déšť; a Billyho obývací pokoj byl moc maličký, aby v něm sešlost mohla pokračovat. Charlie se k Billymu svezl s Harrym, takže jsme zpátky domů jeli spolu mým náklaďáčkem. Ptal se, jak jsem se celý den měla, a já jsem mu většinou říkala pravdu – že jsme s Jacobem jeli shánět součástky a pak jsem se dívala, jak pracuje v garáži.

„Myslíš, že ho zase brzy navštívíš?“ zeptal se a snažil se o nevzrušený tón.

„Zítra po škole,“ přiznala jsem. „Úkoly si udělám, neboj.“

„Rozhodně na ně nezapomeň,“ napomenul mě a snažil se skrýt své uspokojení.

Byla jsem nervózní, když jsme dojeli domů. Nechtěla jsem jít nahoru. Teplo Jacobovy přítomnosti vyprchávalo a v jeho nepřítomnosti moje úzkost sílila. Byla jsem si jistá, že dvě poklidné prospané noci za sebou mi nemůžou jen tak projít.

Abych odložila čas, kdy si půjdu lehnout, zkontrolovala jsem si ještě e-maily; byla tam nová zpráva od Renée.

Psala o tom, jak se má, o novém knižním klubu, který jí vyplňuje časovou mezeru po lekcích meditace, kterých právě zanechala, o tom, že týden zaskakovala na druhém stupni a jak se jí stýská po dětech ze školky. Psala, že Philovi se líbí jeho nová práce trenéra a že si plánují druhý líbánkový výlet do Disney Worldu.

A já jsem si všimla, že se to celé čte jako novinový úvodník spíš než jako dopis někomu jinému. Zaplavily mě výčitky, které po sobě zanechaly nepříjemnou pachuť. To jsem ale dcera!

Rychle jsem jí odepsala. Okomentovala jsem každou část jejího dopisu a přidala novinky o sobě – popsala jsem špagetový večírek u Billyho a jak se mi líbilo sledovat Jacoba – s úctou a s kapkou závisti –, jak staví užitečné věci z malých kovových součástek. Nijak jsem nerozebírala, že tenhle dopis bude jiný než ty, které dostávala posledních několik měsíců. Sotva jsem si pamatovala, co jsem jí psala před týdnem, ale byla jsem si jistá, že to nebylo moc příjemné počtení. Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím provinileji jsem se cítila; určitě jsem jí dělala těžkou hlavu.

Potom jsem ještě zůstala opravdu dlouho vzhůru; udělala jsem do školy i ty úkoly, které jsem neměla na pondělí. Ale ani spánkový dluh, ani čas strávený s Jacobem – kdy jsem byla tak nějak povrchně šťastná – nedokázaly zahnat sny na dvě noci po sobě.

Probudila jsem se celá roztřesená, s výkřikem zdušeným polštářem.

Za oknem se matné ranní světlo cedilo skrz mlhu a já jsem pořád ležela v posteli a snažila se setřást ze sebe ten sen. Tu noc v něm došlo k drobné odchylce, a na to jsem se zaměřila.

Tentokrát jsem nebyla v lese sama. Byl tam Sam Uley – ten muž, který mě zvedl ze země v lese tu noc, na niž jsem stále nesnesla ani pomyšlení. Byla to zvláštní, nečekaná změna. Jeho tmavé oči byly překvapivě nepřátelské, naplněné nějakým tajemstvím, které mi nebyl ochoten prozradit. Střelila jsem po něm pohledem pokaždé, když mi to moje horečnaté pátrání dovolilo; kromě té obvyklé paniky jsem cítila i nevoli, bylo mi nepříjemné, že tam je. Možná to bylo kvůli tomu, že když jsem se nedívala přímo na něj, jeho obrys se v mém periferním vidění jakoby chvěl a měnil. A on tam přitom jenom stál a díval se. Na rozdíl od našeho skutečného setkání mi nenabídl pomoc.

Charlie se na mě při snídani díval a já jsem se snažila ho ignorovat. Asi jsem si to zasloužila. Nemohla jsem čekat, že si tak rychle přestane dělat starosti. Bude pravděpodobně trvat týdny, než přestane sledovat, jestli se neměním zpátky v chodící mrtvolu, a já se prostě budu muset obrnit, aby mi to nevadilo.

Koneckonců, sama jsem byla zvědavá, jak to se mnou bude. Dva dny nemohly stačit na to, aby se dalo říct, že jsem vyléčená.

Ve škole to bylo naopak. Teď když jsem si na to dávala pozor, jasně jsem pochopila, že mě dávno nikdo nesleduje.

Pamatuju se na svůj první den na střední škole ve Forks – jak jsem si zoufale přála, abych dokázala zešednout, splynout s mokrým betonem chodníku jako přerostlý chameleon. Zdálo se, že se mi to přání splnilo, jen o rok později.

Jako kdybych tam vůbec nebyla. Dokonce i učitelé přejížděli po mém místě očima, jako by bylo prázdné.

Dopoledne jsem hodně naslouchala, znovu jsem slyšela hlasy lidí kolem sebe. Snažila jsem se pochopit, co se děje, ale konverzace byly tak nespojité, že jsem to vzdala.

Jessica nevzhlédla, když jsem si při matematice sedla vedle ní.

„Ahoj, Jess," pozdravila jsem ji s hranou nenuceností. „Jak ses měla po zbytek víkendu?"

Je možné, že se stále zlobí? Nebo jí došla trpělivost s někým tak ujetým?

„Super," odsekla a zase zabořila nos do učebnice.

„To ráda slyším," zamručela jsem.

Slovní obrat *studený čumák* měl asi nějaký reálný základ. Cítila jsem teplý vzduch, který vycházel z průduchů v podlaze, ale pořád mi byla zima. Sundala jsem z opěradla židle bundu a znovu jsem si ji oblékla.

Čtvrtá hodina nám skončila později a stůl, u kterého jsem vždycky sedala při obědě, už byl plný, když jsem přišla. Byli tam Mike, Jessica s Angelou, Conner, Tyler, Erik a Lauren. Vedle Erika seděla Katie Webberová, zrzavá třeťačka, která bydlela u nás za rohem, a Austin Marks – starší bratr toho kluka s motorkami – seděl vedle ní. Přemítala jsem, jak dlouho tady asi sedají, a nedokázala jsem si vzpomenout, jestli je to poprvé, nebo už je to zaběhnutý zvyk.

Začínala jsem jít sama sobě na nervy. To poslední pololetí jsem klidně mohla strávit zabalená v krabici do polystyrénových lupínků.

Když jsem si sedala vedle Mika, nikdo ani nevzhlédl, ačkoliv židle na linoleu pronikavě zakvílela, jak jsem ji odtahovala.

Snažila jsem se pochytit, o čem se mluví.

Mike a Conner se bavili o sportu, takže to jsem okamžitě vzdala.

„Kde je dneska Ben?“ ptala se Lauren Angely. Vzhlédla jsem se zájmem. Přemítala jsem, jestli to znamená, že Angela s Benem pořád chodí.

Sotva jsem Lauren poznala. Nechala si ostříhat své blonďaté vlasy barvy kukuřičného chmýří – teď měla skřítkovský sestřih tak krátký, že i krk vzadu měla vyholený jako kluk. Vůbec mi to k ní nesedělo, nechápala jsem, že něco takového udělala. Přála jsem si vědět, co za tím vězí. Zalepila se jí do vlasů žvýkačka? Nebo je prodala? Nebo si na ni všichni ti, na které byla obyčejně protivná, počkali za tělocvičnou a ostříhali ji? Usoudila jsem, že není fér, abych ji teď posuzovala podle svého původního názoru. Co já vím, třeba se z ní mezitím stala milá holka.

„Ben dostal střevní chřipku,“ odpověděla jí Angela tichým, klidným hlasem. „Naštěstí je to jenom taková jednodenní záležitost. Včera večer mu bylo vážně špatně.“

Angela taky změnila účes. Nechala si narůst dlouhé vlasy.

„Co jste dělali o víkendu?“ zeptala se Jessica, ale znělo to, jako když jí na odpovědi nezáleží. Vsadila bych se, že to byla jen úvodní věta, aby mohla spustit své vlastní historky. Říkala jsem si, jestli bude vyprávět o Port Angeles, když sedím dvě místa od ní? Byla jsem natolik neviditelná, že nikomu nepřipadne trapné mluvit o mně, když tam jsem?

„Vlastně jsme si původně chtěli v sobotu udělat piknik, ale… rozmysleli jsme si to,“ odpověděla Angela. V jejím hlase zazněl podtón, který upoutal mou pozornost.

Jess tolik ne. „To je škoda," řekla a už chtěla spustit. Ale já jsem nebyla jediná, kdo dával pozor.

„Co se stalo?" zeptala se Lauren zvědavě.

„No," pokračovala Angela a připadala mi ještě váhavější než obvykle, ačkoliv ona byla vždycky rezervovaná. „Jeli jsme na sever, téměř až k horkým pramenům – je tam jedno takové místo jen asi míli od turistické cesty. Ale když jsme byli vpůli cesty… něco jsme viděli."

„Něco jste viděli? A co?" Lauren stáhla bledé obočí. Zdálo se, že dokonce i Jess teď poslouchá.

„Já nevím," řekla Angela. „My si *myslíme*, že to byl medvěd. Každopádně byl černý, ale zdál se nám… moc veliký."

Lauren se ušklíbla. „To snad ne, tak vy taky!" V očích se jí objevil posměch a já jsem usoudila, že o jejím charakteru nemusím pochybovat. Její osobnost zjevně neprošla stejnou proměnou jako její vlasy. „Tyler se mi minulý týden snažil namluvit to samé."

„Nemáš šanci spatřit medvědy tak blízko města," postavila se Jess na stranu Lauren.

„Vážně," protestovala Angela tiše, oči upřené na stůl. „My jsme ho opravdu viděli."

Lauren se zahihňala. Mike stále mluvil s Connerem a děvčatům nevěnoval pozornost.

„Ne, ona má pravdu," vpadla jsem do toho netrpělivě. „Zrovna v sobotu jsme v krámě měli turistu, který toho medvěda taky viděl, Angelo. Říkal, že byl veliký a černý a že na něj narazil hned za městem, viď že jo, Miku?"

Nastalo ticho. Oči všech lidí u stolu se obrátily ke mně a šokovaně na mě zíraly. Ta nová holka, Katie, měla pusu otevřenou, jako kdyby před ní právě něco vybuchlo. Nikdo se nepohnul.

„Miku?" zamumlala jsem pokořeně. „Pamatuješ si toho chlapíka, co mluvil o tom medvědovi?"

„J-jasně," zakoktal se Mike po chviličce. Nevěděla jsem, proč se na mě tak divně kouká. Přece jsem s ním mluvila v práci, ne? Nebo ne? Myslela jsem, že ano…

Mike se vzpamatoval. „Jo, byl tam chlap, který říkal, že viděl obrovského černého medvěda přímo na cestě – a že byl větší než grizzly,“ potvrdil.

„Hm.“ Lauren se otočila k Jessice s rameny napjatými a změnila téma.

„Ozvali se ti z Univerzity Jižní Karolíny?“ zeptala se.

Také všichni ostatní se na mě přestali dívat, až na Mika a Angelu. Angela se na mě váhavě usmála a já jsem jí úsměv honem oplatila.

„Takže co jsi dělala ty tenhle víkend, Bello?“ zeptal se Mike zvědavým, ale podivně obezřetným tónem.

Všichni kromě Lauren se otočili zpátky a čekali na mou odpověď.

„V pátek večer jsme s Jessikou jely do kina v Port Angeles. A pak jsem strávila sobotní odpoledne a skoro celou neděli dole v La Push.“

Oči všech střelily k Jessice a zpátky ke mně. Jess vypadala roztrpčeně. Přemítala jsem, jestli nechtěla, aby o tom někdo věděl, že si se mnou vyjela, nebo jestli jenom chtěla tu historku dát k dobru sama.

„A na jakém filmu jste byly?“ zeptal se Mike a začal se usmívat.

„Na *Slepé ulici* – to je ten s těmi oživlými mrtvolami.“ Povzbudivě jsem se usmála. Možná že něco z té škody, kterou jsem napáchala za dobu, kdy jsem sama byla oživlou mrtvolou, se dá napravit.

„Slyšel jsem, že je to horor. Připadalo ti to tak?“ pokračoval Mike dychtivě v rozhovoru.

„Bella musela ke konci odejít, jak moc se bála,“ vpadla do toho Jessica se škodolibým úsměvem.

Přikývla jsem a snažila se tvářit zahanbeně. „Bylo to vážně děsivý.“

Mike se mě nepřestával vyptávat, dokud nebylo po obědě. Ostatní se postupně vrátili k hovoru mezi sebou, ačkoliv se na mě pořád ještě hodně dívali. Angela mluvila hlavně s Mikem a

se mnou, a když jsem vstala, abych odnesla podnos, šla se mnou.

„Díky," řekla tiše, když jsme byly kousek od stolu.

„Za co?"

„Za to, že jsi promluvila, že ses za mě postavila."

„V pohodě."

Podívala se na mě upřímně starostlivě, ne s tím urážlivým podtextem, jako že jsem ztracená. „Už jsi v pořádku?"

Právě kvůli tomuhle jsem dala přednost Jessice před Angelou – ačkoliv jsem Angelu měla vždycky radši –, když jsem hledala někoho, s kým jít do kina. Angela byla příliš vnímavá.

„Ne tak docela," přiznala jsem. „Ale už jsem na tom trošku líp."

„To jsem ráda," řekla. „Chybělas mi."

V tu chvíli kolem nás přešly Lauren s Jessikou a já jsem slyšela, jak Lauren hlasitě šeptá: „Jaká *radost,* Bella se vrátila."

Angela zakoulela očima směrem k nim a povzbudivě se na mě usmála.

Povzdechla jsem si. Bylo to, jako bych začínala úplně od začátku.

„Kolikátého je dneska?" napadlo mě najednou.

„Devatenáctého ledna."

„Hmm."

„Co je?" zeptala se Angela.

„Včera to byl rok, co jsem sem přišla poprvé," uvažovala jsem.

„Nic moc se od té doby nezměnilo," zamumlala Angela a podívala se za Lauren a Jessikou.

„Já vím," souhlasila jsem. „Právě mě napadlo to samé."

7. OPAKOVÁNÍ

Nebyla jsem si jistá, co tu k čertu dělám.

Snažila jsem se vrátit se k té mrtvolné otupělosti? Stal se ze mě masochista – zalíbilo se mi utrpení? Měla jsem jet přímo do La Push. S Jacobem jsem se cítila mnohem, mnohem zdravěji. *Tohle* však rozhodně nebyl rozumný nápad.

Přesto jsem pokračovala v pomalé jízdě zarostlou silnicí, klikatící se mezi stromy, které se nade mnou skláněly jako zelený živý tunel. Třásly se mi ruce, tak jsem sevřela volant pevněji.

Věděla jsem, že částečný důvod, proč tohle dělám, byla ta noční můra; teď, když jsem byla skutečně vzhůru, mě ta nicota ze snu užírala jako pes ohlodávající kost. Byla jsem přesvědčená, že *je* co hledat. *On* tam někde je, sice nedosažitelný a neskutečný, jde si za zábavou a na mně už mu nezáleží… ale je tam. Musela jsem tomu věřit.

Druhým důvodem byl ten podivný pocit, že se věci opakují, který jsem zažila dneska ve škole, ta souhra dat. Ten pocit, že znovu začínám – takhle by se možná můj první den odvíjel, kdybych toho odpoledne skutečně byla tou nejvýjimečnější osobou v jídelně.

Ta slova mi projela hlavou neslyšně, jako kdybych je četla, spíš než je slyšela vyslovená:

Bude to, jako bych nikdy neexistoval.

Lhala jsem si do kapsy, když jsem si chtěla namluvit, že jsem sem přijela jen z těch dvou důvodů. Nechtěla jsem si přiznat, co mě sem nejvíc táhlo. Protože to bylo naprosto vyšinuté.

Pravda byla, že jsem znovu chtěla slyšet jeho hlas, jako se mi to stalo při tom podivném mámení v pátek večer. Na tu krátkou chvíli, kdy se mi jeho hlas ozýval odjinud než z mé

vědomé paměti, kdy byl tak dokonalý a medově hebký, kdy nebyl jen slabou ozvěnou, kterou mi moje paměť většinou nabízela, na tu jsem byla schopná vzpomínat bez bolesti. Netrvalo to dlouho; bolest mě dohonila, jako mě jistě dohoní i za tenhle bláznivý výlet, o tom jsem nepochybovala. Ale ty vzácné okamžiky, kdy jsem ho mohla znovu slyšet, byly neodolatelným vábením.

Musela jsem najít nějaký způsob, jak zopakovat ten zážitek… nebo bych tomu asi spíš měla říkat *epizoda.*

Doufala jsem, že klíčem k tomu je zážitek nějakého déjà vu, něčeho, co už jsem viděla, prožila. Tak jsem jela k němu domů, na místo, kde jsem nebyla od svého nevydařeného narozeninového večírku před tolika měsíci.

Kolem oken auta se pomalu plazil hustý porost, téměř džungle. Cesta se vinula dál a dál. Přidala jsem plyn, zmocňovala se mě popudlivost. Jak dlouho už jedu? Neměla bych už být dávno u domu? Cesta byla tak zarostlá, že mi připadalo, jako bych tu jela poprvé.

Co když to nedokážu najít? Otřásla jsem se. Co když neexistuje vůbec žádný hmatatelný důkaz…?

Pak se ukázala mezera mezi stromy, kterou jsem hledala, jenom už nebyla tak zřetelná jako dřív. Zdejší flóra nečekala dlouho a velmi rychle si nárokovala půdu, která zůstala bez ochrany. Vysoké kapradí infiltrovalo louku kolem domu, rozrůstalo se kolem kmenů cedrů, bujelo dokonce i na široké verandě. Vypadalo to, jako kdyby byl trávník zaplavený – do výšky pasu – zelenými zpěněnými vlnami.

A dům tam *byl,* ale nebyl stejný. Ačkoliv se venku nic nezměnilo, ze slepých oken křičela prázdnota. Bylo to plíživé. Poprvé od chvíle, kdy jsem ten krásný dům viděla, mi připadal jako pravé upíří doupě.

Dupla jsem na brzdy a rozhlížela se. Bála jsem se přijet blíž.

Ale nic se nestalo. Žádný hlas v hlavě.

Tak jsem nechala motor běžet a vyskočila ven do kapradinového moře. Možná že když půjdu dál jako v pátek večer…

Pomalu jsem se blížila k prázdnému opuštěnému průčelí domu. Za mnou útěšně vrčel motor. Když jsem došla ke schodům na verandu, zastavila jsem se, protože tam nic nebylo. Žádný přetrvávající pocit jejich přítomnosti… nebo jeho přítomnosti. Ten dům tu pevně stál, ale moc to neznamenalo. Jeho betonová skutečnost nijak nenarušovala nicotu mých nočních děsů.

Nešla jsem blíž. Nechtěla jsem se podívat do oken. Nebyla jsem si jistá, co by pro mě byl horší pohled. Kdyby byly pokoje vyklizené, prázdné od podlahy ke stropu, to by byl rozhodně bolestný pohled. Jako na babiččině pohřbu, když moje matka trvala na tom, že dokud bude rakev otevřená, já zůstanu venku. Říkala, že nechce, abych babičku takhle viděla, abych si ji takhle pamatovala, ať si ji radši pamatuju živou.

Ale nebylo by horší, kdyby tam nedošlo k žádné změně? Kdyby pohovky stály přesně tak, jak jsem je naposledy viděla, obrazy by visely na zdech – ba co hůř, na malém pódiu by stálo piano? Bylo by těžké vidět, že nejen dům mizející pod náporem vegetace, ale ani žádný majetek je nepojí s tímto místem. Že tu po sobě nechali všechno nedotčené a zapomenuté.

Jako mě.

Otočila jsem se zády k zející prázdnotě a spěchala do auta. Skoro jsem utíkala. Už už jsem chtěla být pryč, vrátit se zpátky do svého lidského světa. Cítila jsem se ošklivě prázdná a chtěla jsem vidět Jacoba. Možná jsem si pěstovala nějakou novou nemoc, další závislost, jako byla předtím ta umrtvenost. Bylo mi to jedno. Snažila jsem se vymáčknout z náklaďáčku, co se dalo, a řítila jsem se vpřed, abych si mohla dát novou dávku.

Jacob na mě čekal. Jakmile jsem ho spatřila, v prsou jako by se mi uvolnilo a hned se mi snadněji dýchalo.

„Ahoj, Bello!“ zavolal.

Usmála jsem se s úlevou. „Ahoj, Jacobe!“ Zamávala jsem na Billyho, který vykoukl z okna.

„Dejme se do práce,“ řekl Jacob tichým, ale dychtivým hlasem.

Nějak jsem se dokázala zasmát. „Vážně mě ještě nemáš plné zuby?“ divila jsem se. Určitě už si říkal, že asi zoufale toužím po společnosti.

Jacob mě vedl kolem domu ke garáži.

„Ne. Ještě ne.“

„Prosím tě, dej mi vědět, až ti začnu jít na nervy. Nechci být na obtíž.“

„Dobře.“ Zasmál se hrdelním smíchem. „Ale myslím, že to nehrozí.“

Když jsem vstoupila do garáže, byla jsem šokovaná při pohledu na červenou motorku, která tam stála a vypadala mnohem víc jako motocykl než jako hromada syrového železa.

„Jaku, ty jsi úžasný,“ vydechla jsem.

Znovu se zasmál. „Zmocní se mě posedlost, když mám před sebou nějaký úkol.“ Pokrčil rameny. „Kdybych měl rozum, trochu bych to protáhnul.“

„Proč?“

Sklopil oči a odmlčel se na tak dlouho, že jsem přemítala, jestli vůbec slyšel moji otázku. Nakonec se mě zeptal: „Bello, kdybych ti řekl, že ty motorky nedokážu opravit, co bys řekla?“

Ani já jsem neodpověděla hned a on vzhlédl, aby se podíval, jak se tvářím.

„Řekla bych… to je velká škoda, ale vsadím se, že si najdeme nějakou jinou zábavu. A když už v zoufalství opravdu nebudeme vědět kudy kam, můžeme se ještě společně učit do školy.“

Jacob se usmál a jeho ramena se uvolnila. Posadil se vedle motorky a zvedl šroubovák. „Takže si myslíš, že sem za mnou budeš chodit, i když už budu mít hotovo?“

„Tak o tohle ti šlo?“ zavrtěla jsem hlavou. „Asi *opravdu* zneužívám tvých nesmírně laciných opravářských dovedností. Ale dokud mě tu necháš, budu sem chodit.“

„Doufáš, že zase uvidíš Quila?“ dobíral si mě.

„Teď jsi mě dostal.“

Uchechtl se. „Tobě se vážně líbí trávit se mnou čas?“ zeptal se udiveně.

„Hrozně, hrozně moc. A dokážu ti to. Zítra musím být v práci, ale ve středu spolu podnikneme něco, co s opravováním vůbec nesouvisí.“

„A co jako?“

„Nemám ponětí. Můžeme jet k nám, abys nebyl v pokušení propadat své posedlosti. Můžeš si přinést učení – určitě máš ve škole zameškáno, protože já mám taky.“

„Domácí úkoly, to by mohl být dobrý nápad.“ Zašklebil se a mě napadlo, kolik toho asi hází za hlavu, aby mohl trávit čas se mnou.

„Ano,“ souhlasila jsem. „Musíme se začít čas od času chovat zodpovědně, nebo nám ty naše schůzky neprojdou u Billyho a Charlieho tak snadno.“ Označila jsem nás dva společným gestem. To se mu líbilo – celý se rozzářil.

„Domácí úkoly jednou týdně?“ navrhl.

„Možná radši dvakrát,“ rozhodla jsem a pomyslela na tu hromadu, kterou jsem dostala zrovna dneska.

Ztěžka si povzdechl. Pak se natáhl přes krabici s nářadím po papírovém sáčku z obchodu. Vytáhl dvě plechovky limonády, jednu s lupnutím otevřel a podal mi ji. Otevřel i druhou a obřadně ji pozvedl.

„Připíjím na zodpovědnost,“ pronesl. „Dvakrát týdně.“

„A na nezodpovědnost všechny dny mezitím,“ zdůraznila jsem já.

Usmál se a ťukl svou plechovkou o moji.

Dostala jsem se domů později, než jsem plánovala, a zjistila jsem, že si Charlie radši objednal pizzu, než by na mě čekal. Nenechal mě ani omluvit se.

„Mně to nevadí,“ ujišťoval mě. „Stejně si v tom všem vaření zasloužíš pauzu.“

Věděla jsem, že je prostě rád, že se stále chovám jako normální člověk, a nechce to nějak dráždit.

Než jsem se dala do úkolů, zkontrolovala jsem si e-maily, a byl tam jeden dlouhý od Renée. Horovala nad každým detailem, o kterém jsem jí psala, takže jsem jí poslala další vyčerpávající popis svého dne. Informovala jsem ji o všem kromě těch

motorek. Ty by pravděpodobně vyplašily i bezstarostnou Renée.

Škola v úterý měla svá plus i minus. Angela a Mike, jak se zdálo, byli ochotni přijmout mě zpátky s otevřenou náručí a laskavě přehlédnout těch několik měsíců mého úchylného chování. Jess byla zdráhavější. Říkala jsem si, jestli jí náhodou za ten incident v Port Angeles nemám napsat písemnou omluvu.

Mike byl v práci rozveselený a povídavý. Napadlo mě, že si snad šetřil to, co mi chtěl povídat celé to pololetí, a teď se to z něj všechno řinulo ven. Zjistila jsem, že jsem schopná usmívat se a smát se s ním, ačkoliv mi to přece jen nešlo tak snadno jako s Jacobem. Celé to bylo celkem neškodné, dokud nenadešel čas jít domů.

Mike strčil do výlohy ceduli ZAVŘENO, zatímco já jsem si skládala vestu a strkala ji pod pult.

„Dneska to byla legrace," řekl Mike šťastně.

„Jo," souhlasila jsem, ačkoliv bych mnohem raději strávila odpoledne v garáži.

„To je velká škoda, že jsi musela minulý týden odejít z toho kina dřív."

Byla jsem trochu zmatená jeho myšlenkovými pochody. Pokrčila jsem rameny. „Asi jsem prostě srab, no."

„Chtěl jsem tím říct, že bys měla jít na něco lepšího, na film, který by se ti líbil," vysvětloval.

„Aha," zamumlala jsem, stále zmatená.

„Třeba tenhle pátek. Se mnou. Mohli bychom jít na něco, co vůbec není horor."

Kousla jsem se do rtu.

Nechtěla jsem to s Mikem přepísknout, když byl jeden z mála lidí ochotných odpustit mi moje šílenství. Ale tohle mi zase připadalo až příliš povědomé. Jako kdyby se ten minulý rok neodehrál. Přála jsem si, abych se tentokrát mohla vymluvit na Jessiku.

„To myslíš, jako že bychom si dali rande?" zeptala jsem se. Upřímnost byla v tomto okamžiku pravděpodobně nejlepší taktika. Vyříkat si to na rovinu.

Zvažoval tón, jakým jsem to řekla. „Jestli chceš. Ale nemusí to tak být."

„Já nerandím," odpověděla jsem pomalu a uvědomila jsem si, jak velká je to pravda. Celý ten svět vztahů a chození mi připadal tak neskutečně vzdálený.

„Tak jenom jako kamarádi?" navrhl Jeho jasné modré oči už nebyly tak dychtivé. Přesto jsem doufala, že si skutečně myslí, že můžeme být přátelé.

„To by bylo fajn. Ale já už mám na tenhle pátek něco v plánu, takže co třeba příští týden?"

„Co budeš dělat?" zeptal se, ale podle mého byla ta jeho lhostejnost jenom tak naoko.

„Domácí úkoly. Mám naplánováno, že se budeme společně učit… s jedním kamarádem."

„Aha. Dobře. Tak snad příští týden."

Doprovodil mě k autu, ale bylo jasné, že jeho nadšení značně pohaslo. Tak jasně mi to připomínalo mé první měsíce ve Forks. Prošla jsem celý kruh od začátku do konce, a teď mi všechno připadalo jako nějaká ozvěna – prázdná ozvěna, zbavená přitažlivosti, kterou mívala.

Druhý den večer se Charlie nezdál ani v nejmenším překvapený, když mě našel s Jacobem, jak ležíme na podlaze v obýváku, kolem rozložené učebnice, takže jsem uhodla, že si o nás s Billym povídali za našimi zády.

„Ahoj, děti," pozdravil a jeho oči zabloudily do kuchyně. Vůně lasagní, jejichž přípravou jsem strávila odpoledne – zatímco Jacob se díval a příležitostně ochutnával – se nesla chodbou; chtěla jsem na něj být hodná a usmířit si ho za všechny ty pizzy.

Jacob zůstal na večeři a jeden talíř vzal také domů pro Billyho. Neochotně přidal další rok k mému proměnlivému věku za to, že jsem dobrá kuchařka.

V pátek byla garáž a v sobotu, po směně u Newtonových, zase domácí úkoly. Charlie si už byl natolik jistý mým duševním zdravím, že strávil den rybařením s Harrym. Když se vrátil, měli jsme všechno hotovo – a hřál nás dobrý pocit, jak

rozumně a dospěle se chováme – a dívali jsme se na soutěž fandů do aut na kanálu Discovery

„Asi bych měl jít," povzdechl si Jacob. „Je víc hodin, než jsem myslel."

„Tak jo, dobře," zabručela jsem. „Hodím tě domů."

Zasmál se, když viděl můj nespokojený výraz – zdálo se, že ho to potěšilo.

„A zítra zpátky do práce," prohlásila jsem, jakmile jsme byli v bezpečí mého náklaďáčku. „V kolik hodin chceš, abych přijela?"

Věnoval mi úsměv plný nevysvětlitelného vzrušení. „Já ti napřed zavolám, jo?"

„Jasně," zamračila jsem se pro sebe a přemítala, co se děje. Jeho úsměv se roztáhl doširoka.

* * *

Nazítří dopoledne jsem uklízela dům – čekala jsem, až Jacob zavolá, a snažila jsem se setřást poslední noční můru. Scenérie se změnila. Včera v noci jsem bloudila v divokém moři kapradí, v kterém byly tu a tam roztroušeny velké kanadské jedle. Nic jiného tam nebylo a já jsem se ztratila, bloumala jsem bezcílně a sama, pátrala jsem po ničem. Chtěla jsem si nakopat za ten pitomý výlet minulý týden. Vytěsňovala jsem ten sen z vědomí a doufala, že zůstane někde zamčený a už se nedostane ven.

Charlie byl před domem a myl policejní auto, takže když zazvonil telefon, upustila jsem záchodovou štětku a utíkala dolů to zvednout.

„Haló?" stěží jsem popadala dech.

„Bello," ohlásil se Jacob podivným, formálním tónem hlasu.

„Ahoj, Jaku."

„Myslím, že… máme *rande*," řekl a jeho tón byl nabitý nevyslovenými významy.

Trvalo mi vteřinu, než jsem pochopila. „Jsou hotové? Já tomu nemůžu věřit!" Tak dokonalé načasování. Potřebovala jsem něco, co by mě rozptýlilo od nočních můr a nicoty.

„Jo, fungujou a všechno je, jak má být.“

„Jacobe, ty jsi rozhodně ten nejtalentovanější a nejbáječnější člověk, kterého znám. Za tohle ti připisuju deset let.“

„Super! To už jsem chlap středního věku.“

Zasmála jsem se. „Už jedu!“

Hodila jsem čisticí prostředky pod poličku v koupelně a popadla bundu.

„Jedeš se podívat na Jaka?“ řekl Charlie, když jsem běžela kolem něj. Už to ani nebyla otázka.

„Jo,“ odpověděla jsem a naskočila do auta.

„Později budu na stanici,“ zavolal za mnou Charlie.

„Dobře,“ zakřičela jsem zpátky a otočila klíčkem.

Charlie řekl ještě něco, ale přes řev motoru jsem ho neslyšela moc jasně. Bylo to něco jako: „Copak hoří?“

Zaparkovala jsem náklaďák kousek stranou od domu Blackových, blízko stromů, abychom se mohli snadněji vyplížit ven s motorkami. Když jsem vystoupila, upoutala mou pozornost barevná skvrna – pod jedlí byly schované dvě nablýskané motorky, jedna červená, druhá černá, a od domu nebyly vůbec vidět. Jacob byl připravený.

Přes řídítka obou motorek byla převázaná modrá stužka. Zasmála jsem se tomu, když Jacob vyběhl z domu.

„Připravená?“ zeptal se tiše a v očích mu jiskřilo.

Podívala jsem se mu přes rameno, ale Billyho nebylo vidět.

„Jo,“ odpověděla jsem, ale moje vzrušení už mezitím trochu vyprchalo; snažila jsem se představit si, jak *na* té motorce skutečně pojedu.

Jacob zlehka naložil motorky na korbu náklaďáčku. Položil je opatrně na bok, aby nebyly vidět.

„Jedeme,“ prohlásil a hlas mu přeskakoval vzrušením. „Znám dokonalé místo – tam nás nikdo nenačapá.“

Jeli jsme na jih od města. Štěrková silnice se co chvíli zanořovala do lesa a zase se vynořovala – někdy nebylo vidět nic než stromy, ale najednou se otevřel úchvatný pohled na Tichý oceán, sahající k horizontu, temně šedý pod příkrovem

mraků. Byli jsme nad pobřežím, na útesech, které tady lemovaly pláž, a ten pohled jako by se táhl donekonečna.

Jela jsem pomalu, takže jsem se mohla v klidu každou chvíli kochat pohledem na oceán, podle toho, jak se silnice stáčela blíž k mořským útesům. Jacob mluvil o tom, co je na motorkách ještě potřeba dokončit, ale jeho popisy byly příliš technické, takže jsem jim nevěnovala moc pozornosti.

V tu chvíli jsem si všimla čtyř postav stojících na skalnatém výběžku nebezpečně blízko nad propastí. Na tu dálku jsem neviděla, jak jsou ti lidé asi staří, ale předpokládala jsem, že jsou to muži. Zdálo se, že navzdory dnešnímu studenému počasí mají na sobě jenom šortky.

Jak jsem se na ně dívala, ten nejvyšší z nich přistoupil těsně k okraji. Automaticky jsem zpomalila, noha mi visela nad brzdovým pedálem.

A pak se ten člověk vrhl dolů z útesu.

„Ne!" zakřičela jsem a dupla na brzdu.

„Co se děje?" vyjekl vyplašeně Jacob.

„Ten chlap – právě *skočil z útesu!* Proč ho nezastavili? Musíme zavolat sanitku!" Rozrazila jsem dveře a chystala se vyskočit ven z auta, což však bylo naprosto nesmyslné. Nejrychlejší cesta k telefonu byla jet zpátky k Billymu. Ale nemohla jsem uvěřit tomu, co jsem právě viděla. Tak nějak podvědomě jsem doufala, že snad uvidím něco jiného, když mi nebude překážet přední sklo auta.

Jacob se zasmál a já jsem se otočila a divoce jsem se na něj podívala. Jak může být tak bezcitný, tak chladnokrevný?

„Jenom skáčou z výšky do vody, Bello. Je to sport, zábava. La Push nemá žádné nákupní centrum, víš." Utahoval si ze mě, ale v jeho hlase byl podivně podrážděný podtón.

„Skáčou z útesu?" opakovala jsem udiveně. Zírala jsem nevěřícně, jak k okraji přistoupila druhá postava, chvilku počkala a pak plavně skočila do prostoru. Padala dlouho, připadalo mi to jako věčnost, a nakonec hladce zajela do tmavých šedých vln pod sebou.

„Páni. Je to tak vysoko.“ Vklouzla jsem zpátky na sedadlo a stále jsem zírala vytřeštěnýma očima na zbývající dva skokany. „Musí to být aspoň třicet metrů.“

„No jo, většina z nás skáče z nižšího místa, z toho výčnělku asi v půlce útesu.“ Ukázal ze svého okna. Místo, které označil, se opravdu zdálo mnohem rozumnější. „*Tihle* kluci jsou blázni. Asi se předvádí, jak jsou tvrdí. Chci říct, že dneska je vážně hrozná kosa. Voda musí být strašná.“ Nasadil rozladěný obličej, jako kdyby ho takové frajeřinky osobně urážely. Myslela bych si, že Jacoba je téměř nemožné rozházet.

„*Ty* taky skáčeš z útesu?“ Neunikla mi slovíčka „z nás“.

„Jasně, jasně.“ Pokrčil rameny a zakřenil se. „Je to sranda. Trochu děsivá, no, je to kapku adrenalin.“

Podívala jsem se zpátky na útesy, kde kráčela ke kraji třetí postava. Nikdy v životě jsem nebyla svědkem něčeho tak nespoutaného a nezodpovědného. Vykulila jsem oči a usmála se. „Jaku, musíš mě vzít taky si skočit.“

Zamračil se na mě v nesouhlasném výrazu. „Bello, zrovna jsi chtěla Samovi volat sanitku,“ připomněl mi. Překvapilo mě, že na tu dálku pozná, kdo to je.

„Chci to zkusit,“ stála jsem si na svém a chystala jsem se znovu z auta vystoupit.

Jacob mě popadl za zápěstí. „Ale dneska ne, souhlas? Nemůžeme aspoň počkat, až bude trochu tepleji?“

„Fajn, tak dobře,“ souhlasila jsem. Jak jsem měla otevřené dveře, ledový vítr mi dělal na ruce husí kůži. „Ale chci, aby to bylo brzo.“

„Brzo.“ Obrátil oči v sloup. „Někdy jsi trochu divná, Bello. Víš to?“

Povzdechla jsem si. „Ano.“

„A my neskáčeme seshora.“

Sledovala jsem fascinovaně, jak se třetí kluk rozběhl a vrhl se do prázdného vzduchu ještě dál než ti dva před ním. Jak padal, otočil se a udělal ve vzduchu přemet stranou, jako kdyby skákal s padákem. Vypadal naprosto svobodně – na nic nemyslel a choval se totálně nespoutané.

„Fajn," souhlasila jsem. „Napoprvé rozhodně nebudu skákat až shora."

Teď si povzdechl Jacob.

„Jedeme vyzkoušet ty motorky, nebo ne?" zeptal se.

„Dobře, dobře," řekla jsem a odtrhla oči od poslední postavy čekající na útesu. Znovu jsem si zapnula bezpečnostní pás a zavřela jsem dveře. Motor stále běžel, i na volnoběh řval. Znovu jsme se rozjeli po silnici.

„Tak kdo byli ti kluci – ti šílenci?" chtěla jsem vědět.

Vydal ze sebe znechucený hrdelní zvuk. „Gang z La Push."

„Vy máte gang?" divila jsem se. Uvědomila jsem si, že můj hlas zní, jako kdyby to na mě udělalo dojem.

Zasmál se mojí reakci. „Ale to ne, přísahám. Oni jsou jako přerostlí školáci, co mají dozor na chodbě. Nezačínají rvačky, oni udržují pořádek." Odfrkl si. „Byl tady jeden chlapík odněkud z rezervace Makahů, takový obr, šel z něj strach. No, říkalo se o něm, že prodává dětem drogy, a tak ho Sam Uley a jeho *stoupenci* vyhnali z našeho území. Pořád jsou samé *naše území* a *kmenová hrdost…* je to směšné. Nejhorší je, že rada starších je bere vážně. Embry říkal, že se rada dokonce se Samem schází." Zavrtěl hlavou, obličej plný odporu. „Embry také od Ley Clearwaterové slyšel, že si říkají ‚ochránci' nebo tak nějak."

Jacob měl ruce zaťaté do pěstí, jako kdyby chtěl někoho uhodit. Nikdy jsem ho takhle neviděla.

Byla jsem překvapená, když jsem slyšela jméno Sama Uleyho. Nechtěla jsem, aby se mi v hlavě zase promítaly záběry z mé noční můry, a tak abych je rozehnala, honem jsem poznamenala: „Nemáš je moc v lásce."

„Je to vidět?" zeptal se sarkasticky.

„No… nezdá se, že by dělali něco špatného." Snažila jsem se ho uklidnit, aby byl zase veselý. „Na gang jsou to ale trochu otravní slušňáci."

„Jo. Otravní je dobré slovo. Vždycky se předvádějí – jako na tom útesu. Chovají se jako… já nevím. Jako ostří hoši. Jednou v minulém pololetí jsem byl s Embrym a Quilem v krámě a

objevil se tam Sam se svými *následovníky*, Jaredem a Paulem. Quil něco prohodil, víš, jak má pusu proříznutou, a Paula to vytočilo. Oči mu úplně ztmavly a tak nějak se usmál – ne, ukázal zuby ale neusmál se – a vypadalo to, jako že je tak navztekaný, až se třese nebo co. Ale Sam mu položil ruku na prsa a zavrtěl hlavou. Paul se na něj chvíli díval a pak se uklidnil. Vážně, bylo to, jako kdyby ho Sam držel zpátky – jako kdyby se nás Paul chystal roztrhat na kousky, ale Sam mu v tom zabránil.“ Zasténal. „Jako ve špatném westernu. Víš, Sam je velký chlap, je mu jednadvacet. Ale Paulovi je jenom šestnáct, jako mně, a je menší než já a není tak silný jako Quil. Myslím, že kdokoliv z nás by ho přepral.“

„Ostří hoši,“ souhlasila jsem. Dokázala jsem si to představit, jak to popisoval, a něco mi to připomnělo… trojici vysokých tmavých mužů stojících velmi klidně a blízko u sebe v obývacím pokoji u nás doma. Viděla jsem je ze strany, protože jsem měla hlavu položenou na gauči a nade mnou se skláněli doktor Gerandy a Charlie… Byl to Samův gang?

Znovu jsem honem promluvila, abych rozehnala bezútěšné vzpomínky. „Není Sam na takovéhle věci trochu moc starý?“

„Je. Měl jít na vysokou, ale zůstal tady. A nikdo ho kvůli tomu neprudil. To když moje sestra odmítla částečné stipendium a vdala se, celá rada byla na infarkt. Ale to ne, Sam Uley nemůže udělat nic špatného.“

Z jeho výrazu se dalo vyčíst, že je uražený, což u něj bylo něco nevídaného. A viděla jsem tam ještě něco, co jsem však nedokázala pojmenovat.

„Chápu, že ti to jde na nervy. A je to ujetý. Ale nechápu, proč si to bereš tak osobně.“ Koukla jsem se mu do tváře a doufala, že jsem ho neurazila. Byl najednou klidný, díval se ven bočním okénkem.

„Právě jsi minula zatáčku,“ oznámil vyrovnaným hlasem.

Udělala jsem širokou obrátku a málem jsem porazila strom, když jsem při tom manévru vyjela s autem napůl ven ze silnice.

„Díky za včasné upozornění,“ zabručela jsem a sjela na postranní silnici.

„Promiň, nedával jsem pozor.“

Na chviličku bylo ticho.

„Můžeš tady kdekoliv zastavit,“ řekl tiše.

Zastavila jsem a vypnula motor. V uších mi zvonilo z ticha, které následovalo. Oba jsme vystoupili a Jacob si namířil dozadu ke korbě, aby sundal motorky. Snažila jsem se rozluštit jeho výraz. Něco ho znepokojovalo. Ťala jsem do živého.

Usmál se nepřesvědčivě, když ke mně dostrkal červenou motorku. „Opožděně všechno nejlepší k narozeninám. Vážně jsi na to připravená?“

„Asi jo.“ Motorka mi najednou naháněla strach, vypadala děsivě, když jsem si uvědomila, že na ní brzy budu sedět.

„Půjdeme na to pomalu,“ slíbil Jacob. Opatrně jsem opřela motorku o nárazník auta, zatímco on si šel pro tu svou.

„Jaku…“ Zaváhala jsem, než obešel náklaďák.

„No?“

„Co tě opravdu trápí? Tedy ohledně toho Sama? Je za tím něco jiného?“ Dívala jsem se mu do obličeje. Zašklebil se, ale nevypadal rozzlobeně. Díval se do bláta a neustále kopal botou do přední pneumatiky své motorky, jako kdyby si dával na čas.

Vzdychl. „To jen… jak se ke mně chovají. Vadí mi to.“ Slova se najednou začala valit. „Víš, rada má být složena z členů, kteří jsou si rovni, ale kdyby byl nějaký náčelník, byl by to můj táta. Nikdy jsem nedokázal přijít na to, proč se k němu lidé chovají tak, jak se chovají. Proč je jeho názor nejdůležitější. Má to něco společného s jeho otcem a s otcem jeho otce. Můj pradědeček Ephraim Black byl něco jako poslední náčelník, kterého jsme měli, a oni pořád poslouchají Billyho, možná právě kvůli tomu.

Ale já jsem jako všichni ostatní. Ke *mně* se nikdo zvláštně nechoval… až doteď.“

To mě vyvedlo z míry. „Sam se k tobě chová jinak?“

„Jo,“ potvrdil a podíval se na mě ztrápenýma očima. „Dívá se na mě, jako kdyby na něco čekal… jako kdybych měl jednou vstoupit do toho jeho pitomého gangu. Věnuje mi víc pozornosti než komukoli z ostatních kluků. Nesnáším to.“

„Nemusíš nikam vstupovat.“ Hlas jsem měla rozzlobený. Tohle Jacoba opravdu trápilo, a to mě rozzuřovalo. Co si o sobě ti „ochránci“ myslí?

„Jo.“ Jeho noha kopala do pneumatiky pořád v stejném rytmu.

„Co je?“ Bylo vidět, že to není všechno.

Zamračil se a obočí se mu vytáhlo tak, že vypadal spíš smutný a ustaraný než rozzlobený. „Jde o Embryho. Poslední dobou se mi vyhýbá.“

Nezdálo se, že by to s tím souviselo, ale napadlo mě, jestli náhodou nemám na problémech s jeho kamarádem podíl. „Trávil jsi hodně času se mnou,“ připomněla jsem mu a připadala si jako sobec. Dělala jsem si na něj výhradní nárok.

„Ne, v tom to není. Nejde jen o mě – taky o Quila a o ostatní. Embry zameškal týden ve škole, ale když jsme se pokoušeli ho navštívit, nikdy nebyl doma. A když se vrátil do školy, vypadal… vypadal vystrašeně. Vyděšeně. Oba jsme se s Quilem snažili přimět ho, aby nám řekl, co se děje, ale on s nikým nechtěl mluvit.“

Zírala jsem na Jacoba a úzkostně jsem si kousala ret – byl opravdu vystrašený. Ale nedíval se na mě. Díval se na svou vlastní nohu kopající do gumy, jako kdyby patřila někomu jinému. Tempo se zvyšovalo.

„Pak tenhle týden, zničehonic, Embry začal chodit se Samem a s těmi ostatními. Dneska byl s nimi na útesech.“ Jeho hlas byl tichý a napjatý.

Konečně se na mě podíval. „Bello, jemu vadili ještě víc než mně. Nechtěl s nimi mít nic společného. A teď se Embry drží Samovi v patách, jako kdyby se stal stoupencem jeho kultu.

A takhle to bylo taky s Paulem. Úplně přesně stejně. Vůbec nebyli se Samem kamarádi. Pak přestal na pár týdnů chodit do školy, a když se vrátil, najednou ho Sam ovládal. Nevím, co to znamená. Nemůžu na to přijít a mám pocit, že musím, protože Embry je můj kamarád a… Sam se na mě divně dívá… a…“ Odmlčel se.

„Mluvil jsi o tom s Billym?“ zeptala jsem se. Jeho děs přeskočil i na mě. Vzadu po krku mi přejíždělo chvění.

Teď měl ve tváři rozzlobený výraz. „Ano,“ odfrkl. „To mi fakt pomohlo.“

„Co říkal?“

Jacobův výraz byl sarkastický, a když promluvil, výsměšně napodoboval hluboké tóny hlasu svého otce. „Není to nic, s čím by sis teď měl dělat starosti, Jacobe. Za pár let, jestli ne… zkrátka, vysvětlím ti to později.“ Přešel do svého hlasu. „Co si z toho mám vybrat? Snaží se mi říct, že je to nějaká pitomá puberta, něco kolem dospívání? Tohle je něco jiného. Něco špatného.“

Kousal si spodní ret a zatínal ruce v pěst. Vypadal, jako když je mu do pláče.

Instinktivně jsem ho objala, vzala jsem ho kolem pasu a přitiskla jsem mu obličej na prsa. Byl tak velký, že jsem se cítila jako dítě, které objímá dospělého.

„Ach, Jaku, to se srovná!“ uklidňovala jsem ho. „Ale kdyby se to zhoršilo, můžeš přijít k nám a bydlet se mnou a s Charliem. Neboj se, něco vymyslíme!“

Na vteřinku ztuhnul a pak mě váhavě objal dlouhými pažemi. „Díky, Bello.“ Jeho hlas byl chraptivější než obvykle.

Stáli jsme tak chvilku a mně to nevadilo; vlastně mi to bylo docela příjemné. Bylo to jiné, než když mě naposledy někdo takhle objímal. Tohle bylo přátelství. A Jacob byl velmi teplý.

Moc se mi nepodobalo pustit si někoho tak blízko k tělu – nemyslím fyzicky, spíš po citové stránce, ačkoliv i ta fyzická blízkost byla zvláštní. Nebyl to můj obvyklý styl. Normálně jsem si nevytvářela vztahy k lidem tak snadno, a tak hluboké.

K lidem ne.

„Tedy jestli budeš reagovat takhle, tak budu vyšilovat častěji.“ Jacobův hlas byl veselý, zase jako normálně, a v uchu mi zadrnčel jeho smích. Prsty se dotýkal mých vlasů, jemně a váhavě.

No, o přátelství šlo asi jen z mé strany.

Rychle jsem se odtáhla a smála se s ním, ale byla jsem rozhodnutá okamžitě uvést věci na pravou míru.

„Je těžké uvěřit, že jsem o dva roky starší než ty," řekla jsem a dala důraz na slovo „starší". „Připadám si vedle tebe jako trpaslík." Když jsem stála takhle blízko u něj, opravdu jsem musela zaklánět hlavu, abych mu viděla do tváře.

„Samozřejmě zapomínáš, že já už jsem čtyřicátník."

„No jo, to je pravda."

Pohladil mě po hlavě. „Jsi jako panenka," smál se mi. „Jako porcelánová panenka."

Zvedla jsem oči v sloup a ustoupila o krok dozadu. „Nebudeme začínat s vtipnými poznámkami o albínech."

„Vážně, Bello, víš jistě, že nejsi albína?" Natáhl svou rudou paži vedle mojí. Ten rozdíl nebyl lichotivý. „Nikdy jsem neviděl nikoho bledšího než ty… no, až na…" Odmlčel se a já jsem se podívala stranou a předstírala, že jsem nepochopila, co se chystal říct.

„Tak budeme jezdit, nebo ne?"

„Jdeme na to," souhlasila jsem s větším nadšením, než bych měla před minutou. Jeho nedokončená věta mi připomněla, proč jsem tady.

8. ADRENALIN

„Tak fajn, kde máš spojku?"

Ukázala jsem na páku na levém řidítku. Uvolnit sevření byla chyba. Těžká motorka se pode mnou zakymácela a hrozilo, že mě srazí na stranu. Popadla jsem znovu rukojeť a snažila se udržet motorku ve vzpřímené poloze.

„Jacobe, mně to nestojí," stěžovala jsem si.

„Ale to bude, až pojedeš," uklidňoval mě. „Tak dál, kde máš brzdu?"

„Za pravou nohou."

„Špatně."

Popadl mě za pravou ruku a ovinul mi prsty kolem páky za plynovou pákou.

„Ale ty jsi říkal…"

„Tohle je brzda, kterou potřebuješ. Teď nepoužívej zadní brzdu, ta je až na později, až budeš vědět, co děláš."

„To se mi nezdá správné," řekla jsem podezíravě. „Nejsou tak nějak důležité obě brzdy?"

„Zapomeň na zadní brzdu, jasné? Tady –" Ovinul ruku kolem mojí a přinutil mě stisknout páku. „*Takhle* budeš brzdit. Nezapomeň." Znovu mi stiskl ruku.

„Fajn," souhlasila jsem.

„Plyn?"

Zakroutila jsem pravou rukojetí.

„Řazení?"

Šťouchla jsem do něj levým lýtkem.

„Výborně. Myslím, že už jsme probrali všechny součásti. Teď to prostě musíš rozjet."

„Ehm," zamumlala jsem a bála se říct víc. Žaludek se mi divně kroutil a měla jsem strach, aby se mi nezlomil hlas. Byla jsem vyděšená. Snažila jsem se namluvit si, že ten strach je

zbytečný. Už jsem si prožila to nejhorší, co se mi mohlo stát. Co by mi teď v porovnání s tím mělo nahánět strach? Měla bych být schopná dívat se smrti do očí a smát se.

Ale můj žaludek na to neskočil.

Dívala jsem se na dlouhý úsek štěrkové silnice lemované po obou stranách hustou mlhavou zelení. Cesta byla písčitá a vlhká. Lepší než bláto.

„Chci, abys stiskla spojku," nařídil Jacob.

Ovinula jsem prsty kolem spojky.

„A teď, tohle je hrozně důležité, Bello," zdůrazňoval Jacob. „Nepouštěj ji, ano? Chci, aby sis představila, že jsem ti dal do ruky odjištěný granát. Pojistka je vytažená a ty svíráš tělo granátu v dlani."

Stiskla jsem to pevněji.

„Dobře. Myslíš, že to dokážeš kopnutím nastartovat?"

„Když pohnu nohou, tak přepadnu," procedila jsem skrz zaťaté zuby, v prstech pevně sevřený svůj odjištěný granát.

„Dobře, já to udělám. Nepouštěj spojku."

Ustoupil o krok dozadu a pak najednou dupnul nohou na pedál. Ozvalo se krátké trhnutí a síla, s jakou se opřel do pedálu, rozhoupala motorku. Začala jsem padat na stranu, ale Jake chytil motorku dřív, než mě srazila k zemi.

„Pomalu, klidně," povzbuzoval. „Držíš pořád spojku?"

„Ano," vydechla jsem.

„Postav si nohu na zem – zkusím to znovu." Ale pro jistotu také položil ruku vzadu na sedadlo.

Musel to nakopnout ještě čtyřikrát, než motor naskočil. Cítila jsem, jak pode mnou motorka rachotí jako rozzlobené zvíře. Svírala jsem spojku, až mě prsty bolely.

„Zkus přidat plyn," navrhl Jacob. „Velmi zlehka. A nepouštěj spojku."

Váhavě jsem otočila pravou rukojetí. Ačkoliv to byl jen drobný pohyb, motorka pode mnou zavrčela. Teď to znělo rozzlobeně *a* hladově. Jacob se usmál s hlubokým uspokojením.

„Pamatuješ si, jak zařadit jedničku?" zeptal se.

„Ano."

„Tak do toho, udělej to."
„Dobře."
Počkal pár vteřin.
„Levá noha," napovídal.
„Já *vím*," řekla jsem a zhluboka se nadechla.
„Víš jistě, že chceš pokračovat?" zeptal se Jacob. „Vypadáš vystrašeně."
„Jsem v pohodě," odsekla jsem. Kopla jsem řadicí páku o jeden vrub níž.
„Velmi dobře," pochválil mě Jake. „Teď *velmi* jemně pouštěj spojku."
Ustoupil o krok od motorky.
„Chceš, abych pustila ten granát?" zeptala jsem se nevěřícně. Není divu, že ustupoval.
„Jedině tak se rozjedeš, Bello. Jenom to udělej pozvolna."
Když jsem začala uvolňovat sevření, šokovaně jsem si uvědomila, že mě přerušil hlas, který nepatřil chlapci stojícímu vedle mě.
„Tohle je lehkomyslnost, dětinskost a pitomost, Bello," zuřil ten sametový hlas.
„Och!" zalapala jsem po dechu a ruka mi sklouzla ze spojky.
Motorka pode mnou vyhodila, trhla mnou dopředu a pak se zhroutila na zem a mě přimáčkla pod sebou. Řvoucí motor se škytnutím zhasl.
„Bello?" Jacob ze mě s lehkostí zvedl těžkou motorku. „Neublížila sis?"
Ale já jsem neposlouchala.
„Já jsem ti to říkal," zamumlal ten dokonalý, křišťálově čistý hlas.
„Bello?" zatřásl mi Jacob ramenem.
„Jsem v pohodě," zamumlala jsem omámeně.
Víc než v pohodě. Hlas v mé hlavě byl zpátky. Stále mi zněl v uších – jako tichá, sametová ozvěna.
V duchu jsem rychle probrala možnosti. Tady jsem nic neznala – tu silnici jsem nikdy neviděla, na motorce jsem seděla poprvé v životě – nemohlo jít o žádné déjà vu. Takže ty

halucinace muselo spustit něco jiného… cítila jsem, jak mi adrenalin zase proudí v žilách a myslela jsem, že jsem na to přišla. Určitá kombinace adrenalinu a nebezpečí, nebo jenom hlouposti…

Jacob mě vytahoval na nohy.

„Neuhodila ses do hlavy?“ zeptal se.

„Myslím, že ne.“ Pro kontrolu jsem zavrtěla hlavou ze strany na stranu. „Neponičila jsem motorku, že ne?“ To jediné mi dělalo starosti. Honem jsem to chtěla zkusit znovu, hned teď. Lehkomyslnost se vyplácela víc, než bych si myslela. Nějaké podvádění! Možná jsem našla způsob, jak vyrábět halucinace – to bylo mnohem důležitější.

„Ne. Jenom ti chcípnul motor,“ řekl Jacob a přerušil moje rychlé spekulace. „Pustila jsi tu spojku moc rychle.“

Přikývla jsem. „Zkusíme to znovu.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Jacob.

„Samozřejmě.“

Tentokrát jsem se to snažila nakopnout sama. Bylo to komplikované; musela jsem trochu nadskočit, abych dupla na pedál s dostatečnou silou, a pokaždé, když jsem to udělala, se motorka pokusila mě shodit. Jacobova ruka se vznášela nad řídítky, připravená mě chytit, kdybych to potřebovala.

Chtělo to několik úspěšných pokusů a ještě víc těch neúspěšných, než se motor chytil a naskočil. Měla jsem na paměti, že musím držet granát, a přitom jsem zkusmo túrovala motor. Zavrčel při sebemenším dotyku. Usmívala jsem se stejně jako Jacob.

„Zlehka na tu spojku,“ připomínal mi.

„Takže ty se *chceš* zabít? O tohle ti jde?“ promluvil znovu ten druhý hlas přísným tónem.

Zlehka jsem se usmála – pořád to fungovalo – a nevšímala si těch otázek. Jacob nedopustí, aby se mi něco vážného stalo.

„Jeď domů za Charliem,“ poroučel hlas. Jeho dokonalá krása mě ohromovala. Nemohla jsem dovolit, aby se mi vytratil z paměti, ať to stojí, co to stojí.

„Pomalu povoluj,“ povzbuzoval mě Jacob.

„Provedu," řekla jsem. Trochu mi vadilo, když jsem si uvědomila, že odpovídám oběma.

Hlas v mé hlavě zasténal s řevem motocyklu.

Tentokrát jsem se snažila soustředit se, nedovolit, aby mě ten hlas zase vyplašil, a pomaloučku polehoučku jsem uvolňovala ruku. Najednou motorka zabrala a já se zvrátila dozadu. Ale držela jsem se pevně.

Letěla jsem.

Cítila jsem vítr, který tam předtím nebyl, studil mě na kůži na hlavě a sfoukl mi vlasy dozadu s takovou silou, že jsem měla pocit, jako by mi za ně někdo tahal. Žaludek jsem nechala na startu; v těle mi koloval adrenalin a brněl mi v žilách. Stromy pádily kolem mě a splynuly v jednu zelenou stěnu.

Ale tohle byla jenom jednička. Noha mě svrběla na řadicí páce, když jsem rukou přidávala plyn.

„Ne, Bello!" poroučel ten rozzlobený, medově sladký hlas v mém uchu. „Dívej se, co děláš!"

Přestala jsem se zabývat rychlostí, když jsem si uvědomila, že se cesta pomalu začíná stáčet doleva, a já pořád jedu rovně. Jacob mi neřekl, jak se zatáčí.

„Brzdy brzdy," mumlala jsem si pro sebe a instinktivně jsem dupla pravou nohou, jak bych to udělala v autě.

Motorka pode mnou náhle ztratila stabilitu a zakymácela se napřed na jednu stranu, pak na druhou. Táhla mě k zelené stěně a já jsem jela moc rychle. Snažila jsem se otočit řídítka opačným směrem, a jak jsem najednou přenesla váhu, motorka se položila na zem a točila se kolem své osy směrem ke stromům.

Nakonec jsem zase skončila pod ní. S hlasitým řevem mě táhla po mokrém písku, až do něčeho narazila. Neviděla jsem. Obličej jsem měla namáčklý v mechu. Snažila jsem se zvednout hlavu, ale něco mi bránilo.

Byla jsem omámená a zmatená. Znělo to, jako by vrčely tři věci – motorka nade mnou, hlas v mé hlavě a ještě něco…

„Bello!" zakřičel Jacob a já jsem slyšela, jak řev druhé motorky ztichl.

Pak už mě motorka netlačila k zemi a já jsem se překulila, abych mohla dýchat. Všechno vrčení přestalo.

„Tý jo," zamumlala jsem. Byla jsem vzrušená. Tohle muselo být ono, recept na halucinaci – adrenalin plus nebezpečí plus pitomost. Nebo něco takového.

„Bello!" nahrbil se Jacob nade mnou úzkostlivě. „Bello, žiješ?"

„Jsem borec!" nadechla jsem se. Ohnula jsem paže a nohy. Zdálo se, že všechno funguje, jak má. „Zkusíme to znovu."

„Myslím, že ne." Jacobův hlas zněl stále ustaraně. „Myslím, že bych tě měl napřed dovézt do nemocnice."

„Jsem v pohodě."

„Ehm, Bello? Máš na čele velkou tržnou ránu a řine se z toho krev," informoval mě.

Připleskla jsem si ruku na hlavu. No jasně, byla mokrá a lepivá. Necítila jsem nic kromě vlhkého mechu na tváři, a to pozdrželo nevolnost.

„Ach, je mi to moc líto, Jacobe." Silně jsem tiskla ruku na ránu, jako kdybych mohla zatlačit krev zpátky do hlavy.

„Ty se omlouváš za to, že krvácíš?" divil se, zatímco mi ovinul paži kolem pasu a vytáhl mě na nohy „Pojedeme. Budu řídit." Natáhl ruku pro klíčky.

„A co motorky?" zeptala jsem se a podávala mu klíčky.

Na vteřinku se zamyslel. „Počkej tady. A vezmi si tohle." Stáhl si tričko, už zacákané krví, a hodil mi ho. Smotala jsem ho a držela ho pevně na čele. Začínala jsem cítit krev; dýchala jsem zhluboka pusou a snažila se soustředit na něco jiného.

Jacob naskočil na černou motorku, jediným pohybem nahodil motor a tryskem odjel po silnici, až za ním písek a kamínky odletovaly. Vypadal jako hotový profesionál, jak se nakláněl nad řídítky, hlavu nízko, obličej dopředu, jeho zářivé vlasy šlehaly rudou kůži na zádech. Závistivě jsem přimhouřila oči. Byla jsem si jistá, že já jsem při jízdě takhle nevypadala.

Překvapilo mě, jak daleko jsem ujela. Sotva jsem Jacoba v dálce viděla, když se konečně dostal k mému autu. Odhodil motorku na stranu a sprintoval ke dveřím.

Vážně mi nebylo nijak špatně. Jacob rozburácel náklaďáček ohlušujícím řevem, jak spěchal, aby už byl u mě. Trochu mě bolela hlava a zvedal se mi žaludek, ale tržná rána nebyla vážná. Rány na hlavě prostě krvácejí víc než ostatní. Nebylo nutné se plašit.

Jacob nechal auto běžet a utíkal zpátky ke mně. Znovu mi ovinul paži kolem pasu.

„Tak pojď, posadím tě do auta."

„Vážně je mi dobře," ujišťovala jsem ho, když mi pomáhal nastoupit. „Neděs se. Je to jen troška krve."

„Jen *spousta* krve," slyšela jsem ho mumlat, když se vracel pro mou motorku.

„Tak hele, zamysleme se nad tím na chviličku," začala jsem, když se vrátil. „Jestli mě takhle odvezeš na pohotovost, Charlie se o tom jistě dozví." Podívala jsem se na písek a špínu nalepené na mých džínách.

„Bello, myslím, že se to musí zašít. Nenechám tě tu vykrvácet."

„Já nevykrvácím," slíbila jsem. „Napřed vezmeme zpátky motorky a pak se stavíme u nás, abych se mohla zbavit důkazů, než pojedeme do nemocnice."

„A co Charlie?"

„Říkal, že má dneska práci."

„Víš to opravdu jistě?"

„Věř mi. Mám v krvácení praxi. Není to zdaleka tak strašné, jak to vypadá."

Jacob byl nešťastný – koutky se mu stáhly dolů, jak se škaredil –, ale nechtěl mi zadělat na malér. Cestou do Forks jsem se dívala ven z okna a přidržovala si na čele jeho zničené tričko.

Motorka byla lepší, než by mě napadlo. Jednak posloužila mým původním plánům. Podváděla jsem – porušila jsem svůj slib. Byla jsem zbytečně nezodpovědná. Už jsem si nepřipadala tak uboze, když teď byl slib porušený na obou stranách.

A pak jsem díky motorce objevila klíč k halucinacím! Alespoň jsem v to doufala. Měla jsem v úmyslu co nejdřív tu

teorii zase otestovat. Možná se mnou budou na pohotovosti rychle hotoví a já to stihnu ještě dneska večer.

Ujíždět takhle po silnici bylo úžasné. Vítr mě šlehal do tváří, a ta rychlost a pocit svobody… připomínalo mi to můj uplynulý život, jak jsem letěla hustým lesem, kde nebyla žádná cesta, a *on* mě nesl na zádech a utíkal – v tu chvíli jsem přestala myslet, paměť se mi zadrhla s návalem bolesti. Škubla jsem sebou.

„Pořád jsi v pohodě?“ ujišťoval se Jacob.

„Jo.“ Snažila jsem se znít stejně přesvědčivě jako předtím.

„Mimochodem,“ dodal. „Dneska večer ti odmontuju zadní brzdu.“

Doma jsem se na sebe napřed šla podívat do zrcadla; vypadalo to opravdu děsivě. Krev mi uschla v hustých pruzích po tváři a krku, srážela se mi v zablácených vlasech. Zkušeným zrakem jsem zkoumala svoje zranění a namlouvala si, že krev je jenom barva, aby se mi nezvedal žaludek. Dýchala jsem pusou a bylo to dobré.

Umyla jsem se, jak nejlépe to šlo. Pak jsem schovala svoje zablácené a zakrvácené oblečení na dno koše se špinavým prádlem, nasoukala jsem se do čistých džín a co nejopatrněji jsem si natáhla košili (kterou jsem si nemusela přetahovat přes hlavu). Podařilo se mi udělat to jednou rukou a ještě přitom oba kusy oblečení nezamazat od krve.

„Pospěš si,“ zavolal Jacob.

„Už jdu, už jdu,“ zavolala jsem zpátky. Když jsem se ujistila, že jsem po sobě nezanechala nic inkriminujícího, vydala jsem se dolů.

„Jak vypadám?“ zeptala jsem se ho.

„Líp,“ připustil.

„Ale vypadám, jako když jsem zakopla u tebe v garáži a rozrazila si hlavu o kladivo?“

„Jasně, to asi jo.“

„Tak jedeme.“

Jacob mě se spěchem vystrkal ze dveří a zase trval na tom, že bude řídit. Byli jsme na půl cesty do nemocnice, když jsem si uvědomila, že je pořád bez trička.

Provinile jsem se zamračila. „Měli jsme ti vzít bundu."

„To by vypadalo podezřele, jako bychom dělali kdovíco," žertoval. „Navíc není zima."

„Děláš si legraci?" Otřásla jsem se a natáhla ruku, abych zapnula topení.

Sledovala jsem Jacoba, jestli si jenom kvůli mně nehraje na drsňáka, ale opravdu vypadal, jako že mu to nevadí. Jednu paži měl přehozenou přes opěradlo mého sedadla, zatímco já jsem se choulila, abych se zahřála.

Jacob opravdu vypadal na víc než na šestnáct – ne zrovna na čtyřicet, ale klidně starší než já. Proti Quilovi nebyl tak svalnatý a byl hubenější. Měl takové ty dlouhé houževnaté svaly, které se zřetelně rýsovaly pod hladkou kůží. Jeho kůže měla tak hezkou barvu, až jsem mu záviděla.

Všiml si, že ho pozoruju.

„Co je?" zeptal se a celý zrozpačitěl.

„Nic. Jenom jsem si toho předtím nevšimla. Víš to, že jsi celkem krasavec?"

Jakmile mi to slovo vyklouzlo, lekla jsem se, aby si můj impulzivní postřeh nevysvětlil špatně.

Ale Jacob jenom obrátil oči v sloup. „Pořádně sis tu hlavu natloukla, viď?"

„Myslím to vážně."

„No, tak dík. Celkem."

Zakřenila jsem se. „Celkem nemáš zač."

* * *

K zašití té rány na čele bylo zapotřebí sedmi stehů. Poté, co jsem dostala injekci s lokálním anestetikem, mě zbytek procedury vůbec nebolel. Jacob mě držel za ruku, zatímco doktor Snow šil a já jsem se snažila nemyslet na to, proč je to ironické.

V nemocnici jsme strávili celou věčnost. Když jsem byla hotová, musela jsem vysadit Jacoba u nich doma a spěchat zpátky uvařit Charliemu večeři. Zdálo se, že Charlie mou

historku o pádu u Jacoba v garáži zbaštil. Koneckonců, už z dřívějška věděl, že jsem schopná ocitnout se na pohotovosti bez cizího zavinění, jen zásluhou svých vlastních nohou.

Dnešní noc nebyla tak zlá jako ta první tehdy, když jsem slyšela ten dokonalý hlas v Port Angeles. Díra se vrátila, jako pokaždé, když jsem nebyla s Jacobem, ale na okrajích už nebolela tak strašně. Už jsem plánovala dopředu, těšila jsem se na další halucinaci, a to mě rozptylovalo. Také jsem věděla, že se zítra budu cítit lépe, až budu zase s Jacobem. To mi pomáhalo lépe snášet tu prázdnou díru a známou bolest s ní související; úleva byla na dohled. Noční můra také ztratila trochu ze své moci. Byla jsem vyděšená nicotou jako vždycky, ale také jsem byla podivně netrpělivá, jak jsem čekala na okamžik, kdy se s křikem probudím k vědomí. Věděla jsem, že ta noční můra musí skončit.

* * *

Příští středu, než jsem se stihla dostat z pohotovosti domů, zavolal doktor Gerandy mému otci a upozornil ho, že mám možná otřes mozku. Poradil mu, aby mě celou noc budil každé dvě hodiny, aby se ujistil, že to není vážné. Charlie podezíravě mhouřil oči, když jsem mu chabě vysvětlovala, že jsem zase zakopla.

„Možná bys do té garáže vůbec neměla chodit, Bello," nadhodil při večeři.

Zpanikařila jsem, bála jsem se, že Charlie vydá nějaký zákaz a já nebudu smět do La Push, a v důsledku toho i jezdit na motorce. A já jsem to nechtěla vzdát – dnes jsem měla úplně neskutečnou halucinaci. Moje mámení se sametovým hlasem na mě křičelo skoro pět minut, než jsem příliš zprudka dupla na brzdu a naletěla do stromu. Bez reptání bych za to dneska brala jakoukoli bolest, kterou jsem si tím mohla způsobit.

„Tohle se nestalo v garáži," protestovala jsem rychle. „Byli jsme na výletě a já jsem zakopla o kámen."

„Odkdy chodíš na výlety?" zeptal se Charlie skepticky.

„Práce u Newtonových se musela jednou projevit,“ podotkla jsem. „Když každý den prodáváš poslední výkřiky v outdoorovém vybavení, tak nakonec začneš být sám zvědavý.“

Charlie si mě zlobně měřil a bylo vidět, že jsem ho moc nepřesvědčila.

„Já budu opatrnější,“ slíbila jsem a potají jsem pod stolem zkřížila prsty.

„Nevadí mi, když budeš chodit na výlety přímo tam kolem La Push, ale drž se blízko města, ano?“

„Proč?“

„No, poslední dobou máme spoustu stížností od turistů. Lesní správa to hodlá prověřit, ale do té doby…“

„Aha, ten velký medvěd,“ došlo mi najednou. „Jo, někteří z turistů, co chodí nakupovat k Newtonovým, ho viděli. Myslíš, že je někde v lese opravdu nějaký obrovský zmutovaný grizzly?“

Čelo se mu zvrásnilo. „Něco tam je. Drž se blízko města, ano?“

„Jasně, jasně,“ řekla jsem rychle. Nevypadal úplně uklidněný.

* * *

„Charlie do toho začíná strkat nos,“ stěžovala jsem si Jacobovi, když jsem ho v pátek vyzvedávala před školou.

„Možná bychom měli dát motorky na čas k ledu.“ Viděl můj nesouhlasný výraz a dodal: „Alespoň tak na týden. Abys předvedla, že se dokážeš aspoň týden držet dál od nemocnice, víš?“

„A co budeme dělat?“ zakňourala jsem.

Vesele se usmál. „Co budeš chtít.“

Chviličku jsem nad tím přemýšlela – co vlastně chci.

Nelíbila se mi představa, že bych měla přijít o ty krátké vteřiny, kdy jsem měla nablízku vzpomínky, které nezraňovaly – ty, které přicházely samy od sebe, aniž bych je vědomě vyvolávala. Když nemůžu mít motorky, budu muset najít

nějakou jinou cestu k nebezpečí a adrenalinu, a to bude vyžadovat notnou dávku přemýšlení a kreativity. Nelíbilo se mi, že bych mezitím neměla co dělat. Co kdybych se zase dostala do deprese, i když mám Jaka? Musela jsem se udržet v činnosti…

Možná existoval nějaký jiný způsob, nějaký jiný recept… nějaké jiné místo.

Byla chyba vydávat se k nim domů, to rozhodně. Ale *jeho* přítomnost se musela někde otisknout, zanechat stopy někde jinde než jenom ve mně. Muselo existovat místo, kde se zdál skutečnější než mezi všemi těmi známými mezníky, které byly přeplněny dalšími lidskými vzpomínkami.

Napadlo mě jedno místo, kde by se tohle mohlo splnit. Jedno místo, které bude vždycky patřit jen *jemu* a nikomu jinému. Kouzelné místo, plné světla. Ta krásná louka, kterou jsem viděla jen jednou v životě, zalitou září slunce a jeho jiskřivé kůže.

Bylo vysoce pravděpodobné, že tento nápad ztroskotá – mohl by být nebezpečně bolestný. Stačilo, abych na to pomyslela, a už mě v prsou bolelo prázdnotou! Bylo těžké udržet se ve vzpřímené poloze, abych se neprozradila. Ale kde jinde než tam bych mohla slyšet jeho hlas? A už jsem Charliemu řekla, že chodím do přírody…

„O čem tak usilovně přemýšlíš?“ zeptal se Jacob.

„No…“ začala jsem pomalu. „Jednou jsem v lese našla takové místo – narazila jsem na něj, když jsem šla, ehm, na výlet. Malá loučka, bylo tam hrozně krásně. Nevím, jestli bych ho sama dokázala znovu vystopovat. Rozhodně by to asi bylo na několik pokusů…“

„Můžeme použít kompas a mapu se souřadnicemi,“ nabídl Jacob se sebejistou ochotou. „Víš, odkud jsi vyšla?“

„Ano, bylo to hned pod značenou cestou, kde končí dálnice sto deset. Myslím, že jsem šla většinou na jih.“

„Super. To najdeme.“ Jacob jako vždycky ochotně souhlasil s čímkoliv, co jsem chtěla. I kdyby šlo o sebevětší bláznivinu.

Takže v sobotu odpoledne jsem si zašněrovala nové turistické boty – které jsem si koupila toho dne ráno, a poprvé jsem tak využila dvacetiprocentní zaměstnaneckou slevu –, popadla jsem novou topografickou mapu Olympijského poloostrova a vyjela jsem do La Push.

Nezačali jsme bez přípravy; napřed Jacob plných dvacet minut vleže na podlaze v obýváku – byla ho plná místnost – kreslil na klíčovou část mapy komplikovanou síť, zatímco já jsem dřepěla na židli v kuchyni a povídala si s Billym. Zdálo se, že Billyho náš zamýšlený výlet vůbec nezajímá. Byla jsem překvapená, že mu Jacob řekl, kam jdeme, když vezmu v úvahu, jaký povyk lidé nadělali kvůli tomu, že někdo viděl medvěda. Chtěla jsem požádat Billyho, aby o tom Charliemu nic neříkal, ale bála jsem se, že když to udělám, jen dosáhnu opačného výsledku.

„Možná uvidíme toho super medvěda," vtipkoval Jacob s očima upřenýma na mapu.

Rychle jsem koukla na Billyho, protože jsem se obávala reakce v Charlieho stylu.

Ale Billy se synovi jenom zasmál. „Možná byste si měli vzít sklenici medu, jeden nikdy neví."

Jake se uchechtl. „Doufám, že v těch nových botách budeš rychle utíkat, Bello. Jedna sklenička nezaměstná hladového medvěda na dlouho."

„Mně stačí, když budu rychlejší než ty."

„Tak to hodně štěstí!" popřál mi Jacob a zakoulel očima, jak skládal mapu. „Jdeme."

„Hezkou zábavu," zabručel Billy a odjel k ledničce.

S Charliem nebylo těžké žít, ale připadalo mi, že Jacob to má ještě snadnější než já.

Jela jsem až na samý konec té štěrkové silnice a zastavila jsem kousek vedle cedule, která označovala začátek turistické cesty. Už to bylo dlouho, co jsem tu byla naposledy, a žaludek se mi nervózně chvěl. Tohle by mohla být velmi zlá věc. Ale bude to stát za to, jestli se dostanu blízko k *němu.*

Vystoupila jsem a podívala se na hustou zelenou stěnu před sebou.

„Šla jsem tudy," zamumlala jsem a ukázala přímo před sebe.

„Hmm," zamručel Jake.

„Co je?"

Podíval se směrem, který jsem ukázala, pak na jasně vyznačenou cestu, a zase zpátky.

„Odhadoval bych tě spíš na holku, co půjde po vyznačené cestě."

„Na to mě neužije." Smutně jsem se pousmála. „Já jsem rebelka."

Zasmál se a pak vytáhl naši mapu.

„Dej mi vteřinku." Zkušeným gestem si podržel kompas a pak otáčel mapou, až našel správnou polohu.

„Dobře – první linie na mřížce. Jdeme na to."

Viděla jsem, že Jacoba brzdím, ale nestěžoval si. Snažila jsem se nevzpomínat na svůj poslední výlet tímto lesem s úplně jiným společníkem. Normální vzpomínky byly stále nebezpečné. Kdybych si dovolila trochu se jim poddat, skončila bych v klubíčku na zemi a žalostně bych lapala po dechu. Jak bych to vysvětlila Jacobovi?

Ale soustředit se stále na přítomnost nebylo zase tak těžké, jak jsem si myslela. Les vypadal jako každý jiný na tomto poloostrově, a s Jacobem byla nálada úplně jiná.

Vesele si pískal nějakou neznámou melodii, máchal rukama a zlehka si vykračoval hrubým podrostem. Stíny se mi nezdály tak tmavé jako obvykle. To proto, že jsem tu měla svoje osobní sluníčko.

Jacob každých pár minut kontroloval kompas. Drželi jsme se přímo jednoho z jeho paprsků vyzařujících na mřížce. Opravdu to vypadalo, jako že ví, co dělá. Chtěla jsem ho pochválit, ale udržela jsem se. Bezpochyby by si přidal dalších pár let ke svému už tak nafouknutému věku.

Při chůzi jsem si pustila myšlenky na špacír a najednou mě popadla zvědavost. Nezapomněla jsem na rozhovor, který jsme

vedli u mořských útesů – čekala jsem, až s tím zase přijde, ale asi se mu do toho nechtělo.

„Hele… Jaku?“ zeptala jsem se váhavě.

„No?“

„Jak se to má… s Embrym? Už se vrátil k normálu?“

Jacob chviličku mlčel a stále kráčel vpřed dlouhými kroky. Když byl asi tři metry přede mnou, zastavil se, aby na mě počkal.

„Ne. Nevrátil,“ odpověděl, když jsem ho došla, a pusa se mu v koutcích svěšovala. Zůstal stát. Okamžitě jsem litovala, že jsem s tím začínala. „Pořád je se Samem.“

„Jo.“

Položil mi paži kolem ramen a díval se tak ustaraně, že jsem ji s úsměvem nesetřásla, jak bych to jinak možná udělala.

„Pořád se na tebe divně dívají?“ napůl jsem zašeptala.

Jacob se díval skrz stromy. „Někdy.“

„A Billy?“

„Nápomocný jako vždycky,“ řekl kyselým, rozzlobeným hlasem, který mě zarazil.

„Gauč u nás je pořád volný,“ nabídla jsem mu.

Zasmál se a vytrhl se z nepřirozené sklíčenosti. „Ale mysli na situaci, do které bychom tak dostali Charlieho – až Billy zavolá na policii, aby nahlásil můj únos.“

Také jsem se zasmála, byla jsem ráda, že je Jacob už zase normální.

Zastavili jsme se, když prohlásil, že už jsme ušli devět kilometrů, pak jsme to na chviličku střihli západním směrem. Potom jsme se vydali zpět podél další linie na jeho mřížce. Všechno vypadalo přesně tak jako cesta tam a já jsem měla pocit, že moje pošetilé hledání skončí naprostým krachem. Taky jsem to přiznala, když se začalo stmívat a zamračený den pomalu přecházel do bezhvězdné noci, ale Jacob byl sebejistější.

„Pokud víš jistě, že jsme začali ze správného místa…“ Podíval se na mě.

„Ano, to vím jistě.“

„Pak to najdeme," slíbil, popadl mě za ruku a táhl mě hustým kapradím. Na druhé straně stál můj náklaďák. Pyšně na něj ukázal. „Věř mi."

„Jsi dobrý," uznala jsem. „Ale příště si s sebou musíme vzít baterku."

„Odteď si turistiku necháme na neděli. Nevěděl jsem, že jsi tak pomalá."

Vytrhla jsem mu ruku a utíkala za volant. Tím jsem ho rozesmála.

„Takže souhlasíš s dalším pokusem zítra?" zeptal se a vklouzl na místo spolujezdce.

„Jasně. Pokud ovšem nechceš jít sám, abych tě nezdržovala svým belháním."

„To přežiju," ujistil mě. „Jestli ovšem půjdeme znovu, měla by sis vzít nějaké náplasti proti otlakům. Vsadím se, že ty nové boty pěkně cítíš."

„Trochu," přiznala jsem. Měla jsem pocit, že mám na nohách víc puchýřů, než kolik se jich tam může reálně vejít.

„Doufám, že zítra uvidíme toho medvěda. To mě trochu zklamalo."

„Jo, mě taky," souhlasila jsem sarkasticky. „Možná budeme mít zítra víc štěstí a něco nás sežere!"

„Medvědi nechtějí žrát lidi. Moc jim nechutnáme." Zakřenil se na mě v tmavé kabině. „Samozřejmě ty bys *mohla* být výjimka. Vsadím se, že ty bys chutnala dobře."

„Moc díky," ušklíbla jsem se a podívala se stranou. Nebyl první, kdo mi to řekl.

9. TŘETÍ KOLO

Čas začal poskakovat vpřed rychleji než předtím. Škola, práce a Jacob – ačkoliv ne nutně v tomto pořadí –, to bylo jasné a snadné schéma, kterého jsem se držela. A Charliemu se splnilo jeho přání: už jsem nebyla zoufalá. Samozřejmě že sebe samu jsem úplně neoblbla. Když jsem se zastavila, abych si udělala inventuru svého života, což jsem se snažila nedělat příliš často, nemohla jsem ignorovat, co s sebou moje chování nese.

Byla jsem jako ztracený měsíc – moje planeta byla zničená jako v nějakém scénáři katastrofického filmu –, který navzdory všem gravitačním zákonům dál obíhá na malé oběžné dráze kolem prázdného prostoru, který po planetě zůstal.

Na motorce mi to šlo čím dál líp, což znamenalo méně obvazů, které Charliemu dělaly starost. Ale také to znamenalo, že hlas v mé hlavě začínal slábnout, až jsem ho vůbec neslyšela. Tiše jsem panikařila. Vrhla jsem se do pátrání po té louce s ještě větší intenzitou. Lámala jsem si hlavu ve snaze vymyslet další aktivity, při kterých se vyplavuje adrenalin.

Neměla jsem povědomí o tom, jak ubíhají dny – nebyl důvod to sledovat, protože jsem se snažila co nejvíce žít přítomností, žádná minulost nebledla, žádná budoucnost nehrozila. Takže když se na mě Jacob jednu studijní sobotu vytasil s tím datem, zaskočilo mě to. Když jsem po práci dojela k nim, čekal na mě před domem.

„Všechno nejlepší k Valentýnu," popřál mi při pozdravu s úsměvem, ale se skloněnou hlavou.

Podal mi na dlani malou růžovou krabičku. Srdíčkové bonbony se zamilovanými nápisy.

„Teda, teď si připadám jako idiot," zamumlala jsem. „Dneska je Valentýna?"

Jacob zavrtěl hlavou v předstíraném smutku. „Ty dokážeš občas být tak mimo. Ano, dneska je čtrnáctého února. Tak co, budeš moje valentýnka? Když jsi mi nekoupila ani bonbony za padesát centů, je to to nejmenší, co můžeš udělat.“

Začala jsem se cítit nepříjemně. Ta slova byla veselá, ale jenom zdánlivě, na povrchu.

„Co to přesně obnáší?“ vytáčela jsem se.

„Obvyklé věci – budeš můj otrok na celý život a tak podobně.“

„Aha, no, jestli je to všechno…“ Vzala jsem si bonbon. Ale snažila jsem se vymyslet způsob, jak jasně stanovit hranice. Znovu. Zdálo se, že se nám časem hodně rozmazaly.

„Takže, co budeme dělat zítra? Výšlap, nebo pohotovost?“

„Výšlap,“ rozhodla jsem. „Nejsi jediný, kdo dokáže být umanutý. Začínám si myslet, že jsem si to místo vymyslela…“ Zamračila jsem se do prázdna.

„My to najdeme,“ ujistil mě. „Motorky v pondělí a v pátek?“ nabídl.

Viděla jsem šanci a chopila se jí, aniž bych si vzala čas na rozmyšlenou.

„V pátek jdu do kina. Už celou věčnost slibuju kamarádům z jídelny, že s nimi půjdu.“ Mike bude mít radost.

Ale Jacobův obličej pohasl. Zachytila jsem výraz v jeho tmavých očích dřív, než je sklopil, aby se podíval na zem.

„Ty půjdeš taky, viď?“ dodala jsem rychle. „Nebo by to pro tebe byla moc velká otrava, s partou nudných čtvrťáků?“ Využila jsem šance zase mezi nás postavit jistý odstup. Nesnesla jsem pomyšlení, že Jacobovi ubližuju; jako bychom byli zvláštním způsobem spojeni a jeho bolest zasazovala drobné rány mně samé. Také představa, že budu mít společnost na toho bobříka – vážně jsem Mikovi slíbila, že s ním půjdu do kina, ale vůbec se mi nechtělo ten slib plnit –, byla opravdu lákavá.

„Ty bys chtěla, abych šel, když tam budeš mít kamarády?“

„Ano,“ přiznala jsem upřímně, a jak jsem pokračovala, věděla jsem, že si svými slovy pravděpodobně zadělávám na

problém. „Bude mě to mnohem víc bavit, když tam budeš. Přiveď Quila a uděláme z toho mejdan.“

„Quil bude nadšený. Čtvrťačky.“ Zařehtal se a zvedl oči v sloup. O Embrym jsem se nezmiňovala a on taky ne.

Také jsem se zasmála. „Postarám se, aby měl z čeho vybírat.“

* * *

V pondělí na angličtině jsem na to téma zavedla řeč s Mikem.

„Hele, Miku,“ řekla jsem, když hodina skončila. „Máš tenhle pátek volno?“

Vzhlédl, modré oči okamžitě plné naděje. „Jo, mám. Chceš něco podniknout?“

Pečlivě jsem volila slova odpovědi. „Říkala jsem si, že bych dala dohromady *partu*…“ to slovo jsem zdůraznila, „a mohli bychom jít do kina na *Ostřelovače*.“ Tentokrát jsem se doma připravila – dokonce jsem četla filmové kritiky, abych měla jistotu, že mě film nevyvede z míry. V tomhle měly téct potoky krve od začátku až do konce. Ještě jsem se nezotavila natolik, abych dokázala snést něco zamilovaného. „To by mohla být zábava, ne?“

„Jasně,“ souhlasil, ale jeho nadšení viditelně pohaslo.

„Super.“

Po vteřině se dostal téměř zpět na úroveň svého předchozího vzrušení. „Co kdybychom s sebou vzali Angelu a Bena? Nebo Erika a Katie?“

Bylo vidět, že by to rád pojal jako takové dvojité rande.

„A co takhle všechny čtyři?“ chytla jsem se toho. „A tady Jessiku samozřejmě. A Tylera a Connera, a možná Lauren,“ dodala jsem neochotně. Slíbila jsem Quilovi slušný výběr.

„Tak dobrá,“ zamručel poraženě Mike.

„A,“ pokračovala jsem, „mám pár kamarádů z La Push, které chci taky pozvat. Takže to vypadá, že budeme potřebovat tvůj Suburban, jestli pojedou všichni.“

Mike podezíravě přimhouřil oči.

„To jsou ti kamarádi, co s nimi teď trávíš všechen čas nad učením?“

„Jo, to jsou oni,“ odpověděla jsem vesele. „Ačkoliv by se to dalo považovat spíš za doučování – jsou to teprve druháci.“

„Aha,“ řekl Mike překvapeně. Chviličku přemýšlel a pak se usmál.

Nakonec ovšem Suburban nebyl potřeba.

Jessica a Lauren tvrdily, že něco mají, jakmile se Mike prořekl, že jsem to celé naplánovala já. Eric a Katie už taky něco měli – slavili tři týdny od začátku známosti nebo tak něco. Lauren se dostala k Tylerovi a Connerovi dřív než Mike, takže tihle dva už taky měli něco jiného. I Quil byl ze hry venku – měl domácí vězení za rvačku ve škole. Nakonec byli schopní jít jen Angela a Ben, a samozřejmě Jacob.

Snížený počet účastníků ovšem neutlumil Mikova očekávání. V pátek už o ničem jiném nemluvil.

„Víš jistě, že nechceš radši jít na *Zítra a navždy?*“ zeptal se u oběda a jmenoval aktuální kasovní trhák, zamilovanou komedii. „Rotten Tomatoes na webu jim dávali lepší kritiky.“

„Já chci vidět *Ostřelovače*,“ stála jsem si na svém. „Mám náladu na akčňák. Sem s krví a vnitřnostmi!“

„Dobře.“ Mike se otočil, ale stejně jsem si všimla jeho výrazu, z kterého se dalo vyčíst, že si říká, jestli jsem se náhodou nezbláznila.

Když jsem ze školy dorazila domů, parkovalo u nás auto, které jsem velmi dobře znala. O kapotu se opíral Jacob a tvář měl roztaženou do širokého úsměvu.

„Není možná!“ zavolala jsem, jakmile jsem vyskočila z náklaďáčku. „Ty jsi hotový! Já tomu nemůžu uvěřit! Tys dokončil Rabbita!“

Zářil. „Zrovna včera večer. Tohle je první jízda.“

„Neuvěřitelné.“ Zvedla jsem ruku, abych si s ním plácla ve vítězném gestu.

Pleskl svou dlaní o mou, ale místo aby ji pak odtáhl, propletl mi prsty. „Tak smím dneska večer řídit?“

„To rozhodně," řekla jsem a pak jsem si vzdychla.

„Co se děje?"

„Já to vzdávám – tohle nemůžu překonat. Tak jsi vyhrál. Jsi starší."

Pokrčil rameny, moje kapitulace ho nepřekvapila. „To se přece rozumí samo sebou."

Za rohem zabafal Mikův Suburban. Vykroutila jsem svou ruku Jacobovi z dlaně a on udělal obličej, který jsem neměla vidět.

„Pamatuju si tohohle kluka," řekl tiše, když Mike parkoval naproti přes ulici. „To je ten, který si myslel, že s ním chodíš. Pořád si to plete?"

Zvedla jsem jedno obočí. „Některé lidi je těžké odradit."

„Ovšem," řekl Jacob zamyšleně, „někdy se vytrvalost vyplatí."

Mike vystoupil z auta a přešel ulici.

„Ahoj, Bello," pozdravil mě a pak nasadil ostražitý výraz, když pohlédl na Jacoba. Taky jsem krátce na Jacoba koukla a snažila jsem se být objektivní. Opravdu vůbec nevypadal jako druhák. Byl tak veliký – Mikova hlava mu stěží dosahovala k ramenům; ani jsem nechtěla myslet na to, kam mu sahám já – a i v obličeji vypadal starší, než býval i jen před měsícem.

„Ahoj, Miku! Pamatuješ si na Jacoba Blacka?"

„Ani ne." Mike napřáhl ruku k pozdravu.

„Starý rodinný přítel," představil se Jacob a potřásl si s ním rukou. Když povolili sevření, Mike si protáhl prsty.

Slyšela jsem, jak v kuchyni zvoní telefon.

„Radši to půjdu zvednout – mohl by to být Charlie," řekla jsem a spěchala jsem dovnitř.

Byl to Ben. Angela měla žaludeční virózu a jemu se nechtělo jít bez ní. Omlouval se, že nás tak vyšplouchli.

Šla jsem zpátky k čekajícím klukům. Upřímně jsem přála Angele, aby se brzy zotavila, ale musela jsem připustit, že jsem byla sobecky naštvaná z toho, jak se situace vyvinula. Jenom my tři, Mike, Jacob a já, spolu strávíme večer – to se nám to úžasně vyvrbilo, pomyslela jsem si se vzteklým sarkasmem.

Nezdálo se, že by Jake a Mike udělali v mé nepřítomnosti nějaký pokrok k vzájemnému přátelství. Stáli několik metrů od sebe a dívali se každý jinam; Mikův výraz byl mrzutý, ačkoliv Jacob se tvářil vesele jako vždycky.

„Ang je nemocná," oznámila jsem jim podmračeně. „Takže s Benem nikam nejdou."

„Myslím, že viróza dělá další kolo. Austina a Connera to taky dneska chytlo. Možná bychom to měli odložit na někdy jindy," navrhl Mike.

Než jsem mohla souhlasit, promluvil Jacob.

„Já jsem pořád pro. Ale jestli chceš jet radši domů, Miku –"

„Ne, já jedu," přerušil ho Mike. „Jenom jsem myslel na Angelu a Bena. Tak jdeme." Vyrazil ke svému Suburbanu.

„Hele, vadilo by ti, kdyby řídil Jacob?" zeptala jsem se. „Dovolila jsem mu to – zrovna dokončil svoje auto. Postavil si ho od základu, úplně sám," chlubila jsem se, pyšná jako maminka, jejíž studentík dostal ředitelskou pochvalu.

„Fajn," souhlasil Mike a prásknul dveřmi trochu víc, než bylo nutné.

„Tak dobře," řekl Jacob, jako kdyby se tím všechno urovnávalo. Zdál se být víc v pohodě než my dva.

Mike si v Rabbitu sedl dozadu se znechuceným výrazem.

Jacob byl ve své normální prosluněné náladě, klábosil, až jsem málem zapomněla na Mika, navztekaného na zadním sedadle.

Ale pak Mike změnil strategii. Naklonil se dopředu a položil si bradu na opěradlo mého sedadla; tvářemi jsme se téměř dotkli. Odtáhla jsem se a opřela se zády o okno.

„Copak v tomhletom auťáku nefunguje rádio?" zeptal se Mike s nádechem rozmrzelosti a přerušil Jacoba v půli věty.

„Ale jo," odpověděl Jacob. „Ale Bella nemá hudbu ráda."

Zírala jsem překvapeně na Jacoba. Nikdy jsem mu nic takového neřekla.

„Bello?" zeptal se Mike otráveně.

„Má pravdu," zamumlala jsem a stále jsem se dívala na Jacobův klidný profil.

„Jak můžeš nemít ráda hudbu?“ zeptal se Mike.
Pokrčila jsem rameny. „Nevím. Prostě mi vadí.“
„Hm.“ Mike se odklonil.
Když jsme dojeli do kina, Jacob mi podal desetidolarovku.
„Co je to?“ namítla jsem.
„Nejsem dost starý na to, aby mě tam pustili,“ připomněl mi.
Zasmála jsem se nahlas. „A pak kdo je tady starší. Zabije mě Billy, když tě dostanu dovnitř?“
„Ne. Řekl jsem mu, že máš v plánu připravit mě o mou mladickou nevinnost.“
Zařehtala jsem se a Mike zrychlil tempo, aby nás dohnal.
Skoro mě mrzelo, že se Mike neodporoučel domů. Pořád byl otrávený – byla s ním zábava jak na funusu. Ale na druhou stranu jsem nechtěla skončit sama s Jakem na rande. To by ničemu nepomohlo.
Film byl přesně takový, jak se od něj očekávalo. Už v úvodních titulcích byli čtyři lidé vyhozeni do vzduchu a jeden přišel o hlavu. Dívka přede mnou si zakrývala oči rukama a pak zabořila obličej do prsou svého kluka. Hladil ji po rameni a každou chvíli sebou trhal. Nezdálo se, že Mike sleduje film. Obličej měl ztuhlý a oči měl upřené na záhyb opony nad plátnem.
Pohodlně jsem se usadila, abych přestála ty dvě hodiny, a sledovala jsem na plátně jen barvy a pohyb a moc jsem nevnímala obrysy lidí, aut a domů. Ovšem Jacob se začal chechtat.
„Co je?“ zašeptala jsem.
„Ale no tak!“ zasyčel na mě. „Ta krev z toho kluka tryskala šest metrů. Nepřehánějí to s těmi triky?“
Znovu se zachechtal, když vlajková žerď přibodla dalšího chlapíka na betonovou zeď.
Začala jsem film opravdu sledovat a smála jsem se s ním, jak bylo to hemžení na plátně stále směšnější. Jak mám mezi námi udržet bortící se hranice, když jsem s ním tak ráda?
Jak Jacob, tak Mike si nárokovali područky na obou stranách mého sedadla. Každý tam na své straně položil ruku v

nepřirozeně vypadající pozici, dlaní vzhůru. Vypadaly jako ocelové pasti na medvěda, otevřené a připravené. Jacob měl ve zvyku brát mě za ruku, kdykoliv se mu k tomu naskytla příležitost, ale tady v přítmí kinosálu, když se Mike dívá, by to mělo jiný význam – byla jsem si jistá, že to ví. Nemohla jsem uvěřit, že si Mike myslí to samé, ale měl ruku položenou úplně stejně jako Jacob.

Založila jsem si paže pevně na prsou a doufala, že obě jejich ruce usnuly.

Mike to vzdal první. Asi v půlce filmu ruku stáhl a naklonil se dopředu, aby si položil bradu do dlaní. Zpočátku jsem si myslela, že reaguje na něco na plátně, ale pak zasténal.

„Miku, není ti něco?“ zašeptala jsem.

Pár před námi se otočil a pohoršeně se na něj podíval, když znovu zasténal.

„Jo,“ vzdychl. „Myslím, že je mi špatně.“

Ve světle z plátna jsem viděla, jak se mu na obličeji leskne pot.

Mike znovu zasténal a pádil ke dveřím. Vstala jsem, abych šla za ním, a Jacob mě okamžitě napodobil.

„Ne, ty tu zůstaň,“ zašeptala jsem. „Podívám se, jestli je v pořádku.“

Jacob šel stejně se mnou.

„Nemusíš se mnou chodit. Užij si krvavou lázeň za svých osm dolarů,“ přemlouvala jsem ho, když jsme šli po chodbičce.

„To je v pohodě. Peníze vzal čert. Ten film už mi fakt leze krkem.“ Jeho hlas zesílil ze šepotu do normální hlasitosti, jakmile jsme vyšli ven z kina.

V hale nebylo po Mikovi ani stopy, a já jsem byla ráda, že šel Jacob přece jen se mnou – nakoukl na pánské záchody, aby se podíval, jestli tam není.

Byl zpátky za pár vteřin.

„Je to v pořádku, vážně je uvnitř,“ řekl a obrátil oči v sloup. „To je ale salát. Měla by sis najít někoho se silnějším žaludkem. Někoho, kdo se směje při pohledu na krveprolití, z kterého slabší povahy zvrací.“

„Budu mít oči na stopkách a po někom takovém se poohlédnu.“

Byli jsme úplně sami. V obou sálech byl film zrovna v půlce, takže v hale nebyla ani noha – bylo tam takové ticho, že jsme slyšeli, jak puká popcorn u stánku v chodbě.

Jacob se šel posadit na manšestrem čalouněnou lavici u zdi a poklepal na místo vedle sebe.

„Podle zvuku bych řekl, že si tam ještě chvilku pobude,“ prorokoval a natáhl si dlouhé nohy před sebe. Uvelebil se a čekal.

S povzdechem jsem udělala to samé. Vypadalo to, že chce setřít další hranice. Jakmile jsem se posadila, posunul se a položil mi paži kolem ramen.

„Jaku,“ zaprotestovala jsem a odtáhla se. Spustil ruku, ale zdálo se, že ho to malé odmítnutí vůbec nerozhodilo. Natáhl se, vzal mě pevně za ruku a druhou ruku mi ovinul kolem pasu, když jsem se snažila zase odtáhnout. Kde se v něm brala ta sebedůvěra?

„Teď chviličku vydrž, Bello,“ řekl klidným hlasem. „Něco mi pověz.“

Ušklíbla jsem se. Tohle jsem nechtěla. Nejenom teď, ale vůbec. V tuhle chvíli mi v životě nezbývalo nic důležitějšího než Jacob Black. Ale zdálo se, že on je odhodlaný všechno zničit.

„Co je?“ zamručela jsem kysele.

„Máš mě ráda, že jo?“

„Ty víš, že mám.“

„Víc než toho vtipálka, co si támhle obrací žaludek naruby, že jo?“ Ukázal ke dveřím toalety.

„Ano,“ vzdychla jsem.

„Víc než kteréhokoli ze všech kluků, co znáš?“ Byl klidný, vyrovnaný – jako kdyby na mé odpovědi nezáleželo, nebo jako by už předem znal odpověď.

„Taky z holek,“ podotkla jsem.

„Ale to je všechno,“ řekl, a nebyla to otázka.

Bylo těžké odpovědět, říct to slovo. Ublíží mu to a bude se mi vyhýbat? Jak to snesu?

„Ano," zašeptala jsem.

Usmál se na mě. „To je v pohodě, víš. Pokud mě máš nejradši. *A navíc* si myslíš, že jsem hezký – teda celkem hezký. Rozhodl jsem se, že budu otravně vytrvalý."

„Já se ale nezměním," řekla jsem, a ačkoliv jsem se snažila udržet hlas v normální poloze, slyšela jsem v něm smutek.

Jeho obličej byl zamyšlený, humor z něj vyprchal. „Pořád je tu ten druhý, viď?"

Přikrčila jsem se. Bylo zvláštní, jak věděl, že nemá vyslovovat jeho jméno – zrovna jako předtím v autě s tou hudbou. Spoustu věcí jsem před ním nikdy neřekla, ale on je přesto vytušil.

„Nemusíš o tom mluvit," řekl mi.

Vděčně jsem přikývla.

„Ale nezlob se na mě, když to nevzdám, ano?" Popleskal mě po hřbetě ruky. „Protože já se nevzdávám. Mám fůru času."

Povzdechla jsem si. „Neměl bys ho plýtvat na mě," řekla jsem, ale doufala, že mě neposlechne. Obzvláště když je ochotný brát mě takovou, jaká jsem – poškozené zboží, takříkajíc.

„Ale já chci, aspoň dokud se tobě bude líbit být se mnou."

„Nedovedu si představit, jak by se mi to mohlo *nelíbit*," řekla jsem mu upřímně.

Jacob zářil. „Tak to mi stačí."

„Jen nečekej víc," varovala jsem ho a snažila se odtáhnout ruku. Umanutě ji držel.

„Tohle ti ale nevadí, že ne?" zeptal se a zmáčkl mi prsty.

„Ne," vzdychla jsem. Po pravdě řečeno, byl to pěkný pocit. Jeho ruka byla o tolik teplejší než moje; poslední dobou mi byla pořád hrozná zima.

„A taky je ti jedno, co si myslí *on*." Jacob ukázal palcem k toaletám.

„Asi jo."

„Tak v čem je problém?"

„Problém,“ řekla jsem, „je v tom, že pro mě to znamená něco jiného než pro tebe.“

„No.“ Sevřel mou ruku pevněji. „Tak to je *můj* problém, ne?“

„Fajn,“ zabručela jsem. „Tak na to ale nezapomínej.“

„Nebudu. Teď mám v ruce odjištěný granát já, co?“ Šťouchl mě do žeber.

Zakoulela jsem očima. Když se mu chtělo obrátit to všechno v žert, tak na to měl asi právo.

Tiše se chvilku pochichtával, zatímco jeho narůžovělý prst mi nepřítomně kreslil na zápěstí.

„To je legrační jizva, co tady máš,“ řekl najednou a otočil mi ruku, aby si ji prohlédl. „Jak jsi k ní přišla?“

Ukazováčkem volné ruky přejížděl linii dlouhého stříbřitého půlměsíce, který byl pod mou bledou kůží sotva patrný.

Zamračila jsem se. „Vážně čekáš, že si budu pamatovat, kde jsem přišla ke všem svým jizvám?“

Čekala jsem, že ta vzpomínka udeří – otevře zející díru. Ale jako tak často, i tentokrát mě Jacobova přítomnost udržela pohromadě.

„Je studená,“ zamumlal a stiskl lehce místo, kde mě James kousl.

A pak se ze záchodu vypotácel Mike, obličej popelavý a lesklý potem. Vypadal příšerně.

„Ach, Miku,“ vydechla jsem.

„Vadilo by ti, kdybychom odjeli dřív?“ zašeptal.

„Ne, samozřejmě že ne.“ Uvolnila jsem ruku z Jacobova sevření a šla jsem Mika podepřít v chůzi. Vypadal, že se každou chvíli skácí.

„Copak, ten film byl na tebe moc silné kafe?“ rýpl si Jacob nemilosrdně.

Mike po něm šlehl zlovolným pohledem. „Vlastně jsem z něj nic neviděl,“ zamumlal. „Bylo mi špatně ještě dřív, než zhasli.“

„Proč jsi něco neřekl?“ kárala jsem ho, jak jsme vrávorali k východu.

„Doufal jsem, že to přejde,“ odpověděl.

„Momentíček," řekl Jacob, když jsme došli ke dveřím. Rychle se vrátil k prodejnímu stánku.

„Mohla byste mi dát prázdný kbelík na popcorn?" zeptal se prodavačky. Podívala se na Mika a hodila Jacobovi kbelík.

„Vyveďte ho ven, prosím vás," zaprosila. Evidentně by to byla ona, kdo by musel uklízet podlahu.

Vytáhla jsem Mika ven na studený vlhký vzduch. Zhluboka dýchal. Jacob byl hned za námi. Pomohl mi naložit Mika na zadní sedadlo a s vážným pohledem mu podal kbelík.

„Prosím," řekl pouze.

Stáhli jsme okénka, aby do auta proudil ledový noční vzduch, a doufali jsme, že to Mikovi pomůže. Objala jsem si pažemi kolena, abych se zahřála.

„Zase zima?" zeptal se Jacob a ovinul kolem mě paži, než jsem stihla odpovědět.

„Tobě není?"

Zavrtěl hlavou.

„Musíš mít horečku nebo co," zabručela jsem. Mrzlo. Dotkla jsem se prsty jeho čela, a opravdu *bylo* horké.

„Páni, Jaku – ty úplně hoříš!"

„Je mi dobře." Pokrčil rameny. „Jsem zdravý jako řípa."

Zamračila jsem se a znovu jsem mu sáhla na hlavu. Jeho kůže mě pálila do prstů.

„Máš ruce jako led," stěžoval si.

„Možná je to mnou," uznala jsem.

Mike na zadním sedadle zasténal a vyzvracel se do kbelíku. Zašklebila jsem se a doufala, že můj vlastní žaludek ten zvuk a zápach snese. Jacob se úzkostně koukl přes rameno, aby se ujistil, že nemá potřísněné auto.

Zpáteční cesta mi připadala delší.

Jacob mlčel, byl zamyšlený. Nechal svou paži kolem mě, a ta byla tak horká, že mi studený vítr ani nevadil.

Zírala jsem ven z okna a sžíral mě pocit viny.

Byla to velká chyba, že se mi nepodařilo Jacoba odradit. Čisté sobectví. I když jsem se snažila vysvětlit mu, jak na tom jsem. Pokud pořád cítil nějakou naději, že by se náš vztah mohl

vyvinout v něco víc než přátelství, tak jsem to nevyjasnila dostatečně.

Jak jsem mu to měla vysvětlit, aby pochopil? Byla jsem jako prázdná schránka. Jako opuštěný dům, zavržený, několik měsíců naprosto neobyvatelný I když poslední dobou trošku vylepšený. Přední místnost byla docela opravená. Ale to bylo všechno – jenom jedna malá místnost. A on si zasloužil něco lepšího než hroutící se dům s jedním pokojem. Sebevětší investice z jeho strany mě nemohly uvést do funkčního stavu.

Přesto jsem věděla, že ho pryč nepošlu. Byla jsem sobecká. Příliš jsem ho potřebovala. Možná bych mohla své stanovisko objasnit víc, aby pochopil, že mě má opustit. Při tom pomyšlení jsem se otřásla a Jacob mě sevřel pevněji.

Dovezla jsem Mika domů v jeho Suburbanu a Jacob jel za námi, aby pak odvezl domů mně. Celou zpáteční cestu k nám domů mlčel a já jsem přemítala, jestli myslí na to samé co já. Možná mění názor.

„Pozval bych se dovnitř, protože jedeme brzy," řekl, když jsme zastavili vedle mého auta. „Ale myslím, že máš s tou horečkou možná pravdu. Začínám se cítit trochu… divně."

„Ale ne, ty taky? Chceš, abych tě odvezla domů?"

„Ne." Zavrtěl hlavou, obočí stažené k sobě. „Ještě mi není špatně. Jenom… divně. Když budu muset, zastavím."

„Zavoláš mi, jakmile dojedeš domů?" zeptala jsem se úzkostně.

„Jasně, jasně." Zamračil se, zíral před sebe do tmy a kousal se do rtu.

Otevřela jsem si dveře, abych vystoupila, ale popadl mě zlehka za zápěstí a držel mě tak. Znovu jsem si všimla, jak mě jeho kůže pálí.

„Co se děje, Jaku?" zeptala jsem se.

„Chci ti něco povědět, Bello… ale bude to znít tak trochu otřepaně."

Povzdechla jsem si. Chce pokračovat v tom, o čem jsme se bavili v kině. „Tak do toho."

„Já jenom chci říct, že vím, že jsi hodně nešťastná. A možná to ničemu nepomůže, ale chtěl jsem, abys věděla, že jsem pořád tady. Já tě nikdy nezklamu – slibuju, že se mnou můžeš vždycky počítat. Tý jo, to zní vážně otřepaně. Ale ty to víš, viď? Že bych ti nikdy neublížil?“

„Jo, Jaku. Já to vím. A už s tebou počítám, možná víc, než tušíš.“

Po tváři se mu rozlil úsměv, jako když se slunce opře do mraků, a mě napadlo, proč jsem si radši neukousla jazyk. Neřekla jsem jediné lživé slovo, ale měla jsem lhát. Pravda byla zlá, ta mu ublíží. *Já* bych zklamala *jeho.*

Po tváři mu přelétl podivný pohled. „Opravdu si myslím, že bych už měl jet raději domů,“ řekl.

Rychle jsem vystoupila.

„Zavolej mi!“ zakřičela jsem za ním, když odjížděl.

Dívala jsem se, jak se vzdaluje, a zdálo se, že snad má auto pod kontrolou. Když byl pryč, dál jsem zírala na prázdnou ulici a cítila jsem se trochu zle, ale ne po fyzické stránce.

Jak moc jsem si přála, aby se Jacob Black býval narodil jako můj bratr, můj rodný bratr, abych na něj měla nějaký legitimní nárok, který by mě teď zbavoval vší viny. Bůhví že jsem Jacoba nikdy nechtěla zneužít, ale ten pocit viny, který jsem teď měla, jsem si nedokázala vyložit jinak, než že se mi to povedlo.

Ba co víc, nikdy jsem neměla v úmyslu ho milovat. Jednu věc jsem poznala opravdu dobře – pociťovala jsem to v žaludku, v kostech, od temene hlavy po plosky nohou, hluboko v prázdné hrudi –, a sice to, jak láska dává člověku moc toho druhého zlomit.

Já jsem byla polámaná, a spravit to nešlo.

Ale teď jsem Jacoba potřebovala, potřebovala jsem ho jako drogu. Moc dlouho jsem ho používala jako berličku a byla jsem v tom až po uši. A teď jsem nedokázala snést pomyšlení, že jsem ho ranila, ale nemohla jsem zabránit tomu, abych mu neubližovala. Myslel si, že mě čas a trpělivost změní, a i když jsem věděla, že se smrtelně mýlí, také jsem věděla, že ho nechám při tom.

Byl to můj nejlepší přítel. Budu ho vždycky mít ráda, ale nikdy, nikdy to nebude tak, jak by si zasloužil.

Šla jsem domů, sedla si k telefonu a kousala si nehty.

„Film už skončil?" zeptal se Charlie překvapeně, když jsem vešla dovnitř. Ležel na podlaze, jenom kousíček od televize. Zápas musel být velmi vzrušující.

„Mikovi se udělalo špatně," vysvětlovala jsem. „Nějaká střevní viróza nebo co."

„Ty jsi v pořádku?"

„Teď je mi dobře," řekla jsem pochybovačně. Co já vím, přišla jsem do kontaktu s nákazou.

Opřela jsem se o kuchyňskou linku, ruku pár centimetrů od telefonu, a snažila jsem se trpělivě čekat. Myslela jsem na podivný pohled na Jacobově tváři předtím, než odjel, a prsty mi začaly bubnovat o pracovní desku. Měla jsem trvat na tom, že ho odvezu domů.

Dívala jsem se na hodiny, jak ubíhají minuty. Deset. Patnáct. I když jsem řídila já, trvalo to jenom patnáct minut, a Jacob jezdil rychleji. Osmnáct minut. Zvedla jsem sluchátko a vytočila číslo.

Telefon zvonil a zvonil. Možná Billy spal. Možná jsem vytočila špatné číslo. Zkusila jsem to znovu.

Na osmé zazvonění, zrovna když jsem chtěla zavěsit, to Billy zvedl.

„Haló?" zeptal se. Jeho hlas byl obezřetný, jako kdyby očekával špatné zprávy.

„Billy, to jsem já, Bella – už Jake dorazil domů? Odjel od nás asi před dvaceti minutami."

„Je tady," řekl Billy bezvýrazně.

„Měl mi zavolat." Byla jsem trochu dotčená. „Začalo se mu dělat špatně, když odjížděl, tak jsem si dělala starosti."

„On… bylo mu moc špatně, aby zavolal. Necítí se teď moc dobře." Billy zněl odtažitě. Uvědomila jsem si, že určitě chce být s Jacobem.

„Dejte mi vědět, kdybyste potřeboval pomoct," nabídla jsem se. „Mohla bych přijet k vám." Pomyslela jsem na Billyho,

uvězněného v kolečkovém křesle, a na Jaka, jak se o sebe stará sám…

„Ne, ne," řekl Billy rychle. „My to zvládneme. Zůstaň doma."

Znělo to od něj skoro až hrubě.

„Dobře," souhlasila jsem.

„Ahoj, Bello."

Spojení se přerušilo.

„Na shledanou," zamumlala jsem.

No, alespoň dojel domů. Moji starost to kupodivu moc nerozptýlilo. Celá podrážděná jsem se loudala nahoru po schodech. Možná bych tam zítra, než půjdu do práce, měla dojet a zkontrolovat ho. Mohla bych vzít polévku – někde tu musíme mít plechovku Campbellovy polévky.

Všechny tyhle plány padly. Došlo mi to, když jsem se brzy ráno probudila – budík ukazoval, že je půl páté – a musela jsem si pospíšit do koupelny. Charlie mě tam našel o půl hodiny později, jak ležím na zemi, tvář přitisknutou na chladný okraj vany.

Dlouze se na mě zadíval.

„Žaludeční viróza," řekl nakonec.

„Ano," zasténala jsem.

„Potřebuješ něco?" zeptal se.

„Zavolej za mě Newtonovým," instruovala jsem ho chraptivě. „Řekni, že mám to samé co Mike a že to dneska nezvládnu. Řekni jim, že se omlouvám."

„Jasně, žádný problém," ujistil mě Charlie.

Zbytek dne jsem strávila na podlaze v koupelně, pár hodin jsem spala s hlavou na složeném ručníku. Charlie tvrdil, že musí do práce, ale tušila jsem, že chce jenom mít volný přístup na záchod. Nechal vedle mě na podlaze sklenici vody, abych nebyla dehydrovaná.

Vzbudilo mě, když se vrátil domů. Viděla jsem, že je v mém pokoji tma – už se setmělo. Vylezl po schodech, aby se na mě podíval.

„Ještě žiješ?"

„Tak trochu,“ odpověděla jsem.

„Nechceš něco?“

„Ne, díky.“

Zaváhal, zjevně nesvůj. „Tak dobře,“ řekl a pak sešel zpátky dolů do kuchyně.

Slyšela jsem, jak o pár minut později zazvonil telefon. Charlie chvilku s někým mluvil tichým hlasem a pak zavěsil.

„Mikovi už je líp,“ zavolal na mě.

No, to bylo povzbudivé. Udělalo se mu špatně asi tak o osm hodin dřív než mně. Takže ještě osm hodin. Z toho pomyšlení se mi zvedl žaludek, a tak jsem se překulila, abych se naklonila nad mísu.

Znovu jsem usnula na ručníku, ale když jsem se probudila, byla jsem v posteli a za oknem bylo světlo. Nepamatovala jsem si, že bych se přesunula; Charlie mě musel odnést do pokoje – také mi na noční stolek postavil sklenici vody. Cítila jsem se vyprahlá. Obrátila jsem sklenici do sebe, ale voda chutnala divně, jak tam stála celou noc.

Pomalu jsem vstala, měla jsem strach, aby se mi zase neudělalo špatně. Byla jsem slabá a v puse jsem měla příšernou pachuť, ale žaludek byl dobrý. Podívala jsem se na hodiny.

Mých čtyřiadvacet hodin uběhlo.

Nechtěla jsem to dráždit, a tak jsem si k snídani dala jenom slané krekry Charliemu se viditelně ulevilo, když viděl, že je mi líp.

Jakmile jsem si byla jistá, že nebudu muset strávit další den na podlaze v koupelně, zavolala jsem Jacobovi.

Byl to on, kdo zvedl sluchátko, ale když jsem slyšela jeho pozdrav, věděla jsem, že to ještě nemá za sebou.

„Haló?“ Jeho hlas byl zlomený, nakřáplý

„Ach, Jaku,“ zasténala jsem soucitně. „Zníš strašlivě.“

„Cítím se strašlivě,“ zašeptal.

„Je mi líto, že jsem tě přinutila jet se mnou. To mě mrzí.“

„Jsem rád, že jsem jel.“ Mluvil stále jen šeptem. „Nevyčítej si to. To není tvoje chyba.“

„Brzy ti bude líp," utěšovala jsem ho. „Já jsem se probudila dneska ráno, a už mi bylo dobře."

„Tobě bylo špatně?" zeptal se hluše.

„Ano, já jsem to taky dostala. Ale už je mi dobře."

„To rád slyším." Jeho hlas byl jako bez života.

„Takže tobě se za pár hodin určitě taky uleví," povzbuzovala jsem ho.

Jeho odpověď jsem sotva slyšela. „Myslím, že nemám to samé, co ty."

„Copak ty nemáš žaludeční virózu?" zeptala jsem se zmateně.

„Ne. Tohle je něco jiného."

„Co je ti?"

„Všechno," zašeptal. „Bolí mě celé tělo."

Bolest v jeho hlase byla téměř hmatatelná.

„Co pro tebe můžu udělat, Jaku? Co ti můžu přivézt?"

„Nic. Nemůžeš sem přijet." Byl úsečný. Připomnělo mi to Billyho předevčírem večer.

„To, co máš ty, už jsem určitě měla taky," podotkla jsem.

Ignoroval mě. „Zavolám ti, až to půjde. Dám ti vědět, až sem budeš moct zase přijet."

„Jacobe…"

„Musím jít," řekl s náhlým spěchem.

„Zavolej mi, až ti bude líp."

„Jasně," souhlasil a jeho hlas měl zvláštní, hořký podtón.

Chvilku mlčel. Čekala jsem, že se rozloučí, ale on taky vyčkával.

„Brzy se uvidíme," řekla jsem nakonec.

„Počkej, až ti zavolám," zopakoval.

„Dobře. Tak zatím, Jacobe."

„Bello," zašeptal moje jméno a pak zavěsil telefon.

10. LOUKA

Jacob nezavolal.

Když jsem mu volala poprvé, vzal mi to Billy a řekl mi, že Jacob je stále v posteli. Vyptávala jsem se ho, chtěla jsem se ujistit, že ho vzal k lékaři. Billy mi odpověděl, že to udělal, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem mu tak docela nevěřila. Příští dva dny jsem volala znovu několikrát za den, ale nikdo mi to nebral.

V sobotu jsem se rozhodla, že se na něj pojedu podívat, ať se mu to líbí nebo ne. Ale červený domek byl prázdný. To mě vystrašilo – je Jacob tak nemocný, že ho museli odvézt do nemocnice? Cestou domů jsem se v nemocnici zastavila, ale sestra v recepci mi řekla, že ani Jacob, ani Billy tam nepřijeli.

Donutila jsem Charlieho, jakmile dorazil domů z práce, aby zavolal Harrymu Clearwaterovi. Čekala jsem úzkostlivě, zatímco si Charlie povídal se starým přítelem; zdálo se, že rozhovor bude pokračovat donekonečna, aniž vůbec padne Jakovo jméno. Vypadalo to, že *Harry* byl v nemocnici… šlo o nějaké srdeční testy. Charliemu se čelo celé zkrabatilo, ale Harry s ním vtipkoval, zlehčoval to, dokud se Charlie nezačal zase smát. Až pak se Charlie zeptal na Jacoba, a tentokrát jsem z jeho odpovědí moc nepochytila, bylo to samé *hmm* a *jo, jo.* Bubnovala jsem prsty o pult vedle něj, dokud mi na ně nepoložil ruku, abych přestala.

Konečně Charlie zavěsil a otočil se ke mně.

„Harry říkal, že měli nějaké potíže s telefonními linkami, takže proto ses nemohla dovolat. Billy vzal Jaka k doktorovi a vypadá to, že má Jake mononukleózu. Je vážně unavený a Billy mu zakázal návštěvy," hlásil mi.

„Zakázal návštěvy?" ptala jsem se nevěřícně.

Charlie zvedl jedno obočí. „Ne abys je otravovala, Bello. Billy ví, co je pro Jaka nejlepší. Brzy bude zase fit. Buď trpělivá."

Nedotírala jsem. Charlie měl plnou hlavu Harryho srdečních potíží. To bylo jasně nejdůležitější téma – nebylo by správné otravovat ho svými drobnými starostmi. Tak jsem radši šla rovnou nahoru a zapnula počítač. Našla jsem si na internetu lékařskou stránku a do vyhledávacího okna naťukala „mononukleóza".

Jediné, co jsem o mononukleóze věděla, bylo, že se dá chytit při líbání, což jasně nebyl Jakův případ. Rychle jsem si pročítala příznaky – horečku rozhodně měl, ale co ten zbytek? Žádná silná bolest v krku, žádné vyčerpání, žádné bolesti hlavy, alespoň ne předtím, než dojel domů z kina; říkal, že se cítí „zdravý jako řípa". Opravdu to postupovalo tak rychle? Z článku jsem nabyla dojmu, že to začíná tou bolestí v krku…

Zírala jsem na obrazovku počítače a říkala si, proč to vlastně vůbec dělám. Čím to, že jsem byla tak… *tak podezíravá*, jako kdybych nevěřila tomu, co mi Billy řekl? A proč by Billy lhal Harrymu?

Asi jenom zbytečně vyvádím, hubovala jsem se. Měla jsem jenom starost o Jacoba, a abych byla upřímná, taky jsem se bála, že ho nebudu smět navštěvovat – to mě znervózňovalo.

Proletěla jsem zbytek článku a hledala další informace. Zarazila jsem se, když jsem se dostala k odstavci, kde se psalo, že mononukleóza může trvat i déle než měsíc.

Měsíc? Spadla mi brada.

Ale Billy přece nemohl Jakovi zakázat návštěvy na tak dlouho. Samozřejmě že ne. Jake by se zbláznil, kdyby měl takovou dobu trčet v posteli, a ani si nemohl s nikým popovídat.

A i kdyby, čeho se Billy bál? V článku se psalo, že člověk, který onemocní mononukleózou, se má vyhýbat tělesné námaze, ale o návštěvách tam nic nestálo. Nemoc nebyla příliš nakažlivá.

Dám Billymu týden, rozhodla jsem se, a pak začnu naléhat. Týden je velkorysá nabídka.

*   *   *

Týden byl dlouhý. Ve středu jsem byla přesvědčená, že do soboty nepřežiju.

Když jsem se rozhodla Billyho a Jacoba týden neobtěžovat, ve skutečnosti jsem nevěřila, že by Jacob poslechl Billyho nařízení. Každý den, když jsem dorazila domů ze školy, jsem honem utíkala k telefonu poslechnout si vzkazy. Nikdy tam žádný nebyl.

Třikrát jsem se snažila obejít své předsevzetí a zkoušela mu zavolat, ale telefonní linky stále nefungovaly.

Trávila jsem doma moc času a byla jsem moc opuštěná. Bez Jacoba, bez adrenalinu a bez rozptýlení se všechno, co jsem potlačovala, začalo plíživě vracet. Sny byly zase těžší. Už jsem jim nedohlédla na konec. Všude jenom ta strašlivá nicota – polovinu času v lese, polovinu času v prázdném kapradinovém moři, kde už nestál ten bílý dům. Někdy byl v lese Sam Uley a zase se na mě díval. Nevšímala jsem si ho – jeho přítomnost mi nepřinášela žádnou útěchu; necítila jsem se s ním méně sama. Zase jsem se noc co noc budila s křikem.

Díra v prsou byla horší než kdy předtím. Myslela jsem, že už to dostávám pod kontrolu, ale každý den jsem se svíjela schoulená do klubíčka, svírala jsem se za boky a lapala jsem po vzduchu.

Nevedlo se mi dobře, když jsem byla sama.

Nadmíru se mi ulevilo toho rána, kdy jsem se probudila – samozřejmě s křikem – a vzpomněla si, že je sobota. Dneska můžu zavolat Jacobovi. A jestli telefonní linky stále nebudou fungovat, tak pojedu do La Push. Ať tak či tak, dnešek bude lepší než ten poslední osamělý týden.

Vytočila jsem číslo a pak čekala s pramalou nadějí. Vyvedlo mě z míry, když to Billy vzal na druhé zazvonění.

„Haló?“

„Á, hele, telefon zase funguje! Dobrý den, Billy. Tady je Bella. Jenom jsem zavolala, abych se zeptala, jak se Jacobovi

daří. Už k němu smí návštěvy? Myslela jsem, že bych k vám zaskočila…“

„Je mi líto, Bello,“ skočil mi do řeči Billy a mě napadlo, jestli se nedívá na televizi; znělo to nesoustředěně. „Není doma.“

„Aha.“ Vteřinku mi to trvalo. „Takže už je mu líp?“

„Jo,“ váhal Billy dlouze. „Nakonec se ukázalo, že to přece jen nebyla mononukleóza. Jen nějaký jiný virus.“

„Aha. Takže… kde je?“

„Vezl nějaké kamarády do Port Angeles – myslím, že půjdou do kina na dvojprogram nebo tak něco. Odjel na celý den.“

„No, to se mi ulevilo. Dělala jsem si velké starosti. Jsem ráda, že mu bylo tak dobře, aby mohl ven.“ Můj hlas zněl příšerně falešně, jak jsem tak drmolila.

Jacobovi bylo líp, ale ne dost na to, aby mi zavolal. Byl pryč s kamarády. Já jsem seděla doma a stýskalo se mi po něm víc každou hodinou. Byla jsem sama, dělala jsem si starosti, nudila se… v prsou jsem měla díru – a teď jsem byla také opuštěná, když mi došlo, že s ním týdenní odloučení nezamávalo tak jako se mnou.

„Chtěla jsi něco konkrétního?“ zeptal se Billy zdvořile.

„Ne, ani ne.“

„No, já mu řeknu, že jsi volala,“ slíbil Billy. „Na shledanou, Bello.“

„Na shledanou,“ odpověděla jsem, ale on už mezitím zavěsil.

Chvilku jsem stála se sluchátkem v ruce.

Jacob si to určitě rozmyslel, jak jsem se obávala. Vzal si mou radu k srdci a už nebude plýtvat časem na někoho, kdo nedokáže opětovat jeho city. Cítila jsem, jak mi z obličeje mizí krev.

„Něco se děje?“ zeptal se Charlie, když sešel dolů ze schodů.

„Ne,“ zalhala jsem a zavěsila telefon. „Billy říká, že se Jacob už cítí líp. Nebyla to mononukleóza. Tak je to dobré.“

„Přijede sem, nebo ty jedeš tam?“ zeptal se Charlie nepřítomně a začal se prohrabovat v ledničce.

„Ani jedno," přiznala jsem. „Jel si vyrazit s nějakými kamarády."

Tón mého hlasu nakonec upoutal Charlieho pozornost. Vzhlédl ke mně s náhlým neklidem, ruce mu ztuhly na balíčku plátkového sýra.

„Není na oběd trochu brzo?" zeptala jsem se, jak jsem svedla nejveseleji, abych ho rozptýlila.

„Ne, jenom si chci sbalit něco, co bych si mohl vzít k řece…"

„Ach tak, jedeš dneska na ryby?"

„No, volal Harry… a neprší…" Zatímco mluvil, stavěl si na lince hraničku jídla. Najednou zase vzhlédl, jako kdyby si právě něco uvědomil. „Pověz mi, chtěla jsi, abych zůstal s tebou, když je Jake pryč?"

„To nevadí, tati," řekla jsem a snažila se, aby to znělo nevzrušeně. „Ryby líp berou, když je hezky."

Zíral na mě, v tváři se mu zračila nerozhodnost. Věděla jsem, že si dělá starosti, bojí se nechat mě tu samotnou, protože co kdybych zase propadla melancholii.

„Vážně, tati. Myslím, že zavolám Jessice," věšela jsem mu rychle bulíky na nos. Radši budu sama, než aby se tu na mě celý den díval. „Musíme se učit na písemku z matematiky. Její pomoc by se mi mohla hodit." To byla pravda. Ale budu se muset obejít bez ní.

„To je dobrý nápad. Trávila jsi s Jacobem příliš mnoho času, ostatní tvoji kamarádi si budou myslet, žes na ně zapomněla."

Usmála jsem se a přikývla, jako kdyby mi záleželo na tom, co si ostatní moji kamarádi myslí.

Charlie už se chystal k odchodu, ale pak se otočil zpátky se starostlivým výrazem. „Hele, budete se učit tady nebo u Jess doma, že jo?"

„Jasně, kde jinde?"

„No, já jen chci, abys byla opatrná a nechodila do lesa, jak už jsem ti říkal."

Trvalo mi chvilku, než jsem to pochopila, tak jsem byla myšlenkami jinde. „Další trable s medvědem?"

Charlie přikývl a mračil se. „Jeden turista se pohřešuje – jízdní policie našla dneska brzo ráno jeho tábor, ale po něm nebylo ani vidu. Byly tam nějaké opravdu velké zvířecí otisky… samozřejmě ty se tam mohly objevit později, když zvíře vyčenichalo jídlo… No, teď na ně zrovna líčí pasti."

„Aha," řekla jsem bez zájmu. Ve skutečnosti jsem jeho varování neposlouchala; daleko víc mě trápila situace kolem Jacoba, než abych se bála, že mě sežere medvěd.

Byla jsem ráda, že má Charlie naspěch. Nečekal, až zavolám Jessice, takže jsem nemusela hrát žádné divadýlko. S přehnaným zájmem jsem si nosila učebnice na kuchyňský stůl, abych si je sbalila do batohu; to jsem asi už trochu přehnala, a kdyby nebyl dychtivý už už nahodit udici, asi by to v něm vzbudilo podezření.

Tolik mě zaměstnávalo vypadat zaměstnaně, že ten zuřivě prázdný den přede mnou na mě dolehl až ve chvíli, kdy jsem se dívala, jak odjíždí. Pak jsem asi tak dvě minuty zírala na tichý telefon v kuchyni, než jsem se rozhodla, že dneska doma nezůstanu. Zvažovala jsem své možnosti.

Nebudu volat Jessice. Jestli jsem to správně pochopila, tak Jessica přešla na temnou stranu.

Mohla jsem jet do La Push a vyzvednout si motorku – přitažlivá myšlenka, až na jeden menší problém: kdo by mě dovezl na pohotovost, kdybych to nakonec potřebovala?

A nebo… mapu a kompas už jsem měla v náklaďáčku. Věřila jsem si, že jsem se je naučila používat natolik, abych se neztratila. Možná bych dneska svedla ujít další dvě linie a vytvořila bych tak náskok oproti rozvrhu, až se zas Jacob rozhodne poctít mě svou přítomností. Odmítala jsem myslet na to, jak dlouho to možná potrvá. Nebo jestli už to nikdy nebude…

Pocítila jsem krátké hryzáni svědomí, když jsem si uvědomila, jaký postoj k tomu zaujme Charlie, ale bylo mi to jedno. Dneska jsem prostě nemohla zůstat doma.

O pár minut později jsem už byla na známé štěrkové cestě, která nikam pořádně nevedla. Měla jsem stažená okýnka a jela

jsem tak rychle, jak to jen šlo, aby to můj náklaďáček ve zdraví přežil, a snažila jsem se vychutnat si pocit větru na tváři. Bylo zamračeno, ale téměř sucho – na Forks velmi pěkný den.

Začátek mi trval déle, než by trval Jacobovi. Když jsem zaparkovala na obvyklém místě, musela jsem strávit dobrých patnáct minut studováním malé střelky kompasu a poznámek na teď už odrbané mapě. Když jsem si byla rozumně jistá, že sleduju tu správnou linii na mřížce, vydala jsem se do lesa.

Les byl dneska plný života, všichni malí tvorové se radovali z momentálního sucha. Přes všechno to ptačí cvrlikání a krákání, hlasité bzučení hmyzu, který mi kroužil kolem hlavy, a občasný šustot polní myši v křoví mi les připadal takový děsuplný; připomínal mi mou nejčerstvější noční můru. Věděla jsem, že je to tím, že jsem sama. Chybělo mi tu Jacobovo bezstarostné hvízdání a zvuk dalšího páru nohou čvachtajících na mokré zemi.

Nepříjemný pocit zesiloval tím víc, čím hlouběji jsem se dostávala do lesa. Dýchalo se mi hůř a hůř – ne kvůli vynaložené námaze, ale protože jsem zase měla potíže s tou pitomou dírou v hrudi. Držela jsem si ruce pevně přitisknuté kolem trupu a snažila se vyhnat myšlenky na bolest z hlavy. Měla jsem chuť otočit se a vrátit se zpátky, ale bylo mi líto zmarnit úsilí, které jsem už vynaložila.

Jak jsem se vlekla dál, rytmus kroků mi začal otupovat mysl. Přestala jsem myslet na bolest. I dýchání se mi nakonec vyrovnalo a byla jsem ráda, že jsem to nevzdala. Bylo znát, jak jsem se zlepšila v pěší turistice; rozhodně už jsem v terénu byla rychlejší.

Nějak mi nedocházelo, že když víc vydržím, taky víc ujdu. Myslela jsem si, že jsem ušla tak šest kilometrů, a ještě jsem se po tom místě ani nezačala dívat. A tak když jsem se prodrala kapradím, které mi sahalo po prsa, a prošla jsem pod nízkým obloukem z dvou popínavých javorů, znenadání jsem vstoupila na tu louku.

Bylo to opravdu to samé místo, tím jsem si byla okamžitě jistá. Nikdy jsem neviděla jinou tak symetrickou mýtinu. Byla

dokonale kulatá, jako kdyby někdo úmyslně vytvořil bezchybný kruh, vyrval stromy, ale nezanechal ve vlnící se trávě žádné stopy po tom násilí. Na východě jsem slyšela tiše bublat potůček.

Bez slunečního svitu nebylo tohle místo zdaleka tak ohromující, ale přesto bylo velmi krásné a poklidné. Na kytky bylo špatné roční období; na zemi byl hustý porost vysoké trávy, která se kývala v lehkém větříku jako vlnky na jezeře.

Bylo to to samé místo… ale nebylo tam to, co jsem hledala.

Zklamání mě zasáhlo téměř okamžitě poté, co jsem si uvědomila, že jsem to místo našla. Svezla jsem se k zemi přímo tam, kde jsem stála, klečela jsem tam na kraji mýtiny a začínala jsem lapat po dechu.

Jaký mělo smysl jít dál? Nic tu neulpělo. Nic víc než vzpomínky, které jsem si mohla přivolat, kdykoliv se mi zachtělo, kdybych ovšem byla ochotná protrpět si bolest s tím spojenou. Ale ta bolest, která mě držela teď, mě úplně ovládala. Bez *něj* na tomhle místě nebylo nic zvláštního. Nebyla jsem si přesně jistá, co jsem doufala, že tu pocítím, ale louka postrádala tu atmosféru, postrádala všechno, byla to prostě obyčejná louka. Zrovna jako v mých nočních můrách. Hlava se mi omámeně točila.

Alespoň že jsem přišla sama. Když jsem si to uvědomila, pocítila jsem nával vděčnosti. Kdybych tu louku objevila s Jacobem… no, zkrátka bych nedokázala nijak zakrýt propast, do které jsem teď padala. Jak bych mu vysvětlila, že mám pocit, že se rozlomím na kousky, že se stáčím do klubíčka, abych zabránila té prázdné díře roztrhat mě na kusy? Bylo daleko lepší, že jsem neměla žádné publikum.

A ani nebudu muset nikomu vysvětlovat, proč tolik spěchám, abych už byla zase pryč. Jacob by předpokládal, že když jsme podstoupili takové těžkosti, abychom to pitomé místo našli, budu tu chtít strávit víc než pár vteřin. Ale já už jsem se snažila najít sílu zase vstát, přinutila jsem se rozbalit se z klubíčka, abych odtamtud mohla utéct. Na tom prázdném místě jsem

trpěla příliš velkou bolestí – odplazila bych se odtud, kdybych musela.

Jaké štěstí, že jsem byla sama!

Sama. Opakovala jsem si to slovo s ponurým uspokojením, když jsem se navzdory bolesti vyškrábala na nohy. Přesně v tom okamžiku na severní straně louky vystoupila ze stínu stromů nějaká postava, tak na třicet kroků ode mě.

Ve vteřině se u mě vystřídalo několik emocí. První bylo překvapení; byla jsem tu daleko od jakékoli vyznačené cesty, a nečekala jsem žádnou společnost. Pak, když mi oči zaostřily na tu nehybnou postavu a já jsem viděla, jak stojí naprosto bez pohnutí a že má bledou kůži, zalomcoval mnou nával pronikavé naděje. Zlomyslně jsem ho potlačila a pak jsem musela snášet stejně ostré šlehání bolesti, když jsem pohledem přejela k obličeji pod černými vlasy, který ovšem nepatřil tomu, koho jsem chtěla vidět. Následoval strach; tohle nebyl obličej, po kterém jsem tesknila, ale byl dost blízko na to, abych poznala, že ten muž stojící přede mnou není žádný zbloudilý turista.

A nakonec, jako poslední, mnou proniklo poznání.

„Laurente!“ zavolala jsem s překvapenou radostí.

Byla to nerozumná reakce. Pravděpodobně jsem se měla zastavit u strachu.

Když jsem Laurenta viděla poprvé, patřil ještě do Jamesovy smečky. Neúčastnil se lovu, který následoval – lovu, kde jsem byla kořistí –, ale jenom proto, že se bál; byla jsem pod ochranou větší smečky, než byla ta jeho. Za jiných okolností by si mě tehdy bez výčitek dal k obědu. Určitě se ale od té doby změnil, protože odešel na Aljašku, aby tam žil s jinou civilizovanou smečkou, s jinou rodinou, která z etických důvodů odmítala pít lidskou krev. S jinou rodinou, podobnou té… ale nemohla jsem si dovolit ani v duchu vyslovit to jméno.

Ano, strach by rozhodně byl víc na místě, ale jediné, co jsem cítila, bylo obrovské uspokojení. Louka se znovu stala kouzelným místem. Jistě, to kouzlo bylo temnější, než jsem čekala, ale přesto to bylo kouzlo. Tady bylo to napojení, které

jsem hledala. Důkaz, jakkoliv vzdálený, že – někde ve stejném světě, kde žiju i já – *on* opravdu existuje.

Bylo neskutečné, jak Laurent vypadal úplně stejně. Předpokládám, že bylo lidské a velmi hloupé očekávat za poslední rok nějakou změnu. Ale bylo tam něco… co jsem nedokázala přesně definovat.

„Bello?“ zeptal se a zatvářil se ještě užasleji, než jsem se já cítila.

„Vy si mě pamatujete,“ usmála jsem se. Bylo směšné, že mě tolik potěšilo, že si nějaký upír zapamatoval moje jméno.

Usmál se zeširoka. „Nečekal jsem, že tě tady uvidím.“ Kráčel ke mně se zadumaným výrazem.

„Nemělo by to být naopak? Já tady bydlím. Myslela jsem, že jste odjel na Aljašku.“

Zastavil asi deset kroků ode mě a naklonil hlavu ke straně. Měl tak krásnou tvář, jakou jsem neviděla už… celou věčnost. Pozorně jsem si prohlížela jeho rysy s podivně nenasytným pocitem uvolnění. Tady byl někdo, před kým jsem nemusela nic předstírat – někdo, kdo už věděl všechno, co jsem nemohla nikdy před žádným člověkem vyslovit.

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Opravdu jsem odjel na Aljašku. Přesto, nečekal jsem… Když jsem našel dům Cullenových prázdný, myslel jsem, že se přestěhovali.“

„Ach.“ Kousla jsem se do rtu, jak to jméno rozbolavělo hrubé okraje mé rány. Chviličku mi trvalo, než jsem se sebrala. Laurent čekal se zvědavým pohledem.

„Oni se opravdu odstěhovali,“ dostala jsem ze sebe nakonec.

„Hmm,“ zamručel. „Překvapuje mě, že tě tady nechali. Nebyla jsi takový jejich domácí mazlíček?“ V jeho očích nebylo ani stopy po tom, že mě chtěl urazit.

Křivě jsem se usmála. „Něco takového.“

„Hmm,“ řekl znovu zamyšleně.

Přesně v tu chvíli mi došlo, proč vypadá stejně – *až moc* stejně. Když nám Carlisle řekl, že Laurent zůstal s Tanyinou rodinou, začala jsem si ho představovat, pokud jsem na něj vůbec pomyslela, se stejnýma zlatýma očima, které měli…

Cullenovi – s cuknutím jsem se přiměla vyslovit to jméno. Které měli všichni *hodní* upíři.

Ustoupila jsem o krok zpátky a jeho zvědavé, temně rudé oči můj pohyb sledovaly.

„Jezdívají často na návštěvu?“ zeptal se stále nenuceně, ale pomalu se začal přesunovat ke mně.

„Lži,“ zašeptal úzkostně ten krásný sametový hlas v mé paměti.

Trhla jsem sebou při zvuku *jeho* hlasu, ale nemělo mě to překvapit. Neocitla jsem se snad v tom nejhorším možném nebezpečí? V porovnání s tímhle byla jízda na motorce krotká a neškodná zábava.

Udělala jsem, co mi ten hlas napověděl.

„Tu a tam.“ Snažila jsem se, aby můj hlas zněl bezstarostně, uvolněně. „Mně to asi připadá delší než jim. Však víte, jak se rádi povyrazí…“ Začínala jsem blábolit. Měla jsem co dělat, abych se přinutila sklapnout.

„Hmm,“ zamručel znovu. „Podle pachu v domě bych řekl, že je už nějakou dobu prázdný…“

„Musíš lhát lépe, Bello,“ naléhal hlas.

Zkusila jsem to. „Budu muset povědět Carlisleovi, že jste se tu zastavil. Bude mu líto, že vaši návštěvu zmeškali.“ Předstírala jsem, že chviličku přemýšlím. „Ale asi bych se o tom neměla zmiňovat… Edwardovi, předpokládám…“ Stěží jsem to jméno dokázala vyslovit, a když se mi to povedlo, obličej se mi zkroutil, že jsem se málem prozradila – „je to takový pruďas… no, však vy si to jistě pamatujete. Celá ta záležitost s Jamesem je pro něj stále ještě citlivá.“ Obrátila jsem oči v sloup a mávla odmítavě rukou, jako kdyby to celé byla jen dávno zapomenutá historka, ale v hlase mi zněla stopa hysterie. Přemítala jsem, jestli to pozná.

„Opravdu?“ zeptal se Laurent mile… a skepticky.

Snažila jsem se odpovídat krátce, aby můj hlas neprozradil mou paniku. „Mm-hmm.“

Laurent udělal nedbalý úkrok a rozhlížel se po loučce. Neušlo mi, že se tím krokem přenesl blíž ke mně. Hlas v mé hlavě odpověděl tichým zavrčením.

„Tak co je nového v Denali? Carlisle říkal, že bydlíte s Tanyou?“ Hlas mi přeskakoval moc vysoko.

Po té otázce se zastavil. „Mám Tanyu moc rád,“ prohlásil. „A její sestru Annu ještě víc… nikdy předtím jsem nezůstal na jednom místě tak dlouho, a tak jsem si užíval výhody a novost takové situace. Ale ta omezení se těžko dodržují… Udivuje mě, že je dokážou zachovávat tak dlouho.“ Spiklenecky se na mě usmál. „Já občas podvádím.“

Nemohla jsem polknout. Nohy mi začínaly couvat, ale ztuhla jsem, když jeho rudé oči střelily dolů, aby zachytily ten pohyb.

„Och,“ řekla jsem slabým hlasem. „Jasper s tím má také problémy.“

„Nehýbej se,“ zašeptal hlas. Snažila jsem se udělat, co říkal. Bylo to těžké; instinkt vzít nohy na ramena byl téměř neovladatelný.

„Vážně?“ Zdálo se, že to Laurenta zaujalo. „Tak proto odjeli?“

„Ne,“ odpověděla jsem upřímně. „Jasper je doma opatrnější.“

„Ano,“ souhlasil Laurent. „To já jsem taky.“

Krok vpřed, který teď učinil, byl naprosto vědomý.

„Našla vás vůbec Victoria?“ zeptala jsem se bez dechu, jak jsem ho zoufale chtěla přivést na jiné myšlenky. Byla to první otázka, která mi v hlavě naskočila, a které jsem litovala okamžitě, jak jsem ji vyslovila. Victoria – která pomáhala Jamesovi mě ulovit, a pak zmizela – nebyla ta, na kterou bych chtěla myslet zrovna v tuhle chvíli.

Ale ta otázka ho opravdu zastavila.

„Ano,“ odpověděl a zaváhal, než udělal další krok. „Vlastně jsem sem přišel, abych jí prokázal službu…“ Zašklebil se. „Tohle ji zrovna nepotěší.“

„A co?“ zeptala jsem se dychtivě a vyzývala ho tak k pokračování. Zíral někam mezi stromy, daleko ode mě. Využila jsem jeho nesoustředěnosti a kradmo jsem o krok ustoupila.

Podíval se zpátky na mě a usmál se – v tu chvíli vypadal jako černovlasý anděl.

„Když tě zabiju,“ odpověděl se svůdným zapředením.

Zapotácela jsem se o další krok vzad. Zuřivé vrčení v mé hlavě bylo tak hlasité, že jsem Laurenta skoro neslyšela.

„Chtěla si to nechat pro sebe,“ pokračoval vesele. „Ona je na tebe tak nějak… rozzlobená, Bello.“

„Na mě?“ vypískla jsem.

Zavrtěl hlavou a uchechtl se. „Já vím, mně to taky připadá trochu starosvětské. Ale James byl její druh, a tvůj Edward jí ho zabil.“

I teď, na pokraji smrti, jeho jméno rvalo moje nezhojené rány jako zubaté ostří.

Laurent si mojí reakce nevšiml. „Myslela si, že je víc namístě zabít tebe než Edwarda – spravedlivě oko za oko, druh za druha. Požádala mě, abych jí takříkajíc připravil pozice. Nenapadlo mě, že bude tak snadné se k tobě dostat. Takže její plán byl možná chybný – zjevně by to nebyla odplata, kterou si představovala, protože tys pro něj nemohla moc znamenat, když tě tu nechal bez ochrany.“

Další rána, další trhlina do hrudi.

Laurentovo těžiště se zase posunulo a já jsem klopýtla o další krok zpátky.

Zamračil se. „Stejně si myslím, že se bude zlobit.“

„Tak co kdybychom na ni počkali?“ vypravila jsem ze sebe přidušeně.

Na rtech mu zahrál zlomyslný úsměv. „No, zastihla jsi mě ve špatnou dobu, Bello. Nepřišel jsem na *tohle* místo, že by mě sem Victoria poslala – byl jsem na lovu. Mám pořádnou žízeň, a ty voníš tak… prostě se mi sbíhají sliny.“

Díval se na mě s takovým uspokojením, jako kdyby to myslel jako kompliment.

„Pohroz mu,“ přikázal krásný hlas poznamenaný hrůzou.

„On se dozví, že jste to byl vy,“ zašeptala jsem poslušně. „Tohle vám neprojde.“

„A proč ne?“ Laurentův úsměv se rozšířil. Rozhlédl se po malé mýtině. „Pach se smyje s příštím deštěm. Tvoje tělo nikdo nenajde – budeš prostě nezvěstná, jako mnoho, mnoho dalších lidí. Není žádný důvod, aby Edward myslel na mě, jestli se vůbec bude obtěžovat zjistit, kdo to udělal. Tohle není nic osobního, to tě mohu ujistit, Bello. Jenom žízeň.“

„Pros,“ zaprosila moje halucinace.

„Prosím,“ ztěžka jsem oddechovala.

Laurent zavrtěl hlavou, v obličeji laskavý výraz. „Podívej se na to takhle, Bello. Máš velké štěstí, že jsem tě našel já.“

„Vážně?“ ušklíbla jsem se a couvla o další krok zpátky.

Laurent šel za mnou, pružný a půvabný.

„Ano,“ ujistil mě. „Budu velmi rychlý. Vůbec nic neucítíš, to ti slibuju. Och, pro Victorii si pak vymyslím nějakou povídačku, přirozeně, abych si ji usmířil. Ale kdybys věděla, co si pro tebe chystala, Bello…“ Pomalým pohybem zavrtěl hlavou, jako by chtěl dát najevo znechucení. „Přísahám, že mi za tohle budeš děkovat.“

Zírala jsem na něj v hrůze.

Začenichal do vánku, který mi svál pramínky vlasů směrem k němu. „Sbíhají se mi sliny,“ zopakoval a zhluboka se nadechl.

Napjala jsem se ke skoku, moje oči se podívaly úkosem, jak jsem se přikrčila, a zvuk Edwardova zuřivého řevu mi vzdáleně zvučel v hlavě. Jeho jméno prorazilo všemi zdmi, které jsem si zbudovala, abych ho ovládla. *Edwarde, Edwarde, Edwarde.* Čekala mě smrt. Nemělo by vadit, jestli na něj teď pomyslím. *Edwarde, miluju tě.*

Svýma přimhouřenýma očima jsem sledovala, jak se Laurent zarazil uprostřed vdechu a náhle rychle stočil hlavu doleva. Bála jsem se odtrhnout od něj oči a následovat jeho pohled, ačkoliv sotva potřeboval rozptýlit mou pozornost nebo nějaký podobný trik, aby mě přemohl. Byla jsem příliš udivená, abych cítila úlevu, když přede mnou začal pomalu couvat.

„Tomu nevěřím,“ pronesl a jeho hlas byl tak tichý, že jsem ho sotva slyšela.

Pak jsem se musela podívat. Očima jsem přejela louku a pátrala po tom, co ho vyrušilo a o pár vteřin mi prodloužilo život. Zpočátku jsem nic neviděla a můj pohled střelil zpátky k Laurentovi. Ten se teď stahoval rychleji, oči upřené do lesa.

Pak jsem to spatřila; ze stromů se vynořila obrovská černá postava, tichá jako stín, a pomalu kráčela k upírovi. Byl to ohromný tvor – vysoký jako kůň, ale mohutnější a mnohem svalnatější. Měl dlouhý čenich a jeho vyceněná tlama odhalovala řadu dýkám podobných zubů. Mezi zuby mu vycházelo hrozné vrčení, které dunělo po mýtině jako protahovaný úder hromu.

Medvěd. Jenže tohle vůbec nebyl žádný medvěd. Bezpochyby však tohle obrovské černé monstrum bylo tím stvořením, které vyvolalo všechno to zděšení. Na dálku mohl každý předpokládat, že je to medvěd. Jaké jiné zvíře by mohlo být tak rozložité, tak mohutně stavěné?

Přála jsem si mít to štěstí, abych to zvíře viděla na dálku. Ale ono si tiše našlapovalo v trávě chabé tři metry od místa, kde jsem stála.

„Nehýbej se ani o píď,“ zašeptal Edwardův hlas.

Zírala jsem na to přízračná stvoření a v duchu jsem váhala, kam ho mám vlastně zařadit. Tvarem těla i způsobem pohybu rozhodně připomínalo psovitou šelmu. Jak mě svírala hrůza, napadla mě jen jediná možnost. Přesto bych nikdy nevěřila, že by vlk mohl být tak *velký*.

Z jeho chřtánu zahřmělo další zavrčení a já jsem se při tom zvuku otřásla.

Laurent ustupoval ke kraji mýtiny, a do mě se přes tu ochromující hrůzu vkrádal zmatek. Proč se Laurent stahuje? Jasně, ten vlk byl obrovský, ale bylo to jenom zvíře. Jaký důvod by měl upír bát se zvířete? A Laurent opravdu *byl* vystrašený. Oči měl hrůzou vytřeštěné stejně jako já.

Jakoby v odpověď na mou otázku mamutí vlk najednou nebyl sám. Na louku se tiše připlížila další dvě obrovská zvířata

a postavila se mu z obou stran po boku. Jedno bylo sytě šedé, druhé hnědé, žádné však nebylo tak vysoké jako to první. Ten šedý vlk prošel mezi stromy jenom pár kroků ode mě, oči upíral na Laurenta.

Než jsem mohla vůbec zareagovat, následovali je další dva vlci, drželi sevření do véčka, jako husy když letí na jih. Což znamenalo, že ta rezavě hnědá potvora, která se protáhla mlázím jako poslední, byla ode mě tak blízko, že jsem si na ni mohla sáhnout.

Proti své vůli jsem vyjekla a uskočila zpět – což byla ta nejhloupější věc, kterou jsem mohla udělat. Znovu jsem ztuhla a čekala, že se vlci otočí ke mně, slabší z dostupné kořisti. Krátce mi hlavou prolétlo přání, aby se do toho Laurent dal a s tou vlčí smečkou se vypořádal – měla by to pro něj být docela hračka. Domnívala jsem se, že ze dvou možností, které se mi naskýtají, být sežrána vlky je téměř jistě ta horší varianta.

Ten vlk, co stál nejblíž u mě, narudle hnědý, zlehka otočil hlavu po zvuku mého vyjeknutí.

Jeho oči byly tmavé, skoro černé. Na zlomek vteřiny je na mě upíral a mně se zdálo, že ty hluboké oči jsou na divoké zvíře příliš inteligentní.

Jak na mě tak zíral, najednou jsem znovu s vděčností pomyslela na Jacoba. Byla jsem ráda, že jsem na tuhle pohádkovou louku plnou temných příšer přišla sama. Alespoň Jacob nezemře se mnou. Alespoň nebudu mít jeho smrt na svědomí.

Ozvalo se další tiché zavrčení vůdce smečky a hnědočervený vlk střelil hlavou zpátky k Laurentovi.

Laurent zíral na smečku příšerných vlků s neskrývaným šokem a strachem. To první jsem chápala. Ale byla jsem ohromená, když se bez varování otočil na místě a zmizel mezi stromy.

Utekl.

V tu chvíli vlci vyrazili za ním, přeletěli louku několika mohutnými skoky, vrčeli a cvakali zuby tak hlasitě, že mi ruce

instinktivně vylétly nahoru, abych si přikryla uši. Ten zvuk s překvapivou rychlostí odezněl, jakmile vlci zmizeli v lese.

A pak jsem byla zase sama.

Kolena pode mnou podklesla a já jsem padla na ruce, v hrdle mi škubalo vzlyky.

Věděla jsem, že se odtamtud musím dostat, a musím to udělat hned. Jak dlouho budou vlci honit Laurenta, než se vrátí, aby dohonili mě? Nebo Laurent vyjede po nich? Bude to on, kdo se pro mě vrátí?

Zpočátku jsem se ovšem nedokázala pohnout; ruce i nohy se mi třásly, a já jsem nevěděla, jak vstát.

Moje mysl se nedokázala rozhýbat, ochromená strachem, hrůzou nebo zmatením. Nechápala jsem, čeho jsem to právě byla svědkem.

Upír by neměl takhle utéct před přerostlými psy. K čemu by jim byly jejich zuby, když by si je vylámali o jeho žulovou kůži?

A vlci se měli Laurentovi vyhnout na sto honů. I kdyby je jejich mimořádná velikost naučila nebát se ničeho, nedávalo mi smysl, proč by ho měli pronásledovat. Pochybovala jsem, že jeho ledová mramorová kůže bude vydávat pach jako potrava. Proč by pustili něco teplokrevného a slabého, jako jsem byla já, a vydali se pronásledovat Laurenta?

Nedokázala jsem si to srovnat v hlavě.

Louku bičoval studený vítr, takže se tráva vlnila, jako kdyby se v ní něco hýbalo.

Vyškrábala jsem se na nohy a škubla sebou, ačkoliv se kolem mě jenom neškodně otíral vítr. V panice klopýtajíc, otočila jsem se a střemhlav utíkala do lesa.

Příštích několik hodin jsem si prožila martyrium. Trvalo mi třikrát tak dlouho uniknout z lesa, než kolik času mi zabralo dostat se na louku. Zpočátku jsem nedávala pozor, kterým směrem běžím, soustředila jsem se jen na to, před čím utíkám. Když jsem se sebrala natolik, abych si vzpomněla na kompas, už jsem byla hluboko v neznámém a hrozivém lese. Ruce se mi třásly tak divoce, že jsem musela položit kompas na blátivou

zem, abych byla schopná z něj něco vyčíst. Každých pár minut jsem se zastavovala, pokládala kompas na zem a kontrolovala, jestli stále mířím na severozápad. Jak přitom ustalo horečnaté čvachtání mých kroků, slyšela jsem tiché šeptání tvorů, kteří se neviditelně pohybovali v listí.

Když zakřičela sojka, uskočila jsem dozadu a dopadla do hlubokého porostu mladého smrčí, o které jsem si poškrábala ruce a vlasy jsem si zamazala smůlou. Nahoře v koruně stromu zaharašila veverka a já jsem zaječela tak hlasitě, až mě bolely uši.

Nakonec se přede mnou přece jen objevil průsek mezi stromy. Vyšla jsem na prázdnou silnici asi tak kilometr a půl jižněji, než jsem nechala auto. Byla jsem vyčerpaná, ale klopýtala jsem po cestě dál, až jsem ho našla. Než jsem se nasoukala do kabiny, znovu jsem vzlykala. Napřed jsem rychle zastrčila obě páčky zámku, až pak jsem z kapsy vydolovala klíčky. Řev motoru byl uklidňující. Pomáhal mi potlačit slzy. Řítila jsem se nejvyšší rychlostí, kterou jsem z náklaďáčku vymáčkla, k hlavní dálnici.

Když jsem dojela domů, už jsem byla trochu klidnější, ale pořád dost rozhozená. Charlieho policejní auto už stálo na příjezdové cestě – neuvědomila jsem si, jak je pozdě. Snášel se soumrak.

„Bello?“ zeptal se Charlie, když jsem za sebou zabouchla vstupní dveře a spěšně jsem otočila zámky.

„Ano, to jsem já.“ Můj hlas byl neklidný.

„Kde jsi byla?“ zahřměl táta a objevil se v kuchyňských dveřích se zlověstným výrazem.

Zaváhala jsem. Pravděpodobně už telefonoval ke Stanleyovým. Radši se budu držet pravdy.

„Jela jsem trochu do přírody, na vzduch,“ přiznala jsem.

Provrtával mě očima. „A co tvůj plán, že půjdeš k Jessice?“

„Neměla jsem dneska na matematiku chuť.“

Charlie si založil ruce na prsou. „Myslel jsem, že jsem tě žádal, aby ses držela dál od lesa.“

„Jo, já vím. Neboj se, už to příště neudělám." Otřásla jsem se.

Zdálo se, že se na mě Charlie poprvé doopravdy podíval. Vzpomněla jsem si, že jsem dneska byla v lese každou chvíli na zemi; musela jsem být pěkně zřízená.

„Co se ti stalo?" zeptal se Charlie.

Znovu jsem usoudila, že pravda, tedy aspoň částečná, je ta nejlepší možnost. Byla jsem příliš otřesená, abych předstírala, že jsem prožila nezáživný den s flórou a faunou.

„Viděla jsem medvěda." Snažila jsem se to říct klidně, ale hlas jsem měla vysoký a třaslavý. „Ale není to medvěd – je to nějaký druh vlka. A bylo jich tam pět. Velký černý, šedý, hnědočervený…"

Charlie vytřeštil oči hrůzou. Šel rychle ke mně a popadl mě za ramena.

„Nestalo se ti nic?"

Slabě jsem zavrtěla hlavou.

„Pověz mi, co se stalo."

„Vůbec si mě nevšímali. Ale když byli pryč, utíkala jsem a hodně jsem padala."

Pustil mi ramena a objal mě pažemi. Dlouho nic neříkal.

„Vlci," zamručel.

„Cože?"

„Chlapi od jízdní policie říkali, že to nejsou medvědí stopy – ale vlci prostě nebývají tak velcí…"

„Tihle byli *obrovští*."

„Kolik jsi říkala, že jich bylo?"

„Pět."

Charlie zavrtěl hlavou a znepokojeně se mračil. Nakonec promluvil tónem, který nepřipouštěl odmlouvání. „Už žádné výlety."

„No jasně," slíbila jsem horlivě.

Charlie zavolal na stanici, aby ohlásil, co jsem viděla. Trošku jsem si vymýšlela, když chtěl vědět, kde přesně jsem ty vlky viděla – tvrdila jsem, že jsem byla na turistické cestě, která vedla na sever. Nechtěla jsem, aby tatínek věděl, jak hluboko do

lesa jsem zašla navzdory jeho příkazu, a co bylo důležitější, nechtěla jsem, aby se někdo potuloval blízko místa, kde mě Laurent mohl hledat. Při tom pomyšlení se mi zvedal žaludek.

„Máš hlad?“ zeptal se táta, když zavěsil telefon.

Zavrtěla jsem hlavou, ačkoliv jsem musela být vyhladovělá. Celý den jsem nejedla.

„Jenom jsem unavená,“ odpověděla jsem mu. Otočila jsem se ke schodům.

„Hele,“ řekl Charlie, a jeho hlas byl najednou zase podezíravý. „Neříkala jsi, že je Jacob celý den pryč?“

„To mi řekl Billy,“ bránila jsem se, zmatená jeho otázkou.

Chvilku se na mě upřeně díval a zdálo se, že ho uspokojilo, co mi vyčetl ve tváři.

„Hm.“

„Proč?“ ptala jsem se. Znělo to, jako kdyby nepřímo říkal, že jsem mu dneska ráno lhala. Nejenom o tom učení s Jessikou.

„No, já jen, že když jsem jel vyzvednout Harryho, viděl jsem Jacoba s pár kamarády před obchodem. Zamával jsem mu na pozdrav, ale on… no, zkrátka nevím, jestli mě viděl. Myslím, že se asi s kamarády o něčem hádal. Vypadal divně, jako kdyby byl kvůli něčemu rozzlobený. A… byl takový jiný. Jako by ty děti rostly před očima! Pokaždé je větší, když ho vidím.“

„Billy říkal, že Jake jede s kamarády do kina do Port Angeles. Tak to asi jenom čekali na někoho, kdo měl jet s nimi.“

„Aha.“ Charlie přikývl a zamířil do kuchyně.

Stála jsem v chodbě a myslela na Jacoba, jak se hádá s kamarády. Přemítala jsem, jestli se postavil Embrymu kvůli té situaci se Samem. Možná to byl důvod, proč přede mnou dneska vzal roha – jestli to znamenalo, že si vyříkal věci s Embrym, pak jsem byla ráda, že to udělal.

Než jsem odešla do svého pokoje, zastavila jsem se, abych znovu překontrolovala zámky. Byla to samozřejmě pošetilost. Jakou překážku by představoval nějaký zámek pro všechny ty příšery, které jsem viděla dneska odpoledne? Jedině snad kulatá klika by mohla pro vlky znamenat drobný problém, protože

nemají palce postavené proti ostatním prstům. A kdyby sem přišel Laurent…

Nebo… *Victoria.*

Lehla jsem si do postele, ale třásla jsem se tak silně, že jsem stejně nemohla usnout. Stulila jsem se pod dekou do těsného klubíčka a přemítala o té děsivé situaci, ve které jsem se ocitla.

Nemohla jsem nic dělat. Nemohla jsem udělat žádná bezpečnostní opatření. Nebylo místo, kam bych se mohla schovat. Nebyl nikdo, kdo by mi mohl pomoci.

Uvědomila jsem si, že situace je ještě mnohem vážnější, a žaludek se mi ošklivě zhoupl. Protože všechny tyhle hrozby byly namířené i proti Charliemu. Můj otec, který spal ve vedlejším pokoji, byl jenom o vlásek vedle středu terče, který byl zacílený na mě. Můj pach je dovede sem, ať tu budu nebo ne…

Strach mě roztřásl tak, až mi zuby drkotaly o sebe.

Abych se uklidnila, fantazírovala jsem o nemožném: představovala jsem si, že ti velcí vlci chytili Laurenta v lese a zmasakrovali toho nezničitelného nesmrtelníka tak, jako by to byl normální člověk. Jakkoli byla ta představa nesmyslná, docela mě uklidňovala. Kdyby ho vlci dostali, pak by nemohl říct Victorii, že jsem tu sama. Kdyby se nevrátil, možná by si myslela, že mě Cullenovi stále chrání. Kdyby jenom vlci dokázali takový souboj vyhrát…

Moji hodní upíři se už nikdy nevrátí; jak uklidňující byla představa, že také ti *druzí* mohou zmizet.

Pevně jsem stiskla víčka a čekala na nevědomí – málem jsem dychtila po tom, aby moje noční můra už začala. Lepší než ten bledý krásný obličej, který se na mě pod víčky smál teď.

V mých představách byly Victoriiny oči černé žízní a jiskřily nedočkavostí; zuby měla radostně vyceněné. Její červené vlasy zářily jako oheň; chaoticky jí povlávaly kolem divokého obličeje.

V hlavě mi zněla Laurentova slova: *Kdybys věděla, co si pro tebe chystala…*

Přitiskla jsem si pěst na ústa, abych nevykřikla.

11. KULT

Pokaždé, když jsem otevřela oči do ranního světla a uvědomila si, že jsem přežila další noc, bylo to pro mě překvapení. Když překvapení pominulo, rozbušilo se mi srdce a dlaně se mi potily; nemohla jsem pořádně dýchat, dokud jsem nevstala a neujistila se, že také Charlie přežil noc.

Jasně jsem viděla, že má starosti – díval se, jak vyskočím při každém hlasitém zvuku nebo jak můj obličej náhle zbělá z důvodu, který nechápal. Z otázek, které mi tu a tam pokládal, se zdálo, že tu změnu dává za vinu Jacobově pokračující nepřítomnosti.

Hrůza, která byla v mých myšlenkách vždycky na prvním místě, obvykle odváděla mou pozornost od skutečnosti, že uplynul další týden, a Jacob mi stále ještě nezavolal. Ale když jsem byla schopná soustředit se na svůj normální život – jestli můj život vůbec byl někdy normální –, tak mi to hrozně vadilo.

Strašně se mi po něm stýskalo.

Samota byla dost zlá už tehdy, ještě než jsem byla tak šíleně vystrašená. Ale teď jsem víc než kdy předtím toužila po jeho bezstarostném smíchu a nakažlivém úsměvu. Potřebovala jsem bezpečné zázemí domácké garáže a chyběl mi stisk jeho teplé ruky, která mi zahřívala studené prsty.

Tak nějak jsem čekala, že zavolá v pondělí. Kdyby došlo k nějakému pokroku s Embrym, přece by mi o tom chtěl poreferovat, ne? Chtěla jsem věřit, že je to jen starost o přítele, která ho zaměstnává celý čas. Bála jsem se připustit si, že se na mě prostě vykašlal.

Zavolala jsem mu v úterý, ale nikdo to nebral. Pořád měli potíže s telefonními linkami? Nebo Billy investoval do služby identifikace volajícího?

Ve středu jsem volala každou půlhodinu, až do jedenácté večer. Zoufale jsem chtěla slyšet Jacobův vřelý hlas.

Ve čtvrtek jsem seděla v autě před naším domem – zamčená zevnitř – s klíčky v ruce dobrou hodinu. Hádala jsem se sama se sebou ve snaze ospravedlnit rychlý výlet do La Push, ale došla jsem k závěru, že tam nemohu odjet.

Věděla jsem, že touhle dobou už se Laurent vrátil zpátky k Victorii. Kdybych jela do La Push, hrozilo by, že tam jednoho z nich dovedu. Co kdyby mě vystopovali, až by byl Jacob někde poblíž? I když mě to hrozně zraňovalo, věděla jsem, že je lepší, když se mi Jacob vyhýbá. Je to pro něj bezpečnější.

Bylo už tak dost zlé, že jsem nemohla přijít na způsob, jak zajistit bezpečí pro Charlieho. Až si pro mě přijdou, bude to nejspíš v noci, a co mám Charliemu říct, abych ho dostala pryč z domu? Kdybych mu řekla pravdu, nechal by mě zavřít někam, kde mají místnosti s vypolstrovanými stěnami. To bych přežila – dokonce bych to uvítala –, kdybych ho tím mohla udržet v bezpečí. Ale Victoria by mě stejně napřed přišla hledat k nám domů. Možná že kdyby mě tam našla, tak by jí to stačilo. Možná by prostě odešla, až by se se mnou vypořádala…

Takže utéct jsem nemohla. I kdybych mohla, kam bych šla? Za Renée? Otřásla jsem se při pomyšlení, že bych přitáhla svoje smrtelně nebezpečné stíny do matčina bezpečného, prosluněného světa. Nikdy bych ji takhle neohrozila.

Starost mi v žaludku vyžírala díru. Brzy budu mít dvě díry, které k sobě pasují.

Tu noc mi Charlie prokázal další laskavost a zavolal znovu Harrymu, aby se zeptal, jestli Blackovi odjeli z města. Harry opáčil, že se Billy ve středu večer účastnil zasedání rady a o žádném odjezdu nic neříkal. Charlie mi poradil, abych je neotravovala – že mi Jacob zavolá, až se k tomu dostane.

V pátek odpoledne, když jsem jela domů ze školy, mi to zčistajasna došlo.

Nemusela jsem dávat pozor na známou cestu, a tak jsem se nechala ukolébat zvukem motoru, vypnula jsem mozek a na chvíli zapomněla na starosti, když mi moje podvědomí

předložilo rozsudek, na kterém muselo už nějakou dobu pracovat bez účasti mého vědomí.

Ve chvíli, kdy mě to napadlo, jsem se zastyděla za svou hloupost, že mi to nedošlo dřív. Jasně, měla jsem toho v hlavě hodně – upíry posedlé pomstou, obří zmutované vlky, díru vyrvanou do hrudníku –, ale když jsem si předložila důkazy, bylo to trapně nabíledni.

Jacob se mi vyhýbal. Charlie říkal, že vypadá divně, rozzlobeně… K tomu ty Billyho vágní, vyhýbavé odpovědi.

Zatraceně, věděla jsem přesně, co se s Jacobem děje.

Byl to Sam Uley. I moje noční můry se mi to snažily říct. Sam dostal Jacoba. To, co se dělo s těmi ostatními kluky v rezervaci, mi ukradlo kamaráda. Pohltil ho Samův kult.

Vůbec se na mě nevykašlal, uvědomila jsem si v návalu citu.

Zastavila jsem náklaďáček u nás před domem a nechala motor běžet naprázdno. Co bych měla dělat? Zvažovala jsem všechna nebezpečí jedno po druhém.

Kdybych se vydala hledat Jacoba, riskovala jsem možnost, že mě s ním Victoria nebo Laurent najdou.

Když za ním nepojedu, Sam ho zatáhne hlouběji do spárů svého děsivého zotročujícího gangu. Když nezačnu brzy jednat, pak už třeba bude pozdě.

Už uběhl týden, a ještě za mnou žádní upíři nepřišli. Týden byl víc než dost času na to, aby se vrátili, takže jsem určitě nebyla prioritou. Je mnohem pravděpodobnější, jak už jsem usoudila předtím, že pro mě přijdou v noci. Šance, že mě budou sledovat do La Push, byla mnohem nižší než šance, že ztratím Jacoba v Samův prospěch.

I když byla odlehlá cesta lesem nebezpečná, byla jsem rozhodnutá ji podstoupit. Tohle nebyla žádná nahodilá návštěva, aby se člověk podíval, co se děje. Já jsem *věděla*, co se děje. Tohle byla záchranná mise. Musela jsem mluvit s Jacobem – třeba ho i unést, když to bude nutné. Jednou jsem viděla v televizi pořad o deprogramování lidí s vymytým mozkem. Musí existovat nějaká léčba.

Usoudila jsem, že napřed radši zavolám Charliemu. Možná, že o to, co se děje v La Push, by se taky měla zajímat policie. Vklouzla jsem dovnitř, ve spěchu, abych už byla na cestě.

Charlie zvedl telefon na stanici sám.

„Ředitel Swan."

„Tati, tady Bella."

„Co se děje?"

Tentokrát jsem se nemohla ohradit proti tomu, že hned očekává pohromu. Hlas se mi třásl.

„Mám starosti o Jacoba."

„Proč?" zeptal se, překvapený nečekaným tématem.

„Myslím… myslím, že se v rezervaci děje něco divného. Jacob mi vyprávěl, že se děje něco podivného s jeho vrstevníky. Teď se chová stejně a já mám o něj strach."

„A co divného?" Mluvil svým profesionálním, věcným hlasem policisty. To bylo dobré; bral mě vážně.

„Napřed se bál, pak se mi vyhýbal, a teď… Mám strach, že se stal členem toho podivného gangu, co tam mají, Samova gangu. Gangu Sama Uleyho."

„Sama Uleyho?" zeptal se Charlie, vyvedený z míry.

„Ano."

Charlieho hlas byl uvolněnější, když odpovídal. „Myslím, že jsi to špatně pochopila, Bello. Sam Uley je skvělý kluk. No, tedy vlastně muž. A dobrý syn. Měla bys slyšet Billyho, jak o něm mluví. S mladíky v rezervaci dělá opravdu divy. To on…" Charlie se uprostřed věty odmlčel a já jsem si domyslela, že se chtěl zmínit o té noci, kdy jsem se ztratila v lese. Rychle jsem posunula hovor dál.

„Tati, tak to není. Jacob se ho *bál*."

„Mluvila jsi o tom s Billym?" Teď se mě snažil uklidnit. Přestal mě brát vážně ve chvíli, kdy jsem se zmínila o Samovi.

„Billyho to vůbec nezajímá."

„No, Bello, pak jsem si jistý, že je to v pořádku. Jacob je kluk; pravděpodobně jenom tak zmatkoval. Jsem přesvědčený, že s ním nic není. Nemůže přece trávit veškerý svůj čas s tebou."

„Tady nejde o mě," naléhala jsem, ale bitva byla prohraná.

„Myslím, že si kvůli tomu nemusíš dělat starosti. Však on se Billy o Jacoba postará."

„Charlie…" Můj hlas začínal znít ufňukaně.

„Bello, mám tady toho spoustu. Na značené cestě za srpkovitým jezerem se nám ztratili dva turisti." V jeho hlase zněla úzkost. „Ta patálie s vlky se nám začíná vymykat."

Jeho zpráva mě okamžitě upoutala – vlastně ohromila. Nepřipadalo v úvahu, že by vlci dokázali přežít utkání s Laurentem…

„Víš určitě, co se jim stalo?" zeptala jsem se.

„Obávám se, že ano, děvenko. Byly tam…" zaváhal. „Byly tam zase stopy, a… tentokrát i krev."

„Ach!" Takže nemohlo dojít ke konfrontaci. Laurent musel prostě vlkům utéct, ale proč? To, co jsem viděla na louce, bylo stále podivnější – vůbec jsem to nedokázala pochopit.

„Koukni, já už vážně musím jít. O Jacoba si nedělej starosti, Bello. Jsem přesvědčený, že to nic není."

„Fajn," řekla jsem krátce, zklamaná, jak mi jeho slova připomněla, kvůli jaké krizi jsem mu vlastně volala. „Ahoj." Zavěsila jsem.

Dlouhou chvíli jsem jen tak zírala na telefon. *Kruci, tak ať,* rozhodla jsem se.

Billy vzal telefon po dvou zazvoněních.

„Haló?"

„Dobrý den, Billy," téměř jsem zavrčela. Pak jsem se snažila nasadit přátelštější tón. „Mohla bych prosím mluvit s Jacobem?"

„Jake tu není."

To byl šok. „Nevíte, kde je?"

„Je venku s kamarády." Billyho hlas byl opatrný

„Vážně? S někým, koho znám? S Quilem?" Bylo mi jasné, že ta slova neznějí tak nenuceně, jak jsem chtěla.

„Ne," odpověděl Billy pomalu. „Myslím, že Quil s nimi dneska není."

Radši jsem nechtěla zmiňovat Samovo jméno.

„Embry?“ zeptala jsem se.

Zdálo se, že je Billy rád, že tentokrát může dát kladnou odpověď. „Jo, Embry s nimi je.“

To mi stačilo. Embry byl jedním z nich.

„No, ať mi zavolá, až přijde domů, ano?“

„Jistě, jistě. Neboj se.“ *Cvak.*

„Na shledanou, Billy,“ zamumlala jsem do hluchého sluchátka.

Jela jsem do La Push odhodlaná čekat. Budu sedět u nich před domem třeba celou noc, když budu muset. Nepůjdu do školy. Ten kluk jednou musí přijít domů, a až to udělá, donutím ho, aby si se mnou promluvil.

Byla jsem tak zadumaná, že cesta, které jsem se děsila, jako by trvala jen pár vteřin. Dřív, než jsem to čekala, začal les řídnout a já jsem věděla, že brzy uvidím první malé domky v rezervaci.

Po levé straně silnice šel vysoký kluk s kšiltovkou na hlavě.

Zatajila jsem dech v naději, že mám pro jednou štěstí na své straně a že jsem narazila na Jacoba, ještě než jsem ho začala hledat. Ale tenhle kluk byl příliš rozložitý a vlasy pod čepicí měl krátké. I zezadu jsem si byla jistá, že je to Quil, ačkoliv vypadal větší, než když jsem ho viděla posledně. Co se to s těmi quileutskými kluky děje? To je krmí experimentálními růstovými hormony?

Přejela jsem do protisměru a zastavila vedle něj. Vzhlédl, když uslyšel řev mého motoru.

Quilův výraz mě vystrašil, spíš než překvapil. Jeho obličej byl smutný, zadumaný, čelo měl zvrásněné starostmi.

„Jé, ahoj, Bello,“ pozdravil mě těžkopádně.

„Ahoj, Quile… Není ti něco?“

Mrzutě se na mě podíval. „Jsem v pohodě.“

„Můžu tě někam hodit?“ nabídla jsem se.

„Jasně, proč ne,“ zamumlal. Obešel zepředu náklaďák, otevřel si dveře spolujezdce a nastoupil.

„Tak kam?“

„Náš dům je na sever, vzadu za obchodem,“ řekl mi.

„Viděl jsi dneska Jacoba?“ Ta otázka ze mě vypadla, ještě než stačil domluvit.

Podívala jsem se na něj dychtivě a čekala na odpověď. Zíral chvilku před sebe z okna, než odpověděl. „Z dálky,“ řekl nakonec.

„Z dálky?“ opakovala jsem.

„Snažil jsem se jít za nimi – on byl s Embrym.“ Jeho hlas byl tichý, sotva jsem ho přes zvuk motoru slyšela. Naklonila jsem se blíž. „Vím, že mě viděli. Ale otočili se a prostě zmizeli v lese. Myslím, že nebyli sami – myslím, že Sam a jeho parta byli asi s nimi.

Hodinu jsem se toulal lesem a volal na ně. Akorát jsem našel cestu ven, když jsi přijela.“

„Takže Sam ho vážně dostal.“ Ta slova byla trochu nezřetelná – cedila jsem je skrz zaťaté zuby.

Quil na mě zíral. „Ty o tom víš?“

Přikývla jsem. „Jake mi o tom řekl… předtím.“

„Předtím,“ opakoval Quil a povzdechl si.

„Jacob je na tom stejně mizerně jako ti ostatní?“

„Pořád se drží u Sama.“ Quil otočil hlavu a plivl ven z otevřeného okýnka.

„A předtím – vyhýbal se někomu? Choval se zlostně?“

Quilův hlas byl tichý a chraptivý. „Ne tak dlouho jako ostatní. Možná jeden den. Pak ho Sam dohonil.“

„Co myslíš, že to je? Drogy nebo něco?“

„Nedokážu si představit, že by se Jacob nebo Embry dali na něco takového… ale co já vím? Co jiného by to mohlo být? A proč to staříky vůbec netrápí?“ Zavrtěl hlavou a v jeho očích se teď ukázal strach. „Jacob nechtěl patřit do tohohle… kultu. Nechápu, co se stalo, že změnil názor.“ Zíral na mě, obličej vyděšený. *„Já nechci být další na řadě.“*

V očích se mi odrážel jeho strach. Tohle bylo podruhé, co jsem o tom slyšela mluvit jako o kultu. Zachvěla jsem se. „Pomůžou ti nějak tvoji rodiče?“

Zašklebil se. „To jistě. Můj děda je v radě s Jacobovým tátou. Sam Uley je to nejlepší, co nás mohlo potkat, pokud jde o jeho názor.“

Zírali jsme na sebe hodnou chvíli. Už jsme byli v La Push a můj náklaďáček se sotva ploužil po prázdné silnici. Nedaleko před námi byl jediný obchod ve vesnici.

„Tady vystupuju,“ řekl Quil. „Náš dům je přímo tamhle.“ Ukázal k dřevěnému domku za obchodem. Zajela jsem ke krajnici a on vyskočil z auta.

„Já si na Jacoba počkám,“ řekla jsem mu zatvrzelým hlasem.

„Hodně štěstí.“ Zabouchl dveře a sunul se dál po silnici, hlavu skloněnou dopředu, ramena svěšená.

Udělala jsem otočku a mířila zpátky k Blackovým. Quilův obličej mě strašil. Vyděsilo ho, že je na řadě. Co se tady děje?

Zastavila jsem před Jacobovým domem, zhasla motor a stáhla okýnka. Dneska bylo dusno, žádný větřík. Uvelebila jsem se na sedadle s nohama nataženýma na palubní desce a čekala.

Pohyb, který jsem zachytila periferním viděním, mě přiměl otočit hlavu. Billy se na mě díval z okna se zmateným výrazem. Zamávala jsem mu a křečovitě se usmála, ale zůstala jsem na svém místě.

Přimhouřil oči; pak spustil záclonu.

Byla jsem připravená zůstat, jak dlouho bude třeba, ale vadilo mi, že nemám co dělat. Vydolovala jsem z batůžku pero a nějakou starou písemku. Začala jsem si čmárat na zadní stranu.

Měla jsem sotva čas nakreslit jednu řadu kosočtverečků, když se ozvalo ostré zaklepání na dveře.

Vyskočila jsem a vzhlédla. Čekala jsem, že to bude Billy.

„Co tady děláš, Bello?“ zavrčel Jacob.

Zírala jsem na něj v čirém údivu.

Za ten poslední týden, co jsme se neviděli, se radikálně změnil. První věc, které jsem si všimla, byly jeho vlasy – ty krásné vlasy byly pryč, měl je ostříhané nakrátko, vypadalo to, jako by měl hlavu natřenou černým inkoustem, lesklým jako satén. Jeho líce jako by lehce ztvrdly, zpevněly… zestárly. Také

krk a ramena mu nějak zmohutněly. Ruce, kterýma svíral okenní rám, vypadaly obrovské, pod rudohnědou kůží zřetelně vystupovaly šlachy a žíly. Ale fyzické změny byly bezvýznamné.

Jeho výraz se změnil k nepoznání. Ten otevřený, přátelský úsměv byl pryč jako ty vlasy, vřelost jeho tmavých očí se změnila na zadumanou nedůtklivost, která mě udeřila do očí a okamžitě mě zneklidnila. V Jacobovi byla jakási temnota. Jako kdyby se moje slunce zhroutilo.

„Jacobe?“ zašeptala jsem.

Jenom na mě zíral, oči napjaté a rozzlobené.

Uvědomila jsem si, že nejsme sami. Za ním stáli ostatní čtyři; všichni vysocí a s rudohnědou kůží, černé vlasy ostříhané nakrátko jako on. Mohli to být bratři – nepoznala jsem ani, který z té skupinky je Embry. Jejich vzájemnou podobnost umocňovala ta samá zarážející nepřátelskost v každém páru očí.

V každém až na jeden. Ten kluk o pár let starší, Sam, stál úplně vzadu, a jeho obličej byl klidný a jistý. Musela jsem spolknout žluč, která se mi drala do krku. Chtěla jsem mu dát ránu. Ne, to mi nestačilo. Víc než kdy jindy mě mrzelo, že nemůžu být děsivý smrtící tvor, s kterým si nikdo neodváží zahrávat. Tvor, z kterého by byl Sam Uley podělaný až za ušima.

Chtěla jsem být upír.

Ta divoká touha mě zaskočila a vyrazila mi dech. Bylo to nejzapovězenější ze všech přání – i když jsem ho vyslovila jen z pomstychtivé touhy zneškodnit nepřítele –, protože bylo nejbolestivější. Taková budoucnost pro mě byla navždy ztracená, nikdy jsem ji neměla doopravdy na dosah. Snažila jsem se ovládnout, ale díra v hrudi mě dutě bolela.

„Co chceš?“ zeptal se Jacob a jeho výraz byl čím dál nedůtklivější, jak sledoval tu hru emocí v mém obličeji.

„Chci s tebou mluvit,“ odpověděla jsem slabým hlasem. Snažila jsem se soustředit, ale ještě jsem vrávorala k východu ze svého zakázaného snu.

„Tak do toho," ucedil skrz zuby. Jeho pohled byl vzdorovitý. Nikdy jsem neviděla, že by se na někoho takhle díval, a už vůbec ne na mě. Zabolelo to překvapivě silně – fyzickou bolestí, která mě dloubala do hlavy.

„O samotě!" zasyčela jsem a můj hlas byl silnější.

Podíval se za sebe a já jsem věděla, kam jeho oči zamíří. Všichni se otočili, aby viděli, co na to Sam.

Sam přikývl, v obličeji nevzrušený výraz. Něco krátce podotkl v mně neznámém melodickém jazyce – s určitostí jsem poznala, že to není francouzština ani španělština, a hádala jsem, že půjde o quileutštinu. Otočil se a odcházel do domu. Ostatní, tedy Paul, Jared a Embry, ho následovali dovnitř.

„Dobře." Jacob se zdál o trošku míň rozzuřený, když ostatní odešli. Jeho výraz byl maličko klidnější, ale také beznadějnější. Koutky měl neustále svěšené dolů.

Zhluboka jsem se nadechla. „Ty víš, co chci vědět."

Neodpověděl. Jenom na mě hořce koukal.

Opětovala jsem jeho pohled a ticho se prodlužovalo. Bolest v jeho obličeji mě nervovala. Cítila jsem, jak se mi v krku začíná dělat knedlík.

„Můžeme se projít?" zeptala jsem se, dokud jsem mohla mluvit.

Neodpověděl nijak; jeho obličej se nezměnil.

Vystoupila jsem z auta, cítila jsem na sobě pohledy neviditelných očí za oknem, a vydala jsem se směrem k stromům na severní straně. Nohy mi čvachtaly v mokré trávě a blátě vedle silnice, a protože to byl jediný zvuk, zpočátku jsem si myslela, že za mnou Jacob nejde. Ale když jsem se rozhlédla, byl těsně vedle mě, asi uměl našlapovat tišeji.

Cítila jsem se lépe v lemu stromů, kde nás Sam rozhodně nemohl sledovat. Jak jsme šli, hledala jsem to pravé, co říct, ale nic mě nenapadalo. Jenom jsem byla čím dál rozzlobenější, že se Jacob nechal vcucnout… že to Billy dovolil… že tam Sam mohl stát tak sebejistě a klidně…

Jacob najednou zrychlil krok, lehce mě předešel, pak se otočil čelem ke mně a stoupl si mi do cesty, abych se taky musela zastavit.

Ten pohyb měl takovou lehkost a půvab, že mě to vyvedlo z míry. Jacob byl dřív téměř stejně neohrabaný jako já, s tím svým nekonečným růstovým spurtem. Kdy se to změnilo?

Ale neměla jsem čas o tom přemýšlet.

„Tak ať to máme za sebou," začal Jacob tvrdým, chraptivým hlasem.

Čekala jsem. Věděl, na co.

„Není to tak, jak si myslíš." Jeho hlas byl najednou unavený „Není to tak, jak jsem si myslel já – byl jsem úplně vedle."

„Tak jak je to tedy?"

Dlouze se mi díval do obličeje a přemítal. Hněv ho tak docela neopouštěl. „To ti nemůžu říct," prohlásil nakonec.

Zaťala jsem čelist a promluvila skrz zuby. „Myslela jsem, že jsme kamarádi."

„Byli jsme." Dal zlehka důraz na minulý čas.

„Ale ty už kamarády nepotřebuješ," řekla jsem kysele. „Ty máš Sama. Není to milé? Vždycky jsi k němu tolik vzhlížel…"

„Předtím jsem ho nechápal."

„A teď jsi uviděl světlo. Aleluja."

„Nebylo to, jak jsem si myslel, že to je. Ale to není Samova vina. Pomáhá mi, seč může." Hlas se mu zlomil. Podíval se mi přes hlavu někam do daleka a z očí mu sršel hněv.

„Tak on ti pomáhá," opakovala jsem pochybovačně. „Přirozeně."

Ale zdálo se, že Jacob ani neposlouchá. Zhluboka, vědomě se nadechoval a snažil se uklidnit. Byl tak rozzlobený že se mu třásly ruce.

„Jacobe, prosím tě," zašeptala jsem. „Proč mi nechceš říct, co se stalo? Třeba ti můžu pomoct."

„Mně teď nemůže pomoct nikdo." Jeho slova byla jako tiché zasténání; hlas se mu zlomil.

„Co ti to udělal?“ zeptala jsem se a v očích se mi sbíhaly slzy. Natáhla jsem k němu ruku, jak už jsem to jednou udělala, a postoupila jsem k němu s rozevřenou náručí.

Tentokrát se přikrčil pryč a zvedl ruce v obranném gestu. „Nesahej na mě,“ zašeptal.

„Je Sam nakažlivý?“ zamručela jsem. Ty pitomé slzy mi vyklouzly z koutků. Utřela jsem je hřbetem ruky a založila si ruce na prsou.

„Přestaň z toho obviňovat Sama.“ Ta slova z něj vystřelila jako reflex. Rukama máchl vzhůru, aby si prohrábl vlasy, které už neměl, a pak je ochable spustil podél těla.

„Tak koho mám obviňovat?“ opáčila jsem.

Pousmál se; byl to smutný, pokřivený úsměv.

„To nebudeš chtít slyšet.“

„To sakra budu!“ vyštěkla jsem. „Chci to vědět a chci to vědět *hned*.“

„To se pleteš,“ odsekl mi.

„Neopovažuj se mi říkat, že se pletu – mně mozek nikdo nevymyl! Okamžitě mi řekni, čí je tohle všechno vina, když ne toho tvého milovaného Sama!“

„Řekla sis o to,“ zavrčel na mě a v očích se mu tvrdě zalesklo. „Jestli chceš na někoho svalovat vinu, co kdybys ukázala prstem na ty prašivé *smrduté* pijavice, které tolik miluješ?“

Pusa se mi otevřela dokořán a hlasitě jsem vydechla. Stála jsem jako přimrazená, jako probodnutá jeho dvojsmyslnými slovy. Zmítala mnou povědomá bolest, rozeklaná díra mě zevnitř trhala dokořán, ale to byla jen kulisa k chaosu mých myšlenek. Nemohla jsem uvěřit, že jsem ho slyšela správně. V jeho obličeji nebyla ani stopa nerozhodnosti. Jenom vztek.

Pusu jsem stále měla dokořán.

„Povídal jsem ti, že to nebudeš chtít slyšet,“ řekl.

„Já nechápu, koho tím myslíš,“ zašeptala jsem.

Pozvedl nevěřícně obočí. „Myslím, že chápeš přesně, koho tím myslím. Nechceš mě přinutit, abych to řekl, že ne? Nerad ti ubližuju.“

„Já nechápu, koho tím myslíš,“ opakovala jsem mechanicky.

„*Cullenovy,*“ odpověděl pomalu. Protahoval to slovo a přitom pozoroval můj obličej. „Viděl jsem to – vidím ti na očích, co to s tebou dělá, když řeknu jejich jméno.“

Zavrtěla jsem hlavou ze strany na stranu, jednak abych to popřela, jednak abych ji zbavila těch myšlenek. Jak to věděl? A jak to souvisí se Samovým kultem? Je to gang nepřátel upírů? K čemu by to bylo, zakládat takovou společnost, když ve Forks už žádní upíři nežijí? Proč by Jacob začal věřit historkám o Cullenových teď, když důkazy o nich jsou dávno pryč a nikdy se nevrátí?

Trvalo mi dlouho, než jsem našla správnou odpověď. „Neříkej mi, že teď posloucháš Billyho nesmyslné pověry,“ řekla jsem v chabém pokusu o výsměch.

„On ví víc, než jsem si myslel.“

„Mluv vážně, Jacobe.“

Propaloval mě kritickým pohledem.

„Pověry stranou,“ řekla jsem rychle. „Pořád nechápu, z čeho obviňuješ… Cullenovy…“ – škub –, „když odjeli víc než před půl rokem. Jak je můžeš vinit z toho, co Sam dělá teď?“

„Sam *nedělá* nic, Bello. A já vím, že Cullenovi jsou pryč. Ale někdy… se věci dají do pohybu, a pak už je moc pozdě.“

„Co se dalo do pohybu? Na co je moc pozdě? Z čeho je obviňuješ?“

Najednou se mi díval zblízka přímo do obličeje a v očích mu hněvivě žhnulo. „Z toho, že existují,“ zasyčel.

Byla jsem překvapená a vyvedená z míry, že se ozval Edwardův varovný hlas, když jsem ani neměla strach.

„Teď mlč, Bello. Nedráždi ho,“ varoval mě v duchu.

Od té doby, co si Edwardovo jméno prorazilo cestu pečlivě vystavěnými zdmi, za kterými jsem ho pohřbila, nebyla jsem schopná znovu ho tam uvěznit. Teď to nebolelo – během těch vzácných vteřin, kdy jsem slyšela jeho hlas, mě to nebolelo.

Jacob přede mnou zuřil, třásl se hněvem.

Nechápala jsem, proč se mi Edwardův hlas nečekaně ozval. Jacob byl rozlícený, sinalý vzteky, ale byl to Jacob. Nebyl tu žádný adrenalin, žádné nebezpečí.

„Dej mu šanci, aby se uklidnil," naléhal Edwardův hlas.

Zavrtěla jsem zmateně hlavou. „Nebuď směšný," řekla jsem jim oběma.

„Fajn," odpověděl Jacob a znovu zhluboka oddechoval. „Já se s tebou nebudu hádat. Stejně je to jedno, ta škoda už se stala."

„*Jaká škoda?*"

Necouvl, když jsem mu ta slova křičela do obličeje.

„Pojďme zpátky. Už není co říct."

Vyjeveně jsem zírala. „To si piš, že je co říct! Ještě jsi nic neřekl!"

Prošel kolem mě a loudal se zpátky k domu.

„Dneska jsem potkala Quila," zakřičela jsem za ním.

Zarazil se uprostřed kroku, ale neotočil se.

„Vzpomínáš na svého kamaráda Quila? Jo, je vyděšený."

Jacob se otočil, aby se na mě podíval. Jeho výraz byl bolestný. „Quil," hlesl pouze.

„Taky se o tebe bojí. Je vyděšený."

Jacob zíral někam za mě zoufalýma očima.

Dloubala jsem dál. „Bojí se, že je na řadě."

Jacob se opřel o strom. Jeho obličej pod rudohnědým povrchem nabral podivný odstín zelené. „On nebude na řadě," zamumlal si Jacob pro sebe. „Nemůže být. Už je konec. Tohle se nemůže dít pořád. Proč? Proč?" Udeřil zaťatou pěstí do stromu. Nebyl to velký strom, byl tenký a jen o pár stop vyšší než Jacob. Ale přesto mě překvapilo, když se kmen poddal a hlasitě pod jeho údery praskl.

Jacob zíral na to ostré, zlomené místo s šokem, který se rychle změnil v hrůzu.

„Musím se vrátit." Otočil se a kráčel zpět tak rychle, že jsem musela popobíhat, abych mu stačila.

„Zpátky k Samovi!"

„Takhle to vidíš ty,“ řekl asi. Moc jsem mu nerozuměla; mumlal a díval se jinam.

Běžela jsem za ním až k náklaďáčku. „Počkej!“ zavolala jsem, když zamířil k domu.

Otočil se a podíval se na mě, a já jsem viděla, že se mu zase třesou ruce.

„Jeď domů, Bello. Já už se s tebou nemůžu stýkat.“

Nechtěl mi ublížit, ale povedlo se mu to, a bolelo to nečekaně silně. V očích se mi zase sbíhaly slzy. „Ty se… se mnou rozcházíš?“ Ta slova jsem zvolila úplně špatně, ale nepřišla jsem na lepší způsob, jak vyjádřit, na co se ptám. Koneckonců, to, co bylo mezi mnou a Jakem, bylo víc než nějaká školní láska. Silnější.

Hořce se zasmál štěkavým smíchem. „To sotva. Kdyby to tak bylo, řekl bych: ‚Zůstaňme přáteli.‘ Nemůžu říct ani to.“

„Jacobe… proč? Sam ti nedovolí mít jiné přátele? Prosím tě, Jaku. Slíbil jsi mi to. Já tě potřebuju!“ Ta nicotná prázdnota mého života předtím – předtím, než mi do něj Jacob vnesl zdání toho, že má nějaký smysl – se vrátila a postavila se mi. Samota mě dusila v hrdle.

„Je mi to líto, Bello,“ odsekával Jacob každé slovo chladným hlasem, který jako by mu ani nepatřil.

Nevěřila jsem, že tohle byl skutečný význam jeho slov. Zdálo se, jako kdyby se těma rozzlobenýma očima snažil říct něco jiného, ale nedokázala jsem to rozluštit.

Možná tady vůbec nešlo o Sama. Možná tohle nemělo vůbec co dělat s Cullenovými. Možná se jenom snažil nějak vykroutit z beznadějné situace. Možná bych ho měla nechat, jestli je to tak pro něj nejlepší. Měla bych to udělat. Bylo by to správné.

Ale slyšela jsem, jak můj hlas přechází v šepot.

„Je mi líto, že jsem nemohla… předtím… přála bych si, abych dokázala změnit, co k tobě cítím, Jacobe.“ Byla jsem zoufalá. Napínala, natahovala jsem pravdu tak dalece, až byla zakřivená téměř do tvaru lži. „Možná… možná bych se mohla změnit,“ zašeptala jsem. „Možná že kdybys mi dal trochu času… jenom mě teď neopouštěj, Jaku. To neunesu.“

Jeho obličej přešel ve vteřině od hněvu k hrozné bolesti. Jedna třesoucí se ruka se ke mně natáhla.

„Ne. To si nesmíš myslet, Bello, prosím tě. Nedávej si to za vinu, nesmíš si myslet, že je to tvoje vina. Za tohle *všechno* můžu jenom já. Přísahám, o tebe tu vůbec nejde.“

„O tebe nejde, jde o mě,“ zašeptala jsem. „Jen jsem to nevěděla.“

„Myslím to vážně, Bello. Já nejsem…“ přemáhal se a jeho hlas byl ještě chraptivější, jak se snažil ovládnout své emoce. Jeho oči byly zmučené. „Nejsem dost dobrý, abych byl tvůj přítel, nebo cokoliv jiného. Už nejsem takový, jaký jsem býval dřív. Nejsem dobrý.“

„Cože?“ zírala jsem na něj, zmatená a zděšená. „Co to *říkáš?* Jsi mnohem lepší než já, Jaku. Ty jsi dobrý! Kdo ti řekl, že nejsi? Sam? To je ošklivá lež, Jacobe! Nedovol mu, aby ti tohle říkal!“ rozkřikla jsem se najednou.

Jacobův obličej se zatvrdil a zlhostejněl. „Nikdo mi nic říkat nemusel. Já vím, co jsem.“

„Jsi můj přítel, to jsi! Jaku – tohle mi nedělej!“

Ustupoval ode mě.

„Je mi to líto, Bello,“ zamumlal zlomeně. Otočil se a téměř utíkal do domu.

Nebyla jsem schopná pohnout se z místa. Zírala jsem na červený domek; vypadal příliš malý, aby se do něj vešli čtyři velcí kluci a dva dospělí muži. Uvnitř se nic nedělo. Žádné třepotání okraje záclony, žádný zvuk hlasů nebo pohybu. Prázdně mi čelil.

Začalo mrholit, déšť mě štípal do kůže. Nemohla jsem odtrhnout oči od domu. Jacob se vrátí. Musí.

Déšť zesílil a vítr také. Kapky už nepadaly shůry; dopadaly v ostrém úhlu od západu. Cítila jsem vůni slané vody z oceánu. Vlasy mě šlehaly do tváře, lepily se na mokrá místa a zamotávaly se mi do řas. Čekala jsem.

Nakonec se dveře otevřely a já jsem s úlevou udělala krok dopředu.

Do dveří vjel Billy na vozíku. Za ním jsem nikoho neviděla.

„Zrovna volal Charlie, Bello. Řekl jsem mu, že jsi na cestě domů.“ Jeho oči byly plné lítosti.

Ta lítost to tak nějak završila. Neřekla jsem nic. Jenom jsem se jako robot otočila a nastoupila do auta. Předtím jsem nechala okýnka otevřená, a sedadla teď byla kluzká a mokrá. Nevadilo mi to. Beztak už jsem byla promoklá.

Není to tak zlé! Není to tak zlé! Moje mysl se mě snažila uklidnit. Byla to pravda. Tohle nebylo tak zlé. Tohle pro mě nebyl konec světa, tentokrát ne. Tohle byl jenom konec té trochy klidu, který mi zbyl. To bylo všechno.

Není to tak zlé, souhlasila jsem, a pak jsem dodala, *ale je to dost zlé.*

Myslela jsem si, že Jake léčí tu díru ve mně – nebo ji alespoň ucpává, drží ji, aby mě tolik nebolela. Mýlila jsem se. On jenom hloubil svou vlastní, takže jsem teď byla děravá jako ementál. Divila jsem se, proč se nerozpadnu na kusy.

Charlie čekal na verandě. Jak jsem zastavila, vyšel mi naproti.

„Billy volal. Říkal, že ses pohádala s Jakem – říkal, že jsi pěkně rozzlobená,“ vysvětloval, když mi otvíral dveře.

Pak se mi podíval do tváře. V jeho výrazu jsem zaznamenala nějaké zděšené poznání. Snažila jsem se pocítit, jak můj obličej vypadá zvenčí, abych věděla, co vidí. Zjistila jsem, že mi připadá prázdný a studený, a došlo mi, co mu to připomene.

„Takhle přesně se to nestalo,“ zamumlala jsem.

Charlie mě objal paží a pomohl mi vystoupit. Nekomentoval moje promočené oblečení.

„Tak co se tedy stalo?“ zeptal se, když jsme byli uvnitř. Při těch slovech stáhl z opěradla pohovky přehoz a omotal mi ho kolem ramen. Uvědomila jsem si, že se pořád třesu.

Můj hlas byl jako bez života. „Sam Uley rozhodl, že se mnou Jacob už nesmí kamarádit.“

Charlie na mě vrhl podivný pohled. „Kdo ti tohle řekl?“

„Jacob,“ konstatovala jsem, ačkoliv to přesně takhle nevyjádřil. Ale v podstatě to byla pravda.

Charlie svraštil obočí. „Vážně si myslíš, že s tím Uleyovic klukem není něco v pořádku?“

„Vím to. Ale Jacob o tom se mnou nechce mluvit.“ Slyšela jsem, jak voda z mých šatů skapává na podlahu a cáká na linoleum. „Jdu se převléct.“

Charlie byl zamyšlený. „Dobře,“ řekl nepřítomně.

Rozhodla jsem se, že se osprchuju, protože mi byla taková zima. Ale horká voda jaksi neovlivňovala teplotu mojí kůže. Když jsem vypnula vodu a vystoupila ze sprchy, slyšela jsem Charlieho, jak dole s někým mluví. Zabalila jsem se do osušky a potichu otevřela dveře koupelny.

Charlieho hlas byl rozzlobený. „Tohle neberu. To nedává žádný smysl.“

Pak bylo ticho a já jsem si uvědomila, že mluví do telefonu. Uběhla minuta.

„Nesváděj to na Bellu!“ zakřičel najednou Charlie. Vyskočila jsem. Když znovu promluvil, jeho hlas byl opatrný a tišší. „Bella dala jasně najevo, že jsou s Jacobem jenom kamarádi… No, jestli to tak bylo, tak proč jsi to neřekl hned? Ne, Billy, já myslím, že ona má v tomhle pravdu… Protože znám svou dceru, a jestli říká, že se Jacob předtím bál…“ Byl přerušen uprostřed věty, a když odpovídal, zase skoro křičel.

„Jak to myslíš, že neznám svou dceru tak dobře, jak si myslím!“ Chviličku poslouchal a jeho odpověď byla tak tichá, že jsem ji málem neslyšela. „Jestli si myslíš, že jí to budu připomínat, tak to ses šeredně spletl. Zrovna se přes to začíná dostávat, a myslím, že je to hlavně díky Jacobovi. Jestli ji to, co má Jacob s tím Samem, ať je to cokoliv, stáhne zpátky do deprese, tak se mi z toho Jacob bude muset zodpovídat. Jsi můj přítel, Billy, ale tohle ubližuje mojí rodině.“

Následovala další přestávka na Billyho odpověď.

„To jsi pochopil správně – ti kluci překročí hranici prstem u nohy, a já se to dozvím. Budeme tu situaci sledovat, tím si můžeš být jistý.“ Už to nebyl Charlie; teď mluvil policejní ředitel Swan.

„Fajn. Jo. Sbohem.“ Telefon hlasitě zapadl do vidlice.

Rychle jsem po špičkách přešla chodbu do svého pokoje. Charlie si v kuchyni něco hněvivě bručel.

Takže Billy bude svalovat vinu na mě. Já jsem Jaka uháněla a on už toho měl dost.

Bylo to zvláštní, protože jsem se sama bála, že to tak je, ale po tom, co mi Jacob dnes odpoledne řekl, už jsem tomu nevěřila. Bylo to mnohem víc než jen neopětovaná školní láska a mě překvapilo, že by se Billy snížil k tomu, aby to tvrdil. Vzbudilo to ve mně přesvědčení, že to tajemství, které si střeží, je mnohem větší, než jsem si představovala. Alespoň mám teď Charlieho na své straně.

Natáhla jsem si pyžamo a stulila se do postele. V tu chvíli se mi zdál život tak černý, že jsem si dovolila podvádět. Ta díra – teď už díry – stejně bolely, tak co na tom sejde? Vytáhla jsem vzpomínku – ne skutečnou, ta by bolela příliš, ale falešnou vzpomínku na Edwardův hlas, který jsem v duchu slyšela dnes odpoledne – a přehrávala jsem si ji v hlavě pořád dokola, až jsem usnula a slzy mi přitom stále klidně stékaly po prázdném obličeji.

Dnes v noci se mi zdál nový sen. Padal déšť a Jacob šel neslyšně vedle mě, ačkoliv pod *mýma* nohama země vrzala jako suchý štěrk. Ale tohle nebyl můj Jacob; byl to ten nový, zahořklý, půvabný Jacob. Hladká obratnost jeho chůze mi připomínala někoho jiného, a jak jsem se dívala, jeho rysy se začínaly měnit. Hnědočervená barva jeho kůže bledla, až byl ve tváři bělavý jako kost. Jeho oči zezlátly, pak zrudly a pak zase zezlátly. Jeho ostříhané vlasy se vlnily ve vánku a měnily barvu dobronzova, kde se jich dotkl vítr. A jeho obličej nabíral takovou krásu, až mi to bralo dech. Natáhla jsem se po něm, ale on ustoupil o krok zpátky a zvedl ruce před sebe jako štít. A pak Edward zmizel.

Nebyla jsem si jistá, když jsem se ve tmě probudila, jestli jsem zrovna začala plakat nebo jestli mi tekly slzy, zatímco jsem spala, a teď jenom tečou dál. Zírala jsem na temný strop. Cítila jsem, že noc je tak v půli – stále jsem se zmítala v

polospánku. Zavřela jsem unaveně oči a modlila se za hluboký spánek beze snů.

V tu chvíli jsem zaslechla hluk, který mě předtím musel vzbudit. Něco ostrého mi dlouze škrábalo na okno s vysokým kvílením, jako nehty o sklo.

12. VETŘELEC

Vytřeštila jsem oči strachy, ačkoliv jsem byla tak vyčerpaná a zmatená, že jsem si nebyla ještě jistá, jestli jsem vzhůru, nebo spím.

Ozvalo se další škrábání na okno provázené tím samým tenkým vysokým zvukem.

Zmatená a nemotorná ospalostí jsem se vymotala z postele k oknu a cestou jsem se mrkáním snažila setřást slzy, které mi zůstaly v očích.

Za sklem nejistě kolísal velký temný stín a kymácel se ke mně, jako kdyby chtěl okno prorazit. Vrávoravě jsem ustoupila dozadu, celá vyděšená, a hrdlo se mi sevřelo, že jsem nemohla vykřiknout.

Victoria.

Přišla si pro mne.

Jsem mrtvá.

Ale Charlieho nedostane!

Potlačila jsem výkřik, který se mi dral z hrdla. Tohle si budu muset odbýt v tichosti. Nějak to zvládnu. Musela jsem zabránit tomu, aby se Charlie přišel přesvědčit…

A pak ten tmavý stín zavolal známým chraplavým hlasem.

„Bello!“ volal přidušeně. „Au! Zatraceně, otevři to okno! AU!“

Potřebovala jsem dvě vteřiny, abych setřásla strach, než jsem se mohla pohnout, ale pak jsem spěchala k oknu a otevřela ho. Mraky byly zezadu matně osvětlené, což mi stačilo na to, abych rozeznávala obrysy.

„Co tu *děláš?*“ vydechla jsem.

Jacob nejistě visel na vršku jedle, která rostla uprostřed malého dvorku před domem. Jeho vahou se strom ohnul ke zdi a on se teď houpal – nohy mu klinkaly šest metrů nad zemí –

necelý metr ode mne. Tenké větve na špici stromu škrábaly o stěnu domu s vrzavým kvílením.

„Snažím se dodržet“ – hromoval a posunul těžiště, jak ho vršek stromu praštil – „svůj slib!“

Zamrkala jsem mokrýma zamlženýma očima, najednou jsem si byla jistá, že se mi to zdá.

„Kdy jsi mi slíbil, že se zabiješ pádem ze stromu u nás před domem?“

Odfrkl si pohrdlivě a komíhal nohama, aby zlepšil rovnováhu. „Uhni mi z cesty,“ poručil.

„Cože?“

Znovu zakomíhal nohama dozadu a dopředu, aby si zvýšil rozkmit. Došlo mi, o co se pokouší.

„Jaku, ne!“

Ale přikrčila jsem se, protože už bylo pozdě. Se zabručením se vrhl do mého otevřeného okna.

Do hrdla se mi dral další křik, jak jsem čekala, že spadne a zabije se – nebo se alespoň zmrzačí o dřevěné obití domu. K mému šoku se hbitě zhoupl do mého pokoje a s hlasitým žuchnutím přistál na nohou.

Oba jsme se automaticky podívali ke dveřím a zadrželi dech. Čekali jsme, jestli ten hluk neprobudil Charlieho. Uběhl krátký okamžik ticha a pak jsme uslyšeli ztlumený zvuk Charlieho chrápání.

Po Jacobově tváři se roztáhl široký úsměv; zdálo se, že je na sebe mimořádně pyšný. Nebyl to ten úsměv, který jsem znala a milovala – byl to nový úsměv, zůstal jen hořkým výsměchem jeho staré upřímnosti, na nové tváři, která patřila Samovi.

To na mě bylo trochu moc.

Kvůli tomuhle klukovi jsem plakala, až jsem z toho usnula. Jeho hrubé odmítnutí vyrazilo bolestivou novou díru do toho, co mi zbylo z hrudi. Nechal po sobě novou noční můru, jako infekci v ráně – urážku po zranění. A teď tady stál v mém pokoji a culil se na mě, jako kdyby se nic nestalo. A co hůř, i když byl jeho příchod hlučný a podivný, připomněl mi doby,

kdy se ke mně Edward vkrádal v noci oknem. A ten, kdo mi to připomínal, zlomyslně dloubal do nezhojených ran.

Všechno tohle a navíc ještě fakt, že jsem byla utahaná jako kůň, mě nenaladilo zrovna přátelsky.

„Vypadni!“ zasyčela jsem a dala do toho šepotu tolik jedovatosti, kolik jsem jen dokázala.

Zamrkal a jeho obličej ztuhl překvapením.

„Ne,“ zaprotestoval. „Přišel jsem se omluvit.“

„To *neberu!*“

Snažila jsem se vystrčit ho zpátky ven z okna – konec konců, jestli je to jen sen, tak si nemůže doopravdy ublížit. Bylo to ovšem zbytečné. Nepohnula jsem s ním ani o píď. Rychle jsem spustila ruce a ustoupila od něj.

Neměl na sobě tričko, ačkoliv vzduch proudící oknem dovnitř byl tak studený, že mě roztřásl, a mně bylo nepříjemné dotýkat se rukama jeho nahé hrudi. Jeho kůže pálila, jako když jsem mu posledně sahala na čelo. Jako kdyby byl pořád nemocný a měl horečku.

Nezdál se nemocný. Ale byl *obrovský*. Naklonil se nade mnou, tak velký, že zastínil okno, neschopen slova z mé zuřivé reakce.

Najednou to bylo prostě víc, než jsem dokázala snést – připadalo mi, jako by se na mě najednou zhroutily všechny mé bezesné noci. Byla jsem tak příšerně unavená, že jsem si myslela, že se snad okamžitě zhroutím na podlahu. Nejistě jsem zavrávorala a snažila se udržet oči otevřené.

„Bello?“ zašeptal úzkostně Jacob. Chytil mě za loket, jak jsem se znovu zakymácela, a kormidloval mě zpátky k posteli. Nohy mi podklesly, když jsem došla k pelesti, a já jsem sebou plácla na matraci jako hadrová panenka.

„Hele, jsi v pořádku?“ zeptal se Jacob a na čele mu naskočily ustarané vrásky.

Podívala jsem se na něj, slzy na tvářích mi ještě neoschly. „Kdy proboha budu v pořádku, Jacobe?“

Úzkost v jeho obličeji nahradila stopa hořkosti. „No jasně,“ souhlasil a zhluboka se nadechl. „Stojí to za hovno. No… Já –

já se hrozně omlouvám, Bello.“ Ta omluva byla upřímná, o tom nebylo pochyb, ačkoliv měl ve tváři stále patrný hněv.

„Proč jsi sem přišel? Já nechci, aby ses mi omlouval, Jaku.“

„Já vím,“ zašeptal. „Ale nemohl jsem věci nechat tak, jak zůstaly odpoledne. To bylo hrozné. Je mi to líto.“

Zavrtěla jsem unaveně hlavou. „Já ničemu nerozumím.“

„Já vím. Chci ti to vysvětlit…“ Najednou se odmlčel s pusou otevřenou, téměř jako by mu něco odřízlo přívod vzduchu. Pak se zhluboka nadechl. „Ale nemůžu,“ dokončil zase rozzlobeně. „Je mi líto, ale nejde to.“

Položila jsem si hlavu do dlaní. „Proč?“ zeptala jsem se ztlumeně.

Chvilku mlčel. Otočila jsem hlavu ke straně – příliš unavená, abych ji udržela vzpřímenou – abych viděla jeho výraz. Překvapil mě. Jeho oči se dívaly úkosem, zuby měl zaťaté, čelo zvrásněné úsilím.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Ztěžka vydechl a já jsem si uvědomila, že zadržoval dech. „Nemůžu to udělat,“ zamumlal bezmocně.

„Co nemůžeš?“

Ignoroval mou otázku. „Podívej, Bello, ty jsi nikdy neměla tajemství, které jsi nesměla nikomu prozradit?“

Podíval se na mě vědoucíma očima a moje myšlenky okamžitě přeskočily ke Cullenovým. Doufala jsem, že se netvářím příliš provinile.

„Něco, co jsi věděla, že musíš utajit před Charliem, před maminkou…?“ naléhal. „Něco, o čem jsi nechtěla mluvit ani se mnou? Dokonce ani teď?“

Cítila jsem, jak se mi oči napjaly. Neodpověděla jsem na jeho otázku, ačkoliv jsem věděla, že to bude považovat za kladnou odpověď.

„Dokážeš pochopit, že bych mohl být ve stejné… situaci?“ Znovu se přemáhal, zdálo se, že se pere o správná slova. „Někdy se loajalita postaví do cesty tomu, co chceš udělat. Někdy nejde o tvoje tajemství, a proto ho nemůžeš prozradit.“

Tak proti tomu jsem nemohla nic namítat. Měl naprostou pravdu – měla jsem tajemství, které nebylo moje, a já jsem neměla právo ho prozradit, tajemství, které jsem se cítila zavázána chránit. Tajemství, o kterém najednou jako by Jacob všechno věděl.

Stále jsem nechápala, jak to souvisí s ním nebo se Samem nebo s Billym. Co je jim do toho, když už jsou Cullenovi stejně pryč?

„Já nevím, proč jsi sem přišel, Jacobe, když jsi mi chtěl nabídnout jenom hádanky místo odpovědí.“

„Promiň,“ zašeptal. „Mně to hrozně vadí, ale jinak to nejde.“

Dlouhou chvíli jsme se jeden na druhého dívali v temném pokoji, na tváři beznadějný výraz.

„Největší legrace na tom je,“ vyhrkl najednou, „že ty už to *víš*. Já už jsem ti všechno *řekl!*“

„O čem to mluvíš?“

Vyplašeně se nadechl a pak se ke mně naklonil a jeho výraz se ve vteřině změnil z beznaděje v planoucí naléhavost. Zíral mi zuřivě do očí a jeho hlas byl zbrklý a dychtivý. Říkal mi ta slova přímo do obličeje; jeho dech byl stejně horký jako jeho kůže.

„Myslím, že jsem přišel na způsob, jak si s tím poradit – ty to totiž víš, Bello! Nemůžu ti to říct, ale kdybys to *uhodla!* To by mi vytrhlo trn z paty!“

„Ty chceš, abych hádala? Co mám uhodnout?“

„*Moje* tajemství! Ty to dokážeš – ty znáš odpověď!“

Dvakrát jsem zamrkala, snažila jsem se vyčistit si hlavu. Byla jsem tak unavená. Nic, co říkal, mi nedávalo smysl.

Díval se na můj bezvýrazný obličej a pak se jeho tvář znovu napjala úsilím. „Vydrž, uvidíme, jestli ti dokážu nějak pomoct,“ řekl. Ať se snažil udělat cokoliv, bylo to tak těžké, že namáhavě oddychoval.

„Pomoct?“ zeptala jsem se a snažila se udržet soustředění. Víčka se mi zavírala, ale přinutila jsem se nechat je otevřená.

„Jo,“ řekl a ztěžka dýchal. „Dát ti nápovědu, víš.“

Vzal můj obličej do svých ohromných pálivých dlaní a podržel ho pár centimetrů od svého. Zíral mi do očí a šeptal, jako kdyby chtěl sdělit něco mezi řádky.

„Pamatuješ si na den, kdy jsme se poprvé setkali – na pláži v La Push?“

„Samozřejmě.“

„Vyprávěj mi o tom.“

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se soustředit. „Ptal ses na můj náklaďáček…“

Přikývl a pobízel dál.

„Mluvili jsme o Rabbitu…“

„Pokračuj.“

„Šli jsme se projít dolů po pláži…“ Zatímco jsem vzpomínala, tváře se mi pod jeho dlaněmi ohřívaly, ale on by si toho nevšiml, jak byla jeho kůže horká. Požádala jsem ho tehdy, aby se se mnou šel projít, pak jsem s ním nešikovně flirtovala, abych z něj vydolovala informace, a podařilo se mi to.

Přikyvoval a nedočkavě mě pobízel, abych vzpomínala dál.

Můj hlas byl skoro neslyšitelný. „Vyprávěl jsi mi strašidelné historky… quileutské legendy.“

Zavřel oči a znovu je otevřel. „Ano.“ To slovo bylo napjaté, horlivé, jako kdybych se dostávala k něčemu životně důležitému. Mluvil pomalu, aby bylo každé slovo zřetelné. „Pamatuješ si, co jsem říkal?“

I ve tmě musel být schopen vidět změnu v barvě mého obličeje. Jak jsem na to vůbec mohla zapomenout? Aniž by si uvědomoval, co dělá, řekl mi přesně to, co jsem toho dne potřebovala vědět – že Edward je upír.

Díval se na mě očima, které věděly příliš mnoho. „Zamysli se pořádně,“ nabádal mě.

„Ano, pamatuju si to,“ vydechla jsem.

Zhluboka se nadechl, přemáhal se. „Pamatuješ si všechny histor–?“ Nemohl dokončit otázku. Ústa se mu otevřela dokořán, jako kdyby měl něco nacpaného v krku.

„Všechny historky?“ zeptala jsem se.

Němě přikývl.

V hlavě mi vířilo. Jenom jediná historka byla opravdu důležitá. Věděla jsem, že zmínil i jiné, ale nemohla jsem si vzpomenout na ten pro mě bezvýznamný úvod, když jsem měla mozek tak zatemněný vyčerpáním. Začínala jsem vrtět hlavou.

Jacob zasténal a seskočil z postele. Přitiskl si pěsti na čelo a dýchal rychle a rozzlobeně. „Ty to víš, ty to víš," mumlal si pro sebe.

„Jaku? Jaku, prosím tě. Já jsem *vyčerpaná.* Tohle mi teď vůbec nejde. Možná ráno…"

Nabral zhluboka dech, aby se uklidnil, a přikývl. „Možná se ti to vybaví. Asi chápu, proč si pamatuješ jen tu jednu historku," dodal sarkastickým, hořkým tónem. Žuchnul zpátky na postel vedle mě. „Nevadilo by ti, kdybych se tě zeptal na jednu věc?" pokračoval, stále sarkastickým tónem. „Od té doby umírám touhou to vědět."

„Na jakou věc?" zeptala jsem se opatrně.

„Jde o tu upíří historku, kterou jsem ti vykládal."

Dívala jsem se na něj obezřetnýma očima, neschopna odpovědi. Stejně se zeptal.

„Ty jsi to tehdy vážně nevěděla?" zeptal se zase chraplavě. „Až ode mě ses dozvěděla, co je zač?"

Jak tohle věděl? Proč se rozhodl té historce uvěřit, a proč *teď?* Zatnula jsem zuby. Zírala jsem na něj a nehodlala jsem odpovědět. To mu došlo.

„Chápeš, jak to myslím s tou loajalitou?" zamumlal ještě chraplavěji. „Jsem ve stejné situaci jako ty, ale mám to horší. Nedokážeš si představit, jak pevně jsem vázán…"

Nelíbilo se mi to – nelíbilo se mi, jak přivíral oči, jako kdyby měl bolest, když mluvil o tom, že je vázán. Nelíbilo se bylo slabé slovo – uvědomila jsem si, že to *nenávidím,* nenávidím cokoliv, co mu působí bolest. Zuřivě to nenávidím.

V duchu se mi vybavil Samův obličej.

Já jsem se zavázala dobrovolně. Ochraňovala jsem tajemství Cullenových z lásky; neopětované sice, ale opravdové. Pro Jacoba to asi tak nebylo.

„Neexistuje žádný způsob, jak by ses z toho mohl vyvázat?“ zašeptala jsem a dotkla se hrubého místa na temeni, kde mu končily ostříhané vlasy.

Ruce se mu začaly třást, ale neotevřel oči. „Ne, tohle mám na celý život. Na doživotí.“ Smutný smích. „Možná déle.“

„Ne, Jaku,“ zasténala jsem. „Co kdybychom utekli? Jenom ty a já. Co kdybychom utekli z domova a nechali Sama tady?“

„Bello, před tím se nedá utéct,“ zašeptal. „Ale utekl bych s tebou, kdybych mohl.“ Také ramena se mu teď třásla. Zhluboka se nadechl. „Podívej, já musím odejít.“

„Proč?“

„Zaprvé vypadáš, jako kdybys měla každou chvíli omdlít. Potřebuješ se vyspat – já potřebuju, abys byla ve formě. Ty na to přijdeš, musíš.“

„A proč ještě?“

Zamračil se. „Musel jsem se vykrást z domu – nemám se s tebou vídat. Budou se divit, kde jsem.“ Zkroutil pusu. „Asi bych měl jít a dát jim vědět.“

„Nemusíš jim nic říkat,“ zasyčela jsem.

„Ale stejně to udělám.“

Vzplanula jsem hněvem. „Já je *nenávidím!“*

Jacob se na mě překvapeně podíval vykulenýma očima. „Ne, Bello. Nesmíš ty kluky nenávidět. Sam za to nemůže, a nikdo z nich. Už jsem ti to říkal – je to ve mně. Sam je ve skutečnosti… no, nevěřila bys, jak je skvělý. Jared a Paul jsou taky bezvadní, ačkoliv Paul je tak trochu… A Embry byl vždycky můj přítel. Na tom se nic nezměnilo – je to *jediná* věc, která se nezměnila. Je mi vážně zle, když si vzpomenu, co jsem si o Samovi dřív myslel…“

Sam že je neuvěřitelně skvělý? Zírala jsem na něj nevěřícně, ale nechala jsem to být.

„Tak proč se se mnou nemáš vídat?“ zeptala jsem se.

„Není to bezpečné,“ zamumlal s očima sklopenýma.

Jeho slova mě rozechvěla strachy.

Věděl také *tohle?* Nikdo kromě mě to nevěděl. Ale měl pravdu – byla hluboká noc, ideální čas k lovu. Jacob by tu u mě

v pokoji neměl být. Kdyby pro mě někdo přišel, musím být sama.

„Kdybych si myslel, že je to příliš… příliš riskantní," zašeptal, „nepřišel bych. Ale Bello," podíval se na mě znovu, „dal jsem ti slib. Neměl jsem ponětí, že bude tak těžké ho dodržet, ale to neznamená, že se nebudu snažit."

Viděl mi na očích, že mu nerozumím. „Po tom pitomém filmu," připomněl mi. „Slíbil jsem ti, že ti nikdy neublížím… Takže dneska odpoledne jsem to vážně přepískl, že jo?"

„Já vím, že jsi to nechtěl udělat, Jaku. To je v pořádku."

„Díky, Bello." Vzal mě za ruku. „Udělám, co můžu, abych tu byl pro tebe, jak jsem ti to slíbil." Najednou se na mě usmál. Ten úsměv nebyl jeho ani Samův, ale taková podivná kombinace obou. „Opravdu by pomohlo, kdybys na to dokázala přijít sama, Bello. Ze všech sil se o to pokus."

Ušklíbla jsem se. „Vynasnažím se."

„A já se zase vynasnažím brzy tě navštívit." Povzdechl si. „A oni se vynasnaží, aby mi to rozmluvili."

„Neposlouchej je."

„Vynasnažím se." Zavrtěl hlavou, jako kdyby pochyboval o svém úspěchu. „Až na to přijdeš, hned mi to přijeď povědět." V tu chvíli ho něco napadlo, až se mu roztřásly ruce. „Jestli… jestli *chceš*."

„Proč bych tě neměla chtít vidět?"

Jeho obličej ztvrdl a zhořkl, teď to byl stoprocentně obličej, který patřil Samovi. „No, napadá mě jeden důvod," řekl hrubým tónem. „Podívej, vážně musím jít. Mohla bys pro mě něco udělat?"

Jen jsem přikývla, vystrašená z té změny, která se s ním stala.

„Alespoň mi zavolej – jestli mě nebudeš chtít znovu vidět. Dej mi vědět, jestli se tak rozhodneš."

„To se nestane…"

Zvedl ruku, aby mě přerušil. „Jen mi dej vědět."

Vstal a zamířil k oknu.

„Nebuď blázen, Jaku," přemlouvala jsem ho. „Zlomíš si nohu. Jdi dveřmi. Charlie tě nechytí."

„Já si neublížím," zamumlal, ale otočil se ke dveřím. Zaváhal, když šel kolem mě, a podíval se na mě s výrazem, jako kdyby ho něco ponoukalo. Prosebně natáhl ruku.

Uchopila jsem ji a on mnou najednou škubl – příliš hrubě – a strhl mě z postele, až jsem se s ducnutím zarazila o jeho hruď.

„Kdyby náhodou," zamumlal mi do vlasů a drtil mě v medvědím objetí, při kterém mi praskala žebra.

„Nemůžu – dýchat!" lapala jsem po dechu.

Okamžitě mě pustil, ale ještě mě podržel jednou rukou v pase, abych neupadla. Postrčil mě, tentokrát něžněji, zpátky na postel.

„Trochu se vyspi, Bells. Musíš do toho zapojit hlavu. Já vím, že to dokážeš. *Potřebuju,* abys to pochopila. Já tě nechci ztratit, Bello. Ne kvůli tomuhle."

Jedním krokem byl u dveří, tiše je otevřel a pak zmizel. Poslouchala jsem, jak pod jeho kroky budou vrzat schody, ale žádný zvuk se neozval.

Lehla jsem si zpátky do postele, hlava se mi točila. Byla jsem příliš zmatená, příliš opotřebovaná. Zavřela jsem oči, snažila se najít v tom nějaký smysl, ale nevědomí mě pohltilo tak rychle, že jsem to nestihla.

Nebyl to ten klidný, bezesný spánek, po kterém jsem toužila – samozřejmě. Znovu jsem byla v lese a jako vždycky jsem začínala bloudit.

Rychle jsem si uvědomila, že tohle není ten samý sen jako obvykle. Zaprvé jsem necítila žádné nutkání chodit dokola a hledat; potulovala jsem se jenom ze zvyku, protože v této části snu se to ode mě obvykle očekávalo. Vlastně to ani nebyl ten samý les. Jeho vůně byla jiná a světlo také. Voněl, ale ne jako vlhká země v lese, spíš jako slaná voda oceánu. Neviděla jsem nebe; přesto se mi zdálo, že slunce určitě svítí – listy nade mnou byly jasně nefritově zelené.

Tohle byl les kolem La Push – blízko tamní pláže, tím jsem si byla jistá. Věděla jsem, že když najdu pláž, uvidím i slunce, a tak jsem spěchala vpřed, vedená slabým zvukem vln v dálce.

A pak se tam objevil Jacob. Popadl mě za ruku a táhl mě zpátky do nejčernější části lesa.

„Jacobe, co se děje?“ ptala jsem se ho. Dívala jsem se do vystrašeného chlapeckého obličeje. Jeho vlasy byly zase krásné, měl je vzadu v týlu stažené do ohonu. Škubal vší silou, ale já jsem se bránila; nechtěla jsem jít do tmy.

„Utíkej, Bello, musíš utíkat!“ zašeptal vyděšeně.

Ten náhlý pocit déjà vu byl tak silný, že mě skoro probudil.

V tu chvíli jsem věděla, proč to tady poznávám. Protože já už jsem tu byla, jen v jiném snu. Stalo se to před milionem let, patřilo to do úplně jiného života. Tohle byl sen, který se mi zdál tu noc, kdy jsem se procházela s Jacobem po pláži, tu první noc, kdy jsem už věděla, že Edward je upír. Tím, jak jsem na ten den dneska vzpomínala s Jacobem, jsem tenhle sen vytáhla z hromady svých pohřbených vzpomínek.

Dívala jsem se na ten sen s odstupem a čekala jsem, až se přehraje. Z pláže ke mně přicházelo světlo. Za chviličku projde mezi stromy Edward, jeho kůže bude slabě zářit a jeho oči budou černé a nebezpečné. Pokyne mi a usměje se. Bude krásný jako anděl, ale zuby bude mít špičaté a ostré…

Ale předbíhala jsem se. Napřed se musí stát něco jiného.

Jacob pustil mou ruku a zavyl. Třásl se a škubal sebou, pak padl na zem u mých nohou.

„Jacobe!“ vykřikla jsem, ale byl pryč.

Místo něj tam stál ohromný červenohnědý vlk s tmavýma, inteligentníma očima.

Sen změnil směr, jako když vlak přehodí na jinou kolej.

Tohle nebyl ten samý vlk, o kterém se mi zdálo v tom jiném životě. Tohle byl velký rudohnědý vlk, od kterého jsem před týdnem stála na louce jenom na půl kroku. Tenhle vlk byl obrovský, monstrózní, větší než medvěd.

Tenhle vlk se na mě upřeně díval, snažil se mi dát svýma inteligentníma očima najevo něco velmi podstatného. Černohnědýma, povědomýma očima Jacoba Blacka.

Probudila jsem se, jak jsem křičela z plných plic.

Skoro jsem čekala, že mě tentokrát Charlie přijde zkontrolovat. Tohle nebyl můj obvyklý křik. Zabořila jsem hlavu do polštáře a snažila se ztlumit hysterii, která se mým křikem drala na povrch. Přitiskla jsem si bavlněný povlak pevně na obličej a přála si, abych stejně tak mohla udusit spojitost, ke které jsem právě došla.

Ale Charlie dovnitř nepřišel a mně se nakonec podařilo zdusit ten podivný jekot, který mi vycházel z hrdla.

Celé jsem si to teď vybavila – každé slovo, které mi Jacob řekl toho dne na pláži, i tu část, než se dostal k upírům, „studeným". Obzvláště tu první část.

„Znáš nějaké staré příběhy o tom, odkud pocházíme – myslím my Quileuté?" začal.

„Vlastně ne," přiznala jsem.

„No, existuje spousta legend, některé se údajně datují až k potopě světa – staří Quileuté prý přivázali své kánoe k vrcholkům nejvyšších stromů na hoře, aby přežili jako Noe se svou archou." Usmál se, aby mi ukázal, jak málo těm historkám věří. „Jiná legenda tvrdí, že pocházíme z vlků – a že vlci jsou pořád naši bratři. Je proti kmenovému zákonu je zabíjet.

A pak jsou historky o studených," hlas mu klesl trochu níž.

„Studených?"

„Ano. Existují historky o studených stejně staré jako legendy o vlcích, ale některé jsou mnohem mladší. Podle legendy můj vlastní pradědeček některé ze studených znal. On to byl, kdo s nimi uzavřel smlouvu, podle které se drží dál od našeho území." Zvedl oči v sloup.

„Tvůj pradědeček?"

„Byl starší kmene, jako můj otec. Víš, studení jsou přirozenými nepřáteli vlků – no, vlastně ne obyčejných vlků, ale vlků, kteří se změní v lidi, jako naši předkové. Vy byste jim říkali vlkodlaci."

„Vlkodlaci mají nepřátele?“

„Jenom jednoho.“

V krku jsem měla knedlík, který mě dusil. Snažila jsem se ho spolknout, ale byl tam usazený a nehýbal se. Chtěla jsem ho vyplivnout.

„Vlkodlak,“ vydechla jsem.

Ano, to bylo slovo, kterým jsem se dusila.

Celý svět se zakymácel, vychýlil se špatným směrem ze své osy.

Jaké je tohle místo? Může doopravdy existovat svět, kde staré legendy ožívají a překračují hranice malých bezvýznamných městeček, aby se utkaly s mytickými příšerami? Znamenalo to, že každá nemožná pohádka má někde pravdivý základ? Existuje vůbec nějaký rozumný a normální svět, nebo je všechno jenom magie a strašidelné historky?

Sevřela jsem si hlavu do dlaní, aby mi nevybuchla.

Tichý střízlivý hlas vzadu v mé mysli se mě ptal, proč tak vyvádím. Copak jsem dávno neuvěřila v existenci upírů – a tenkrát bez vší té hysterie?

Přesně tak, chtěla jsem na něj zakřičet zpátky. Cožpak nestačí jeden mýtus, není to dost na celý život?

Navíc jsem nikdy ani na chvilku nepřestávala vnímat, že Edward Cullen je naprosto mimořádný. Nebylo to takové překvapení, když jsem zjistila, co je zač – protože bylo jasné, že to není obyčejný člověk.

Ale Jacob? Jacob, který byl jenom Jacob a nic víc než Jacob? Jacob, můj kamarád? Jacob, jediný člověk, ke kterému jsem si dokázala vytvořit nějaký vztah…

A ani on nebyl člověk.

Potlačovala jsem nutkání znovu se rozkřičet.

Co tohle vypovídalo o mně?

Na to jsem znala odpověď. Vypovídalo to, že je se mnou něco hluboce v nepořádku. Proč by se jinak můj život hemžil postavami z hororových filmů? Proč by mi jinak na nich záleželo tolik, že mě to trhá na kusy, když se chovají, jak jim jejich mytická podstata velí?

V hlavě se mi všechno točilo a posouvalo, takže věci, které předtím znamenaly jedno, teď znamenaly něco jiného.

Neexistoval žádný kult. Nikdy neexistoval žádný kult, ani žádný gang. Ne, bylo to mnohem horší. Byla to *smečka*.

Smečka pěti neuvěřitelně obrovských, různobarevných vlkodlaků, kteří se za mnou kradli po Edwardově louce…

Najednou mě popadl horečnatý spěch. Koukla jsem na hodiny – bylo dost brzo, ale mně to bylo jedno. Musela jsem se okamžitě dostat do La Push. Musela jsem vidět Jacoba, aby mi mohl říct, že jsem se úplně nezbláznila.

Natáhla jsem si první čisté oblečení, které jsem našla, a bylo mi jedno, jestli se k sobě hodí, nebo ne, a pádila jsem dolů, brala jsem schody po dvou. Málem jsem narazila do Charlieho, jak jsem smykem zabrzdila v chodbě cestou ke dveřím.

„Kam jdeš?“ divil se. Oba jsme byli překvapení, že jeden druhého vidí. „Víš, kolik je hodin?“

„Jo. Musím se vidět s Jacobem.“

„Myslel jsem, že ta věc se Samem…“

„To nevadí, musím s ním hned teď mluvit.“

„Je hodně brzo.“ Zamračil se, když se můj výraz neměnil. „Nechceš se nasnídat?“

„Nemám hlad,“ vyhrkla jsem. Stál mi v cestě k východu. Zvažovala jsem, že se kolem něj protáhnu a uteču mu, ale věděla jsem, že bych mu to později musela vysvětlovat. „Vrátím se brzy, ano?“

Charlie se zamračil. „Rovnou k Jacobovi domů, ano? Žádné zastávky po cestě?“

„No jasně že ne, kde bych se zastavovala?“ Nemohla jsem se dočkat, až vypadnu.

„Já nevím,“ přiznal. „Jenomže… no, došlo k dalšímu útoku – zase ti vlci. Bylo to opravdu blízko horkých pramenů – tentokrát máme svědka. Obětí je muž, který stál jenom pár metrů od silnice, když najednou zmizel. Jeho žena se o pár minut později vydala ho hledat, a uviděla velkého šedého vlka, tak běžela pro pomoc.“

Žaludek se mi zhoupl, jako kdybych udělala vývrtku na tobogánu. „Zaútočil na něj vlk?“

„Není po něm stopy – zase jenom trocha krve.“ Charlieho obličej byl zbrázděný bolestí. „Strážci tam vyrážejí ozbrojeni a berou s sebou ozbrojené dobrovolníky. Je mnoho lovců, kteří se toho touží zúčastnit – za mrtvoly vlků je vypsaná odměna. To znamená velkou palebnou sílu rozptýlenou po lese, a to mi dělá starosti.“ Zavrtěl hlavou. „Když se lidi moc vzruší, dochází k nehodám…“

„Oni budou na vlky střílet?“ Hlas mi vyletěl o tři oktávy.

„Co jiného se dá dělat? Co je na tom špatného?“ zeptal se a napjatýma očima se mi pátravě díval do obličeje. Cítila jsem se slabá; musela jsem být bělejší než obvykle. „Nestává se z tebe zapřísáhlý ochránce přírody, že ne?“

Nemohla jsem odpovědět. Kdyby se na mě nedíval, dala bych si hlavu mezi kolena. Zapomněla jsem na pohřešované turisty, na krvavé stopy… Nespojila jsem si tyto skutečnosti s tím, co jsem si uvědomila prve.

„Podívej, holčičko, nenech se tím vystrašit. Prostě zůstaň ve městě nebo na silnici – žádné zastávky – ano?“

„Ano,“ opakovala jsem slabým hlasem.

„Musím jít.“

Poprvé jsem se na něj podívala zblízka a viděla, že má k pasu připnutou zbraň a na nohou pohorky.

„Nejdeš na ty vlky, tati, že ne?“

„Musím pomoct, Bells. Ztrácejí se lidé.“

Hlas mi zase vystřelil, teď téměř hystericky. „Ne! Ne, nechoď. Je to moc nebezpečné!“

„Musím dělat svou práci, dítě. Nebuď taková pesimistka – nic se mi nestane.“ Otočil se ke dveřím a podržel je otevřené. „Jdeš?“

Zaváhala jsem, žaludek se mi stále kroutil v nepříjemných otáčkách. Co jsem měla říct, abych ho zastavila? Bylo mi příliš mdlo, abych vymyslela nějaké řešení.

„Bells?“

„Možná je moc brzy, jet do La Push,“ zašeptala jsem.

„Souhlasím," řekl, vykročil ven do deště a přitom za sebou zavřel dveře.

Jakmile byl z dohledu, padla jsem na podlahu a sklonila hlavu mezi kolena.

Měla bych jít za Charliem? Ale co mu řeknu?

A co bude s Jacobem? Jacob byl můj nejlepší přítel; musela jsem ho varovat. Jestli opravdu je – přikrčila jsem se a přinutila se vyřknout v duchu to slovo – vlkodlak (a já jsem věděla, že je, cítila jsem to), pak na něj lidé budou střílet! Musela jsem to říct jemu *a* jeho přátelům, že se lidé budou snažit je zabít, jestli budou běhat po lese v podobě obrovských vlků. Musela jsem jim říct, aby toho nechali.

Musejí toho nechat! Charlie byl venku v lese. Sejde jim na tom? Přemítala jsem… Až doteď mizeli pouze cizinci. Znamenalo to něco, nebo to byla jenom náhoda?

Musela jsem věřit, že alespoň Jacobovi na tom sejde.

Ať tak či tak, musela jsem ho varovat.

Nebo… nemusela?

Jacob byl můj nejlepší přítel, ale byl také příšera? Skutečná? Zlá? *Měla* bych ho varovat, jestli on a jeho přátelé jsou… *vrazi?* Jestli venku chladnokrevně pobíjejí nevinné turisty? Jestli jsou skutečně ve všech ohledech jako ty nestvůry z hororů, nebude špatnost je chránit?

Nevyhnutelně jsem musela porovnat Jacoba a jeho přátele s Cullenovými. Objala jsem si pažemi hruď, abych zakryla tu díru, zatímco jsem o nich přemýšlela.

Jasně, o vlkodlacích jsem nic nevěděla. Čekala bych něco podobného jako ve filmech – velká chlupatá, napůl lidská stvoření nebo tak něco – kdybych vůbec něco čekala. Takže jsem nevěděla, co je nutí lovit, jestli hlad nebo žízeň po krvi nebo jenom touha zabíjet. To se pak těžko porovnává.

Ale nemohlo to být horší než to, co podstupovali Cullenovi ve své snaze chovat se bezúhonně. Myslela jsem na Esme – bylo mi do breku, když jsem si představila její laskavý, líbezný obličej – a jak si přes veškerou svou mateřskost a lásku musela držet nos a celá zahanbená přede mnou utéct, když jsem

krvácela. Nemohlo to být těžší než tohle. Myslela jsem na Carlislea, jak jedno století za druhým bojoval sám se sebou, aby se naučil nevnímat krev, aby mohl zachraňovat životy jako lékař. Nic nemohlo být těžší než *tohle.*

Vlkodlaci si zvolili jinou cestu.

A co bych si teď měla zvolit *já?*

13. ZABIJÁK

Kdyby to byl kdokoliv, jen ne Jacob, pomyslela jsem si a zavrtěla hlavou, jak jsem jela po silnici vedoucí lesem do La Push.

Stále jsem si nebyla jistá, jestli dělám správnou věc, ale dohodla jsem se sama se sebou na kompromisu.

Nemohla jsem odpustit, co Jacob a jeho přátelé, jeho smečka, dělají. Teď jsem chápala, co mi říkal včera v noci – že už ho možná nebudu chtít nikdy vidět – a mohla jsem mu zavolat, jak navrhoval, ale připadalo mi to zbabělé. Když nic jiného, dlužila jsem mu alespoň rozhovor z očí do očí. Povím mu to na rovinu, že nemůžu jen tak přehlížet, co se děje. Nemůžu se přátelit se zabijákem a nic neříct, dovolit, aby zabíjení pokračovalo… To by ze mě dělalo příšeru taky.

Ale ani ho nemohu *ne*varovat. Musela jsem udělat, co jsem mohla, abych ho ochránila.

Zastavila jsem u domu Blackových se rty stisknutými do tvrdé linie. Bylo dost zlé, že můj nejlepší přítel je vlkodlak. Musí být také netvor?

V domě byla tma, v oknech nesvítila žádná světla, ale mně bylo jedno, jestli je vzbudím. Se zlobnou energií jsem na dveře zabušila pěstí; ten zvuk se nesl ozvěnou skrze zdi.

„Vstupte," slyšela jsem po chviličce zavolat Billyho a rozsvítilo se světlo.

Vzala jsem za kliku; bylo odemčeno. Billy se vykláněl za otevřenými dveřmi vedle malé kuchyňky, kolem ramen župan, ještě neseděl na vozíku. Když viděl, kdo jde, krátce vykulil oči, a pak se jeho obličej stoicky zklidnil.

„No tohle, dobré ráno, Bello. Co tady děláš tak časně?"

„Dobré ráno, Billy. Musím mluvit s Jakem – kde je?"

„Ehm… já vlastně nevím," lhal, aniž hnul brvou.

„Víte, co dělá Charlie dneska ráno?“ zeptala jsem se, protože mi vadilo to vykrucování.

„Měl bych?“

„On a polovina mužů z města jsou venku v lese s puškami na lovu obrovských vlků.“

Billyho výraz ožil, a pak zase pohasl.

„Takže bych si o tom ráda promluvila s Jakem, jestli vám to nevadí,“ pokračovala jsem.

Billy dlouhou chvíli špulil tlusté rty. „Vsadil bych se, že ještě spí,“ řekl nakonec a pokývl k chodbičce vedle vstupního pokoje. „V těchto dnech hodně bývá venku dlouho do noci. Kluk si potřebuje odpočinout – asi bys ho neměla budit.“

„Teď je řada na mně,“ zamumlala jsem si pro sebe, jak jsem se kradla do chodby. Billy si povzdechl.

Jediné dveře v metr dlouhé chodbě vedly do Jacobovy komůrky. Neobtěžovala jsem se klepat. Rozrazila jsem dveře; s bouchnutím práskly o stěnu.

Jacob – stále oblečený do těch samých ustřižených černých tepláků, které měl na sobě u mě v pokoji – byl natažený napříč přes dvojlůžko, které zabíralo celý jeho pokoj až na pár centimetrů kolem okrajů. Ani našikmo mu postel nestačila; nohy mu plandaly na jedné straně a hlava na druhé. Tvrdě spal, lehce chrápal s pusou dokořán otevřenou. Při zvuku dveří se ani nepohnul.

Jeho obličej byl klidný hlubokým spánkem, všechny hněvivé linie se vyhladily. Pod očima měl kruhy, kterých jsem si předtím nevšimla. Navzdory své směšné velikosti teď vypadal velmi mladý a velmi unavený. Zalomcovala mnou lítost.

Ustoupila jsem zpátky a tiše za sebou zavřela dveře.

Billy si mě prohlížel zvědavýma, rezervovanýma očima, jak jsem šla pomalu do předního pokoje.

„Myslím, že ho nechám, aby si trochu odpočinul.“

Billy přikývl a pak jsme na sebe chvilku zírali. Umírala jsem touhou zeptat se ho, jaké je v tom všem jeho místo. Co si myslí o tom, co se stalo s jeho synem? Ale věděla jsem, jak Sama podporoval od úplného začátku, a tak jsem předpokládala, že

mu vraždy nevadí. Jak si to před sebou ospravedlnil, to jsem si ovšem nedokázala představit.

Viděla jsem v jeho tmavých očích, že i on by mi rád položil mnoho otázek, ale také si je nechal pro sebe.

„Podívejte," řekla jsem a prolomila hlasité ticho. „Já půjdu na chvilku dolů na pláž. Až se vzbudí, povězte mu, že tam na něj čekám, ano?"

„Jistě, jistě," souhlasil Billy.

Přemítala jsem, jestli to opravdu udělá. No, jestli to neudělá, tak jsem to aspoň zkusila, ne?

Jela jsem dolů na First Beach a zaparkovala na prázdném štěrkovém parkovišti. Byla ještě tma – ponurá předzvěst svítání zamračeného dne – a když jsem vypnula světla, skoro jsem neviděla. Musela jsem počkat, až si oči zvyknou, než jsem našla cestu, která vedla vysokým podrostem plevele. Byla tu větší zima, vítr bičoval černou vodu a já jsem zastrčila ruce hluboko do kapes zimní bundy. Alespoň že přestalo pršet.

Kráčela jsem dolů po pláži k severnímu molu. Neviděla jsem Ostrov svatého Jakuba ani jiné ostrovy, jenom neurčitý obrys, kde končila voda a začínalo nebe. Vybírala jsem si opatrně cestu po kamenech a dávala si pozor na naplavené dříví, přes které bych mohla klopýtnout.

Našla jsem, co jsem hledala, dříve než jsem si uvědomila, že to hledám. Vynořilo se to z šera, když jsem od toho stála jen pár kroků; dlouhý, jako kost bílý naplavený kmen, který zůstal trčet na kamenech. Kořeny byly zkroucené směrem k moři jako stovka křehkých tykadel. Nemohla jsem si být jistá, jestli je to ten samý strom, kde jsme s Jacobem vedli náš první rozhovor – rozhovor, od kterého se odvíjelo tolik odlišných, spletitých vláken mého života –, ale připadalo mi, že je asi tak na stejném místě. Posadila jsem se tam, kde jsem seděla tenkrát, a zírala přes neviditelné moře.

Vidět takhle Jacoba – ve spánku nevinného a zranitelného – mi sebralo vítr z plachet, rozpustilo to veškerý můj hněv. Stále jsem nemohla zavírat oči nad tím, co se dělo, jak to asi dělal Billy, ale ani jsem za to Jacoba nemohla odsoudit. Došla jsem k

názoru, že takhle se láska nechová. Jakmile člověku na někom záleží, nemůže k němu napříště přistupovat čistě logicky. Jacob byl můj přítel, ať zabíjel lidi nebo ne. A já jsem nevěděla, co s tím budu dělat.

Když jsem si ho představila, jak tam tak poklidně spí, cítila jsem silné nutkání *chránit* ho. Naprosto nelogické.

Ať je to nelogické nebo není, dumala jsem nad vzpomínkou na jeho poklidný obličej, musím přijít na nějakou odpověď, na nějaký způsob, jak ho chránit. Nebe pomalu šedlo.

„Ahoj, Bello."

Jacobův hlas se ozval ze tmy, až jsem vyskočila. Byl tichý, téměř ostýchavý, a já jsem čekala, že mě na jeho příchod něco upozorní, třeba zvuk kroků na kamení, a tak mě to vyděsilo. Viděla jsem jeho siluetu proti nadcházejícímu východu slunce – zdála se ohromná.

„Jaku?"

Stál několik kroků ode mne a úzkostně přenesl váhu z nohy na nohu.

„Billy mi říkal, že ses zastavila – netrvalo ti to moc dlouho, viď? Věděl jsem, že na to přijdeš."

„Jo, už jsem si vzpomněla na tu historku," zašeptala jsem.

Dlouhou chvíli bylo ticho, a ačkoliv byla pořád moc tma, abych dobře viděla, cítila jsem mravenčení, když jeho oči pátraly v mém obličeji. Chabé světlo muselo stačit na to, aby mi dokázal přečíst výraz ve tváři, protože když zase promluvil, jeho hlas byl najednou kyselý.

„Mohla jsi jenom zavolat," řekl hrubě.

Přikývla jsem. „Já vím."

Jacob začal přecházet po kamenech. Když jsem pořádně naslouchala, dokázala jsem kromě šplouchání vln zaslechnout i tichý zvuk jeho kroků. Připadalo mi, že kameny chřestí jako kastaněty.

„Proč jsi přišla?" zeptal se, ale nepřestal hněvivě přecházet.

„Myslela jsem si, že to bude lepší z očí do očí."

Odfrkl si. „No jistě, mnohem lepší."

„Jacobe, musím tě varovat!"

„Před strážci a lovci? S tím si nedělej starosti. My už to víme."

„Nemám si s tím dělat starosti?" zeptala jsem se nevěřícně. „Jaku, oni mají pušky! Kladou pasti a vypisují odměny a –"

„My se o sebe umíme postarat," zavrčel. Pořád rázoval sem a tam. „Nic nechytí. Jenom to ztěžují – taky začnou brzy mizet."

„Jaku!" zasyčela jsem.

„No co? Tak to prostě je."

Jeho slova mi vzala dech; hlas se mi třásl. „Jak to můžeš… takhle brát? Vždyť ty lidi znáš. Charlie tam taky je!" Při tom pomyšlení se mi zvedl žaludek.

Najednou se zastavil. „Co víc můžeme dělat?" opáčil.

Nad námi slunce zbarvilo potrhané mraky do růžová. Viděla jsem teď jeho výraz; byl rozzlobený, bezmocný, zrazený.

„Mohl bys… no, pokusit se *nebýt…* vlkodlak?" navrhla jsem šeptem.

Rozhodil ruce do vzduchu. „Jako kdybych si v tom mohl vybrat!" zakřičel. „A čemu by to pomohlo, když, jak říkáš, mizejí lidi?"

„Já ti nerozumím."

Hněvivě si mě měřil, mhouřil oči a zkroutil pusu, jako by chtěl zavrčet. „Víš, co mě rozčiluje až k nepříčetnosti?"

Nakrčila jsem se z jeho nepřátelského výrazu. Zdálo se, že čeká na odpověď, tak jsem zavrtěla hlavou.

„Ty jsi takový pokrytec, Bello – tady sedíš, *zděšená* ze mě! Copak je to fér?" Ruce se mu třásly hněvem.

„*Pokrytec?* To, že se bojím příšery, ze mě dělá pokrytce? Proč?"

„Uh!" zasténal, přitiskl si třesoucí se pěsti ke spánkům a pevně zavřel oči. „Mohla by ses poslouchat?"

„Cože?"

Udělal dva kroky ke mně, sklonil se nade mnou a zuřivě si mě měřil. „No, je mi moc líto, že pro tebe nejsem ta *správná* příšera, Bello. Zkrátka nejsem tak skvělý jako pijavice, že jo?"

Vyskočila jsem a hněvivý pohled jsem mu oplatila. „Ne, to nejsi!“ zakřičela jsem. „Nejde o to, *co jsi,* hlupáku, jde o to, co *děláš!*“

„Co má tohle znamenat?“ zařval a celé tělo se mu třáslo vzteky.

Úplně mě překvapilo, když se ozval Edwardův varovný hlas. „Buď velice opatrná, Bello,“ nabádal mě sametově. „Ať ho ještě víc nevytočíš. Musíš ho uklidnit.“

Ani hlas v mé hlavě nedával dneska žádný smysl.

Ale poslechla jsem ho. Udělala bych pro ten hlas cokoliv.

„Jacobe,“ prosila jsem a snažila se mluvit tiše a vyrovnaně. „Je opravdu nutné *zabíjet* lidi, Jacobe? Není nějaký jiný způsob? Chci říct, že upíři dokázali najít způsob, jak přežít bez zabíjení lidí, nemohl bys to taky zkusit?“

Napřímil se s trhnutím, jako kdyby mu moje slova dala elektrický šok. Obočí mu vystřelilo a vykulil oči.

„Zabíjení lidí?“ zeptal se.

„O čem sis myslel, že mluvíme?“

Už se netřásl. Díval se na mě s nadějnou nevěřícností. „*Já* jsem si myslel, že mluvíme o tvém odporu k vlkodlakům.“

„Ne, Jaku, ne. Nejde o to, že jsi… vlk. To je v pohodě,“ chlácholila jsem ho a jak jsem ta slova říkala, docházelo mi, že je myslím opravdu vážně. Skutečně mi nevadilo, jestli se mění ve velkého vlka – stále to byl Jacob. „Kdybys jen dokázal najít způsob, jak neubližovat lidem… to je to, co mě trápí. Tohle jsou nevinní lidé, Jaku, lidé jako Charlie, a já se prostě nemůžu dívat jinam, zatímco ty…“

„To je všechno? Vážně?“ přerušil mě a po tváři se mu rozlil úsměv. „Ty se bojíš jenom toho, že jsem vrah? To je jediný důvod?“

„Není ten důvod dostačující?“

Začal se smát.

„Jacobe Blacku, tohle vůbec není legrační!“

„Jasně, jasně,“ souhlasil, ale stále se chichotal.

Udělal jeden dlouhý krok a znovu mě chytil do pevného medvědího objetí.

„Tobě vážně, upřímně nevadí, že se proměňuju v obrovského psa?“ zeptal se a jeho hlas mi zněl radostně v uších.

„Ne,“ zalapala jsem po dechu. „Nemůžu – dýchat – Jaku!“

Pustil mě, ale vzal mě za obě ruce. „Já nejsem žádný zabiják, Bello.“

Dívala jsem se mu do obličeje. Bylo jasné, že mluví pravdu. Projela mnou úleva.

„Opravdu ne?“ zeptala jsem se.

„Opravdu ne,“ potvrdil vážně.

Rozhodila jsem kolem něj paže. Připomnělo mi to ten první den na motorkách – on ovšem od té doby zase vyrostl, takže jsem se cítila ještě víc jako dítě.

Hladil mě po vlasech jako tehdy.

„Promiň, že jsem řekl, že jsi pokrytec,“ omlouval se.

„Promiň, že jsem řekla, že jsi vrah.“

Zasmál se.

Něco mě v tu chvíli napadlo, a tak jsem se odtáhla, abych mu viděla do obličeje. Obočí se mi úzkostně stáhlo. „A co Sam? A ostatní?“

Zavrtěl hlavou, usmíval se, jako kdyby mu z ramen sňali těžké břemeno. „Samozřejmě že ne. Nepamatuješ si, jak si říkáme?“

Paměť jsem měla jasnou – zrovna jsem na ten den myslela. „Ochránci?“

„Přesně tak.“

„Ale já tomu nerozumím. Co se tedy děje v lese? Ti mizející turisté, ta krev?“

Okamžitě nasadil vážný, ustaraný výraz. „Snažíme se dělat svou práci, Bello. Snažíme se je chránit, ale jsme vždycky o trochu pozadu.“

„Chránit, ale před čím? Je tam opravdu ten medvěd?“

„Bello, zlatíčko, my chráníme lidi jen před jedním – před naším jediným nepřítelem. To je důvod, proč existujeme – protože existují oni.“

Chviličku jsem na něj nechápavě zírala, než mi to došlo. Pak se mi z obličeje vytratila krev a ze rtů se mi vydral tenký výkřik hrůzy.

Přikývl. „Myslel jsem, ze všech lidí právě ty si uvědomíš, co se opravdu děje.“

„Laurent,“ zašeptala jsem. „On je pořád tady.“

Jacob dvakrát zamrkal a naklonil hlavu ke straně. „Kdo je Laurent?“

Snažila jsem se uspořádat si ten chaos v hlavě tak, abych mohla odpovědět. „Však víš – viděl jsi ho na louce. Byl jsi tam…“ Mluvila jsem udiveným tónem, jak mi to všechno začalo zapadat do sebe. „Tys tam byl a zabránil jsi mu, aby mě zabil…“

„Aha, ta černovlasá pijavice?“ Zašklebil se nepříjemným, zuřivým úsměvem. „Tak se jmenoval?“

Otřásla jsem se. „Co sis myslel?“ zašeptala jsem. „Mohl tě zabít! Jaku, ty si neuvědomuješ, jak nebezpečný –“

Přerušil mě další smích. „Bello, jeden osamocený upír nepředstavuje žádný problém pro tak velkou smečku, jako je ta naše. Bylo to tak lehké, že to skoro ani nebyla zábava!“

„Co bylo tak lehké?“

„Zabít tu pijavici, co chtěla zabít tebe. Tohle ovšem do té záležitosti kolem zabíjení nepočítám,“ dodal rychle. „Upíři nejsou lidi.“

Nezmohla jsem se na slovo, dokázala jsem jen němě artikulovat. „Ty… jsi… zabil… Laurenta?“

Přikývl. „Byla to týmová práce,“ upřesnil.

„Laurent je mrtvý?“ zašeptala jsem.

Jeho výraz se změnil. „Nezlobíš se kvůli tomu, že ne? On chtěl zabít tebe – chtěl zabíjet, Bello, tím jsme si byli jistí, než jsme zaútočili. Víš to, že ano?“

„Vím to. Ne, nezlobím se – já jsem…“ Musela jsem se posadit. Zavrávorala jsem zpátky o krok, až jsem pod lýtky ucítila to naplavené dřevo, a pak jsem se na něj svezla. „Laurent je mrtvý. Už se pro mě nevrátí.“

„Ty se nezlobíš? Nebyl tvůj přítel nebo tak něco, že ne?“

„Můj přítel?“ Zírala jsem na něj s hlavou zakloněnou, zmatená a omámená úlevou. Začala jsem drmolit a oči mi zvlhly. „Ne, Jaku. Mně se tak… tak *ulevilo.* Myslela jsem si, že mě najde – čekala jsem na něj každou noc, jenom jsem doufala, že se spokojí se mnou a Charlieho nechá na pokoji. Tolik jsem se bála, Jacobe… Ale jak to? Byl to upír! Jak jste ho zabili? Byl tak silný, tak tvrdý, jako mramor…“

Posadil se vedle mě a chlácholivě mi položil paži kolem pasu. „Proto jsme tady, Bells. My jsme taky silní. Mrzí mě, že jsi mi neřekla, jak moc se bojíš. Nemusela ses bát.“

„Ty jsi se mnou nebyl,“ zamumlala jsem, ponořená do myšlenek.

„No jo, to je pravda.“

„Počkej, Jaku – ale já jsem myslela, že to víš. Včera v noci jsi říkal, že není bezpečné, abys byl v mém pokoji. Myslela jsem si, že víš, že může přijít upír. Copak jsi nemluvil o tomhle?“

Chviličku vypadal zmateně a pak sklonil hlavu. „Ne, já jsem měl na mysli něco jiného.“

„Tak proč jsi říkal, že to tam pro tebe není bezpečné?“

Podíval se na mne s očima provinilýma. „Neříkal jsem, že je to nebezpečné pro *mě.* Myslel jsem na tebe.“

„Jak tomu mám rozumět?“

Sklopil oči a nakopl kamínek. „Existuje víc důvodů, proč se s tebou nemám stýkat, Bello. Jednak abych ti nevyzradil naše tajemství, to zaprvé, ale druhý důvod je, že to není bezpečné pro *tebe.* Když se moc rozzlobím… rozruším… mohl bych ti ublížit.“

Pečlivě jsem se nad tím zamyslela. „Když ses předtím zlobil… jak jsem na tebe křičela… a ty ses třásl…?“

„Jo.“ Sklonil obličej ještě níž. „Bylo to ode mě pěkně hloupé. Musím se líp ovládat. Přísahal jsem, že se nerozzlobím, bez ohledu na to, co mi řekneš. Ale… byl jsem tak rozrušený představou, že tě ztratím… že se nedokážeš vypořádat s tím, kdo jsem…“

„Co by se stalo… kdyby ses moc rozzlobil?“ zašeptala jsem.

„Proměnil bych se ve vlka," zašeptal v odpověď.

„Nepotřebuješ k tomu úplněk?"

Zvedl oči v sloup. „Hollywoodské verze nemají s pravdou moc společného." Pak si povzdechl a zase zvážněl. „Nemusíš být tak vystresovaná, Bells. My tu situaci zvládneme. A budeme dávat zvláštní pozor na Charlieho a ostatní – nedovolíme, aby se jim něco stalo. V tom mi můžeš důvěřovat."

Bylo to nasnadě, mělo mi to okamžitě dojít – ale byla jsem tak rozrušená představou, jak Jacob a jeho kamarádi bojují s Laurentem, že mi to v tu chvíli naprosto uniklo – ale napadlo mě to až ve chvíli, kdy Jacob použil budoucí čas.

My tu situaci zvládneme.

Ještě to neskončilo.

„Laurent je mrtvý," vydechla jsem a po celém těle mi přeběhl mráz.

„Bello?" zeptal se Jacob úzkostně a dotkl se mé popelavé tváře.

„Jestli Laurent zemřel… před týdnem… tak *teď* zabíjí lidi někdo jiný."

Jacob přikývl; sevřel čelist a mluvil skrz zaťaté zuby. „Byli dva. Mysleli jsme, že jeho družka se bude chtít s námi utkat – v našich příbězích se obvykle pěkně namíchnou, když jim zabiješ druha –, ale ona pořád utíká a pak se zase vrací. Kdybychom dokázali přijít na to, o co jí jde, bylo by snadnější ji sejmout. Ale její chování nedává žádný smysl. Tancuje po krajích, jako kdyby testovala naši obranu, hledala cestu dovnitř – ale *kam* dovnitř? Kam chce jít? Sam si myslí, že se snaží nás rozdělit, aby měla lepší šanci…"

Jeho hlas se ztišil, až to znělo, jako by vycházel z dlouhého tunelu; už jsem nerozeznávala jednotlivá slova. Čelo se mi perlilo potem a žaludek se mi obracel, jako kdybych měla zase střevní chřipku. Přesně jako kdybych měla chřipku.

Rychle jsem se otočila pryč od něj a naklonila se přes kmen stromu. Tělo se mi zmítalo zbytečným dávením, prázdný žaludek se mi naprázdno stahoval zděšenou nevolností, ačkoliv nebylo co vypudit.

Victoria je tady. Hledá mě. Zabíjí cizince v lesích. V lesích, kde pátrá Charlie…

Hlava se mi roztočila, až se mi dělalo špatně.

Jacobovy ruce mě chytily kolem ramen – zabránily mi sklouznout dopředu na kameny. Cítila jsem jeho horký dech na tváři. „Bello! Co se děje?“

„Victoria,“ vypravila jsem ze sebe, jakmile jsem dokázala ovládnout žaludeční křeče a popadnout dech.

Edward v mé hlavě při zvuku toho jména zuřivě zavrčel.

Cítila jsem, jak mě Jacob vytahuje z předklonu. Nemotorně si mě posadil na klín a mou ochablou hlavu si opřel o rameno. Snažil se udržet mě v rovnováze, abych se nezbortila na jednu nebo na druhou stranu. Shrnul mi z tváře zpocené vlasy.

„Kdože?“ ptal se. „Slyšíš mě, Bello? Bello?“

„To nebyla Laurentova družka,“ zasténala jsem mu do ramene. „Byli jenom staří přátelé…“

„Potřebuješ trochu vody? Lékaře? Pověz mi, co mám dělat,“ ptal se horečnatě.

„Není mi špatně – jen se bojím,“ vysvětlila jsem mu šeptem. Slovo *bojím* tak docela nestačilo vyjádřit, co jsem cítila.

Jacob mě hladil po zádech. „Bojíš se Victorie?“

Přikývla jsem a třásla se.

„Victoria je ta rudovlasá ženská?“

Znovu jsem se zatřásla a zafňukala jsem: „Ano.“

„Jak víš, že nebyla jeho družka?“

„Laurent mi řekl, že její druh byl James,“ vysvětlovala jsem a automaticky jsem ohnula ruku s jizvou.

Přitáhl si můj obličej a držel ho klidně ve svých velkých rukách. Zíral mi upřeně do očí. „Říkal ti ještě něco, Bello? Tohle je důležité. Víš, co ta ženská chce?“

„Samozřejmě,“ zašeptala jsem. „Chce mě.“

Jeho oči se doširoka rozevřely, pak přimhouřily na štěrbinky. „Proč?“ zeptal se.

„Edward Jamese zabil,“ zašeptala jsem. Jacob mě držel tak pevně, že jsem nepotřebovala sevřít tu díru – on mě držel pohromadě. „Ona se opravdu… naštvala. Ale Laurent říkal, že

si myslela, že je spravedlivější zabít mě než Edwarda. Druh za druha. Nevěděla – stále neví, řekla bych – že… že…“ Ztěžka jsem polkla. „Že věci už nejsou tak, jak bývaly. Alespoň ne pro Edwarda.“

Jacob tím byl vyvedený z míry, v obličeji se mu pralo několik různých výrazů. „To se tedy stalo? Proto Cullenovi odjeli?“

„Jsem jenom člověk, konec konců. Nic zvláštního,“ vysvětlila jsem a slabě jsem pokrčila rameny.

Něco jako zavrčení – ne skutečné zavrčení, jenom lidské napodobení – zahřmělo v Jacobově hrudi pod mým uchem. „Jestli je ta pitomá pijavice vážně tak stupidní…“

„Prosím,“ zasténala jsem. „Prosím tě. Nech toho.“

Jacob zaváhal, pak přikývl.

„Tohle je důležité,“ řekl znovu a obličej měl celý ustaraný. „Tohle je přesně to, co jsme potřebovali vědět. Okamžitě to musíme říct ostatním.“

Vstal a vytáhl mě na nohy. Držel mě oběma rukama v pase, dokud si nebyl jistý, že neupadnu.

„Už je mi dobře,“ lhala jsem.

Přestal mě držet v pase a vzal mě jen za ruku. „Jdeme.“

Táhl mě zpátky k náklaďáčku.

„Kam jedeme?“ zeptala jsem se.

„Ještě nevím jistě,“ přiznal se. „Svolám schůzi. Hele, počkej tady jenom na minutku, ano?“ Opřel mě o bok auta a pustil mi ruku.

„Kam jdeš?“

„Hned se vrátím,“ slíbil. Pak se otočil a spěchal přes parkoviště, přes silnici a do lesa. Kmitl se mezi stromy, rychlý a mrštný jako jelen.

„Jacobe!“ zavolala jsem za ním ochraptěle, ale už byl pryč.

Nebyla dobrá doba na to, aby mě tu nechal samotnou. Pár vteřin poté, co Jacob zmizel, už jsem lapala po dechu. Vytáhla jsem se do kabiny auta a okamžitě jsem zacvakala všechny zámky. Ale necítila jsem se o nic líp.

Victoria už mě loví. Jenom štěstí vděčím za to, že mě ještě nenašla – jenom štěstí a pětici dospívajících vlkodlaků. Ostře jsem vydechla. Bez ohledu na to, co Jacob říkal, bylo pomyšlení na to, že by se dostal někam blízko k Victorii, děsivé. Bylo mi jedno, v co se promění, když se rozzlobí. V duchu jsem ji viděla, její divoký obličej, vlasy jako plameny, smrtící, nezničitelnou…

Ale podle Jacoba byl Laurent ze hry. Bylo to vůbec možné? Edward – sevřela jsem si automaticky hruď – mi vyprávěl, jak těžké je zabít upíra. Něco takového dokáže jenom jiný upír. Ale Jake zase říkal, že kvůli tomu jsou vlkodlaci na světě…

Říkal, že dávají speciálně pozor na Charlieho – že bych měla vlkodlakům důvěřovat, že udrží mého otce v bezpečí. Jak jsem tomu mohla věřit? Nikdo z nás nebyl v bezpečí! A Jacob nejmíň ze všech, kdyby se snažil vložit mezi Victorii a Charlieho… mezi Victorii a mne…

Měla jsem pocit, že asi zase začnu zvracet.

Ozvalo se ostré zaklepání na okno auta a já jsem zděšeně vykřikla – ale byl to jen Jacob, už byl zpátky. Odemkla jsem dveře třesoucími se, vděčnými prsty.

„Ty se vážně bojíš, viď?“ zeptal se, když nastoupil.

Přikývla jsem.

„Neboj. My se o tebe postaráme – a o Charlieho taky. Slibuju.“

„Představa, že najdeš Victorii, je děsivější než představa, že ona najde mě,“ zašeptala jsem.

Zasmál se. „Musíš nám trochu víc důvěřovat. Nebo se urazím.“

Jenom jsem zavrtěla hlavou. Viděla jsem příliš mnoho upírů v akci.

„Kam jsi před chvílí šel?“ zeptala jsem se.

Našpulil rty, ale nic neřekl.

„Co? Je to tajemství?“

Zamračil se. „Ani ne. Ale je to trochu divné. Nechci tě vystrašit.“

„Jsem docela zvyklá na divné věci, víš." Snažila jsem se usmát, ale bez velkého úspěchu.

Jacob se lehce usmál. „Asi máš pravdu. Dobře. Víš, když jsme vlkodlaci, můžeme… se slyšet navzájem."

Stáhla jsem zmateně obočí.

„Neslyšíme zvuk," pokračoval, „ale můžeme slyšet… *myšlenky* – alespoň vzájemně mezi sebou – bez ohledu na to, jak jsme od sebe daleko. Je to vážně užitečné, když jsme na lovu, ale jinak je to hrozně na obtíž. Je to nepříjemné – nemůžeme mít žádná tajemství. Děs, co?"

„Tak to jsi měl na mysli včera v noci, když jsi říkal, že jim povíš, že ses se mnou viděl, ačkoliv jim to říct nechceš?"

„Jsi bystrá."

„Díky."

„Taky máš dobrý přístup k nadpřirozenu. Myslel jsem, že ti to bude vadit."

„Není to… no, nejsi první, koho znám, kdo něco takového umí. Takže mi to nepřipadá tak tajuplné."

„Vážně?… Počkej – mluvíš o svých pijavicích?"

„Byla bych radši, kdybys jim tak neříkal."

Zasmál se. „Jak chceš. Takže o Cullenových?"

„Jen… jen o Edwardovi." Jednou rukou jsem si kradmo objala hrudník.

Jacob se podíval překvapeně – a nepříjemně překvapeně. „Myslel jsem, že to byly jenom povídačky. Slyšel jsem legendy o upírech, kteří umějí… dělat mimořádné věci, ale myslel jsem, že je to jenom mýtus."

„Je ještě něco jenom mýtus?" zeptala jsem se ho kysele.

Zamračil se. „Asi ne. Dobře, sejdeme se se Samem a ostatními na místě, kam jezdíme trénovat na motorkách."

Nastartovala jsem auto a namířila zpátky na silnici.

„Takže ses právě změnil ve vlka, aby sis promluvil se Samem?" zeptala jsem se zvědavě.

Jacob přikývl a zatvářil se rozpačitě. „Udělal jsem to vážně krátce – snažil jsem se nemyslet na tebe, aby nepoznali, co se

děje. Bál jsem se, že by mi Sam řekl, že tě nemůžu přivést s sebou.“

„To by mě nezastavilo.“ Nedokázala jsem se zbavit dojmu, že Sam je zlý. Zuby se mi zaťaly, kdykoliv jsem slyšela jeho jméno.

„No, ale zastavilo by to mě,“ řekl Jacob, teď mrzutý. „Pamatuješ si, jak jsem včera v noci nedokázal dokončit větu? Jak jsem ti nemohl říct celý příběh?“

„Jo. Vypadal jsi, jako by ses něčím dusil.“

Temně se zachechtal. „Jo. To je celkem přesné. Sam mi řekl, že s tebou nemůžu mluvit. On je… hlavou smečky, víš. On je alfa, vůdce. Když nám řekne, abychom něco udělali nebo neudělali – když to myslí vážně, nemůžeme ho jen tak ignorovat.“

„To je divné,“ zamručela jsem.

„To je,“ souhlasil. „Je to taková vlčí záležitost.“

„Hm,“ byla nejlepší odpověď, na jakou jsem přišla.

„Jo, je spousta takových věcí – vlčích věcí. Pořád se učím. Nedovedu si představit, jaké to bylo pro Sama, když se s tím snažil vypořádat úplně sám. I tak je to otravné, když si tím musím procházet, a to mám za sebou celou smečku.“

„Sam byl sám?“

„Jo.“ Jacobův hlas se ztišil. „Když jsem se… změnil, byla to… *nejhroznější, nejděsivější věc*, jakou jsem kdy prožil – něco tak hrozného si ani nedokážeš představit. Ale nebyl jsem sám – v hlavě se mi ozývaly hlasy, které mi říkaly, co se stalo a co mám dělat. Myslím, že jedině díky tomu jsem nepřišel o rozum. Ale Sam…“ Zavrtěl hlavou. „Sam neměl na pomoc nikoho.“

Usoudila jsem, že si asi budu muset poopravit názor. Když to Jacob takhle vysvětloval, bylo těžké nemít se Samem soucit. Musela jsem si připomínat, že už nemám žádný důvod ho nenávidět.

„Budou se zlobit, že jsem s tebou?“ zeptala jsem se.

Zašklebil se. „Pravděpodobně.“

„Možná bych neměla –“

„Ne, to je v pohodě," ujistil mě. „Víš fůru věcí, které nám můžou pomoct. Není to tak, že bys byla jen nějaký nezasvěcený člověk. Jsi jako… já nevím, špion nebo tak něco. Byla jsi za nepřátelskou linií."

Zamračila jsem se pro sebe. Tohle bude Jacob ode mě chtít? Důvěrné informace, které by jim pomohly zničit nepřátele? Já jsem ovšem nebyla žádný špion. Nesbírala jsem žádné informace. Už z těchto jeho slov jsem si připadala jako zrádce.

Ale chtěla jsem, aby zastavil Victorii, že ano?

Ne.

Opravdu jsem chtěla, aby Victorii někdo zastavil, pokud možno dřív, než mě umučí k smrti nebo než padne na Charlieho nebo než zabije dalšího cizince. Jenom jsem nechtěla, aby to byl Jacob, kdo ji zastaví, nebo spíš kdo se o to pokusí. Nechtěla jsem, aby se k ní Jacob dostal blíž než na sto kilometrů.

„Jako to o té pijavici, co dokázala číst myšlenky," pokračoval a nevšímal si mé zamyšlenosti. „O takových věcech potřebujeme vědět. To vážně naštve, že *takové* historky jsou pravdivé. Všechno se tím víc komplikuje. Hele, myslíš, že ta Victoria umí dělat něco mimořádného?"

„Asi ne," váhala jsem, a pak jsem si povzdechla. „Jinak by se o tom určitě zmínil."

„Kdo? Jo tak, ty myslíš Edwarda – jejda, promiň. Zapomněl jsem. Nerada vyslovuješ jeho jméno. Nechceš ho ani slyšet."

Stiskla jsem si hrudník ve snaze ignorovat bolest po okrajích rány. „Ne, vážně nechci."

„Promiň."

„Jak to, že mě tak dobře znáš, Jacobe? Někdy mi to připadá, jako kdybys uměl číst *moje* myšlenky."

„Ne. Jenom dávám pozor."

Byli jsme na úzké štěrkové cestě, kde mě Jacob poprvé učil, jak se řídí motorka.

„Tady je to dobré?" zeptala jsem se.

„Jistě, jistě."

Zastavila jsem a zhasla motor.

„Pořád jsi pěkně nešťastná, co?" zamumlal.

Přikývla jsem a zírala nevidoucíma očima do ponurého lesa.

„Napadlo tě někdy… že třeba… je to tak lepší?“

Pomalu jsem se nadechla a pak zase vydechla. „Ne.“

„Že třeba on nebyl ten nejlepší –“

„Prosím tě, Jacobe,“ přerušila jsem ho šeptem. „Mohli bychom se prosím o tom přestat bavit? Já to nesnesu.“

„Dobře.“ Zhluboka se nadechl. „Omlouvám se, že jsem něco říkal.“

„Nevyčítej si to. Kdyby byla situace jiná, bylo by hezké, kdybych byla konečně schopná si o tom s někým promluvit.“

Přikývl. „Jo, mně dělalo potíže udržet před tebou tajemství dva týdny. Musí to být peklo, když o tom nemůžeš mluvit s *nikým.*“

„Je to peklo,“ souhlasila jsem.

Jacob se zhluboka nadechl. „Jsou tady. Jdeme.“

„Víš to jistě?“ zeptala jsem se, zatímco on rozrazil dveře na své straně. „Možná bych tu neměla být.“

„Oni to zvládnou,“ řekl a pak se usmál. „Kdo se bojí velikého zlého vlka?“

„Ha, ha,“ řekla jsem. Ale vystoupila jsem z auta, rychle jsem ho zepředu oběhla a postavila se vedle Jacoba. Pamatovala jsem si až moc jasně ty obrovské příšery na louce. Ruce se mi třásly jako předtím Jacobovi, ale spíš strachy než vzteky.

Jake mě vzal za ruku a stiskl ji. „Tak jdeme na to.“

14. RODINA

Krčila jsem se vedle Jacoba a moje oči pátraly v lese po dalších vlkodlacích. Když se objevili, kráčejíce mezi stromy, nevypadali tak, jak jsem očekávala. V hlavě mi utkvěla představa obrovských vlků. Tohle byli jen čtyři opravdu velcí polonazí kluci.

Znovu mi připomněli bratry, čtyřčata. Tím, jak se pohybovali, jak se téměř souběžně zastavili proti nám přes silnici. Všichni měli pod stejnou rudohnědou kůží stejně pevné vypracované svaly, černé vlasy měli stejně ostříhané. I jejich výraz se změnil v přesně stejnou chvíli.

Z lesa vyšli zvědaví a obezřetní. Když mě tam viděli, napůl schovanou vedle Jacoba, všichni vzpláli zuřivostí v ten samý okamžik.

Sam byl stále ten největší, ačkoliv Jacob už ho skoro dorůstal. Sam se ve skutečnosti mezi kluky nepočítal. Jeho tvář byla starší – ne podle vrásek nebo známek stárnutí, ale zralostí, trpělivostí jeho výrazu.

„Co jsi to udělal, Jacobe?“ zeptal se.

Jeden z ostatních, kterého jsem neznala – Jared nebo Paul – se nacpal vedle Sama a promluvil dřív, než se Jacob mohl obhájit.

„Proč nemůžeš prostě dodržovat pravidla, Jacobe?“ zakřičel a rozhodil pažemi do vzduchu. „Co si ksakru myslíš? Je snad ta holka důležitější než všechno ostatní – než celý kmen? Než lidi, kteří jsou zabíjeni?“

„Ona nám může pomoct,“ řekl Jacob tiše.

„Pomoct!“ křičel rozhněvaný chlapec. Paže se mu začínaly třást. „No, to jí tak budu věřit! Jsem si jistý, že ta milovnice pijavic zrovna *umírá* touhou nám pomoct!“

„Nemluv o ní takhle!“ zakřičel na něj Jacob, popuzený jeho kritikou.

Tím druhým klukem zalomcoval třes podél ramen a dolů po páteři.

„Paule! Zklidni se!“ poručil mu Sam.

Paul zakroutil hlavou ze strany na stranu, ne ve vzdoru, ale jako kdyby se snažil soustředit.

„Ježíši, Paule,“ zamručel další z kluků – pravděpodobně Jared. „Seber se.“

Paul otočil hlavu k Jaredovi a podrážděně ohrnul rty. Pak přesunul svůj pohled na mě. Jacob udělal krok, aby se přede mě postavil.

A bylo to.

Jasně, ještě *ji* ochraňuj!“ zařval Paul urážlivě. Další otřes, jeho tělem zmítala křeč. Zaklonil hlavu a z hrdla se mu vydralo skutečné zavytí.

„Paule!“ zakřičeli společně Sam i Jacob.

Paul padal jakoby na přední a divoce se chvěl. V půli pádu se ozval hlasitý trhavý zvuk a chlapec vybuchl.

Vystřelil z něj temně stříbrný kožich, který narostl do těla pětkrát většího, než byla jeho původní velikost – mohutného, nahrbeného těla, připraveného ke skoku.

Vlk vycenil zuby a z jeho kolosální hrudi se vydralo další zavytí. Jeho tmavé, rozzuřené oči se zaměřily na mě.

V tu samou vteřinu Jacob přeběhl silnici přímo k nestvůře.

„Jacobe!“ zakřičela jsem.

Uprostřed kroku se Jacobovi po páteři rozběhlo dlouhé zachvění. Skočil plavmo hlavou napřed do prázdného vzduchu před sebou.

S dalším ostrým trhavým zvukem Jacob vybuchl taky. Vybuchl ze své kůže – do vzduchu vyletěly cáry černého a bílého oblečení. Stalo se to tak rychle, že kdybych mrkla, celá transformace by mi utekla. V jedné vteřině Jacob vyskočil do vzduchu, a v druhé tu byl obrovský rudohnědý vlk – tak ohromný, že jsem nedokázala pochopit, jak se ta hmota do Jacoba vejde – a napadl tu nakrčenou stříbrnou bestii.

Jacob s tím druhým vlkodlakem začal zápolit. Jejich zlostné vrčení se odráželo ozvěnou od stromů jako údery hromu.

Černé a bílé cáry – zbytky Jacobova oblečení – se snášely k zemi tam, kde zmizel.

„Jacobe!“ zakřičela jsem znovu a zavrávorala dopředu.

„Zůstaň, kde jsi, Bello,“ nakázal mi Sam. Sotva jsem ho slyšela přes řev dvou zápasících vlků. Chňapali po sobě a rvali se, ostrými zuby si šli navzájem po krku. Zdálo se, že vlk – Jacob – má navrch – byl viditelně větší než ten druhý, a vypadalo to, že je také silnější. Znovu a znovu vrážel ramenem do šedého vlka a tlačil ho zpátky mezi stromy.

„Vezměte ji domů k Emily,“ zakřičel Sam na ostatní kluky, kteří sledovali konflikt uchvácenými pohledy. Jacob úspěšně vystrkal šedého vlka ze silnice a zmizel s ním do lesa, ačkoliv zvuk jejich vrčení byl stále hlasitý. Sam utíkal za nimi a cestou skopával boty. Jak se vrhal mezi stromy, třásl se od hlavy k patě.

Vrčení a chňapání v dálce sláblo. Najednou ten zvuk utnul a na silnici bylo velmi ticho.

Jeden z chlapců se začal smát.

Otočila jsem se a podívala se na něj – moje vykulené oči mi připadaly jako zmrzlé, jako kdybych s nimi nedokázala ani mrknout.

Zdálo se, že se ten kluk směje mému výrazu. „No, něco takového nevidíš každý den,“ hihňal se. Jeho obličej mi byl nějak povědomý – hubenější než u ostatních… Embry Call.

„Já ano,“ zabručel ten druhý kluk, Jared. „Každičký den.“

„Ále, Paul neztrácí nervy *každý* den,“ nesouhlasil Embry a stále se křenil. „Možná každý druhý.“

Jared přestal sbírat něco bílého ze země. Zvedl to a ukázal Embrymu; viselo mu to v ruce ve zplihlých pruzích.

„Úplně na cáry,“ řekl Jared. „Billy říkal, že tohle byly poslední, které mohl koupit – Jacob asi teď bude muset chodit bos.“

„Tahle přežila,“ řekl Embry a zvedl bílou tenisku. „Jake může hopsat po jedné noze,“ dodal se smíchem.

Jared začal sbírat ze štěrku různé kousky látky. „Seber Samovy boty, jo? Všechno ostatní jde do popelnice.“

Embry popadl boty a pak klusal ke stromům, kde Sam zmizel. Za pár vteřin se vrátil s ustřiženými džínami přehozenými přes ruku. Jared sbíral roztrhané zbytky Jacobova a Paulova oblečení a smotával je do koule. Najednou si asi vzpomněl, že jsem tam s nimi.

Opatrně se na mě podíval a uvažoval.

„Hele, nehodláš tu omdlít nebo blít nebo tak něco?“ zeptal se.

„Myslím, že ne,“ zajíkla jsem se.

„Nevypadáš moc dobře. Možná by sis měla sednout.“

„Dobře,“ zamumlala jsem. Podruhé během jednoho rána jsem si dala hlavu mezi kolena.

„Jake nás měl varovat,“ stěžoval si Embry.

„Neměl si sem vodit svoji holku. Co čekal?“

„No, teď už se s tím nic nenadělá.“ Embry si povzdechl. „Ještě se máš co učit, Jaku.“

Zvedla jsem hlavu, abych se zlobně podívala na ty dva kluky, kteří to brali tak zlehka. „Copak se o ně vůbec nebojíte?“ zeptala jsem se.

Embry překvapeně zamrkal. „Bát se? A proč?“

„Můžou si navzájem ublížit!“

Embry s Jaredem se zařehtali.

„Já *doufám,* že se mu Paul podívá na zoubek,“ řekl Jared. „Dostane za vyučenou.“

Zbledla jsem.

„No, to určitě!“ nesouhlasil Embry. „Viděl jsi Jaka? Ani Sam se nedokáže proměnit takhle za letu. Viděl, že to Paul podělal, a trvalo mu to kolik, tak půl vteřiny, než zaútočil? Ten kluk má dar.“

„Paul má delší praxi. Vsadím se s tebou o deset dolarů, že po sobě nechá stopu.“

„To beru. Jake je přirozený talent. Paul nemá šanci.“

S úsměvem si potřásli rukama.

Když jsem viděla jejich bezstarostnost, snažila jsem se tím uklidnit, ale nemohla jsem vyhnat obraz bojujících vlkodlaků z hlavy. Žaludek mi kručel, bolavý a prázdný, a hlava mě bolela starostí.

„Půjdeme navštívit Emily. Určitě už má pro nás něco k jídlu." Embry se na mě podíval. „Neměla bys nic proti tomu, kdybychom chtěli svézt?"

„Jasně že ne," vypravila jsem ze sebe přiškrceně.

Jared zvedl obočí. „Možná bys měl řídit spíš ty, Embry. Ona pořád vypadá, že asi vrhne."

„Dobrý nápad. Kde jsou klíčky?" zeptal se mě Embry.

„V zapalování."

Embry otevřel dveře na straně spolujezdce. „Vlez dovnitř," řekl vesele, jednou rukou mě zvedl ze země a nacpal mě na sedadlo. Zhodnotil, kolik je uvnitř místa. „Ty budeš muset jet vzadu," oznámil Jaredovi.

„To je v pohodě. Mám slabý žaludek. Nechci být uvnitř, až hodí šavli."

„Vsadím se, že není tak měkká. Chodí s upíry."

„Pět babek?" zeptal se Jared.

„Dohodnuto. Mám z toho výčitky, když tě takhle připravuju o peníze."

Embry nastoupil a nastartoval motor, zatímco Jared mrštně naskočil na korbu. Jakmile za sebou Embry zavřel dveře, zamručel na mě: „Nepozvracej se, jo? Mám jenom pětku, a jestli si Paul do Jacoba kousnul…"

„Dobře," zašeptala jsem.

Embry nás vezl zpátky k vesnici.

„Hele, jak Jake vůbec obešel zákaz?"

„Jaký zákaz?"

„No, příkaz. Víš, neprokecnout se. Jak ti o tomhle řekl?"

„Jo tak," pochopila jsem a vzpomněla si, jak se mi Jacob snažil včera v noci zatajit pravdu. „Nemusel nic obcházet. Uhodla jsem to sama."

Embry našpulil pusu, vypadal překvapeně. „Hmm. Dejme tomu."

„Kam jedeme?“ zeptala jsem se.

„Domů k Emily. Je to Samova holka… ne, teď už asi spíš snoubenka. Sejdeme se tam všichni, až si to s nimi Sam vyřídí za to, co se právě stalo. A až si Paul s Jakem seženou něco na sebe, jestli Paulovi ještě něco zbylo.“

„A Emily ví o…?“

„Jo. A hele, moc na ni nečum. To Sama dožere.“

Zamračila jsem se na něj. „Proč bych měla čumět?“

Embry vypadal nesvůj. „Jak jsi právě viděla, pohybovat se v blízkosti vlkodlaků nese svoje rizika.“ Rychle změnil téma. „Hele, jsi v pohodě ohledně té záležitosti s tou černovlasou pijavicí tam na louce? Nevypadalo to, že by to byl tvůj kamarád, ale…“ Embry pokrčil rameny.

„Ne, nebyl to můj kamarád.“

„To je dobře. Nechtěli jsme si nic začínat, porušit smlouvu, víš.“

„Aha, jo, Jake mi jednou o té smlouvě říkal, už je to dávno. Proč byste zabitím Laurenta porušili smlouvu?“

„Laurenta,“ opakoval s úšklebkem, jako kdyby ho pobavilo, že upír má jméno. „No, prakticky vzato jsme byli v rajónu Cullenových. Nesmíme zaútočit na nikoho z nich, alespoň z Cullenových, jinde než na naší půdě – pokud oni neporuší smlouvu jako první. Nevěděli jsme, jestli je ten černovlasý nějaký jejich příbuzný nebo tak něco. Vypadalo to, že ho znáš.“

„Jak by mohli porušit smlouvu oni?“

„Kdyby kousli člověka. Jake nebyl zrovna nadšený představou, že to necháme zajít tak daleko.“

„Aha. Hm, díky. Jsem ráda, že jste nečekali.“

„Rádo se stalo.“ Znělo to, jako by to myslel doslovně.

Embry jel k nejvýchodnějšímu domu u dálnice, pak zabočil na úzkou štěrkovou cestu. „Tvůj náklaďák je pomalý,“ poznamenal.

„Promiň.“

Na konci cesty byl malý domek, který kdysi býval šedý. Měl jen jedno úzké okno vedle oprýskaných modrých dveří, ale

truhlík pod ním byl plný jasných oranžových a žlutých měsíčků, takže celý dům vypadal vesele.

Embry otevřel dveře auta a nadechl se. „Mmm, Emily vaří."

Jared seskočil z korby a namířil si ke dveřím, ale Embry ho zastavil tím, že mu položil ruku na hruď. Významně se na mě podíval a odkašlal si.

„Nemám u sebe peněženku," řekl Jared.

„To nevadí. Já nezapomenu."

Vystoupili na schod a bez zaklepání vstoupili do domu. Nesměle jsem šla za nimi.

Přední pokoj, jako u Billyho, byla hlavně kuchyně. U pultu vedle dřezu stála mladá žena s hebkou měděnou kůží a dlouhými rovnými havraními vlasy. Vyndávala z plechu velké bábovičky a kladla je na papírový talíř. Na vteřinku mě napadlo, že důvod, proč mi Embry řekl, abych na ni nečuměla, byl ten, že je dívka tak krásná.

A pak se melodickým hlasem zeptala: „Máte hlad, kluci?" a otočila se tváří k nám, na polovině obličeje úsměv.

Pravá strana jejího obličeje byla zjizvená od vlasů až po bradu třemi tlustými, jasně červenými čarami, které vypadaly čerstvě, ačkoliv byly dávno zahojené. Jedna jizva se táhla od koutku tmavého oka mandlového tvaru, další stáčela pravou stranu jejích úst do trvalého úšklebku.

Díky Embryho varování jsem rychle stočila oči k bábovičkám v jejích rukou. Báječně voněly – po čerstvých borůvkách.

„Ach," řekla Emily překvapeně. „Kdo je tohle?"

Vzhlédla jsem a snažila se soustředit pohled na levou polovinu jejího obličeje.

„Bella Swanová," představil mě Jared s pokrčením ramen. Bylo jasné, že už se tu o mně mluvilo. „Kdo jiný?"

„To je celý Jacob, ten aby si neprosadil svou," zamumlala Emily. Dívala se na mě a ani jedna polovina jejího kdysi krásného obličeje nebyla přátelská. „Takže ty jsi ta holka, co chodila s upírem."

Ztuhla jsem. „Ano. A ty jsi ta holka, co chodí s vlkem?"

Zasmála se, stejně jako Embry a Jared. Levá polovina jejího obličeje roztála. „To asi jsem.“ Otočila se k Jaredovi. „Kde je Sam?“

„Bella, ehm, dneska ráno překvapila Paula.“

Emily zakoulela zdravým okem. „Ach ten Paul,“ povzdechla si. „Myslíš, že jim to bude dlouho trvat? Chtěla jsem začít dělat vajíčka.“

„Neboj,“ řekl jí Embry. „Jestli přijdou pozdě, my nedovolíme, aby se něco zkazilo.“

Emily se zahihňala a pak otevřela ledničku. „Bezpochyby,“ souhlasila. „Bello, nemáš hlad? Neostýchej se a vezmi si bábovičku.“

„Děkuju.“ Vzala jsem si jednu z talíře a začala ji ozobávat po okrajích. Byla vynikající a dělala dobře mému žaludku, který jsem měla pořád jako na vodě. Embry si bral už třetí a strčil si ji do pusy celou.

„Nech něco bratrům,“ napomenula ho Emily a pleskla ho po hlavě dřevěnou lžící. To slovo mě překvapilo, ale ostatním nepřipadalo nijak zvláštní.

„Prase,“ komentoval to Jared.

Opřela jsem se o pult a sledovala ty tři, jak se navzájem pošťuchují jako rodina. Emilyina kuchyně měla přátelskou atmosféru, byla světlá s bílými kredencemi a světlou dřevěnou podlahou. Na kulatém stolku stál nakřáplý modrobílý porcelánový džbán, který přetékal lučním kvítím. Embry s Jaredem se tu chovali úplně jako doma.

Emily míchala obrovské množství vajec, několik tuctů, ve velké žluté míse. Rukávy fialové košile měla vyhrnuté a já jsem viděla, že jizvy se jí táhnou po celé paži až na hřbet pravé ruky. Chodit s vlkodlakem opravdu mělo svá rizika, jak říkal Embry.

Domovní dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Sam.

„Emily,“ řekl a jeho hlas byl prodchnutý takovou láskou, že jsem si připadala trapně, jako nějaký vetřelec, když jsem se dívala, jak přešel jedním krokem místnost a vzal její obličej do svých širokých dlaní. Sklonil se a políbil tmavé jizvy na její pravé tváři, než ji políbil na ústa.

„Hele, nechte si to," stěžoval si Jared. „Já jím."

„Tak kušuj a jez," usadil ho Sam a znovu políbil Emily na znetvořená ústa.

„Fuj," zasténal Embry.

Tohle bylo horší než nějaký romantický film; tohle bylo tak skutečné, že to nahlas zpívalo radostí a životem a opravdovou láskou. Odložila jsem svůj mufin a složila si paže přes prázdnou hruď. Zírala jsem na květiny a snažila se ignorovat dokonalý klid jejich soukromé chvíle a bezútěšný tepot mých ran.

Byla jsem vděčná za vyrušení, když dveřmi vstoupili dovnitř Jacob s Paulem, a pak šokovaná, když jsem viděla, že se smějí. Jak jsem se na ně dívala, Paul udeřil Jacoba do ramene a Jacob mu to oplatil dloubnutím do ledvin. Zase se zasmáli. Zdálo se, že jsou oba celí.

Jacob přehlédl místnost a jeho oči se zastavily, když mě našel, jak se nesvá a s pocitem, že sem nepatřím, opírám o linku v zadním koutě kuchyně.

„Ahoj, Bells," pozdravil mě vesele. Jak šel kolem stolu, popadl dvě bábovičky a šel se postavit vedle mě. „Promiň to předtím," zamumlal šeptem. „Jak se držíš?"

„Neboj. Je mi fajn. Dobré bábovičky." Zase jsem zvedla tu svou a začala jsem ji oždibovat. Na hrudi jsem měla lepší pocit, jakmile byl Jacob vedle mě.

„No, páni!" zakvílel Jared a přerušil nás.

Vzhlédla jsem a on a Embry ohledávali blednoucí růžovou čáru na Paulově předloktí. Embry se vítězoslavně křenil.

„Patnáct dolarů," zavýskl.

„To jsi udělal ty?" zašeptala jsem Jacobovi a vzpomněla si na sázku.

„Sotva jsem se ho dotkl. Do západu slunce se mu to zahojí."

„Do západu slunce?" pohlédla jsem na škrábanec na Paulově paži. Bylo to zvláštní, ale vypadal, jako by byl starý několik týdnů.

„Vlčí záležitost," zašeptal Jacob.

Přikývla jsem a snažila se nevypadat tak vyjeveně.

„Tobě nic není?" zeptala jsem se ho šeptem.

„Nemám ani škrábnutí.“ Jeho výraz byl samolibý.

„Hele, kluci,“ řekl Sam hlasitě a přerušil všechny rozhovory, které v malé místnosti právě probíhaly. Emily stála u sporáku a seškrabovala vaječnou směs ze stěn velké pánve, ale Sam měl stále položenou jednu ruku na jejím kříži, aniž si to uvědomoval. „Jacob má pro nás nějakou informaci.“

Paul vypadal nevzrušeně. Jacob už to musel jemu a Samovi vysvětlit. Nebo… prostě slyšeli jeho myšlenky.

„Já už vím, co chce ta zrzka.“ Jacob namířil svá slova k Jaredovi a Embrymu. „To jsem se vám snažil předtím říct.“ Nakopl nohu židle, na které se usadil Paul.

„A?“ zeptal se Jared.

Jacobův obličej zvážněl. „Ona se *vážně* snaží pomstít svého druha – jenomže to nebyl ten černovlasý, kterého jsme zabili my. Jejího druha dostali vloni Cullenovi a ona teď jde po Belle.“

Tohle pro mě nebyla žádná novinka, ale stejně jsem se otřásla.

Jared, Embry a Emily se na mě dívali překvapeně s otevřenou pusou.

„Je to jenom holka,“ protestoval Embry.

„Já jsem neříkal, že to dává smysl. Ale kvůli tomu se ty pijavice snažily dostat přes nás. Ona měla namířeno do Forks.“

Pořád na mě zírali s ústy dokořán. Trvalo to dlouho. Sklonila jsem hlavu.

„Výborně,“ řekl Jared nakonec a koutky úst mu začal roztahovat úsměv. „Máme návnadu.“

Jacob s ohromující rychlostí popadl z pultu otvírák na konzervy a hodil ho Jaredovi na hlavu. Jaredova ruka vystřelila rychleji, než bych považovala za možné, a on popadl nástroj dřív, než ho udeřil do obličeje.

„Bella *není* žádná návnada.“

„Víš, jak to myslím,“ řekl Jared drze.

„Takže změníme rozestavení,“ pokračoval Sam a jejich potyčky si nevšímal. „Pokusíme se nechat pár děr a uvidíme, jestli nám na to skočí. Budeme se muset rozdělit, a to se mi

nelíbí. Ale jestli jde opravdu po Belle, pravděpodobně se nebude snažit toho využít ve svůj prospěch.“

„Už brzy se k nám přidá Quil,“ zamručel Embry. „Pak budeme schopní rozptýlit se rovnoměrně.“

Všichni sklopili hlavu. Koukla jsem se Jacobovi do tváře a viděla jsem, že je zoufalá jako včera odpoledne u nich před domem. Bez ohledu na to, jak spokojení se zdáli být se svým osudem tady v této šťastné kuchyni, žádný z těchto vlkodlaků nechtěl stejný osud pro svého přítele.

„No, na to nebudeme spoléhat,“ řekl Sam tiše a pak pokračoval zase nahlas. „Paul, Jared a Embry si vezmou vnější hranice a my s Jacobem si vezmeme na starost vnitřní. Až nám vleze do pasti, sesypeme se na ni.“

Všimla jsem si, že se Emily nijak nezamlouvá, že Sam má být v té menší skupince. Její starost mě přiměla podívat se na Jacoba, který se také tvářil ustaraně.

Sam zachytil můj pohled. „Jacob si myslí, že bude nejlepší, když strávíš co nejvíc času tady v La Push. Ona nebude tak snadno vědět, kde tě hledat, kdyby něco.“

„A co Charlie?“ zeptala jsem se.

„Jarní mistrovský turnaj v basketbalu pořád běží,“ odpověděl Jacob. „Myslím, že Billy s Harrym dokážou udržet Charlieho tady u nás, když nebude v práci.“

„Počkejte,“ řekl Sam a zvedl jednu ruku. Jeho pohled střelil k Emily a pak zpátky ke mně. „Jacob tohle považuje za nejlepší řešení, ale musíš se rozhodnout ty sama. Měla bys velmi pečlivě zvážit rizika obou možností. Viděla jsi dnes ráno, jak rychle se s námi můžeš dostat do nebezpečné situace, jak rychle se věci můžou vymknout z rukou. Jestli si vybereš, že zůstaneš s námi, nemůžu ti nijak zaručit bezpečnost.“

„Já jí neublížím,“ zamručel Jacob, oči sklopené.

Sam se choval, jako kdyby ho neslyšel. „Jestli znáš ještě nějaké jiné místo, kde by ses cítila bezpečně…“

Kousla jsem se do rtu. Kam bych mohla jít, abych tím někoho neohrozila? Ucouvla jsem před myšlenkou, že bych do toho zatáhla Renée – zatáhla ji do středu terče, kde bylo místo

vyhrazené pro mě… „Nechci zavést Victorii ještě někam jinam,“ zašeptala jsem.

Sam přikývl. „To je pravda. Je lepší mít ji tady, kde to můžeme skončit.“

Trhla jsem sebou. Nechtěla jsem, aby se Jacob nebo někdo z ostatních snažil *skončit* to s Victorii. Pohlédla jsem Jakovi do tváře; byla uvolněná, téměř taková, jakou jsem si ji pamatovala z dob před vypuknutím té vlčí záležitosti, a naprosto nevzrušená představou lovení upírů.

„Budeš opatrný, viď?“ zeptala jsem se, v krku slyšitelný knedlík.

Kluci pobaveně vyprskli a začali hlasitě hulákat. Všichni se mi smáli – až na Emily. Střetly jsme se pohledem a já jsem najednou viděla symetrii skrývající se pod jejím znetvořením. Její tvář byla stále krásná a odrážela se v ní starost ještě zuřivější než ta moje. Musela jsem se podívat jinam, než mě láska skrývající se za tou starostí mohla znovu rozbolet.

„Jídlo je hotové,“ oznámila v tu chvíli a rozhovor o strategii byl minulostí. Kluci spěchali zasednout ke stolu – který mi připadal takový titěrný a říkala jsem si, že ho určitě rozbijí – a zbaštili obrovskou pánev vajec, kterou před ně Emily postavila, v rekordním čase. Emily jedla opřená o pult jako já – chtěla se vyhnout tomu blázinci u stolu – a dívala se na ně láskyplným pohledem. Její výraz dával jasně najevo, že tohle je její rodina.

Zkrátka a dobře, od smečky vlkodlaků bych takové chování nečekala.

Strávila jsem v La Push celý den, z toho většinu času v Billyho domě. Nechal Charliemu vzkaz na záznamníku doma i na stanici a Charlie se ukázal kolem večeře se dvěma pizzami. Bylo dobře, že přinesl dvě velké; Jacob snědl jednu úplně sám.

Viděla jsem Charlieho, jak se na nás celý večer podezíravě dívá, obzvlášť na Jacoba, který se tak změnil. Zeptal se na jeho vlasy; Jacob pokrčil rameny a odpověděl, že mu to takhle prostě víc vyhovuje.

Věděla jsem, že jakmile s Charliem odjedeme domů, Jacob přestane hrát a půjde se proběhnout jako vlk, jak to průběžně

dělal po celý den. On a jeho zvláštní bratrstvo byli neustále na hlídce a hledali nějaké známky Victoriina návratu. Ale protože ji včera v noci odehnali od horkých pramenů – podle Jacoba ji vyhnali na půl cesty do Kanady – je na ní, aby učinila další výpad.

Ani v nejmenším jsem nedoufala, že by to prostě vzdala. Takové štěstí jsem neměla.

Jacob mě po večeři doprovodil k náklaďáčku, zůstal stát u okénka a čekal, až Charlie odjede jako první.

„Dneska v noci se neboj," řekl mi Jacob, zatímco Charlie předstíral, že má potíže s bezpečnostním pásem. „Budeme venku hlídat."

„Nebudu se bát o sebe," slíbila jsem.

„Jsi blázínek. Lovit upíry je zábava. To je na tom všem to nejlepší."

Zavrtěla jsem hlavou. „Jestli já jsem blázínek, tak ty jsi nebezpečně vyšinutý."

Uchechtl se. „Trochu si odpočiň, Bello. Holčičko. Vypadáš vyčerpaně."

„Pokusím se."

Charlie netrpělivě zatroubil na klakson.

„Tak ahoj zítra," rozloučil se Jacob. „Přijeď hned ráno."

„Přijedu."

Charlie mě následoval domů. Věnovala jsem pramalou pozornost světlům ve zpětném zrcátku. Místo toho jsem myslela na Sama, Jareda, Embryho a Paula, kteří běhají v noci někde venku. Přemítala jsem, jestli už se k nim Jacob přidal.

Když jsme dojeli domů, spěchala jsem nahoru, ale Charlie mě dohonil.

„Co se děje, Bello?" zeptal se mě, než jsem mohla uniknout. „Myslel jsem, že se Jacob stal členem nějakého gangu a že jste se rozhádali."

„Usmířili jsme se."

„A ten gang?"

„Já nevím – dospívající kluci, kdo jim má rozumět? Jsou samé tajemství. Ale poznala jsem Sama Uleyho a jeho

snoubenku Emily. Připadali mi docela milí.“ Pokrčila jsem rameny. „Celé to muselo být nedorozumění.“

Jeho obličej se změnil. „To jsem nevěděl, že už to s Emily vyhlásili oficiálně. To je milé. Chudák děvče.“

„Víš, co se jí stalo?“

„Zřídil ji medvěd nahoře na severu, když byla sezóna výtěru lososů – strašná nehoda. Už je to víc než rok. Slyšel jsem, že to Sama doopravdy vzalo.“

„To je strašné,“ opakovala jsem. Víc než před rokem. Vsadila bych se, že to svědčí o jediném – stalo se to, když byl v La Push jenom jediný vlkodlak. Otřásla jsem se při pomyšlení na to, jak se Sam musí cítit pokaždé, když se podívá Emily do tváře.

Tu noc jsem ležela dlouhou dobu vzhůru a snažila se roztřídit si zážitky z celého dne. Ubírala jsem se v myšlenkách pozpátku od večeře s Billym, Jacobem a Charliem k dlouhému odpoledni u Blackových doma, přes úzkostné čekání, až uslyším něco o Jacobovi, do Emilyiny kuchyně, k hrůze ze rvačky dvou vlkodlaků, k rozmluvě s Jacobem na pláži…

Myslela jsem na to, co mi Jacob říkal dnes brzy ráno o pokrytectví. Myslela jsem na to dlouho. Nelíbilo se mi pomyšlení na to, že jsem pokrytec, ale k čemu je dobré lhát si do kapsy?

Stulila jsem se pevně do klubíčka. Ne, Edward nebyl zabiják. Ani ve své temnější minulosti nikdy nebyl vrahem nevinných.

Ale co když *někdy předtím* byl? Co když se v době, než jsem ho poznala, choval jako každý jiný upír? Co když lidé mizeli z lesů tak jako teď? Zavrhla bych ho, kdybych to věděla?

Smutně jsem zavrtěla hlavou. Láska nemá rozum, připomínala jsem si. Čím víc někoho milujete, tím méně smyslu všechno dává.

Překulila jsem se na bok a snažila se myslet na něco jiného – a myslela jsem na Jacoba a jeho bratry, kteří běhají venku ve tmě. Usnula jsem a představovala si vlky, v noci neviditelné, jak mě střeží před nebezpečím. Když se mi zdál sen, stála jsem zase v lese, ale nebloudila jsem. Držela jsem Emily za

zjizvenou ruku a spolu jsme se dívaly do stínů a úzkostně čekaly, až se naši vlkodlaci vrátí domů.

15. TLAK

Ve Forks byly znovu jarní prázdniny. Když jsem se v pondělí ráno probudila, ležela jsem pár vteřin v posteli a vstřebávala ten pocit. O loňských jarních prázdninách mě taky honil upír. Doufala jsem, že tím nezakládám nějakou tradici.

Už jsem si začínala zvykat na to, jak to v La Push chodí. Neděli jsem strávila většinou na pláži, zatímco Charlie byl s Billym u Blackových doma. Já jsem měla být s Jacobem, ale Jacob měl na práci jiné věci, takže jsem se toulala sama, to ale bylo před Charliem tajemství.

Když Jacob zaskočil, aby mě zkontroloval, omlouval se, že ode mě tak často utíká. Říkal, že jeho rozvrh hlídek není vždycky tak bláznivý, ale dokud vlci nezastaví Victorii, mají pohotovost nejvyššího stupně.

Když jsme se teď sami procházeli po pláži, vždycky mě držel za ruku.

To mě přimělo přemítat o tom, co říkal Jared, o tom, že do toho Jacob zatáhl svou holku. Takhle to asi mezi námi dvěma vypadalo zvenčí. Dokud jsme s Jakem věděli, jak je to ve skutečnosti, mohly mi takové dohady být ukradené. A možná by mi ukradené byly, kdybych ovšem nevěděla, že by Jacob byl moc rád, kdyby věci byly tak, jak se jeví. Ale jeho ruka byla příjemná a hřejivá na dotyk, a tak jsem neprotestovala.

V úterý odpoledne jsem byla v práci – Jacob jel za mnou na motorce, aby se ujistil, že jsem v pořádku dojela – a Mike si toho všiml.

„Chodíš s tím klukem z La Push? S tím druhákem?“ zeptal se a chabě zastíral nevoli, která mu čišela z hlasu.

Pokrčila jsem rameny. „Prakticky vzato ne. Ale opravdu s Jacobem trávím většinu času. Je to můj nejlepší přítel.“

Mike přimhouřil zchytrale oči. „Kam tě vede, Bello. Ten kluk je do tebe udělaný až po uši.“

„Já vím,“ povzdechla jsem si. „Život je komplikovaný.“

„A holky jsou kruté,“ poznamenal Mike pro sebe.

Říkala jsem si, že v jeho situaci nebylo těžké dojít k takovému závěru.

Toho večera jsme byli s Charliem zase u Billyho na večeři. Na dezert přišli Sam s Emily. Emily přinesla dort, kterým by si naklonila i tvrdšího muže, než byl Charlie. Příjemný rozhovor se vedl o všem možném a já jsem viděla, že jakékoliv pochybnosti, které Charlie mohl mít ohledně gangu v La Push, mizejí.

My s Jakem jsme si brzy odskočili ven, abychom měli trochu soukromí. Šli jsme do garáže a sedli si do Rabbitu. Jacob zaklonil hlavu, obličej ztrhaný vyčerpáním.

„Potřebuješ se trochu vyspat, Jaku.“

„Taky na to dojde.“

Natáhl se a vzal mě za ruku. Jeho kůže na dotyk pálila.

„Tohle taky patří mezi vlčí záležitosti?“ zeptala jsem se ho. „To teplo, myslím.“

„Jo. Naše provozní teplota je trochu vyšší než u normálních lidí. Kolem čtyřicet tří stupňů. Už se nikdy nenastydnu. Dokázal bych takhle být…,“ ukázal na svůj nahý trup, „v sněhové bouři a nevadilo by mi to. Tam, kde bych stál, by se vločky měnily v déšť.“

„A jak se vám rychle hojí všechna zranění – to je taky vlčí záležitost?“

„Jo, chceš to vidět? Je to docela hustý.“ Vykulil oči a usmál se. Sáhl za mě do přihrádky v palubní desce a chvilku se v ní hrabal. Pak vytáhl kapesní nůž.

„Ne, já to nechci vidět!“ zakřičela jsem, jakmile jsem si uvědomila, co chce udělat. „Dej to pryč!“

Jacob se zachechtal, ale zastrčil nůž zpátky, kam patřil. „Fajn. Ale je dobré, že se nám všechno rychle hojí. Nemůžu se dát ošetřit u doktora, když mám teplotu, při které bych měl normálně být mrtvý.“

„No, to asi nemůžeš.“ Na chvilku jsem se nad tím zamyslela. „A že jste tak velcí – to k tomu taky patří? Proto si všichni děláte starosti o Quila?“

„Proto, a taky proto, že Quilův dědeček říkal, že by se tomu klukovi dalo na čele usmažit vajíčko.“ Jacobův obličej dostal nešťastný výraz. „Už to nebude dlouho trvat. Není žádný přesný věk… prostě to roste a roste a pak najednou –“ Odmlčel se a chvilku trvalo, než zase dokázal promluvit. „Někdy, když se člověk opravdu rozzlobí nebo tak něco, se to může spustit dřív. Ale já jsem nijak rozzlobený nebyl – byl jsem *šťastný*.“ Hořce se zasmál. „Většinou díky tobě. Proto se mi to nestalo dřív. Místo toho to ve mně jen dál rostlo – byl jsem jako načasovaná bomba. Víš, co mě odpálilo? Dojel jsem domů z toho kina a Billy mi řekl, že vypadám divně. Nic víc, ale já jsem jen odsekl. A pak – pak jsem vybuchl. Málem jsem mu utrhl obličej – vlastnímu otci!“ Otřásl se, ve tváři sinalý.

„Je to moc zlé, Jaku?“ zeptala jsem se úzkostně a přála si, abych našla nějaký způsob, jak mu pomoct. „Jsi zoufalý?“

„Ne, nejsem zoufalý,“ odpověděl. „Už ne. Ne teď, když už to víš. Předtím to bylo těžké.“ Naklonil se tak, že mi jeho tvář spočívala na temeni hlavy.

Chvíli mlčel a já jsem si říkala, na co asi myslí. Snad jsem to nechtěla vědět.

„Co je na tom nejtěžší?“ zašeptala jsem a stále si přála, abych mu mohla pomoct.

„Nejtěžší je na tom pocit…, že se nedokážu ovládnout,“ řekl pomalu. „Pocit, že si nemůžu být jistý sám sebou – že bys možná se mnou *neměla* být, že by se mnou možná neměl být nikdo. Že jsem příšera, která by mohla někomu ublížit. Viděla jsi Emily. Sam jenom na vteřinku ztratil kontrolu nad sebou samým… a ona stála moc blízko. A teď už to za nic na světě nedokáže napravit. Slyším jeho myšlenky – vím, jaký je to pocit…

Kdo chce být noční můra, příšera?

A pak, když vezmeš v úvahu, jak snadno to na mě přichází, že mi to jde líp než všem ostatním – znamená to, že jsem méně

člověk než Embry nebo Sam? Někdy se bojím, že ztrácím sebe sama.“

„Je to těžké? Znovu se najít?“

„Zpočátku to těžké bylo,“ odpověděl. „Vyžaduje to trochu praxe, měnit se tam a zpátky. Ale mně to jde snáz.“

„Proč?“ divila jsem se.

„Protože Ephraim Black byl otcův dědeček a Quil Ateara byl dědeček mé matky.“

„Quil?“ zeptala jsem se zmateně.

„Jeho pradědeček,“ vysvětloval Jacob. „Ten Quil, kterého znáš, je můj bratranec z druhého kolena.“

„Ale proč na tom záleží, kdo jsou tvoji pradědečkové?“

„Protože Ephraim a Quil patřili do poslední smečky. Třetí byl Levi Uley. Já to mám v krvi z obou stran. Nikdy jsem neměl šanci. Jako nemá šanci Quil.“

Jeho výraz byl bezútěšně smutný.

„A co je na tom úplně nejlepší?“ zeptala jsem se ve snaze ho rozveselit.

„Nejlepší na tom,“ řekl a najednou se zase usmíval, „je ta *rychlost.*“

„Je to lepší než na motorkách?“

Nadšeně přikývl. „To se nedá srovnat.“

„Jak rychle dokážeš…?“

„Běžet?“ dokončil mou otázku. „Dost rychle. Jak bych to poměřil? Chytili jsme toho… jak se jmenoval? Laurent? Myslím, že ty si z toho dokážeš udělat obrázek o naší rychlosti, na rozdíl od ostatních.“

To tedy bylo něco. Nedokázala jsem si to představit – vlci běhají rychleji než upíři. Když běželi Cullenovi, byli rychlostí málem neviditelní.

„Tak teď ty, pověz mi něco, co nevím,“ požádal. „Něco o upírech. Jak jsi to dokázala, být s nimi? Copak ses jich nebála?“

„Ne,“ odpověděla jsem krátce.

Na chvilku se zamyslel.

„Hele, pověz mi, proč vlastně ta tvoje pijavice zabila toho Jamese?“ zeptal se najednou.

„James se snažil zabít mě – bral to jako takovou hru. Prohrál. Pamatuješ si, jak jsem vloni na jaře byla v nemocnici ve Phoenixu?“

Jacob natáhl vzduch. „To se k tobě dostal tak blízko?“

„Dostal se velmi, velmi blízko.“ Pohladila jsem si jizvu. Jacob si toho všiml, protože držel ruku, kterou jsem pohnula.

„Co je to?“ Vyměnil si ruce a zkoumal mou pravačku. „Tohle je ta tvoje legrační jizva, ta studená.“ Podíval se na ni zblízka novýma očima a zalapal po dechu.

„Ano, je to ono,“ řekla jsem. „James mě kousl.“

Vykulil oči, jeho obličej nabral pod narudlým povrchem podivnou nažloutlou barvu. Vypadalo to, jako že se mu udělá špatně.

„Ale jestli tě kousnul…? Neměla bys být…?“ Zajíkl se.

„Edward mě zachránil dvakrát,“ zašeptala jsem. „Vysál ten jed z rány – víš, jako když tě kousne chřestýš.“ Trhla jsem sebou, jak mě bolest šlehla po krajích díry.

Ale nebyla jsem jediná, kdo sebou trhal. Cítila jsem, jak se vedle mě třese celé Jacobovo tělo. I auto se otřásalo.

„Opatrně, Jaku. V klidu. Uklidni se.“

„Jo,“ lapal po dechu. „Klídek.“ Zavrtěl rychle hlavou ze strany na stranu. Po chvíli už se mu třásly jenom ruce.

„Už je ti dobře?“

„Jo, skoro. Pověz mi něco jiného. Musíš mě přivést na jiné myšlenky.“

„Co chceš vědět?“

„Já nevím.“ Zavřel oči a soustředil se. „Asi ty mimořádné věci. Měl ještě někdo z Cullenových nějaké… mimořádné schopnosti? Jako čtení mysli?“

Na vteřinku jsem zaváhala. Tohle znělo jako otázka, kterou by položil svému špionovi, ne své kamarádce. Ale jaký mělo smysl skrývat, co jsem věděla? Teď už na tom nezáleželo a jemu to pomůže lépe se ovládnout.

Honem jsem začala mluvit, v duchu jsem před sebou viděla obraz Emiliina znetvořeného obličeje a na rukou mi vstávaly chloupky. Nedokázala jsem si představit, jak by se rudohnědý

vlk vtěsnal do Rabbita – Jacob by roztrhal na kusy celou garáž, kdyby se teď proměnil.

„Jasper dokázal… tak nějak ovládat emoce lidí kolem sebe. Nezneužíval toho, mohl tím třeba někoho uklidnit a tak. To by pravděpodobně hodně pomohlo Paulovi," snažila jsem se trochu zažertovat. „Alice zase viděla věci, které se teprve měly stát. Budoucnost, víš, ale nebylo to úplně spolehlivé. Věci, které viděla, se mohly změnit, když někdo změnil cestu, kterou se ubíraly…"

Jako když mě viděla umírat… a když viděla, že se stanu jednou z nich. Dvě věci, které se nevyplnily A jednu, která se nevyplní nikdy. Hlava se mi začala točit – jako kdybych nedokázala natáhnout ze vzduchu dost kyslíku. Jako kdybych neměla plíce.

Jacob už se dokonale ovládal a seděl vedle mě naprosto klidný.

„Proč tohle děláš?" zeptal se. Zatahal zlehka za jednu mou paži, kterou jsem měla ovinutou kolem hrudi, a pak toho nechal, když zjistil, že ji tak lehce neuvolní. Ani jsem si neuvědomila, že tam ty ruce mám. „Děláš to, když se rozrušíš. Proč?"

„Bolí mě, když na ně myslím," zašeptala jsem. „Jako kdybych nemohla dýchat… jako kdybych se rozpadala na kousky…" Bylo bizarní, kolik jsem toho teď dokázala Jacobovi říct. Už jsme před sebou neměli tajemství.

Pohladil mě po vlasech. „Už je to dobré, Bello, už je to dobré. Už se o tom nebudu zmiňovat. Omlouvám se."

„Už je mi dobře," vydechla jsem. „To se stává pořád. Není to tvoje chyba."

„To jsme ale povedený pár, co?" řekl Jacob. „Ani jeden z nás se nedokáže udržet pohromadě."

„K politování," souhlasila jsem, stále lapajíc po dechu.

„Aspoň že máme jeden druhého," řekl a ta myšlenka ho zjevně upokojovala.

I já jsem byla klidná. „Alespoň to," souhlasila jsem.

A když jsme byli spolu, bylo to dobré. Ale Jacob měl hrozný, nebezpečný úkol, který chtěl zodpovědně plnit, a tak

jsem byla často sama, trčela jsem v La Push, protože jsem tam byla víc v bezpečí, a neměla jsem nic, čím bych se zabavila, abych zapomněla na své starosti.

Cítila jsem se divně, když jsem pořád překážela u Billyho doma. Trochu jsem se učila na další test z matematiky, který jsme měli psát příští týden, ale tak dlouho jsem do učebnice dokázala akorát tak koukat. Když jsem neměla nic zjevného na práci, měla jsem pocit, že bych si s Billym měla nějak povídat – tlak normálních společenských pravidel. Ale Billy nebyl zrovna z těch, co neudrží pusu zavřenou, a tak ten divný pocit ve mně přetrvával.

Ve středu odpoledne jsem se pro změnu snažila pobýt chvíli u Emily doma. Zpočátku to bylo docela milé. Emily byla veselá osoba, která chvilku neposeděla. Dělala jsem jí ocásek, zatímco kmitala po domě a po zahradě, drhla neposkvrněnou podlahu, vytrhávala droboučký plevel, spravovala rozbitý pant u dveří, tkala něco z vlny na starobylém tkalcovském stavu a taky neustále vařila. Lehce si stěžovala na to, jak chlapcům roste chuť k jídlu z toho, jak pořád někde běhají, ale nebylo těžké poznat, že se o ně stará ráda. Bylo mi s ní docela dobře – konec konců, obě jsme teď chodily s vlkem.

Ale když jsem tam byla už pár hodin, přišel domů Sam. Zůstala jsem jenom tak dlouho, abych se ujistila, že je Jacob v pořádku a že není nic nového, a pak jsem odtamtud musela utéct. Aura lásky a spokojenosti, která je obklopovala, se nedala užívat v koncentrovaných dávkách, když kolem nebyl nikdo, kdo by ji naředil.

Takže jsem se pak toulala u vody, chodila jsem po půlkruhovité skalnaté pláži tam a zpátky, zas a znova.

Být sama mi nedělalo dobře. Protože už jsme s Jacobem před sebou neměli žádná tajemství, mluvila jsem s ním o Cullenových a myslela jsem na ně, a v tom byla ta potíž. Nic nepomáhalo, že jsem se snažila zaplašit myšlenky na ně jinými starostmi, a bylo jich opravdu dost: zoufale a upřímně jsem se strachovala o Jacoba a jeho vlčí bratry, bála jsem se o Charlieho a ostatní, kteří si mysleli, že jsou na lovu zvěře, proti své vůli

jsem se víc a víc zaplétala s Jacobem a nevěděla jsem, co s tím dělat. Žádná z těchto skutečných a naléhavých starostí, které jsem si potřebovala opravdu srovnat v hlavě, nedokázala na dlouho odtrhnout mou mysl od bolesti v hrudi. Nakonec už jsem ani nemohla chodit, protože jsem nemohla dýchat. Posadila jsem se na místečko, kde byly kameny skoro suché, a stočila jsem se do klubíčka.

Tak mě tam našel Jacob a z jeho výrazu jsem vyčetla, že pochopil.

„Promiň," omlouval se hned. Zvedl mě ze země a objal mě oběma pažemi kolem ramen. Až v tu chvíli jsem si uvědomila, že je mi zima. Otřásla jsem se, jak mě jeho dotyk pálil, ale aspoň jsem mohla dýchat, když tam byl.

„Kazím ti jarní prázdniny," obviňoval se, když jsme kráčeli zpátky po pláži.

„Ne, nekazíš. Neměla jsem nic v plánu. Myslím, že jarní prázdniny ani nemám ráda."

„Zítra dopoledne si vezmu volno. Ostatní můžou běhat beze mě. Vymyslíme něco, při čem bude legrace."

To slovo mi zrovna teď v mém životě připadalo nemístné, stěží pochopitelné, bizarní. „Legrace?"

„Legrace je přesně to, co potřebuješ. Hmm…" rozhlédl se po vzedmutých šedých vlnách a přemýšlel. Jak očima přelétl horizont, osvítil ho záblesk inspirace.

„Mám to!" zavýskl. „Splním další slib."

„O čem to mluvíš?"

Pustil mi ruku a ukázal k jižnímu okraji pláže, kde končil plochý skalnatý půlkruh a začínaly rozlehlé mořské útesy. Nechápavě jsem na ně zírala.

„Neslíbil jsem ti snad, že tě vezmu skákat z útesu?"

Otřásla jsem se.

„Jo, bude dost zima – ale ne taková, jako je dneska. Cítíš, jak se mění počasí? Tlak? Zítra bude tepleji. Jsi pro?"

Temná voda nevypadala lákavě a útesy z tohoto úhlu vypadaly ještě vyšší než tenkrát.

Ale už jsem několik dní neslyšela Edwardův hlas. V tom pravděpodobně spočívala část problému. Byla jsem závislá na hlasu svých přeludů. Když jsem se bez nich musela obejít příliš dlouho, všechno se zhoršovalo. Skákání z útesu tu situaci určitě vyléčí.

„Jasně, jsem pro. Bude to legrace."

„Tak domluveno," řekl a ovinul mi paži kolem ramen.

„Dobře – a teď pojďme, ať se trochu vyspíš." Nelíbilo se mi, že kruhy pod jeho očima začínají vypadat, jako by je měl do kůže trvale vyleptané.

* * *

Druhý den ráno jsem se probudila brzy a potají jsem si do auta uložila náhradní oblečení. Měla jsem pocit, že Charliemu by se plán na dnešní den líbil asi tak stejně jako motorky.

Představa, že se oprostím od všech svých starostí, mě téměř vzrušovala. Možná to opravdu bude legrace. Rande s Jacobem, rande s Edwardem… ponuře jsem se v duchu zasmála. Jake si mohl říkat, co chtěl o tom, že jsme povedený pár – z nás dvou jsem na tom byla hůř já. Vedle mě vlkodlak vypadal úplně normálně.

Čekala jsem, že na mě Jacob bude čekat před domem, jak to obvykle dělal, když mu hlasitý náklaďák ohlašoval můj příjezd. Nebyl tam, a tak jsem si říkala, že asi ještě spí. Potřeboval se vyspat, a než se vzbudí, vzduch se ještě víc oteplí. Jake měl pravdu ohledně počasí; v noci se změnilo. Tlustá vrstva mračen teď těžce doléhala na zem, takže bylo téměř dusno; zemi hřála šedá deka z mraků, která se zdála být skoro na dosah. Nechala jsem si svetr v autě.

Tiše jsem zaklepala na dveře.

„Pojď dál, Bello," pozval mě Billy.

Seděl u kuchyňského stolu a jedl studenou obilnou kaši.

„Jake spí?"

„Ehm, ne." Odložil lžíci, obočí stažené.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se. Vyčetla jsem z jeho výrazu, že *něco* se stalo.

„Embry, Jared a Paul našli ráno čerstvou stopu. Sam a Jake jim vyrazili na pomoc. Sam byl plný naděje – zabarikádovala se nedaleko hor. Myslí si, že mají dobrou šanci to ukončit.“

„Ach ne, Billy,“ zašeptala jsem. „Ach ne.“

Zachechtal se, hluboce a nahlas. „Vážně se ti v La Push tak líbí, že si tu chceš prodloužit svoje vězení?“

„Nežertujte, Billy. Na to je to příliš děsivé.“

„Máš pravdu,“ souhlasil spokojeně. V jeho starých očích se nedalo nic vyčíst. „Tahle je záludná.“

Kousla jsem se do rtu.

„Není to pro ně tak nebezpečné, jak si myslíš. Sam ví, co dělá. Sama o sebe by sis měla dělat starosti. Ta upírka nechce bojovat s nimi. Jenom se snaží najít si kolem nich cestu… k tobě.“

„Jak to, že Sam ví, co dělá?“ zeptala jsem se a smetla tak ze stolu jeho starost o mě. „Zatím zabili jenom jediného upíra – to mohla být šťastná náhoda.“

„To, co děláme, bereme velmi vážně, Bello. Nic nebylo zapomenuto. Všechno, co potřebují vědět, se po generace předává z otce na syna.“

To mě neuklidnilo tak, jak by si asi myslel. Vzpomínka na Victorii, divokou, úskočnou, smrtelně nebezpečnou, byla v mé paměti příliš živá. Jestli se jí nepodaří vlky obejít, nakonec se pokusí prorazit skrze ně.

Billy se vrátil ke své snídani; já jsem se posadila na pohovku a bezcílně přepínala televizní stanice. Netrvalo to dlouho. Začala jsem si v tom malém pokoji připadat jako zavřená, popadala mě klaustrofobie, děsila mě skutečnost, že přes záclony v okně nevidím ven.

„Budu na pláži,“ řekla jsem najednou Billymu a spěchala jsem ven ze dveří.

Myslela jsem, že se mi venku uleví, ale nestalo se. Mraky tlačily dolů na zem neviditelnou tíhou, takže moje klaustrofobie nepovolovala. Les se zdál podivně prázdný, když jsem kráčela k

pláži. Neviděla jsem žádná zvířata – žádné ptáky, žádné veverky. Neslyšela jsem ani ptačí zpěv. To ticho bylo děsivé, skoro strašidelné; nebylo slyšet ani vítr ve větvích.

Věděla jsem, že to má na svědomí jen počasí, ale přesto mě to popuzovalo. Ten těžký, teplý tlak ovzduší byl vnímatelný i mými slabými lidskými smysly a naznačoval, že může přijít větší bouře. Pohled na nebe to podepřel; mraky se lenivě čeřily i přesto, že na zemi nezafoukal ani větřík. Nejbližší mraky byly kouřově šedé, ale mezi trhlinami jsem viděla další vrstvu, která byla děsivě fialová. Nebesa měla pro dnešek na skladě zuřivý plán. Zvířata se určitě schovávala.

Jen jsem došla na pláž, už mě mrzelo, že jsem tam chodila – měla jsem tohohle místa plné zuby. Byla jsem tady skoro každý den, toulala jsem se tu sama. Lišilo se to tak moc od mých nočních děsů? Ale kam jinam jít? Plahočila jsem se k naplavenému stromu a posadila jsem se na kraj, abych se mohla opřít o propletené kořeny. Zírala jsem zádumčivě na rozzlobené nebe a čekala, až první kapky prolomí ticho.

Snažila jsem se nemyslet na nebezpečí, v kterém jsou Jacob a jeho přátelé. Protože Jacobovi se nic nesmí stát. Ta myšlenka byla nesnesitelná. Už jsem toho ztratila příliš – vezme si osud i těch pár cárů klidu, které mi zbyly? To mi připadalo nefér, nevyvážené. Ale možná jsem porušila nějaké pravidlo, o kterém jsem nevěděla, překročila nějakou hranici a tím jsem se odsoudila. Možná mě osud trestá za to, že jsem se otočila zády ke světu lidí a vrhla se do říše mýtů a legend. Možná…

Ne. Jacobovi se nic nestane. Musela jsem tomu věřit, nebo bych nebyla schopná fungovat.

Zavrčela jsem a seskočila z klády. Nedokázala jsem klidně sedět; bylo to horší než přecházení.

Opravdu jsem počítala s tím, že dnes ráno uslyším Edwardův hlas. Připadalo mi, že je to jediná věc, která může učinit dnešní den snesitelnějším, pomůže mi ho přežít. Díra v hrudi se v poslední době podebírala, jako kdyby se mstila za dobu, kdy ji krotila Jacobova přítomnost. Okraje pálily.

Jak jsem přecházela, vlny se zvedly a začaly narážet o skály, ale stále nevál žádný vítr. Připadala jsem si tlakem bouřky jako přitisknutá. Všechno kolem mě vířilo, ale na místě, kde jsem stála, byl dokonalý klid. Vzduch měl slabý elektrický náboj – cítila jsem ve vlasech statickou elektřinu.

O kus dál byly vlny zlobnější než podél pobřeží. Viděla jsem, jak bijí o linii útesů, rozprašují do nebe velké bílé mraky mořské pěny. Vzduch se pořád nehýbal, ačkoliv mraky vířily rychleji. Byl to děsivý pohled – jako kdyby se mraky pohybovaly z vlastní vůle. Otřásla jsem se, ačkoliv jsem věděla, že je to jenom optický klam.

Útesy byly proti modrošedému nebi jako černé ostří nože. Když jsem se na ně dívala, vzpomněla jsem si na den, kdy mi Jacob vyprávěl o Samovi a jeho „gangu". Pomyslela jsem na kluky – vlkodlaky – jak se vrhají do prázdného vzduchu. Obraz toho, jak padají a v letu stihnou ještě třeba udělat salto, byl v mé mysli stále živý. Představila jsem si naprostou svobodu toho pádu… Představila jsem si, jak by mi Edwardův hlas zněl v hlavě – rozzuřený, sametový, dokonalý… Pálení v hrudi se mi bolestivě šířilo.

Musela jsem najít nějaký způsob, jak to potlačit. Bolest byla s každou vteřinou nesnesitelnější. Zírala jsem na útesy a na vlny, které se o ně tříštily.

No a proč ne? Proč to nepotlačit rovnou?

Jacob mi slíbil skákání z útesu, nebo ne? Přece se nevzdám rozptýlení, které tak zoufale potřebuju, jenom proto, že tu teď nemůže být se mnou! Rozptýlení, které potřebuju o to víc, že Jacob někde venku riskuje svůj život! Riskuje ho v podstatě kvůli mně. Kdyby nebylo mě, Victoria by nezabíjela lidi…, aspoň ne tady, ale někde jinde, daleko odsud. Jestli se Jacobovi něco stane, bude to moje vina. To poznání se mi zarylo hluboko a přinutilo mě běžet zpátky po silnici k Billyho domu, kde čekal můj náklaďáček.

Znala jsem cestu na silnici, která vedla podél útesů, ale musela jsem najít cestičku, která mě vyvede ze skaliska. Jak jsem po ní šla, hledala jsem odbočky a rozcestí, protože jsem

věděla, že mě Jake chtěl vzít skákat z místa o kus níž, ne z úplného vrcholu, ale úzká pěšina vedla k okraji a odbočit se z ní nedalo. Neměla jsem čas hledat jinou cestu dolů – bouře rychle přicházela. Nakonec jsem ucítila i vítr, mraky se tiskly blíž k zemi. Když jsem došla k místu, kde se štěrková cesta vějířovitě rozprostírala do kamenné propasti, dopadly první kapky a rozstříkly se mi na obličeji.

Nebylo těžké přesvědčit sebe samu, že nemám čas pátrat po jiné cestě – chtěla jsem skočit z vrcholu. Ta představa mi utkvěla v hlavě. Chtěla jsem dlouhý pád, který by se podobal letu.

Věděla jsem, že tohle je ta nejpitomější a nejnezodpovědnější věc, jakou jsem kdy udělala. Ta myšlenka u mě vzbudila úsměv. Bolest už povolovala, jako kdyby moje tělo vědělo, že od zvuku Edwardova hlasu už ho dělí jenom vteřiny…

Zvuk vln ke mně přicházel z velké dálky, snad z ještě větší, než když jsem šla po cestě mezi stromy. Ušklíbla jsem se, když jsem pomyslela na to, jak je voda asi studená. Ale nehodlala jsem se tím nechat odradit.

Vítr teď foukal silněji, vytvářel kolem mě deštivé víry.

Vystoupila jsem na okraj a oči jsem upírala do prázdného prostoru před sebou. Prsty u nohou jsem naslepo hmatala před sebe a když jsem nahmatala okraj skály, prsty jsem ho objala. Zhluboka jsem nabrala dech do plic, zadržela jsem ho… a čekala.

„Bello.“

Usmála jsem se a vydechla.

Ano? Neodpověděla jsem nahlas, protože zvuk mého hlasu by mi rozbil tu krásnou iluzi. Zněl tak opravdově, tak blízko. Jenom když byl tak nesouhlasný jako teď, jsem si ho dokázala plně vybavit – tu sametovou hebkost a melodičnost, které tvořily ten nejdokonalejší ze všech hlasů.

„Nedělej to,“ zaprosil.

Chtěl jsi, abych byla člověk, připomněla jsem mu. *No, tak se na mě dívej.*

„Prosím. Kvůli mně.“

Ale ty se mnou nechceš zůstat.

„Prosím.“ Byl to jenom šepot ve větru a dešti, které mi rozcuchaly vlasy a promočily oblečení – byla jsem tak mokrá, jako kdybych už dneska skákala podruhé.

Přesunula jsem váhu na bříška pod palci u nohou.

„Ne, Bello!“ Teď byl rozzlobený, a ten hněv byl tak roztomilý.

Usmála jsem se, zvedla jsem paže nad hlavu, jako kdybych chtěla skočit, a nastavila jsem obličej dešti. Ale zvyk z plavání ve veřejném bazénu – hlavu předklonit, nohy připravit – byl příliš zakořeněný. Naklonila jsem se dopředu, nakrčila jsem se, abych měla větší pružnost…

A vrhla jsem se z útesu.

Vykřikla jsem, když jsem padala volným vzduchem jako meteorit, ale byl to výkřik radosti, a ne strachu. Vítr mi kladl odpor, marně se snažil bojovat s nepřemožitelnou gravitací, tlačil proti mně a kroutil mě ve spirálách jako raketu, která se řítí k zemi.

Ano! To slovo mi opakovaně znělo v hlavě, když jsem prořízla vodní hladinu. Voda byla ledová, studenější, než jsem se bála, a přesto ten chlad ještě přispěl k mému radostnému vzrušení.

Byla jsem na sebe pyšná, když jsem se nořila hlouběji do mrazivé černé vody Neprožívala jsem jediný okamžik hrůzy – jen čistý adrenalin. Vážně, ten pád nebyl vůbec děsivý. V čem spočívala ta výzva?

V tu chvíli mě zachytil proud.

Tolik jsem se zaobírala velikostí útesů, zjevným nebezpečím plynoucím z jejich výšky a strmých stěn, že jsem si vůbec nedělala starosti s temnou vodou čekající pod nimi. Nikdy by mě nenapadlo, že opravdová hrozba číhá hluboko pode mnou, pod zejícím pěnivým příbojem.

Bylo to, jako by se vlny o mě praly, škubaly mnou a podávaly si mě, jako by mě při tom chtěly roztrhat na kusy. Znala jsem správný způsob, jak se vyhnout silnému mořskému

dmutí: plavat souběžně s pláží a nesnažit se za každou cenu se dostat na břeh. Ale ta znalost mi nebyla moc platná, když jsem nevěděla, kterým směrem je pobřeží.

Nedokázala jsem ani říct, kterým směrem je hladina.

Rozzlobená černá voda mě obklopovala ze všech stran; nebylo tu žádné světlo, které by mě vyvedlo nahoru. Gravitace byla všemocná, když soutěžila se vzduchem, ale proti vlnám nic nezmohla – necítila jsem tah dolů, neměla jsem dojem, že se potápím. Vnímala jsem jenom bušení proudu, který mě unášel pořád dokola jako hadrovou panenku.

Měla jsem co dělat, abych udržela zadržený dech a sevřené rty, aby mi neunikla poslední zásoba kyslíku.

Nepřekvapilo mě, že se zase ozval můj přelud. Dluží mi to, vezmu-li v úvahu, že umírám, říkala jsem si. Překvapilo mě, s jakou určitostí jsem věděla, že nadešel můj konec. Utopím se. Topím se.

„Plav dál!“ prosil Edward naléhavě v mé hlavě.

Kam? Nebylo nic než tma. Nebylo kam plavat.

„Přestaň!“ poroučel. „Neopovažuj se to vzdávat!“

Chlad vody mi umrtvoval paže a nohy. Necítila jsem údery vln tak silně jako předtím. Teď už se mě zmocňovala spíš taková ochablost, bezmocně jsem se točila ve vodě.

Ale poslechla jsem ho. Dál jsem nutila paže dělat tempa, nohama jsem se snažila kopat silněji, ačkoliv jsem byla každou vteřinu otočená jiným směrem. Nemělo to smysl. K čemu to bylo?

„Bojuj!“ křičel. „Zatraceně, Bello, bojuj!“

Proč?

Už jsem nechtěla bojovat. Byla jsem spokojená, že zůstávám tam, kde jsem. A nebylo to nerozumností, ani zimou, ani tím, že mi paže umdlévaly, protože svaly to vyčerpáním vzdaly. Byla jsem skoro šťastná, že je to za mnou. Tohle byla lepší smrt než ty ostatní, které se o mě pokoušely. Tahle byla tak zvláštně poklidná.

Vědomí nadcházejícího konce bylo uklidňující. Pomyslela jsem krátce na ta klišé o tom, jak by se vám měl život zrychleně

přehrát před očima. Měla jsem mnohem větší štěstí. Kdo by stál o nějaké přehrávání, no ne?

Já jsem viděla *jeho,* a neměla jsem v sobě žádnou vůli bojovat. Bylo to tak jasné, daleko jasnější než jakákoliv vzpomínka. Moje podvědomí si uložilo Edwarda do všech detailů a uchovalo ho pro tuto poslední chvíli. Viděla jsem jeho dokonalý obličej, jako kdyby byl opravdu tady; přesný odstín jeho ledové kůže, tvar rtů, linii čelisti, zlaté jiskření zuřivých očí. Byl rozzlobený, přirozeně, že to vzdávám. Měl zaťaté zuby a nozdry se mu rozpalovaly hněvem.

„Ne! Bello, ne!“

Uši jsem měla zaplavené mrazivou vodou, ale jeho hlas byl jasnější než kdy dřív. Ignorovala jsem slova a soustředila se na zvuk jeho hlasu. Proč bych měla bojovat, když jsem tam, v tu chvíli, byla tak šťastná? I plíce mě pálily z nedostatku vzduchu a nohy jsem měla ochromené ledovým chladem, ale byla jsem spokojená. Už jsem zapomněla, jaký je to pocit, zažívat skutečné štěstí.

Štěstí. Díky němu se celá ta záležitost s umíráním stala celkem snesitelnou.

V tu chvíli nade mnou proud zvítězil, strhl mě najednou na něco tvrdého, na skálu v tom šeru neviditelnou. Pořádně mě to uhodilo do hrudi, narazilo to do mě jako železná tyč, a dech z mých plic vyšuměl, unikl v hustém mraku stříbrných bublin. Voda mi natékala do krku, dusící a pálivá. Ta železná tyč jako by mě vlekla, táhla mě pryč od Edwarda, hlouběji do tmy, na dno oceánu.

Sbohem, miluju tě, to byla má poslední myšlenka.

16. PARIS

V tu chvíli jsem hlavou narazila na hladinu.

Jak dezorientující. Byla jsem si jistá, že se potápím.

Proud mě nechtěl pustit. Narážel mě na další skály; ostře, rytmicky mě bily do zad, vytlačovaly z mých plic vodu. Řinula se ven v ohromujícím množství, z pusy a nosu mi tekly úplné dravé proudy. Sůl mě štípala a plíce mě pálily a hrdlo jsem měla příliš plné vody, abych nabrala dech, a skály mi drásaly záda. Nějak jsem zůstávala na jednom místě, ačkoliv voda se kolem mě stále vzdouvala. Všude kolem jsem neviděla nic než vodu, která mi cákala do obličeje.

„Dýchej!" poroučel hlas, divoký úzkostí, a já jsem pocítila kruté dloubnutí bolesti, když jsem ten hlas poznala – protože nepatřil Edwardovi.

Nemohla jsem poslechnout. Vodopád, který se mi řinul z úst, se nezastavoval na tak dlouho, abych stihla popadnout dech. Černá ledová voda mi plnila hruď. Pálilo to.

Další skála mě praštila do zad, přímo mezi lopatky, a z plic se mi dávivě vyřinulo další chrlení vody.

„Dýchej, Bello! No tak!" prosil Jacob.

Před očima mi naskákaly černé skvrny, rozšiřovaly se víc a víc, takže jsem přes ně neviděla světlo.

Znovu jsem se udeřila o skálu.

Ta skála nebyla studená jako voda; silně mě hřála na kůži. Uvědomila jsem si, že je to Jacobova ruka, která se snaží vytlouct mi vodu z plic. Ta železná tyč, která mě vytáhla z moře, byla také… teplá… Hlava se mi točila, černé skvrny všechno zakrývaly…

Takže umírám? Nelíbilo se mi to – tohle nebylo tak dobré jako posledně. Teď byla jenom tma, nic, na co by stálo za to se

dívat. Zvuk narážejících vln se v černi ztrácel a slábl, až přešel v tiché šumění, které jako kdyby vycházelo z mých uší…

„Bello?“ zeptal se Jacob a jeho hlas byl stále napjatý, ale ne tak divoký jako předtím. „Bells, miláčku, slyšíš mě?“

V hlavě mi zasvištělo a měla jsem nepříjemný pocit, jako by se mi mozek převracel, jako by mi do hlavy natekla rozbouřená voda…

„Jak dlouho už je bez sebe?“ zeptal se někdo jiný.

Ten hlas, který nebyl Jacobův, mě šokoval, vyburcoval mě k soustředěnějšímu vědomí.

Uvědomila jsem si, že jsem v klidu. Už mě netahal žádný proud – vzdouvání doznívalo jen v mé hlavě. Povrch pode mnou byl plochý a nehybný. Cítila jsem na holých pažích, že je zrnitý.

„Já nevím,“ odpovídal Jacob stále horečnatě. Jeho hlas byl velmi blízko. Ruce – tak teplé, že musely být jeho – mi shrnuly mokré vlasy z tváří. „Pár minut? Netrvalo mi dlouho, než jsem ji vytáhl na pláž.“

Tiché šumění v mých uších nebyly vlny – byl to vzduch, který mi už zase koloval v plících tam a zpátky. Každé nadechnutí pálilo – průchodové cesty byly tak hrubé, jako kdybych je drbala drátěnkou. Ale dýchala jsem.

A mrzla jsem. Tisíc ostrých ledových korálků mi naráželo do obličeje a paží, čímž pocit zimy sílil.

„Dýchá. Vzpamatuje se. Měli bychom ji ale dostat pryč z té zimy. Nelíbí se mi, jakou nabírá barvu…“ Tentokrát jsem rozeznala Samův hlas.

„Myslíš, že s ní můžeme hýbat?“

„Neporanila si záda nebo něco, když padala?“

„Já nevím.“

Váhali.

Snažila jsem se otevřít oči. Trvalo mi to chvilku, ale pak jsem viděla temné, fialové mraky, které mě zaplavovaly mrznoucím deštěm. „Jaku?“ zaskřehotala jsem.

Jacobův obličej mi zakryl výhled na nebe. „Ach!“ vydechl a po tváři se mu rozlila úleva. Oči měl mokré od deště. „Ach, Bello! Nezranila ses? Slyšíš mě? Nebolí tě něco?“

„J-jen krk,“ zajíkla jsem se a rty se mi chvěly zimou.

„Tak tě tedy dostaneme odsud,“ prohlásil Jacob. Vsunul pode mě paže a bez námahy mě zvedl – jako kdyby zvedal prázdnou krabici. Jeho hruď byla nahá a teplá; nahrbil ramena, aby mě ochránil před deštěm. Hlava mi volně visela přes jeho paži. Zírala jsem nepřítomně zpátky k zuřivé vodě, která za ním bičovala písek.

„Máš ji?“ slyšela jsem Sama, jak se ptá.

„Jo, vezmu ji odsud. Jdi zpátky do nemocnice. Přijdu za tebou později. Díky, Same.“

Hlava se mi pořád točila. Zpočátku mi žádné z jeho slov nedávalo smysl. Sam neodpověděl. Neozýval se žádný zvuk a já jsem přemítala, jestli už je pryč.

Zatímco mě Jacob odnášel pryč, voda za námi olizovala břeh a svíjela se na písku, jako kdyby se zlobila, že jsem jí unikla. A jak jsem se unaveně dívala kolem, upoutal mé nepřítomné oči barevný záblesk – o kus dál v zátoce tančil na černé vodě malý ohnivý plamínek. Nedávalo to smysl, říkala jsem si, jestli už jsem se úplně probrala z bezvědomí. Hlava se mi točila vzpomínkou na černou zčeřenou vodu – na to, jak jsem byla tak ztracená, že jsem nedokázala ani poznat, kde je nahoře a kde dole. Tak ztracená…, ale Jacob nějak…

„Jak jsi mě našel?“ zeptala jsem se skuhravě.

„Hledal jsem tě,“ řekl mi. Cestou nahoru po pláži k silnici v tom dešti skoro utíkal. „Sledoval jsem stopy tvého auta, a pak jsem tě slyšel vykřiknout…“ Otřásl se. „Proč jsi skočila, Bello? Copak sis nevšimla, že se tamhle schyluje k hurikánu? Nemohla jsi na mě počkat?“ S vyprchávající úlevou jeho tón naplňoval hněv.

„Promiň,“ zamumlala jsem. „Byla to blbost.“

„Jo, to tedy byla, a pořádná,“ souhlasil a z vlasů mu odstřikovaly kapky deště, jak přikyvoval. „Podívej, nevadilo by ti schovávat si blbosti na chvíle, kdy jsem ti nablízku?

Nedokážu se soustředit, když budu myslet na to, že mi za zády skáčeš z útesů."

„Jasně," souhlasila jsem. „Žádný problém." Můj hlas zněl, jako bych kouřila tři krabičky denně. Snažila jsem se odkašlat si – a okamžitě jsem sebou škubla; bolelo to, jako kdybych se tam dole bodala nožem. „Co se dneska stalo? Našli… jste *ji?*" Znovu jsem se otřásla, ačkoliv mi teď nebyla taková zima, když mě hřál svým horkým tělem.

Jacob zavrtěl hlavou. Stále spíš běžel než šel, jak mířil na silnici, která vedla k nim domů. „Ne. Utekla nám do vody – tam mají pijavice výhodu. Proto jsem běžel domů – bál jsem se, že mi ve vodě udělá kličku. Trávíš tolik času na pláži…" Odmlčel se, jak se mu v krku něco zadrhlo.

„Sam se vrátil s tebou – jsou všichni ostatní taky doma?" Doufala jsem, že nejsou stále venku a nepátrají po ní.

„Jo. Tak nějak."

Snažila jsem se porozumět jeho výrazu, pomrkávala jsem do bušícího deště. Jeho oči byly napjaté starostí nebo bolestí.

Ta slova, která předtím nedávala smysl, ho najednou měla. „Říkal jsi… do nemocnice. Předtím, Samovi. Je někdo zraněný? Bojovala s vámi?" Hlas mi vyskočil o oktávu, s tou chraptivostí zněl divně.

„Ne, ne. Když jsme se vrátili, Em čekala s novinou. Jde o Harryho Clearwatera. Harry měl dneska ráno srdeční záchvat."

„Harry?" zavrtěla jsem hlavou, snažila jsem se vstřebat, co říká. „Ach, ne! Ví to Charlie?"

„Jo. Je tam taky, s mým tátou."

„Bude Harry v pořádku?"

Jacob se na mě znovu napjatě podíval. „Moc růžově to s ním zatím nevypadá."

Najednou mě přepadl strašný pocit viny – připadala jsem si opravdu děsně kvůli tomu pitomému skoku z útesu. Nikdo si o mě zrovna teď nepotřeboval dělat starosti. To jsem si tu nezodpovědnost ale hloupě načasovala.

„Co mám dělat?" zeptala jsem se.

V tu chvíli déšť ustal. Neuvědomila jsem si, že už jsme zpátky u Jacobova domu, dokud neprošel dveřmi. Bouřka bila do střechy.

„Můžeš zůstat *tady*," řekl Jacob, když mě svalil na krátkou pohovku. „Myslím to vážně – přímo tady. Přinesu ti něco suchého na sebe."

Moje oči si pomalu přivykaly na temnou místnost, zatímco Jacob bouchal ve svém pokoji. Úzká přední místnost se zdála bez Billyho tak prázdná, div ne opuštěná. Byla podivně zlověstná – pravděpodobně jenom proto, že jsem věděla, kde Billy je.

Jacob se vrátil za pár vteřin. Hodil na mě hromádku šedého bavlněného oblečení. „Bude ti to velké, ale nic lepšího nemám. Já, ehm, půjdu pryč, aby ses mohla převléknout."

„Nikam nechoď. Ještě jsem moc unavená, nedokážu se ani pohnout. Jenom zůstaň se mnou."

Jacob se posadil na podlahu vedle mě, zády se opřel o gauč. Říkala jsem si, kdy asi naposled spal. Vypadal tak vyčerpaně, jak jsem se já cítila.

Opřel si hlavu o polštář vedle mojí a zívl. „Myslím, že bych si mohl na chvilku odpočinout…"

Zavřel oči. I já jsem zavřela oči.

Chudák Harry Chudák Sue. Věděla jsem, že Charlie bude bez sebe. Harry byl jedním z jeho nejlepších přátel. Navzdory Jakovu neradostnému pohledu na věc jsem horečně doufala, že se z toho Harry dostane. Kvůli Charliemu. Kvůli Sue a Lee a Sethovi…

Billyho pohovka byla hned vedle radiátoru, a tak mi navzdory promočenému oblečení bylo teplo. Plíce mě bolely tak, že jsem spíš upadala do bezvědomí, než aby mě bolest udržovala vzhůru. Neurčitě jsem přemítala, jestli bych se spánku měla vyvarovat… nebo jsem si pletla tonutí s otřesem mozku…? Jacob začal lehce chrápat a ten zvuk mě uklidňoval jako ukolébavka. Rychle jsem usnula.

Poprvé za velmi dlouhou dobu se mi zdál jenom obyčejný sen. Takové zastřené bloumání starými vzpomínkami –

oslepující horké slunce ve Phoenixu, matčin obličej, zchátralá chaloupka na stromě, vybledlá přikrývka, zrcadlová stěna, plamen na černé vodě… Každý ten obraz jsem zapomněla, jakmile přešel v další.

Ten poslední byl jediný, který mi uvízl v hlavě. Byl bezvýznamný – jenom scéna na jevišti. Balkón v noci, na nebi visí namalovaný měsíc. Dívala jsem se na dívku v noční košili, která se opírá o zábradlí a mluví si pro sebe.

Bezvýznamné…, ale když jsem se pomalu probojovávala k vědomí, myslela jsem na Julii.

Jacob pořád spal; svezl se ve spánku na podlahu a jeho dech byl hluboký a pravidelný. V domě byla teď větší tma než předtím, za oknem bylo černo. Byla jsem ztuhlá, ale bylo mi teplo a byla jsem skoro suchá. V krku mě pálilo s každým nadechnutím.

Budu muset vstát – alespoň abych se napila. Ale moje tělo tam chtělo jenom ochable ležet a už se nikdy nepohnout.

Místo abych se zvedla, dál jsem myslela na Julii.

Přemítala jsem, co by dělala, kdyby ji Romeo opustil, ne proto, že odešel do vyhnanství, ale proto, že ztratil zájem. Co kdyby k němu Rosalina nebyla nepřátelská a chtěla s ním mluvit, a on by si to rozmyslel? Co kdyby místo svatby s Julií prostě zmizel?

Myslela jsem, že vím, jak by se Julie cítila.

Nevrátila by se ke svému původnímu životu, to jistě ne. Nikdy by se nedostala dál, tím jsem si byla jistá. I kdyby žila tak dlouho, až by byla stará a šedivá, pokaždé, když by zavřela oči, viděla by pod víčky Romeovu tvář. Nakonec by se s tím smířila.

Přemýšlela jsem, jestli by si nakonec vzala za muže Parise, jen aby udělala radost rodičům, aby udržela klid v rodině. Ne, pravděpodobně ne, usoudila jsem. Ovšem v příběhu se toho o Parisovi moc nevyprávělo. Byla to jenom plochá figura – ten, který zabíral místo, hrozba, ten, kdo si nakonec vynutí její ruku.

Co když Paris znamenal víc? Co když to byl Juliin přítel? Nejlepší přítel? Co když byl jediný, kterému se mohla svěřit s

celou tou srdcervoucí záležitostí s Romeem? Jediný, který ji opravdu chápal a s kterým se cítila napůl zase jako člověk? Co když byl trpělivý a laskavý? Co když se o ni staral? Co když Julie věděla, že bez něj nemůže přežít? Co když ji opravdu miloval a chtěl, aby byla šťastná?

A… co když ona milovala Parise? Ne jako Romea. Nic takového, samozřejmě. Ale dost na to, aby chtěla, aby i on byl šťastný?

Jediný zvuk v místnosti bylo Jacobovo pomalé, hluboké oddechování – jako ukolébavka, která se brouká dítěti, jako tiché vrzání houpacího křesla, jako tikání starých hodin, když nikam nemusíte jít… Byl to zvuk útěchy.

Kdyby Romeo skutečně odešel a už se nikdy nevrátil, záleželo by na tom, jestli Julie přijala nebo nepřijala Parisovu nabídku? Možná se měla pokusit zabydlet se ve zbylých útržcích života, které jí zůstaly. Možná, že blíž ke štěstí už by se stejně nedostala.

Povzdechla jsem si a pak zasténala, když mě ten povzdech zaškrábal v krku. Moc jsem se do toho příběhu začetla. Romeo si to nerozmyslel. To proto si lidé stále pamatují jeho jméno a vždycky ho spojují s tím jejím: Romeo a Julie. To proto je to dobrý příběh. „Julie se spokojí s Parisem“ by nikdy nebyl žádný trhák.

Zavřela jsem oči a zase se nechala unášet, pustila jsem z hlavy tu hloupou hru, na kterou jsem už nechtěla myslet. Raději jsem myslela na skutečnost – na skákání z útesu a na to, jaká to byla bezhlavá chyba. A myslela jsem nejen na ten útes, ale i na motorky a všechnu svou nezodpovědnost. Co kdyby se mi něco stalo? Jak by to nesl Charlie? Harryho srdeční záchvat mi najednou všechno zobrazil v jiné perspektivě. V perspektivě, kterou jsem nechtěla vidět, protože – kdybych přiznala, že je to pravda – by to znamenalo, že musím změnit svoje chování. Mohla bych takhle žít?

Možná. Nebude to snadné; vlastně to bude přímo zoufalé, vzdát se svých halucinací a snažit se chovat jako dospělá. Ale

možná bych se o to měla pokusit. A možná bych to dokázala. Kdybych měla Jacoba.

Nemohla jsem to rozhodnutí udělat hned teď. Příliš to bolelo. Raději jsem myslela na něco jiného.

V hlavě se mi přehrával záznam mého neuváženého odpoledního výkonu, zatímco jsem se snažila přijít na nějaké příjemné téma… svištění vzduchu při pádu, černočerná voda, bušení proudu… Edwardův obličej… tady jsem se zastavila. Jacobovy teplé ruce, které se snažily vtlouct do mě zpátky život… bodavý déšť, který se valil z fialových mraků… podivný oheň na vlnách…

V tom barevném záblesku na hladině bylo něco povědomého. Samozřejmě že to nemohl být opravdový oheň –

Moje myšlenky přerušily zvuky auta, které s čvachtáním projíždělo blátem venku na silnici. Slyšela jsem, jak zastavilo před domem, jak se začaly otevírat a zavírat dveře. Pomyslela jsem, že si sednu, a pak jsem si to rozmyslela.

Billyho hlas byl snadno identifikovatelný, ale byl nezvykle tichý, takže zněl jen jako chraplavé bručení.

Dveře se otevřely a rozsvítilo se světlo. Zamrkala jsem, na chvíli oslepená. Jake se s trhnutím probudil a vyskočil s těžkým oddychováním.

„Promiň," zabručel Billy. „Vzbudili jsme tě?"

Moje oči se pomalu zaostřily na jeho obličej, a pak, když jsem dokázala rozluštit jeho výraz, se mi zalily slzami.

„Ach ne, Billy!" zasténala jsem.

Pomalu přikývl, jeho výraz byl poznamenaný žalem. Jake spěchal k svému otci a vzal ho za ruku. V té bolesti byla jeho tvář najednou tak dětská – vypadala divně na tom mužském těle.

Hned za Billym se objevil Sam, tlačil jeho vozík dveřmi. Jeho obvyklá vyrovnanost byla pryč a i on měl obličej zmučený bolestí.

„Je mi to tak líto," zašeptala jsem.

Billy přikývl. „Bude to těžké pro všechny."

„Kde je Charlie?"

„Tvůj táta je ještě v nemocnici se Sue. Čeká je spousta… zařizování.“

Ztěžka jsem polkla.

„Radši se tam vrátím,“ zamumlal Sam a spěšně vyběhl ze dveří.

Billy vytáhl ruku z Jacobovy dlaně a pak projel kuchyní do svého pokoje.

Jake se za ním chviličku díval a pak si zase přišel sednout vedle mě na podlahu. Položil si obličej do dlaní. Třela jsem mu rameno a přála si, abych věděla, co říct.

Po dlouhé chvíli mě Jacob chytil za ruku a podržel si ji u obličeje.

„Jak se cítíš? Jsi v pořádku? Měl bych tě asi vzít k doktorovi nebo tak něco.“ Povzdechl si.

„O mě si nedělej starosti,“ zaskřehotala jsem.

Otočil hlavu, aby se na mě podíval. Oči měl podlité krví. „Nevypadáš moc dobře.“

„Ani se moc dobře necítím.“

„Dojdu pro tvůj náklaďáček a vezmu tě domů – asi bys tam měla být, až se Charlie vrátí.“

„Správně.“

Ležela jsem netečně na pohovce a čekala, až přijde. Billy byl zticha ve svém pokoji. Cítila jsem se jako šmírák, který se dívá škvírou na žal někoho jiného.

Jakovi to netrvalo dlouho. Řev motoru mého náklaďáčku prolomil ticho dřív, než jsem to očekávala. Jacob mi beze slova pomohl zvednout se z pohovky a pak mě držel kolem ramen, když mě roztřásl studený vzduch venku. Bez ptaní si sedl za volant a pak si mě přitáhl k sobě, aby mě mohl paží pevně obejmout. Opřela jsem mu hlavu o prsa.

„Jak se dostaneš domů?“ zeptala jsem se.

„Já nejdu domů. Ještě jsme nechytili tu pijavici, vzpomínáš?“

Znovu jsem se otřásla, ale s chladem to nemělo co dělat.

Cesta byla krátká. Studený vzduch mě probudil. Moje mysl byla v pohotovosti a pracovala velmi tvrdě a velmi rychle.

Co kdyby? Co bylo správné udělat?

Už jsem si svůj život nedokázala bez Jacoba představit – a důrazně jsem odmítala si to představovat. Záviselo na něm moje přežití. Ale nechávat věci mezi námi tak, jak byly… nebylo to kruté, jak mi vyčítal Mike?

Vzpomněla jsem si, jak jsem si přála, aby Jacob byl můj bratr. Uvědomila jsem si teď, že jediné, co opravdu chci, je mít na něj nárok. Když mě takhle objímal, tak jsem to nevnímala jako bratrské objetí. Byl to příjemný pocit – teplý a uklidňující a známý. Bezpečný. Jacob byl bezpečný přístav.

Mohla jsem na něj uplatnit nárok. To bylo v mé moci.

Budu mu muset všechno povědět, to jsem věděla. Byl to jediný způsob, jak jednat fér. Budu mu to všechno muset správně vysvětlit, aby věděl, že to není tak, že bych se spokojila s ním, když nemůžu mít Edwarda. Že je pro mě až příliš dobrý. Už věděl, že jsem rozbitá, to ho nepřekvapí, ale musí vědět, do jaké míry. Budu muset dokonce přiznat, že jsem blázen – vysvětlit ty hlasy, které jsem slyšela. Bude muset vědět všechno, než se rozhodne.

Ale i když jsem uznávala, že je nutné, aby si to promyslel, věděla jsem, že mě bude chtít navzdory všemu. Ani si nevezme chvilku na rozmyšlenou.

Bude to tak špatné, když se budu snažit učinit Jacoba šťastným? Přestože láska, kterou k němu cítím, je jen slabý odvar toho, čeho jsem schopná, i když je moje srdce daleko, toulá se a bolestně touží po svém vrtošivém Romeovi, bude to tak špatné?

Jacob zastavil náklaďáček před naším ztemnělým domem a vypnul motor, takže bylo najednou ticho. Zdálo se mi, že je naladěný na stejnou notu jako já, že ví, na co myslím. Jako už tolikrát.

Objal mě i druhou paží, přitiskl si mě na prsa a pevně mě držel. Znovu to byl pěkný pocit. Skoro jako bych zase byla celý člověk.

Myslela jsem, že bude myslet na Harryho, ale pak promluvil a jeho tón byl omluvný. „Promiň. Vím, že se necítíš přesně tak

jako já, Bells. Přísahám, že mi to nevadí. Já mám jenom takovou radost, že ti nic není, až se mi z toho chce zpívat – a já zpívám strašně.“ Zasmál se mi do ucha svým hrdelním smíchem.

S každým nadechnutím jako by se mi v krku udělal zářez, jako bych ho měla zanesený pískem.

Nechtěl by Edward, ať je vůči mně jakkoliv lhostejný, abych byla tak šťastná, jak jen to dané okolnosti dovolují? Nezůstala by v něm troška přátelského citu, aby mi přál aspoň to? Říkala jsem si, že ano. To by mi neodpíral, abych dala jenom malý kousek lásky, o kterou on nestál, svému příteli Jacobovi. Konec konců, vždyť to ani nebyla ta samá láska.

Jacob mi přitiskl svou teplou tvář na temeno hlavy.

Kdybych otočila obličej na stranu – kdybych přitiskla rty na jeho nahé rameno –, věděla jsem bez jakékoliv pochyby přesně, co by následovalo. Bylo by to velmi snadné. Dnes večer by nebylo potřeba žádné vysvětlování.

Ale mohla jsem to udělat? Mohla jsem zradit své nepřítomné srdce, abych zachránila svůj ubohý život?

Žaludek se mi nervózně sevřel, když jsem pomyslela na to, že otočím hlavu.

A pak, tak jasně, jako kdybych byla v okamžitém nebezpečí, mi Edwardův sametový hlas zašeptal do ucha: „Buď šťastná.“

Ztuhla jsem.

Jacob cítil, jak jsem ztuhla, automaticky mě pustil a sáhl po dveřích.

Počkej, chtěla jsem říct. *Jenom chviličku.* Ale pořád jsem byla jako přikovaná, poslouchala jsem ozvěnu Edwardova hlasu v mé hlavě.

Bouřkou ochlazený vzduch zavanul kabinou náklaďáčku.

„Oh!“ Jacob hekl, jako kdyby ho někdo udeřil do břicha. „Sakra!“

Zabouchl dveře a souběžně otočil klíčkem v zapalování. Ruce se mu třásly tak silně, že jsem nevěděla, jak to dokázal.

„Co se děje?“

Příliš rychle vytúroval motor; ten zaprskal a zhasl.

„Upír," vydávil.

Hlava se mi odkrvila a udělalo se mi slabo. „Jak to víš?"

„Protože ho cítím! Zatraceně!"

Jacobovy oči byly divoké, pročesávaly temnou ulici. Zdálo se, že si je stěží vědom chvění, které mu probíhalo tělem. „Proměnit se, nebo ji dostat odsud?" syčel si pro sebe.

Na zlomek vteřiny se na mě podíval, viděl mé hrůzou vytřeštěné oči a bílý obličej, a pak znovu prohlížel ulici. „Správně. Dostat tě pryč."

Motor s řevem naskočil. Pneumatiky zakvílely, jak otočil auto a nasměroval nás k jediné únikové cestě. Reflektory auta olízly chodník, osvětlily přední řadu stromů černého lesa a nakonec se odrazily od auta zaparkovaného přes ulici před naším domem.

„Zastav!" zalapala jsem po dechu.

Bylo to černé auto – auto, které jsem znala. Možná jsem byla všechno jen ne milovník a znalec aut, ale o tomhle konkrétním autě bych dokázala říct všechno. Byl to Mercedes S55 AMG. Znala jsem jeho výkon a barvu interiéru. Věděla jsem, jaký je to pocit, když mohutný motor přede pod kapotou. Znala jsem těžkou vůni kožených sedadel a to, jak člověku díky obzvláště temným sklům v oknech poledne připadá jako soumrak.

Bylo to Carlisleovo auto.

„Zastav!" zakřičela jsem znovu, tentokrát hlasitěji, protože Jacob hnal auto ulicí.

„Cože?!"

„To není Victoria. Zastav, zastav! Chci se vrátit."

Dupnul na brzdu tak zprudka, že jsem se musela podržet palubní desky.

„Cože?" zeptal se znovu, celý zděšený. Zíral na mě s hrůzou v očích.

„Je to Carlisleovo auto! Jsou to Cullenovi. Já to vím."

Díval se, jak se mi rozsvěcí, a tělem mu otřásalo divoké chvění.

„Hele, uklidni se, Jaku. Je to v pořádku. Žádné nebezpečí, chápeš? Uvolni se."

„Jo, klid,“ lapal po dechu, sklonil hlavu a zavřel oči. Zatímco se soustředil na to, aby nevybuchl ve vlka, já jsem se dívala ven zadním okénkem na to černé auto.

Je to jenom Carlisle, říkala jsem si. Nečekej nic víc. Možná Esme… *Okamžitě přestaň*, poroučela jsem si. Jenom Carlisle. To je dost. Víc, než jsem kdy doufala, že budu zase mít.

„V tvém domě je upír,“ zasyčel Jacob. „A ty se *chceš* vrátit?“

Podívala jsem se na něj, jen nerada jsem svoje oči odtrhla od Mercedesu – bála jsem se, že ve chvíli, kdy se podívám jinam, zmizí.

„Samozřejmě,“ podivila jsem se jeho otázce. Samozřejmě, že jsem se chtěla vrátit.

Jacobův obličej ztvrdl, jak jsem se na něj dívala, zmrzl do hořké masky, o které jsem si myslela, že je nadobro pryč. Ještě předtím, než si tu masku nasadil, jsem zachytila, jak mu v očích probleskl záchvěv pocitu zrady. Ruce se mu stále třásly. Vypadal o deset let starší než já.

Zhluboka se nadechl. „Víš jistě, že to není trik?“ zeptal se pomalým, těžkým hlasem.

„To není trik. To je Carlisle. Vezmi mě zpátky!“

Chvění mu rozvlnilo široká ramena, ale jeho oči byly ploché a bez citu. „Ne.“

„Jaku, to je dobré –“

„Ne. Jdi zpátky sama, Bello.“ Jeho hlas byl jako políček – uhnula jsem, když mě udeřil jeho zvuk. Zatínal čelist a zase ji uvolňoval.

„Podívej, Bello,“ řekl tím samým tvrdým hlasem. „Já se nemůžu vrátit. Smlouva sem, smlouva tam, je tam můj nepřítel.“

„Tak to není!“

„Musím to říct okamžitě Samovi. Tím se věci mění. Nesmějí nás chytit na svém území.“

„Jaku, to není válka!“

Neposlouchal. Zařadil motor na neutrál a vyskočil ze dveří. Motor nechal běžet.

„Sbohem, Bello,“ zavolal přes rameno. „Vážně doufám, že neumřeš.“ Rychle utíkal do tmy a třásl se tak silně, že jeho obrys byl jako rozostřený; zmizel, než jsem mohla otevřít pusu, abych ho zavolala zpátky.

Na jednu dlouhou vteřinu mě výčitky svědomí přikovaly na sedadlo. Co jsem to zrovna Jacobovi udělala?

Ale výčitky mě nedokázaly zadržet na dlouho.

Vklouzla jsem za volant a znovu rozjela auto. Ruce se mi třásly téměř tak silně jako předtím Jakovi, a stálo mě to minutu soustředění. Pak jsem opatrně otočila auto dokola a jela jsem zpátky k našemu domu.

Když jsem vypnula světla, byla všude velká tma. Charlie odjížděl v takovém spěchu, že zapomněl nechat zapnutou lampu na verandě. Ucítila jsem dloubnutí pochybnosti, jak jsem se dívala na dům ponořený do tmy. Co když *je* to trik?

Podívala jsem se zpátky na černé auto, v noci téměř neviditelné. Ne, to auto jsem znala.

Přesto se mi ruce třásly ještě víc než předtím, když jsem sahala pro klíč nade dveřmi. Jakmile jsem vzala za kliku, abych odemkla, zjistila jsem, že není zamčeno. Strčila jsem do dveří a ty se otevřely dokořán. V chodbě byla tma.

Chtěla jsem zavolat na pozdrav, ale v krku jsem měla příliš vyschlo. Nemohla jsem popadnout dech.

Udělala jsem krok dovnitř a nahmatala vypínač. Byla taková tma – jako v černé vodě… Kde je ten vypínač?

Jako v černé vodě, s oranžovým plamenem, který neskutečně blikotal na hladině. Ten plamen nemohl být oheň, ale co tedy..? Prsty mi přejížděly po stěně, stále pátraly, stále se třásly –

Najednou se mi v hlavě ozvala ozvěna Jacobových slov z dnešního odpoledne a mně to došlo… *Utekla nám do vody,* řekl. *Tam mají pijavice výhodu. Proto jsem běžel domů – bál jsem se, že mi ve vodě udělá kličku.*

Ruka mi ztuhla, jak jsem pořád hledala ten vypínač, a já jsem stála jako přimrazená, když jsem si uvědomila, proč mi ten divný oranžový oheň na vodě byl povědomý.

Victoriiny vlasy, vlající divoce ve větru, barvy ohně…

Byla přímo tam. Přímo tam v přístavu se mnou a s Jacobem. Kdyby tam nebyl Sam, kdybychom tam byli jenom my dva…? Nemohla jsem dýchat ani se pohnout.

Světlo se rozsvítilo, ačkoliv moje ztuhlá ruka stále nenašla vypínač.

Zamrkala jsem do náhlého světla a viděla jsem, že tam někdo je a čeká na mě.

17. NÁVŠTĚVA

Nepřirozeně klidná a bílá, s velkýma černýma očima upřenýma do mého obličeje, čekala moje návštěva zcela bez pohnutí uprostřed chodby, krásná nad všechno pomyšlení.

Na vteřinu se mi roztřásla kolena a málem jsem upadla. Pak jsem se na ni vrhla.

„Alice, ach, Alice!“ zavolala jsem, jak jsem do ní narazila.

Zapomněla jsem, jak je *tvrdá;* bylo to jako naběhnout po hlavě do betonové stěny.

„Bello?“ V jejím hlase byla podivná směsice úlevy a zmatenosti.

Pevně jsem ji objala a zhluboka jsem se nadechla, abych do sebe vtáhla co nejvíc vůně její kůže. Byla naprosto výjimečná – ani květinová, ani ovocná, citrusová nebo pižmová. Žádný parfém na světě se s ní nedal srovnávat. Moje vzpomínka se jí nevyrovnala.

Nevšimla jsem si, kdy se lapání po dechu změnilo v něco jiného – jenom jsem si uvědomila, že vzlykám, když mě Alice odtáhla do obývacího pokoje na gauč a přitáhla si mě na klín. Bylo to jako stočit se do klubíčka na chladném kameni, ale na kameni, který byl vytvarovaný pohodlně na obrysy mého těla. Hladila mě po zádech v něžném rytmu a čekala, až se ovládnu.

„Je mi to… líto,“ brečela jsem. „Jsem jen tak… šťastná… že tě vidím!“

„To je v pořádku, Bello. Všechno je v pořádku.“

„Ano,“ bulila jsem. A pro jednou se to tak zdálo.

Alice si povzdechla. „Zapomněla jsem, jak jsi neukázněná,“ řekla a její tón byl káravý.

Vzhlédla jsem na ni přes své uslzené oči. Alice měla napjatý krk, který se ode mě odtahoval, rty měla pevně stisknuté k sobě. Její oči byly černé jako noc.

„Ach," zafuněla jsem, když jsem si uvědomila, v čem je problém. Měla žízeň. A já jsem jí voněla. Už to bylo nějakou dobu, co jsem si musela dávat pozor na takové věci. „Promiň."

„Je to moje chyba. Už jsem moc dlouho nebyla na lovu. Neměla bych se nechat takhle vyžíznit. Ale dneska jsem měla naspěch." Pohled, který na mě vrhla, byl vyčítavý. „Když o tom tak mluvím, mohla bys mi vysvětlit, jak to, že jsi naživu?"

To mě umlčelo a zarazilo vzlyky. Okamžitě jsem si uvědomila, co se muselo stát, a proč je Alice tady.

Hlasitě jsem polkla. „Ty jsi mě viděla padat."

„Ne," nesouhlasila a přimhouřila oči. „Viděla jsem tě *skočit*."

Našpulila jsem rty, jak jsem se snažila vymyslet vysvětlení, které by nevypadalo pitomě.

Alice zavrtěla hlavou. „Říkala jsem mu, že se to stane, ale on mi nevěřil. ‚Bella mi to slíbila,'" napodobovala tak dokonale jeho hlas, že jsem ztuhla v šoku, zatímco mi bolest rozdírala trup. „‚Ani se jí nedívej do budoucnosti,'" pokračovala v jeho citování. „‚Už jsme napáchali dost škody.'"

„Ale to, že se nedívám, ještě neznamená, že *nevidím*," pokračovala. „Nešmírovala jsem tě, Bello, to přísahám. To jenom že už jsem na tebe vyladěná… když jsem tě viděla skočit, nemyslela jsem, jenom jsem nasedla do letadla. Věděla jsem, že bude moc pozdě, ale nemohla jsem jen tak sedět a nic neudělat. A pak jsem dorazila sem, myslela jsem, že bych třeba mohla nějak pomoct Charliemu, a vtom jsi přijela." Zavrtěla hlavou, tentokrát zmateně. Její hlas byl napjatý. „Viděla jsem tě spadnout do vody, a tak jsem čekala a čekala, až se vynoříš, ale ty ses nevynořila. Co se stalo? A jak jsi to mohla udělat Charliemu? Zamyslela ses, co to s ním udělá? A s mým bratrem? Máš *vůbec* ponětí, co Edward –"

Jakmile vyřkla jeho jméno, v tu ránu jsem ji utnula. Nechala bych ji pokračovat, i když jsem si uvědomila to nedorozumění, ke kterému došlo, jen abych slyšela ten dokonalý zvonivý tón jejího hlasu. Ale musela jsem ji přerušit.

„Alice, já jsem nechtěla spáchat sebevraždu."

Pochybovačně si mě změřila. „Chceš říct, že jsi neskočila z útesu?“

„Ne, ale…“ zašklebila jsem se. „Bylo to jenom z rekreačních důvodů.“

Její výraz ztvrdl.

„Viděla jsem z toho útesu skákat nějaké Jacobovy kamarády,“ přesvědčovala jsem ji. „Vypadalo to jako… zábava, a já jsem se nudila…“

Vyčkávala.

„Nemyslela jsem na to, jak bouřka ovlivní mořské proudy. Vlastně jsem na vodu nemyslela vůbec.“

Alice mi to nebaštila. Viděla jsem, že si pořád myslí, že jsem se snažila zabít. Rozhodla jsem se přehodit výhybku. „Takže když jsi mě viděla spadnout do vody, proč jsi neviděla Jacoba?“

Znepokojeně naklonila hlavu ke straně.

Pokračovala jsem. „Je pravda, že bych se asi utopila, kdyby pro mě Jacob neskočil. No, dobře, tak žádné asi, určitě bych se utopila. Ale on tam skočil a vytáhl mě ven, a hádám, že mě odtáhl zpátky na břeh, ačkoliv v tu chvíli jsem byla tak trochu mimo. Nemohla jsem být pod hladinou déle než minutu, pak už mě popadl. Jak to, žes to neviděla?“

Zmateně se zamračila. „Někdo tě vytáhl ven?“

„Ano. Jacob mě zachránil.“

Zvědavě jsem sledovala, jak se jí ve tváři střídá záhadná škála pocitů. Něco jí dělalo starosti – její nedokonalé vidění? Ale nebyla jsem si jistá. Pak se schválně naklonila dopředu a přivoněla mi k rameni.

Ztuhla jsem.

„Nebuď směšná,“ zamumlala a přičichla si ke mně ještě víc.

„Co to děláš?“

Ignorovala mou otázku. „Kdo to tam teď byl s tebou venku? Znělo to, jako když se hádáte.“

„Jacob Black. On je… takový můj nejlepší přítel, řekla bych. Alespoň byl…“ Pomyslela jsem na Jacobův rozzlobený, zrazený obličej a přemítala, čím je pro mě teď.

Alice přikývla a zdálo se, že o něčem přemýšlí.

„Co je?“

„Já nevím,“ odpověděla. „Nejsem si jistá, co to znamená.“

„No, alespoň nejsem mrtvá.“

Obrátila oči v sloup. „Byl blázen, když si myslel, že bys dokázala přežít sama. Nikdy jsem neviděla nikoho s takovými sklony k životu nebezpečné pitomosti.“

„Já jsem přežila,“ podotkla jsem.

Myslela na něco jiného. „Takže když ty proudy na tebe byly příliš, jak to zvládl ten Jacob?“

„Jacob je… silný.“

Slyšela váhavost v mém hlase a zvedla obočí.

Chvíli jsem si žmoulala ret. Je tohle tajemství, nebo ne? A jestli je, komu jsem víc zavázaná mlčením, Jacobovi, nebo Alici?

Usoudila jsem, že je moc těžké uchovávat tajemství. Jacob všechno věděl, tak proč ne Alice?

„Víš, no, on je… tak trochu vlkodlak,“ vyhrkla jsem. „Quileuté se mění na vlky, když jsou někde poblíž upíři. Carlislea poznali už před dávnými lety. Byla jsi s ním tehdy?“

Alice na mě chvíli zírala a pak se vzpamatovala, rychle mrkajíc. „No, řekla bych, že tím se vysvětluje ten pach,“ zamumlala. „Ale vysvětluje se tím taky to, co jsem viděla?“ Zamračila se, její porcelánové čelo se zvrásnilo.

„Pach?“ opakovala jsem.

„Páchneš strašně,“ opáčila nepřítomně a stále se přitom mračila. „Vlkodlak? Víš to jistě?“

„Naprosto jistě,“ ujistila jsem ji a škubla jsem sebou, když jsem si vzpomněla, jak se Paul s Jacobem prali na silnici. „Hádám, že jsi nebyla s Carlislem, když tady ve Forks byli vlkodlaci naposledy?“

„Ne. Tehdy jsme se ještě nenašli.“ Alice byla stále ponořená v myšlenkách. Najednou vykulila oči, otočila se na mě a zírala s šokovaným výrazem. „Tvůj nejlepší kamarád je vlkodlak?“

Zbaběle jsem přikývla.

„Jak dlouho už to trvá?“

„Dlouho ne," hájila jsem se. „Vlkodlak je z něj teprve pár týdnů."

Nasupeně na mě hleděla. „*Mladý* vlkodlak? Ještě horší! Edward měl pravdu – ty jsi magnet na nebezpečí. Neměla ses držet dál od průšvihů?"

„Na vlkodlacích není nic špatného," zamumlala jsem, ohromená jejím kritickým tónem.

„Dokud se nerozzuří." Ostře zavrtěla hlavou. „Na tebe je spoleh, Bello. Každý jiný by byl rád, že jsou upíři z města, ale ty se musíš sčuchnout s prvními příšerami, na které narazíš."

Nechtěla jsem se s Alicí hádat – ještě jsem se tetelila radostí, že je opravdu, skutečně tady, že se můžu dotýkat její mramorové kůže a slyšet její zvonivý hlas –, ale pochopila to úplně špatně.

„Ne, Alice, upíři ve skutečnosti neodešli – alespoň ne všichni. To je celý problém. Kdyby nebylo vlkodlaků, Victoria by mě už touhle dobou dávno dostihla. No, kdyby nebylo Jaka a jeho kamarádů, tak by mě Laurent asi dostal dřív než ona, takže –"

„Victoria?" zasyčela. „Laurent?"

Přikývla jsem, maličko poplašená výrazem v jejích černých očích. Ukázala jsem na sebe. „Magnet na nebezpečí, vzpomínáš?"

Znovu zavrtěla hlavou. „Pověz mi všechno – začni od začátku."

Vysvětlila jsem jí to od začátku, vynechala jsem motorky a hlasy, ale vyprávěla jsem jí všechno ostatní až k dnešní nehodě. Alici se nelíbilo moje chabé vysvětlení o tom, jak jsem se nudila na útesech, takže jsem honem pokračovala o tom divném plameni, který jsem viděla na vodě, a co si myslím, že znamená. V tu chvíli přimhouřila oči skoro na štěrbinky. Bylo zvláštní dívat se na ni, jak vypadá tak… tak nebezpečně – jako upírka. Ztěžka jsem polkla a pokračovala jsem o tom ostatním kolem Harryho.

Poslouchala moje vyprávění bez přerušování. Příležitostně zavrtěla hlavou a vráska na jejím čele se prohloubila, až

vypadala, jako kdyby byla do její mramorové pleti trvale vytesaná. Nemluvila, a já jsem nakonec zmlkla, jak se mě znovu zmocnil vypůjčený žal nad Harryho odchodem. Pomyslela jsem na Charlieho; brzy se vrátí domů. V jakém bude stavu?

„Náš odchod ti vůbec nijak neprospěl, že je to tak?“ zamručela Alice.

Zasmála jsem se – byl to lehce hysterický zvuk. „O to ovšem nikdy nešlo, že ne? Není to tak, že jste odjeli pro moje dobro.“

Alice se chviličku mračila na podlahu. „No… myslím, že jsem se dneska zachovala impulzivně. Pravděpodobně jsem se sem neměla vtírat.“

Cítila jsem, jak mi krev mizí z obličeje. Žaludek se mi zhoupl. „Neodjížděj, Alice,“ zašeptala jsem. Prsty se mi sevřely kolem límce její bílé košile a já jsem začala popadat dech. „Prosím tě, neopouštěj mě.“

Její oči se otevřely víc doširoka. „Dobře,“ řekla a dál vyslovovala každé slovo s pomalou přesností. „Dneska večer nikam nepojedu. Nadechni se zhluboka.“

Snažila jsem se poslechnout, ačkoliv jsem nedokázala přesně určit, kde mám plíce.

Dívala se mi do obličeje, zatímco jsem se soustředila na své dýchání. Počkala, až se trochu uklidním, a pak mě zhodnotila: „Vypadáš děsivě, Bello.“

„Dneska jsem se topila,“ připomněla jsem jí.

„To je hlubší záležitost. Vypadáš děsně.“

Škubla jsem sebou. „Hele, dělám, co můžu.“

„Jak to myslíš?“

„Nebylo to jednoduché. Pracuju na tom.“

Zamračila se. „Já jsem mu to říkala,“ zabručela si pro sebe.

„Alice,“ povzdechla jsem si. „Co sis myslela, že tu najdeš? Chci říct, kromě toho, že budu mrtvá? Čekala jsi, že mě najdeš, jak si tu poskakuju a pohvizduju písničky z televize? Na to mě snad znáš líp.“

„To znám. Ale doufala jsem.“

„Potom asi nejsem jediná, kdo má stánek na trhu s pitomostí.“

Zazvonil telefon.

„To musí být Charlie,“ řekla jsem a klopýtavě jsem vstala. Popadla jsem Alici za kamennou ruku a táhla ji s sebou do kuchyně. Nechtěla jsem ji spustit z očí.

„Charlie?“ zvedla jsem telefon.

„Ne, to jsem já,“ řekl Jacob.

„Jaku!“

Alice pozorovala můj výraz.

„Jenom se ujišťuju, že jsi pořád naživu,“ řekl Jacob kysele.

„Jsem v pořádku. Říkala jsem ti, že to není –“

„Jo. Pochopil jsem. Čau.“

Zavěsil.

Povzdechla jsem si, zaklonila jsem hlavu a zírala na strop. „To bude problém.“

Alice mi stiskla ruku. „Nemají radost, že jsem tady.“

„To zrovna nemají. Ale stejně jim do toho nic není.“

Alice mě objala paží. „Tak co budeme dělat teď?“ přemítala. Zdálo se, jako by si chvíli pro sebe povídala. „Je tu spousta práce. Hodně vysvětlování.“

„Jak to myslíš?“

Její obličej byl najednou obezřetný. „Nevím to jistě… Potřebuju vidět Carlislea.“

Odjede mi tak brzy? Žaludek se mi zvedl.

„Můžeš tu zůstat?“ prosila jsem. „Prosím! Jenom chviličku. Tolik se mi po tobě stýskalo.“ Hlas se mi zlomil.

„Jestli si myslíš, že je to dobrý nápad.“ Její oči byly nešťastné.

„Myslím. Můžeš zůstat tady – Charlie to určitě uvítá.“

„Mám svůj dům, Bello.“

Přikývla jsem, nespokojená, ale odevzdaná. Zaváhala, jak se na mě pozorně dívala.

„No, alespoň si musím dojít pro kufr s oblečením.“

Rozhodila jsem kolem ní paže. „Alice, ty jsi jednička!“

„A myslím, že budu muset na lov. Okamžitě," dodala napjatým hlasem.

„Jejda." Ustoupila jsem o krok zpátky.

„Vydržíš se hodinu nedostat do průšvihu?" zeptala se skepticky. Než jsem však mohla odpovědět, zvedla prst a zavřela oči. Její obličej byl pár vteřin klidný a bezvýrazný.

A pak se její oči otevřely a ona si odpověděla na svou vlastní otázku. „Ano, nic se ti nestane. Alespoň ne dneska v noci." Zašklebila se. I když dělala obličeje, vypadala jako anděl.

„Vrátíš se?" zeptala jsem se přiškrceným hlasem.

„Slibuju – hodinu."

Podívala jsem se na hodiny nad kuchyňským stolem. Zasmála se a rychle se naklonila, aby mě políbila na tvář. Pak byla pryč.

Zhluboka jsem se nadechla. Alice se vrátí. Najednou jsem se cítila mnohem líp.

Měla jsem toho hodně na práci, čím jsem se mohla při tom čekání nějak zaměstnat. Sprcha byla rozhodně první bod programu. Přičichla jsem si k ramenům, jak jsem se svlékala, ale necítila jsem nic, jen pach slané vody a mořské trávy z oceánu. Divila jsem se, jak to Alice myslela, když říkala, že páchnu.

Když jsem byla umytá, šla jsem zpátky do kuchyně. Neviděla jsem žádné známky toho, že Charlie v poslední době něco jedl, a pravděpodobně bude mít hlad, až se vrátí. Tiše jsem si pobrukovala, když jsem chodila po kuchyni.

Zatímco se v mikrovlnce otáčel kastrol s dušeným masem a zeleninou od čtvrtka, rozestlala jsem na pohovce prostěradla a starý polštář. Alice to nebude potřebovat, ale Charlie to bude potřebovat vidět. Dávala jsem si pozor, abych se nedívala na hodiny. Nebyl důvod, abych začala panikařit: Alice mi to slíbila.

Spěchala jsem s večeří, ale nevychutnala jsem si ji – jenom jsem cítila bolest, jak mi jídlo klouzalo v odřeném krku. Byla jsem hlavně žíznivá; musela jsem vypít aspoň tři litry vody, než

jsem tu žízeň uhasila. Všechna ta sůl v těle mě pořádně dehydrovala.

Chtěla jsem si zkrátit čekání sledováním televize v obýváku.

Alice už tam byla, seděla na své improvizované posteli. Oči měla jako tekutý karamel. Usmála se a poklepala na polštář. „Díky.“

„Jsi tu brzy,“ řekla jsem potěšeně.

Posadila jsem se vedle ní a opřela si hlavu o její rameno. Objala mě studenými pažemi a povzdechla si.

„Bello. Co s tebou uděláme?“

„Já nevím,“ přiznala jsem. „Opravdu jsem se snažila ze všech sil.“

„Já ti věřím.“

Bylo ticho.

„A – on…“ Zhluboka jsem se nadechla. Bylo těžší říct jeho jméno nahlas, ačkoliv už jsem si ho dokázala aspoň myslet v hlavě. „Ví Edward, že jsi tady?“ nemohla jsem se nezeptat. Konec konců, byla to moje bolest. Vypořádám se s ní, až Alice odjede, slíbila jsem si a při té myšlence se mi udělalo špatně.

„Ne.“

Existovalo pro to jenom jedno vysvětlení. „On není s Carlislem a Esme?“

„Staví se tam každých pár měsíců.“

„Aha.“ Asi je pořád pryč a někde si užívá. Zaměřila jsem svou zvědavost na bezpečnější téma. „Říkala jsi, že jsi sem letěla… Odkud jsi přijela?“

„Byla jsem v Denali. Na návštěvě u Tanyiny rodiny.“

„Je tady Jasper? Přijel s tebou?“

Zavrtěla hlavou. „Nesouhlasil se mnou, nechtěl, abych se do toho pletla. Slíbili jsme si…“ odmlčela se, a pak se její tón změnil. „A ty si myslíš, že Charliemu nebude vadit, že jsem tady?“ zeptala se a znělo to ustaraně.

„Charlie si myslí, že jsi báječná, Alice.“

„No, to brzy uvidíme.“

Samozřejmě, o pár vteřin později jsem slyšela, jak na příjezdovou cestu vjíždí policejní auto. Vyskočila jsem a spěchala otevřít dveře.

Charlie se vlekl po chodníčku, oči zabodnuté do země a ramena svěšená. Vyšla jsem mu naproti; neviděl mě, dokud jsem ho neobjala kolem pasu. Zuřivě mě objal.

„Je mi líto Harryho, tati.“

„Bude mi opravdu chybět,“ zamumlal Charlie.

„Jak se vede Sue?“

„Je jako omámená, jako kdyby jí to ještě nedošlo. Sam tam zůstal s ní…“ Síla jeho hlasu kolísala. „Ty ubohé děti. Leah je jenom o rok starší než ty a Sethovi je teprve čtrnáct…“ Zavrtěl hlavou.

Pevně mě objímal, když se znovu vydal ke dveřím.

„Ehm, tati?“ usoudila jsem, že bude lepší ho varovat. „To bys neuhodl, kdo k nám přijel.“

Podíval se na mě bez výrazu. Otočil hlavu a přes ulici uviděl Mercedes, na jehož černém laku se odráželo světlo z verandy. Než stihl zareagovat, Alice se objevila ve dveřích.

„Dobrý večer, Charlie,“ pozdravila tlumeným hlasem. „Omlouvám se, že jsem přijela v tak nevhodnou dobu.“

„Alice Cullenová?“ koukal na štíhlou postavu před sebou, jako by nevěřil svým očím. „Alice, jsi to ty?“

„Jsem to já,“ potvrdila. „Byla jsem tu poblíž na návštěvě, tak jsem se stavila.“

„Je Carlisle…?“

„Ne, jsem tu sama.“

Obě jsme s Alicí věděly, že se ve skutečnosti neptá na Carlislea. Jeho paže kolem mého ramene se napjala.

„Že u nás může zůstat, viď?“ prosila jsem. „Už jsem ji pozvala.“

„Samozřejmě,“ řekl Charlie mechanicky. „Bude nám potěšením, Alice.“

„Děkuju, Charlie. Vím, že je to příšerné načasování.“

„Ne, to nevadí, vážně. Já budu mít opravdu moc práce s tím, abych udělal pro Harryho rodinu, co bude v mých silách; bude hezké, že Bella bude mít nějakou společnost."

„Na stole máš večeři, tati," řekla jsem mu.

„Díky. Bell." Ještě jednou mě stiskl a pak se šoural ke kuchyni.

Alice se vrátila na gauč a já jsem šla za ní. Tentokrát to byla ona, kdo si mě přitiskl na rameno.

„Vypadáš unaveně."

„Jo," souhlasila jsem a pokrčila rameny. „Tak to se mnou bývá, když slezu hrobníkovi z lopaty… Tak co si Carlisle myslí o tom, že jsi tady?"

„On to neví. Byli s Esme na lovecké výpravě. Budu s ním mluvit za pár dní, až se vrátí."

„*Jemu* to ovšem nepovíš… až se zase staví?" zeptala jsem se. Věděla, že teď nemluvím o Carlisleovi.

„Ne. Ukousl by mi hlavu," řekla Alice ponuře.

Zasmála jsem se a pak jsem vzdychla.

Nechtělo se mi spát. Chtěla jsem zůstat vzhůru celou noc a povídat si s Alicí. Říkala jsem si, že přece nemůžu být unavená, když jsem celý den proležela u Jacoba na gauči. Ale topení mi opravdu vzalo hodně sil, a tak jsem nedokázala udržet oči otevřené. Položila jsem si hlavu na její kamenné rameno a nechala jsem se unést do poklidnějšího zapomnění, než v jaké jsem mohla doufat.

Probudila jsem se brzy z hlubokého a bezesného spánku. Připadala jsem si dobře odpočinutá, ale ztuhlá. Ležela jsem na pohovce, stulená pod přikrývkami, které jsem odestlala Alici, a slyšela jsem ji, jak si s Charliem povídá v kuchyni. Znělo to, jako by jí Charlie chystal snídani.

„Jak zlé to bylo, Charlie?" zeptala se Alice tiše a já jsem si napřed myslela, že si povídají o Clearwaterových.

Charlie si povzdechl. „Hodně zlé."

„Povězte mi o tom. Chci vědět, co se přesně stalo, když jsme odjeli."

Nastala odmlka, zatímco se zavíraly dveře od kredence a někdo ťukal na displej mikrovlnky. Čekala jsem přikrčená.

„Nikdy jsem se necítil tak bezmocný,“ začal pomalu Charlie. „Nevěděl jsem, co dělat. Ten první týden – myslel jsem, že ji budu muset nechat hospitalizovat. Nechtěla jíst ani pít, nechtěla se hnout. Doktor Gerandy se oháněl slovy jako „katatonická,“ ale já jsem ho k ní nepouštěl. Bál jsem se, že by ji vystrašil.“

„Ale dostala se z toho?“

„Domluvil jsem s Renée, že přijede a vezme ji na Floridu. Prostě jsem nechtěl být ten, kdo… kdyby musela jít do nemocnice nebo tak něco. Doufal jsem, že když bude s matkou, tak jí to pomůže. Ale když jsme jí začali balit oblečení, probrala se a začala zuřit. Nikdy jsem neviděl Bellu takhle vyvádět. Nikdy ji neužilo na nějaké scény, ale páni, tentokrát se vážně rozlítila. Házela své oblečení na všechny strany a nakonec se rozplakala. Myslel jsem, že to bude bod zvratu. Nehádal jsem se, když trvala na tom, že zůstane tady… a zpočátku to vypadalo, že se opravdu zotavuje…“

Charlie se odmlčel. Bylo těžké tohle poslouchat a dozvídat se, kolik bolesti jsem mu způsobila.

„Ale?“ naléhala Alice.

„Vrátila se do školy a do práce, jedla a spala a dělala domácí úkoly. Odpovídala, když jí někdo položil přímou otázku. Ale byly to spousty drobností – už neposlouchala žádnou hudbu; našel jsem hromádku rozbitých cédéček v odpadkovém koši. Nečetla si; nezůstávala v místnosti, kde byla puštěná televize, i když ani předtím se na ni moc nedívala. Nakonec jsem na to přišel – vyhýbala se všemu, co by jí mohlo připomínat… jeho.

Skoro jsme spolu nemluvili; tolik jsem se bál, že řeknu něco, co ji rozruší – trhala sebou při nejdrobnější zmínce – a ona sama od sebe nikdy nemluvila. Jenom odpovídala, když jsem se jí na něco ptal.

Celý čas byla sama. Když jí zavolali kamarádi, nezavolala jim zpět, a oni po nějaké době přestali volat.

V noci si procházela peklem. Slyšel jsem ji křičet ze spaní…“

Téměř jsem viděla, jak se otřásl. Také jsem se otřásla při té vzpomínce. A pak jsem si povzdechla. Nijak jsem ho neobalamutila, ani na vteřinku.

„Je mi to tak líto, Charlie," řekla Alice zasmušile.

„Není to *tvoje* chyba." Způsob, jak to řekl, nade všechnu pochybnost dával najevo, že podle něj je za to zodpovědný někdo jiný. „Ty ses k ní vždycky chovala jako dobrá kamarádka."

„Ale zdá se, že už je na tom líp."

„Jo. Od té doby, co začala chodit s Jacobem Blackem, jsem si všiml skutečného zlepšení. Má barvu ve tvářích, když přijde domů, světlo v očích. Je šťastnější." Odmlčel se, jeho hlas byl jiný, když znovu promluvil. „On je asi tak o rok mladší než ona, a já vím, že ho považovala jen za kamaráda, ale myslím, že teď už je to možná něco víc, nebo to tam alespoň směřuje." Charlie to řekl tónem, který byl téměř útočný. Bylo to varování, ne pro Alici, ale aby ho předala dál. „Jake vypadá starší na svůj věk," pokračoval, jako by ho hájil. „Stará se fyzicky o svého otce tak, jak se Bella starala o svou matku emocionálně. Pomohlo mu to dospět. A taky je hezký – po mamince. Je to pro Bellu dobrý kluk, víš," přesvědčoval ji Charlie.

„Tak to je dobře, že ho má," souhlasila Alice.

Charlie vydechl velké množství vzduchu – rychle splaskl, když neměl žádnou opozici. „No, asi to zas tak růžové není. Já nevím… i s Jacobem ale čas od času vídám něco v jejích očích a říkám si, jestli jsem někdy pochopil, kolik bolesti ve skutečnosti prožívá. Není to normální, Alice, a… a děsí mě to. Vůbec to není normální. Není to, jako kdyby ji někdo… opustil, ale jako kdyby umřel." Jeho hlas byl chraplavý.

Bylo to jako kdyby někdo umřel – jako kdybych umřela *já*. Protože nešlo jen o to, že jsem ztratila tu nejopravdovější z opravdových lásek, což by samo o sobě stačilo na to, aby člověk umřel. Pro mě to taky znamenalo ztratit celou budoucnost, celou rodinu – celý život, který jsem si vybrala…

Charlie pokračoval dál beznadějným tónem. „Nevím, jestli se přes to dostává – nejsem si jistý, jestli je v její přirozenosti

uzdravit se z něčeho takového. Ona byla vždycky taková stálá. Nepřechází věci jen tak, nemění názor.“

„Ano, je taková,“ souhlasila Alice suchým hlasem.

„A Alice…“ Charlie zaváhal. „No, víš, jak moc tě mám rád, a vidím, že je šťastná, že jsi tady, ale… trochu se bojím, co s ní tvoje návštěva provede.“

„To já taky, Charlie, to já taky. Nepřijela bych, kdybych to tušila. Je mi to líto.“

„Neomlouvej se, děvenko. Kdo ví? Možná to pro ni bude dobré.“

„Doufám, že máte pravdu.“

Nastala dlouhá pauza, zatímco vidličky škrábaly o talíře a Charlie žvýkal. Přemítala jsem, kde asi Alice schovává jídlo.

„Alice, musím se tě na něco zeptat,“ řekl Charlie nejistě.

Alice byla klidná. „Jen do toho.“

„On s tebou na návštěvu nepřijel, že ne?“ Slyšela jsem v Charlieho hlasu potlačený hněv.

Alice odpověděla tichým, uklidňujícím tónem. „On ani neví, že jsem tady. Když jsem s ním naposledy mluvila, byl v Jižní Americe.“

Ztuhla jsem, když jsem uslyšela tuto novou informaci, a poslouchala pečlivěji.

„To je tedy něco.“ Charlie si odfrkl. „No, doufám, že se tam dobře baví.“

Poprvé měl Alicin hlas v sobě ocelový osten. „Nečinila bych ukvapené závěry, Charlie.“ Věděla jsem, jak její oči žhnou, když použije tenhle tón.

Židle letěla od stolu a vrzala hlasitě o podlahu. Představila jsem si Charlieho, jak vstává; nepřipadalo v úvahu, že by takový hluk mohla nadělat Alice. Ozval se kohoutek a cákání vody na talíř.

Neznělo to, jako kdyby se chystali ještě něco říkat o Edwardovi, takže jsem usoudila, že je čas, abych se jako probudila.

Obrátila jsem se a narážela přitom do pružin, aby vrzaly. Pak jsem hlasitě zívla.

V kuchyni všechno ztichlo.

Protáhla jsem se a zasténala.

„Alice?“ zeptala jsem se nevinně; bolavý krk, v kterém mě škrábalo, hezky přispěl k mému divadélku.

„Jsem v kuchyni, Bello,“ zavolala Alice, v hlase ani náznak, že by mě podezírala z odposlouchávání. Ale ona uměla takové věci dobře skrývat.

Charlie pak musel odjet – pomáhat Sue Clearwaterové zařizovat pohřeb. Bez Alice by to byl velmi dlouhý den. Vůbec nemluvila o odjezdu a já jsem se jí neptala. Věděla jsem, že je nevyhnutelný, ale vystrkovala jsem ho z hlavy.

Místo toho jsme si povídaly o její rodině – o všech členech až na jednoho.

Carlisle pracoval na noční směny v Ithace a učil na částečný úvazek na Cornellu. Esme restaurovala dům ze sedmnáctého století, historickou památku, v lese na sever od města. Emmett a Rosalie odjeli na pár měsíců do Evropy na další svatební cestu, ale touhle dobou už byli zpátky. Jasper studoval taky na Cornellu, tentokrát filosofii. A Alice dělala nějaký osobní průzkum, který se týkal informace, kterou jsem pro ni náhodou získala loni na jaře. Úspěšně vystopovala ústav, kde strávila poslední roky svého lidského života. Života, na který si vůbec nepamatovala.

„Jmenovala jsem se Mary Alice Brandonová,“ řekla mi tiše. „Měla jsem mladší sestru jménem Cynthia. Její dcera – moje neteř – stále žije, bydlí v Biloxi.“

„Zjistila jsi, proč tě dali do… toho zařízení?“ Co by dohnalo rodiče k takovému extrému? I kdyby jejich dcera měla vidění budoucnosti…

Jenom zavrtěla hlavou, topazové oči zamyšlené. „Nepodařilo se mi toho o nich moc zjistit. Prošla jsem všechny staré noviny na mikrofiši. Moje rodina nebyla zmiňovaná často; nepatřili k společenskému okruhu lidí, o kterých se v novinách psalo. Bylo tam oznámení o zasnoubení mých rodičů a o zasnoubení Cynthie.“ To jméno jí na jazyku znělo nejistě. „Oznámení o mém narození… a o mé smrti. Našla jsem svůj hrob. Také jsem

ukradla přijímací protokol ze starých archivů blázince. Datum přijetí se shoduje s datem na mém náhrobním kameni.“

Nevěděla jsem, co na to říct, a Alice po krátké pauze přešla na lehčí témata.

Cullenovi teď byli všichni pohromadě, až na jedinou výjimku, a trávili jarní prázdniny v Denali s Tanyou a její rodinou. Poslouchala jsem až příliš dychtivě i ty nejtriviálnější novinky. Nikdy se nezmiňovala o tom, kdo mě zajímal nejvíc, a za to jsem jí byla vděčná. Bylo už tak dost těžké poslouchat příhody rodiny, o které jsem kdysi snila, že do ní budu patřit.

Charlie se vrátil až za tmy a vypadal ještě unavenější než tu noc předtím. Brzy ráno se musel vypravit znovu do rezervace na Harryho pohřeb, takže šel brzy spát. Já jsem zůstala zase s Alicí na gauči.

* * *

Charlie vypadal skoro jako cizí, když ještě před východem slunce sešel dolů po schodech, na sobě starý oblek, který jsem na něm nikdy neviděla. Sako měl rozepnuté; tušila jsem, že je mu moc těsné a že nedopne knoflíky. Kravatu měl trochu moc širokou na současnou módu. Přešel ke dveřím po špičkách ve snaze nás nevzbudit. Nechala jsem ho jít, předstírala jsem spánek, stejně jako Alice.

Jakmile byl ze dveří, Alice se posadila. Pod přikrývkou byla úplně oblečená.

„Tak co budeme dělat dneska?“ zeptala se.

„Já nevím – vidíš, že by se dělo něco zajímavého?“

Usmála se a zavrtěla hlavou. „Ale je ještě moc brzy.“

Za celý ten čas, který jsem strávila v La Push, se mi doma nahromadila spousta věcí, které jsem zanedbala, a tak jsem se rozhodla dohonit svoje domácí povinnosti. Chtěla jsem něco dělat, cokoliv, co by usnadnilo život Charliemu – možná se mu bude o trochu lépe přicházet domů, když tu najde čistý, uspořádaný dům. Začala jsem s koupelnou – vykazovala největší známky zanedbání.

Zatímco jsem pracovala, Alice se opírala o rám dveří a nezaujatě se vyptávala na mé, no, na *naše* kamarády ze školy, a co je u nich nového od té doby, co s rodinou odjela. Její obličej zůstával uvolněný a nevzrušený, ale cítila jsem její nesouhlas, když si uvědomila, jak málo toho mám co říct. Nebo jsem možná měla jenom špatné svědomí, že jsem včera ráno potají poslouchala její rozhovor s Charliem.

Byla jsem doslova po lokty v saponátu a drbala jsem dno vany, když se ozval domovní zvonek.

Okamžitě jsem se podívala na Alici, ale její výraz byl zmatený, téměř ustaraný, což bylo divné; Alici nikdy nic nepřekvapilo.

„Hned jsem tam!“ zakřičela jsem směrem k domovním dveřím, vstala jsem a spěchala k umyvadlu, abych si opláchla ruce.

„Bello,“ řekla Alice se stopou frustrace v hlase, „mám celkem slušný odhad, kdo by to tak mohl být, a myslím, že bych se radši měla stáhnout.“

„Odhad?“ opakovala jsem. Odkdy musí Alice něco odhadovat?

„Jestli se opakuje můj ohromný výpadek v předpovídání jako včera, tak je to velmi pravděpodobně Jacob Black nebo jeden z jeho… kamarádů.“

Zírala jsem na ni a dávala si to dohromady „Ty *nevidíš* vlkodlaky?“

Ušklíbla se. „Zdá se.“ Ta skutečnost ji zjevně znepokojovala – *velmi* znepokojovala.

Zvonek se ozval znovu – zabzučel dvakrát, rychle a netrpělivě.

„Nemusíš nikam chodit, Alice. Tys tady byla první.“

Zasmála se svým stříbrným drobným smíchem – měl temný osten. „Věř mi – nebyl by dobrý nápad, mít mě a Jacoba Blacka společně v jedné místnosti.“

Políbila mě rychle na tvář, než zmizela za dveřmi Charlieho pokoje – a bezpochyby utekla ven jeho zadním oknem.

Zvonek se znovu rozezvučel.

18. POHŘEB

Spěchala jsem dolů po schodech a rozrazila dveře dokořán.

Samozřejmě to byl Jacob. I když Alice neviděla, nebyla hloupá.

Jacob stál asi šest kroků ode dveří, nos nakrčený odporem, ale jinak byl jeho obličej hladký – jako maska. Neobalamutil mě; viděla jsem, jak se mu slabě třesou ruce.

Nepřátelskost z něj přímo čišela. Připomnělo mi to to strašné odpoledne, kdy dal přednost Samovi přede mnou, a cítila jsem, jak se mi bojovně vysunula brada. Byla jsem připravená se hájit.

Jacobův Rabbit běžel za zatáčkou na volnoběh; za volantem seděl Jared a Embry byl na sedadle spolujezdce. Pochopila jsem, co to znamená: báli se nechat ho sem přijet samotného. Rozesmutnilo mě to a trochu i naštvalo. Cullenovi nebyli takoví.

„Ahoj," řekla jsem nakonec, když nepromluvil.

Jake našpulil rty a stále se držel ode dveří. Očima střelil přes přední část domu.

Zaskřípala jsem zuby. „Není tady. Potřebuješ něco?"

Zaváhal. „Jsi sama?"

„Ano." Povzdechla jsem si.

„Můžu s tebou na chviličku mluvit?"

„*Samozřejmě*, že můžeš, Jacobe. Pojď dál."

Jacob se ohlédl přes rameno na kamarády v autě. Viděla jsem Embryho, jak lehce zavrtěl hlavou. Z nějakého důvodu mě to nepříčetně naštvalo.

Znovu jsem zaťala zuby „*Zbabělče,*" zamumlala jsem.

Jake střelil pohledem zpátky ke mně, husté černé obočí nad hluboce posazenýma očima se mu stáhlo do zuřivého úhlu.

Napjal čelist, vypochodoval – jinak se to nedalo popsat – po chodníku a protáhl se kolem mě do domu.

Střetla jsem se pohledem napřed s Jaredem, pak s Embrym – nelíbilo se mi, jak tvrdě si mě měřili; vážně si mysleli, že bych dovolila, aby Jacobovi někdo ublížil? –, než jsem před nimi zavřela dveře.

Jacob stál v chodbě za mnou a zíral na rozházené deky v obývacím pokoji.

„Pyžamový večírek?“ zeptal se sarkastickým tónem.

„Jo,“ odpověděla jsem se stejnou dávkou kyselosti. Neměla jsem ráda, když se Jacob takhle choval. „Co je ti po tom?“

Znovu nakrčil nos, jako kdyby čichal něco nepříjemného. „Kde je tvoje ‚kamarádka?‘“ Cítila jsem v jeho tónu ty uvozovky.

„Musela si vyřídit nějaké pochůzky. Koukni, Jacobe, o co ti jde?“

Něco na té místnosti ho popudilo – dlouhé paže se mu chvěly. Neodpověděl na mou otázku. Místo toho se přesunul do kuchyně. Jeho neklidné oči střílely všemi směry.

Šla jsem za ním. Přecházel sem a tam kolem krátké linky.

„Hele,“ řekla jsem a postavila se mu do cesty. Přestal přecházet a podíval se dolů na mě. „Co máš za problém?“

„Nelíbí se mi, že tady musím být.“

To zabolelo. Škubla jsem sebou a jeho oči se napjaly.

„Pak je mi líto, že jsi musel přijít,“ zamručela jsem. „Proč mi neřekneš, co potřebuješ, abys mohl odejít?“

„Jenom se tě musím zeptat na pár věcí. Nemělo by to dlouho trvat. Musíme se vrátit na pohřeb.“

„Dobře. Tak ať to máme za sebou.“ Pravděpodobně jsem to s tím nepřátelstvím přeháněla, ale nechtěla jsem, aby viděl, jak moc mi to ubližuje. Věděla jsem, že se nechovám fér. Konec konců, já jsem včera večer dala přednost *pijavici* před ním. Já jsem mu ublížila jako první.

Zhluboka se nadechl a jeho roztřesené prsty byly najednou klidné. Jeho obličej se uhladil do vážné masky.

„Jeden člen rodiny Cullenových je tady u tebe,“ konstatoval.

„Ano. Alice Cullenová.“

Zamyšleně přikývl. „Jak dlouho tu bude?“

„Dokud bude chtít.“ Z mého tónu pořád zaznívala bojovnost. „To pozvání má neomezenou platnost.“

„Myslíš, že bys jí mohla… prosím… vysvětlit situaci s tou druhou – Victorií?“

Zbledla jsem. „Říkala jsem jí o tom.“

Přikývl. „Měla bys vědět, že když je tu někdo z Cullenových, můžeme hlídat jen naše vlastní území. Budeš v bezpečí pouze v La Push. Už tě tady nemůžu chránit.“

„Dobře,“ řekla jsem stísněně.

Pak se podíval stranou, ven ze zadních oken. Nepokračoval.

„Je to všechno?“

Oči měl upřené na sklo, když odpovídal. „Ještě jednu věc.“

Čekala jsem, ale nepokračoval. „Ano?“ pobídla jsem ho nakonec.

„Vrátí se i všichni ostatní?“ zeptal se chladným, tichým hlasem. Připomnělo mi to Sama, který se choval vždycky tak klidně. Jacob se Samovi začínal čím dál víc podobat… přemítala jsem, co mi na tom tolik vadí.

Teď jsem pro změnu nemluvila *já.* Podíval se mi zpátky do obličeje zkoumavýma očima.

„No?“ zeptal se. Snažil se skrýt své napětí za vážný výraz.

„Ne,“ řekla jsem nakonec. Nerada. „Oni se nevrátí.“

Jeho výraz se nezměnil. „Dobře. To je všechno.“

Hněvivě jsem si ho měřila, byla jsem na něj pořádně rozzlobená. „No, už můžeš běžet. Utíkej povědět Samovi, že ty děsivé příšery si pro vás nepřijdou.“

„Dobře,“ zopakoval, stále klidný.

A bylo to. Jacob vyšel rychle z kuchyně. Čekala jsem, že uslyším, jak se otevírají vstupní dveře, ale neslyšela jsem nic. Slyšela jsem tikat hodiny nad sporákem, a znovu mě udivilo, jak tiše se naučil pohybovat.

Taková pohroma. Jak jsme se mohli za tak kratičkou dobu jeden druhému totálně odcizit?

Odpustí mi, až bude Alice pryč? Co když mi neodpustí?

Opřela jsem se o linku a zabořila obličej do dlaní. Jak jsem mohla kolem sebe nadělat takovou spoušť? Ale co jsem mohla udělat jinak? Ani při zpětném pohledu jsem nedokázala najít lepší způsob, nějaký dokonalý běh věcí.

„Bello…?“ zeptal se Jacob utrápeným hlasem.

Zvedla jsem obličej z dlaní a viděla Jacoba, jak váhavě stojí v kuchyňských dveřích; neodešel, jak jsem si myslela. Až když jsem uviděla, že se mi v dlaních zajiskřily čiré kapky, uvědomila jsem si, že pláču.

Jacobův klidný výraz byl pryč; jeho obličej byl úzkostlivý a nejistý. Šel rychle zpátky, postavil se přede mě a sklonil hlavu, aby se mi mohl dívat do očí.

„Udělal jsem to znovu, viď?“

„Co jsi udělal?“ zeptala jsem se nakřáplým hlasem.

„Porušil svůj slib. Promiň.“

„To nic,“ zamumlala jsem. „Tentokrát jsem si začala já.“

Jeho obličej se zkřivil. „Věděl jsem, jaký k nim máš vztah. Nemělo mě to takhle překvapit.“

Viděla jsem, jak mu oči planou. Chtěla jsem mu vysvětlit, jaká Alice doopravdy je, bránit ji proti odsudkům, které učinil, ale něco mě varovalo, že teď na to není vhodná doba.

Tak jsem jenom řekla znovu: „Promiň.“

„Nebudeme si s tím dělat starosti, ano? Je tu jenom na návštěvě, viď? Odjede a věci se vrátí zpátky do normálu.“

„Nemůžu se kamarádit s vámi oběma najednou?“ zeptala jsem se a můj hlas neskrýval ani trošku z bolesti, kterou jsem cítila.

Zavrtěl pomalu hlavou. „Ne. To myslím nemůžeš.“

Popotáhla jsem nosem a zírala na jeho velké nohy. „Ale ty počkáš, viď? Pořád budeš můj kamarád, ačkoliv mám ráda i Alici?“

Nevzhlédla jsem, bála jsem se podívat, co si myslí o té poslední větě. Trvalo mu chvilku, než odpověděl, takže jsem asi udělala správně, že jsem se nedívala.

„Jo, pořád budu tvůj kamarád,“ řekl příkře. „Bez ohledu na to, koho máš ráda.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Cítila jsem, jak kolem mě ovinul paže, a opřela jsem se o jeho hruď, stále pofňukávajíc. Je to k vzteku.“

„Jo.“ Pak si přičichl k mým vlasům a řekl: „Fuj.“

„*Co zas!*“ zeptala jsem se. Vzhlédla jsem a viděla, že má zase nakrčený nos. „Proč mi tohle každý dělá? Já nesmrdím!“

Pousmál se. „Ale jo, smrdíš – smrdíš jako *oni*. Ble. Moc sladce – až se z toho zvedá žaludek. A tak nějak… ledově. Štípe mě to v nose.“

„Vážně?“ To bylo zvláštní. Alice voněla neuvěřitelně krásně. Alespoň člověku. „Ale proč si Alice taky myslí, že smrdím?“

Jeho úsměv zmizel. „Hm. Možná jí ani já nevoním. Hm.“

„No, mně oba voníte.“ Položila jsem si na něj zase hlavu. Věděla jsem, že se mi po něm bude hrozně stýskat, když vycházel z našich dveří. Bylo to ošklivé dilema – na jedné straně jsem chtěla, aby tu Alice zůstala napořád. Umřu – v přeneseném smyslu – až mě opustí. Ale jak mám vydržet nestýkat se s Jakem? *To je zmatek*, pomyslela jsem si znovu.

„Bude se mi po tobě stýskat,“ zašeptal Jacob a opakoval tak moje myšlenky. „Každou minutu. Doufám, že brzy odjede.“

„Vážně to tak nemusí být, Jaku.“

Povzdechl si. „Ale ano, vážně musí, Bello. Ty… ji máš ráda. Tak bych se raději neměl dostávat někam do její blízkosti. Nejsem si jistý, že jsem dost vyrovnaný na to, abych se s tím popasoval. Sam by se moc zlobil, kdybych porušil smlouvu, a…,“ jeho hlas nabral sarkastický tón, „tobě by se asi moc nelíbilo, kdybych ti zabil kamarádku.“

Odtáhla jsem se od něj, když tohle řekl, ale on jenom napjal paže a odmítl mě pustit. „Nemá smysl vyhýbat se pravdě. Takhle to prostě je, Bells.“

„Mně se to ale takhle nelíbí.“

Jacob uvolnil jednu paži, aby mi mohl dát svou velkou hnědou ruku pod bradu a přimět mě, abych se na něj podívala. „Jo. Bylo to snadnější, když jsme byli oba lidi, viď?“

Povzdechla jsem si.

Zírali jsme na sebe dlouhou chvíli. Jeho ruka doutnala na mé kůži. Věděla jsem, že ve tváři nemám nic než zamyšlený smutek – nechtěla jsem se s ním teď rozloučit, bez ohledu na to, na jak krátkou dobu to bude. Zpočátku se na mě díval stejným pohledem jako já na něj, ale pak, aniž jeden z nás uhnul očima, se jeho výraz změnil.

Pustil mě, zvedl druhou ruku a konečky prstů mi přejel po tváři a zlehka mi jimi pohladil čelist. Cítila jsem, jak se mu prsty chvějí – tentokrát ne hněvem. Přitiskl mi dlaň na tvář, takže jsem měla obličej uvězněný mezi jeho pálícíma rukama.

„Bello," zašeptal.

Byla jsem jako přimrazená.

Ne! Ještě jsem k tomu rozhodnutí nedospěla. Nevěděla jsem, jestli mu můžu dovolit, aby pokračoval, a teď jsem neměla čas si to rozmyslet. Ale byla bych blázen, kdybych si myslela, že když ho teď odmítnu, zůstane to bez následků.

Dívala jsem se na něj. Tohle nebyl *můj* Jacob, ale mohl být. Jeho tvář jsem znala a měla ráda. V tolika ohledech jsem ho opravdu milovala. On byl moje útěcha, můj bezpečný přístav. Právě teď jsem se mohla rozhodnout, že chci, aby mi patřil.

V tu chvíli mi hlavou probleskla myšlenka na Alici, ale to nic nezměnilo. Pravá láska byla navěky ztracená. Princ se nikdy nevrátí, aby mě polibkem probudil ze spánku a zlomil tak kletbu. Konec konců, já nejsem princezna. Tak jaký je pohádkový protokol pro *jiné* polibky? Ty světské, které žádnou kletbu nezlomí?

Možná to bude snadné – jako držet ho za ruku nebo vnímat, jak mě objímá. Možná to bude hezký pocit. Možná mi to nebude připadat jako zrada. Navíc, koho vlastně zrazuju? Jenom sebe.

Nepřestával se mi dívat do očí a začal ke mně sklánět obličej. Byla jsem pořád naprosto nerozhodnutá.

Pronikavé zvonění telefonu prořízlo vzduch, že jsme oba nadskočili, ale Jacob ani neotočil hlavu. Natáhl ruku, kterou mi držel pod bradou, aby popadl sluchátko, ale jeho druhá ruka mi stále spočívala na tváři. Jeho tmavé oči se opíraly do mých.

Byla jsem příliš zmatená, abych reagovala nebo abych nějak využila toho vyrušení.

„Swanovi," ohlásil se Jacob, jeho chraplavý hlas byl tichý a nabitý emocemi.

Někdo odpověděl a Jacob se v okamžiku změnil. Napřímil se, jeho ruka pustila můj obličej. Oči mu pohasly, jeho tvář ztratila výraz, a vsadila bych ubohý zbytek svého studijního fondu na to, že je to Alice.

Vzpamatovala jsem se a natáhla ruku pro telefon. Jacob mě ignoroval.

„Není tady," řekl a jeho slova zněla výhružně.

Následovala nějaká velmi krátká odpověď, zdálo se, že žádost o podrobnější informace, protože dodal neochotně: „Je na pohřbu."

Pak Jacob zavěsil telefon. „Odporná pijavice," zamručel pro sebe. Obličej, který ke mně zpátky otočil, měl zase nasazenou masku hořkosti.

„Komu jsi to právě zavěsil?" vyhrkla jsem rozzuřeně. „V *mém* domě, *můj* telefon?"

„Zklidni! On zavěsil mně!"

„On? Kdo to byl?!"

Opovržlivě zdůraznil titul. „Pan *doktor* Carlisle Cullen."

„Proč jsi mě nenechal si s ním promluvit?!"

„Nechtěl s tebou mluvit," odsekl Jacob chladně. Jeho obličej byl hladký, bez výrazu, ale ruce se mu třásly. „Ptal se, kde je Charlie, a já jsem mu to řekl. Nemám dojem, že bych porušil nějaká pravidla slušného chování."

„Poslouchej mě, Jacobe Blacku!"

Ale on zjevně neposlouchal. Podíval se rychle přes rameno, jako kdyby někdo zavolal jeho jméno z jiné místnosti. Vytřeštil oči a jeho tělo ztuhlo, pak se začal chvět. Taky jsem se automaticky zaposlouchala, ale nic jsem neslyšela.

„Sbohem, Bells," vyštěkl a namířil ke vstupním dveřím.

Běžela jsem za ním. „Co se děje?"

Pak jsem do něj narazila, protože se zastavil a zhoupl se dozadu na patách. Tiše přitom zaklel. Znovu se otočil

dokolečka, přitom mě srazil stranou. Ztratila jsem rovnováhu a upadla na podlahu. Nohy jsme měli propletené do sebe.

„Sakra, au!“ protestovala jsem, když si spěšně uvolňoval nohy, napřed jednu, pak druhou.

Snažila jsem se vstát, zatímco on vyrazil k zadním dveřím; najednou znovu ztuhl.

U paty schodiště stála nehybně Alice.

„Bello,“ řekla přidušeně.

Vrávoravě jsem se zvedla a kymácivě jsem přešla k ní. Její oči byly omámené a vzdálené, obličej měla stažený a bělejší než stěna. Její štíhlé tělo se chvělo vnitřním zmatkem.

„Alice, co se děje?“ zakřičela jsem. Položila jsem jí ruce na obličej a snažila se ji uklidnit.

Upřela na mě široce rozevřené oči plné bolesti.

„Edward,“ zašeptala jenom.

Moje tělo reagovalo rychleji, než si moje mysl srovnala, co její odpověď znamená. Zpočátku jsem nechápala, proč se místnost točí, ani odkud se bere ten dutý řev v mých uších. Moje mysl se točila na plné obrátky, aby pochopila, jak Alicin bolestný obličej souvisí s Edwardem, zatímco moje tělo už se kymácelo a hledalo úlevu bezvědomí, než mi to celé dojde.

Schodiště se nachýlilo do velmi neobvyklého úhlu.

Najednou jsem slyšela Jacobův zuřivý hlas, který syčel proud nadávek. Cítila jsem slabý nesouhlas. Jeho noví přátelé na něj jasně měli špatný vliv.

Ležela jsem na pohovce, aniž bych tušila, jak jsem se tam dostala, a Jacob stále nadával. Připadalo mi, jako by bylo zemětřesení – pohovka se pode mnou třásla.

„Cos jí to udělala?“ ptal se Jacob.

Alice ho ignorovala. „Bello? Bello, seber se. Musíme si pospíšit.“

„Drž se zpátky,“ varoval ji Jacob.

„Uklidni se, Jacobe Blacku,“ poručila mu Alice. „Přece to nechceš udělat tak blízko u ní.“

„Nemyslím, že budu mít nějaký problém soustředit se na cíl,“ opáčil, ale jeho hlas zněl trochu uvolněněji.

„Alice?“ promluvila jsem slabě. „Co se stalo?“ zeptala jsem se, ačkoliv jsem to nechtěla slyšet.

„Já nevím,“ zanaříkala. „Co si myslí?!“

Navzdory slabosti jsem se snažila posadit. Uvědomila jsem si, že svírám Jacobovu paži, abych udržela rovnováhu. To on se třásl, a ne gauč.

Alice vytahovala z kabelky malý stříbrný telefon, když jsem na ni zaostřila pohled. Její prsty vyťukaly čísla tak rychle, že se ten pohyb nedal ani zachytit.

„Rose, musím mluvit s Carlislem, *hned*.“ Její hlas odsekával jednotlivá slova. „Fajn, jakmile se vrátí. Ne, budu v letadle. Podívej, máte nějaké zprávy o Edwardovi?“

Alice se teď odmlčela a poslouchala s výrazem, který byl každou vteřinou vyděšenější. Otevřela zděšeně pusu a telefon se jí v ruce roztřásl.

„Proč?“ vyjekla. „*Proč* jsi to udělala, Rosalie?“

Ať byla odpověď jakákoli, hněvivě zaťala čelist. Oči jí blýskaly a přimhouřily se.

„No, ovšem pleteš se v obou ohledech, Rosalie, takže to bude problém, nemyslíš?“ zeptala se jedovatě. „Ano, to je pravda. Je naprosto v pořádku – já jsem se mýlila… To je dlouhá historie… Ale v tom se taky pleteš, a kvůli tomu volám… Ano, to je přesně to, co jsem viděla.“

Alicin hlas byl velmi tvrdý a mluvila s vyceněnými zuby. „Na to je trochu pozdě, Rose. Schovej si svoje výčitky svědomí pro někoho, kdo jim uvěří.“ Pak sklapla telefon ostrým pohybem prstů.

Když se otočila, aby se na mě podívala, její oči byly zmučené.

„Alice,“ vyhrkla jsem rychle. Nemohla jsem ji ještě nechat mluvit. Potřebovala jsem pár dalších sekund, než promluví a svými slovy zničí, co mi zbývá ze života. „Alice, Carlisle už se ale vrátil. Volal právě před chvilkou…“

Zírala na mě nevěřícně. „Jak je to dlouho?“ zeptala se dutým hlasem.

„Půl minuty před tím, než ses objevila.“

„Co říkal?“ Opravdu se teď soustředila a čekala na mou odpověď.

„Já jsem s ním nemluvila.“ Očima jsem střelila k Jacobovi.

Alice na něj otočila svůj pronikavý pohled. Uhnul před ním, ale zůstával vedle mě. Seděl podivně, téměř jako kdyby se snažil zaštítit mě svým tělem.

„Ptal se po Charliem, a já jsem mu řekl, že tu Charlie není,“ zamumlal Jacob nedůtklivě.

„To je všechno?“ zeptala se Alice hlasem jako led.

„Pak mi zavěsil,“ odsekl Jacob. Po páteři mu přejelo zachvění, které mě taky roztřáslo.

„Řekl jsi mu, že je Charlie na pohřbu,“ připomněla jsem mu.

Alice trhla hlavou zpátky ke mně. „Co přesně řekl?“

„Řekl: ‚Není tady‘ a když se Carlisle ptal, kde Charlie je, Jacob odpověděl: ‚Je na pohřbu.‘“

Alice zasténala a svezla se na kolena.

„Pověz mi to, Alice,“ zašeptala jsem.

„To v telefonu nebyl Carlisle,“ řekla beznadějně.

„Chceš říct, že jsem lhář?“ zavrčel Jacob vedle mě.

Alice ho ignorovala, soustředila se na můj překvapený obličej.

„Byl to Edward.“ Ta slova byla jenom přidušené zašeptání. „Myslí si, že jsi mrtvá.“

Moje mysl začala zase pracovat. Neslyšela jsem ta slova, kterých jsem se bála, a tou úlevou se mi mysl rozjasnila.

„Rosalie mu řekla, že jsem se zabila, viď?“ zeptala jsem se a povzdechla jsem si, jak jsem se uvolnila.

„Ano,“ přiznala Alice a v očích se jí zase tvrdě zablýsklo. „Na její obranu budiž řečeno, že tomu opravdu věřila. Spoléhají na můj zrak až příliš, vezmu-li v úvahu, že funguje tak nedokonale. Ale aby ho vystopovala a pověděla mu to! Neuvědomovala si… nebo jí to bylo jedno…?“ Její hlas v hrůze odezněl.

„A když Edward zavolal sem, myslel si, že Jacob mluví o *mém* pohřbu,“ došlo mi. Zabolelo mě, když jsem zjistila, jak

blízko jsem byla – jenom pár centimetrů – od jeho hlasu. Nehty se mi zaryly do Jacobovy paže, ale on sebou neškubl.

Alice se na mě udiveně podívala. „Ty se nezlobíš," zašeptala.

„No, je to vážně špatné načasování, ale všechno se to vyjasní. Až příště zavolá, někdo mu řekne… co se… opravdu…" odmlčela jsem se. Její pohled mi přidusil slova v krku.

Proč byla tak zpanikařená? Proč se teď její obličej svíral lítostí a hrůzou? Co to bylo, co právě řekla Rosalii do telefonu? Něco o tom, co viděla… a Rosaliiny výčitky; Rosalie by si nikdy nevyčítala nic, co by se stalo mně. Ale jestli ublížila své rodině, ublížila svému bratrovi…

„Bello," zašeptala Alice. „Edward už znovu nezavolá. On jí uvěřil."

„Já. Tomu. Nerozumím." Moje pusa artikulovala každé slovo mlčky. Nedokázala jsem vytlačit vzduch z plic, abych tu větu pronesla nahlas a pobídla tak Alici, aby mi vysvětlila, co to znamená.

„On jede do Itálie."

Trvalo mi jeden úder srdce, abych to pochopila.

Když se mi teď vrátil Edwardův hlas, nebyla to dokonalá imitace mých přeludů. Byl to jenom slabý, plochý tón mých vzpomínek. Ale ta slova sama stačila na to, aby se mi vydrala z prsou ven a nechala v nich zející díru. Slova z doby, kdy bych vsadila všechno, co jsem měla nebo bych si mohla půjčit, na to, že mě miluje.

No, byl jsem rozhodnutý, že bez tebe nebudu dál žít, řekl, když jsme se dívali, jak Romeo s Julií umírají, přímo tady v tomto pokoji. *Ale nebyl jsem si jistý, jak to provést… Věděl jsem, že Emmett ani Jasper by mi nikdy nepomohli… takže jsem si říkal, že asi pojedu do Itálie a vyvedu něco, čím bych vyprovokoval Volturiovy… S Volturiovými totiž není radno si zahrávat. Pokud ovšem nechceš umřít.*

Pokud ovšem nechceš umřít.

„NE!“ Můj výkřik byl po těch zašeptaných slovech tak hlasitý, že jsme všichni nadskočili. Cítila jsem, jak se mi krev hrne do obličeje, když jsem si uvědomila, co asi Alice viděla. „Ne! Ne, ne, ne! To nesmí! To nesmí udělat!“

„Rozhodl se, jakmile mu tvůj přítel potvrdil, že na tvou záchranu je příliš pozdě.“

„Ale on… on mě *opustil!* Už mě nechtěl! Jaký je v tom teď rozdíl? Věděl, že jednou zemřu!“

„Myslím, že nikdy neměl v plánu tě přežít o dlouhou dobu,“ řekla Alice tiše.

„Jak se *opovažuje!*“ vykřikla jsem. Už jsem byla na nohou a Jacob nejistě vstal, aby se znovu postavil mezi mě a Alici.

„Ach, uhni mi z cesty, Jacobe!“ Se zoufalou netrpělivostí jsem loktem odstrčila jeho třesoucí se tělo. „Co budeme dělat?“ ptala jsem se Alice. Muselo se dát něco udělat. „Nemůžeme mu zavolat? Nemůže mu zavolat Carlisle?“

Zavrtěla hlavou. „To byla první věc, kterou jsem zkoušela. Nechal svůj telefon v odpadkovém koši v Riu – někdo to vzal…,“ zašeptala.

„Předtím jsi říkala, že si musíme pospíšit. Kam pospíšit? Udělejme to, ať je to cokoliv!“

„Bello, já – já myslím, že po tobě nemůžu žádat…,“ odmlčela se nerozhodně.

„Jen do toho!“ přikázala jsem jí.

Položila mi ruce na ramena, abych stála klidně, a její prsty se lehce zatínaly, aby zdůraznily její slova. „Možná už bude pozdě. Viděla jsem ho, jak jde k Volturiovým… a žádá je o smrt.“ Obě jsme sebou škubly a mně se najednou zatmělo před očima. Horečnatě jsem mrkala přes slzy. „Všechno záleží na tom, jak se rozhodnou. Nevidím to, dokud se nerozhodnou.

Ale jestli řeknou ne, a oni by mohli – Aro má Carlislea rád a nechtěl by ho urazit – Edward má záložní plán. Oni si velmi chrání svoje město. Edward spoléhá na to, že když provede něco, aby porušil klid ve městě, zasáhnou, aby ho zastavili. A má pravdu. Oni to udělají.“

Zírala jsem na ni s čelistí bezmocně zaťatou. Ještě jsem neslyšela nic, co by vysvětlovalo, proč tu pořád stojíme.

„Takže jestli se uvolí prokázat mu laskavost, je pro nás pozdě. Jestli ho odmítnou, a on přijde dost rychle s plánem, jak je urazit, je pro nás pozdě. Ale jestli se poddá svým sklonům k teatrálnosti… pak možná máme ještě čas.“

„Tak jedeme!“

„Poslouchej, Bello! Jestli dorazíme včas nebo ne, ocitneme se v srdci města Volturiových. Jestli se Edwardovi jeho plán zdaří, budou mě považovat za jeho komplice. Ty pro ně budeš člověk, který nejenže ví příliš mnoho, ale také příliš dobře voní. Máme velmi slušnou pravděpodobnost, že nás zničí všechny – a ty jim navíc posloužíš jako večeře.“

„A tohleto nás tady drží?“ zeptala jsem se nevěřícně. „Pojedu sama, jestli se bojíš.“ V duchu jsem počítala, kolik peněz mi zbývá na účtu, a přemítala, jestli by mi Alice ten zbytek půjčila.

„Já se bojím jenom toho, že by tě mohli zabít.“

Odfrkla jsem si znechuceně. „Na to si stačím sama, slézám hrobníkovi z lopaty skoro každý den! Pověz mi, co mám udělat!“

„Napiš vzkaz Charliemu. Já zavolám na letiště.“

„Charlie,“ zalapala jsem po dechu.

Ne že by ho moje přítomnost chránila, ale mohla jsem ho tady nechat samotného, když vím, co mu hrozí…?

„Já nedovolím, aby se Charliemu něco stalo.“ Jacobův tichý hlas byl hrubý a rozzlobený. „Obejdu smlouvu.“

Vyděšeně jsem na něj pohlédla a viděla jsem, že se na mě mračí.

„Pospěš si, Bello,“ přerušila nás Alice naléhavě.

Běžela jsem do kuchyně, pozotvírala šuplíky a vyhazovala obsah na podlahu, jak jsem hledala tužku. Hladká hnědá ruka mi jednu podala.

„Díky,“ zamumlala jsem a zuby stáhla víčko. Tiše mi podal papírový bloček, na který jsme si psali telefonické vzkazy.

Odtrhla jsem vrchní lístek a smuchlaný si ho hodila přes rameno.

Tati, psala jsem. *Jsem s Alicí. Edward má potíže. Můžeš mi uložit domácí vězení, až se vrátím. Vím, že teď není vhodná doba. Promiň. Mám tě moc ráda. Bella.*

„Nejezdi," zašeptal Jacob. Hněv byl všechen pryč, když teď byla Alice z dohledu.

Nechtěla jsem ztrácet čas hádkou s ním. „Prosím, prosím, *prosím*, postarej se mi o Charlieho," prosila jsem ho, když jsem spěchala ven z přední místnosti. Alice čekala ve dveřích s taškou přes rameno.

„Vezmi si peněženku – budeš potřebovat občanku. *Prosím* tě řekni mi, že máš pas. Nemám čas nějaký padělat."

Přikývla jsem a pak jsem utíkala nahoru po schodech a kolena se mi podlamovala vděčností, že matka původně chtěla mít svatbu s Philem na pláži v Mexiku. Samozřejmě, jako všechny její plány, ani tenhle nevyšel a z Mexika sešlo. Ale ne dřív, než jsem podnikla všechny praktické kroky, abych to zařídila.

Vtrhla jsem do svého pokoje. Nacpala jsem do batohu starou peněženku, čisté tričko a tepláky a pak jsem nahoru přihodila zubní kartáček. Hnala jsem se zpátky dolů po schodech. Pocit déjà vu mě v tuhle chvíli skoro dusil. Alespoň se, na rozdíl od minula – když jsem utíkala z Forks, abych *unikla* žíznivým upírům a ne abych je *hledala* – nebudu muset loučit osobně.

Jacob a Alice se spolu o něčem dohadovali před otevřenými dveřmi, ale stáli tak daleko od sebe, že by člověka zprvu ani nenapadlo, že spolu hovoří. Zdálo se, že si ani jeden z nich nevšiml mého hlasitého příchodu.

„Vy se možná příležitostně umíte ovládat, ale ty pijavice, ke kterým ji bereš…," obviňoval ji zuřivě Jacob.

„Ano. Máš pravdu, pse." Alice také vrčela. „Volturiovi jsou sama esence našeho druhu – jsou důvod, proč se ti ježí chlupy, když mě ucítíš. Oni jsou podstata tvých nočních běsů, za tvými instinkty se skrývá hrůza z nich. Jsem si toho dobře vědoma."

„A přesto jim ji předhodíš jako láhev vína na večírek!“ zakřičel.

„Myslíš, že by na tom byla líp, kdybych ji tu nechala samotnou, když je jí Victoria v patách?“

„S tou zrzkou si poradíme sami.“

„Tak proč je pořád na lovu?“

Jacob zavrčel a trup mu rozvlnilo chvění.

„Přestaňte s tím!“ zakřičela jsem na oba, divoká netrpělivostí. „Pohádáte se, až se vrátíme. Jedeme!“

Alice spěšně zmizela, aby přivezla svoje auto. Já jsem spěchala za ní. Automaticky jsem se zastavila, abych se otočila a zamkla dveře.

Jacob mě roztřesenou rukou popadl za paži. „Prosím tě, Bello. Já tě prosím.“

Jeho tmavé oči se leskly slzami. V krku mi naskočil knedlík.

„Jaku, já *musím* –“

„Ale nemusíš. Vážně nemusíš. Můžeš zůstat tady se mnou. Můžeš zůstat naživu. Kvůli Charliemu. Kvůli mně.“

Motor Carlisleova Mercedesu začal příst; rytmus jeho vrčení se zostřil, když ho Alice netrpělivě vytúrovala.

Zavrtěla jsem hlavou a tím prudkým pohybem mi vystříkly slzy. Uvolnila jsem si paži, a on se tomu nebránil.

„Neumírej, Bello,“ vydal ze sebe přidušeně. „Nejezdi. Nedělej to.“

Co když ho už nikdy neuvidím?

Při tom pomyšlení už jsem nedokázala jen ronit tiché slzy; z hrudi se mi vydral vzlyk. Rozhodila jsem paže a na příliš kratičký okamžik jsem ho objala kolem pasu a zabořila jsem mu tvář mokrou od slz do prsou. Položil mi svou velkou ruku do týla, jako kdyby mě tam chtěl zadržet.

„Sbohem, Jaku.“ Vzala jsem tu ruku a políbila ji do dlaně. Nedokázala jsem se mu podívat do tváře. „Promiň,“ zašeptala jsem.

Pak jsem se otočila a spěchala do auta. Dveře na straně spolujezdce na mě čekaly otevřené. Hodila jsem si batoh přes opěrku hlavy, vklouzla dovnitř a zabouchla za sebou dveře.

Otočila jsem se a zakřičela z okénka: „Dávej pozor na Charlieho!“ Po Jacobovi nebylo ale ani vidu. Jak Alice dupla na plyn – kvílení pneumatik znělo jako lidské výkřiky – otočila auto a vyjela po silnici, můj pohled utkvěl na bílém cáru na hranici lesa. Kus boty.

19. ZÁVOD

Nasedly jsme do letadla pár vteřin před odletem a pak začalo skutečné mučení. Letadlo líně sedělo na rozjezdové dráze, zatímco letušky se procházely – tak zvolna – uličkou a poplácávaly tašky v úložných prostorách nad hlavami cestujících, aby se ujistily že jsou bezpečně uložené. Piloti se vykláněli z kabiny a bavili se s nimi, když přecházely kolem nich. Alice mě pevně držela za rameno a tlačila mě do sedadla, zatímco já jsem se úzkostně kývala nahoru a dolů.

„Je to rychlejší než utíkat," připomněla mi tichým hlasem.

Jen jsem přikývla souběžně se svým kymácením.

Konečně letadlo líně vyrolovalo na dráhu a s pomalou vytrvalostí, která mě mučila, postupně nabíralo rychlost. Čekala jsem, že až se odlepíme od země, alespoň trochu se mi uleví, ale moje zuřivá netrpělivost neustupovala.

Alice položila na stoleček před sebou telefon ještě než jsme přestali stoupat a otočila se zády k letušce, která si ji nesouhlasně měřila. Něco v mém výrazu letušce zabránilo, aby přišla s protestem.

Snažila jsem se neposlouchat, když Alice šeptem mluvila s Jasperem; nechtěla jsem znovu slyšet ta slova, ale některá ke mně přece pronikla.

„Nemůžu si být jistá, pořád ho vidím dělat různé věci, pořád mění názor… Zabijácká veselice ve městě, útok na stráže, zvednout auto nad hlavu na hlavním náměstí… většinou věci, které by je odhalily – on ví, že to je nejrychlejší způsob, jak si vynutit reakci…

Ne, nemůžeš." Alicin hlas se ztišil, až byl skoro neslyšitelný, ačkoliv jsem seděla pár centimetrů od ní. Teď jsem naopak poslouchala pozorněji. „Řekni Emmettovi, že ne… No, jdi za

Emmettem a Rosalií a přiveď je zpátky… Uvažuj, Jaspere. Jestli někoho z nás uvidí, co myslíš, že udělá?“

Přikývla. „Přesně tak. Myslím, že Bella je jediná šance… jestli vůbec máme nějakou šanci… Udělám všechno, co se dá, ale připrav Carlislea; vyhlídky nejsou příznivé.“

Pak se zasmála a hlas se jí zajíkl. „Myslela jsem na to… Ano, slibuju.“ Její hlas přešel do prosebného tónu. „Nejezdi za mnou. Slibuju, Jaspere. Ať tak nebo tak, já se z toho dostanu… A miluju tě.“

Zavěsila a opřela se do sedadla s očima zavřenýma. „Nenávidím, když mu musím lhát.“

„Pověz mi všechno, Alice,“ prosila jsem ji. „Já tomu nerozumím. Proč jsi řekla Jasperovi, aby zastavil Emmetta, proč nám nemohou přijet na pomoc?“

„Ze dvou důvodů,“ zašeptala, oči stále zavřené. „Ten první jsem mu řekla. My se *můžeme* pokusit zastavit Edwarda samy – kdyby ho dostal do rukou Emmett, možná bychom ho dokázali zadržet na dost dlouho, abychom ho přesvědčili, že jsi naživu. Ale nemůžeme za Edwardem potají slídit. Kdyby nás viděl, jak pro něj jdeme, jednal by o to rychleji. Prohodí auto zdí nebo tak něco, a Volturiovi ho pak zničí.

A s tím souvisí ten druhý důvod, samozřejmě důvod, který jsem Jasperovi nemohla říct. Protože kdyby tam s Emmettem byli a Volturiovi by zabili Edwarda, oni by s nimi bojovali. Bello.“ Otevřela oči a prosebně se na mě zadívala. „Kdyby byla nějaká šance, že bychom mohli vyhrát… kdyby byla naděje, že bychom my čtyři dokázali zachránit mého bratra tím, že za něj budeme bojovat, možná by to bylo jiné. Ale to my nedokážeme, Bello, a já nemůžu takhle Jaspera ztratit.“

Uvědomila jsem si, proč její oči prosí o moje pochopení. Ona chránila Jaspera na úkor nás dvou a možná také na úkor Edwarda. Pochopila jsem ji a nic zlého jsem si o ní nemyslela. Přikývla jsem.

„Nemohl by tě ale Edward slyšet?“ zeptala jsem se. „Nepochopí, jakmile uslyší tvoje myšlenky, že jsem naživu, že není důvod tohle dělat?“

Ne že by existovalo nějaké ospravedlnění, ať tak či tak. Pořád jsem nedokázala uvěřit, že by byl schopný takto reagovat. Nedávalo to žádný smysl! Vzpomínala jsem si s bolestivou přesností na jeho slova toho dne na pohovce, když jsme se dívali, jak Romeo a Julie páchají sebevraždu, napřed on, potom ona. *Byl jsem rozhodnutý, že bez tebe nebudu dál žít*, řekl, jako kdyby to bylo nad slunce jasnější. Ale slova, která pronesl v lese, když mě opouštěl, to všechno popřela – pošlapala.

„*Jestli* je uslyší," vysvětlovala. „Ale věř si nebo ne, i myšlenkami je možné lhát. Kdybys opravdu umřela, přesto bych se snažila ho zastavit. A myslela bych si ‚je naživu, je naživu', seč by mi síly stačily. To on ví."

Zaskřípala jsem zuby v němé bezmocnosti.

„Kdyby byl nějaký způsob, jak to udělat bez tebe, Bello, nevystavovala bych tě takhle nebezpečí. Je to ode mě veliká špatnost."

„Nebuď hloupá. Já jsem to poslední, oč by sis měla dělat starosti." Zavrtěla jsem netrpělivě hlavou, abych to téma smetla ze stolu. „Pověz mi, co jsi tím myslela, že nesnášíš, když musíš Jasperovi lhát?"

Ponuře se usmála. „Slíbila jsem mu, že se z toho dostanu ven dřív, než mě zabijou. Něco takového ale nemůžu zaručit – naprosto ne." Zvedla obočí, jako kdyby chtěla, abych to nebezpečí brala vážněji.

„Kdo jsou ti Volturiovi?" zeptala jsem se šeptem. „Proč jsou o tolik nebezpečnější než Emmett, Jasper, Rosalie a ty?" Bylo těžké představit si něco děsivějšího.

Zhluboka se nadechla a pak mi najednou vrhla temný pohled přes rameno. Otočila jsem se včas, abych viděla, jak se muž na sedadle do uličky podíval stranou, jako kdyby nás neposlouchal. Vypadal jako obchodník, v tmavém obleku s mohutnou vázankou a notebookem na kolenou. Zatímco jsem si ho podrážděně měřila, otevřel počítač a velmi nápadně si nasadil sluchátka.

Naklonila jsem se blíž k Alici. Rty se mi skoro dotýkala ušního lalůčku, když mi šeptem vyprávěla ten příběh.

„Byla jsem překvapená, že znáš jejich jméno," řekla. „Že jsi okamžitě pochopila, co to znamená, když jsem řekla, že Edward míří do Itálie. Myslela jsem, že ti to budu muset vysvětlovat. Kolik ti toho vlastně řekl?"

„Říkal jenom, že je to stará mocná rodina – něco jako královská rodina. Že si dáváte pozor, abyste si je neznepřátelili, pokud nechcete… umřít," zašeptala jsem. To poslední slovo jsem ze sebe skoro nedokázala vypravit.

„Abys pochopila," pokračovala a její hlas teď byl pomalejší, odměřenější. „My Cullenovi jsme jedineční ve více ohledech, než víš. Je… *abnormální,* aby nás žilo tolik dohromady v míru. Je to stejné jako u Tanyiny rodiny na severu. Carlisle se domnívá, že abstinování nám umožňuje chovat se civilizovaně, vytvářet vztahy založené na lásce, a ne se jen spojovat s jinými, protože je to výhodnější a protože mi to umožní snáze přežít. Dokonce i Jamesova malá trojčlenná smečka byla neobvykle veliká – a viděla jsi, jak snadno je Laurent opustil. My téměř vždycky cestujeme sami nebo v párech. Carlisleova rodina je největší, která existuje, pokud vím. S jedinou výjimkou. A to jsou Volturiovi.

Původně byli tři: Aro, Caius a Marcus."

„Viděla jsem je," zamumlala jsem. „Na obrazu v Carlisleově pracovně."

Alice přikývla. „Časem se k nim připojily dvě ženy a těch pět utvořilo rodinu. Nejsem si jistá, ale tuším, že jejich věk je to, co jim dává schopnost žít spolu poklidně. Všichni jsou staří více než tři tisíce let. Anebo možná za svou mimořádnou snášenlivost vděčí svým darům. Jako Edward a já, i Aro a Marcus jsou… nadaní."

Než jsem se mohla zeptat, pokračovala. „Nebo je možná váže k sobě jenom jejich láska k moci. Královská rodina, to na ně sedí."

„Ale jestli jich je jenom pět…"

„Pět, kteří tvoří rodinu," opravila mě. „Jejich stráže se do toho nepočítají."

Zhluboka jsem se nadechla. „To zní… vážně."

„To si piš, že je to vážné,“ ujistila mě. „Podle toho, co jsme o nich slyšeli naposledy, je devět stálých členů gardy. Ostatní jsou spíš… přechodní. Mění se to. A mnozí z nich jsou také nadaní – úžasnými dary, vedle kterých to, co umím já, vypadá jako kabaretní trik. Volturiovi si je vybrali pro jejich schopnosti, ať už fyzické nebo jiné.“

Otevřela jsem pusu a pak jsem ji zavřela. Napadlo mě, že snad radši nechci vědět, jak špatné jsou vyhlídky.

Alice znovu přikývla, jako kdyby přesně pochopila, co si myslím. „Ke střetům u nich nedochází často. Nikdo není tak hloupý, aby si s nimi zahrával. Žijí ve svém městě, které opouštějí, jenom když je volá povinnost.“

„Povinnost?“ divila jsem se.

„Neříkal ti Edward, co dělají?“

„Ne,“ odpověděla jsem a cítila prázdný výraz ve svém obličeji.

Alice se mi znovu podívala přes hlavu na toho obchodníka a zase mi přiložila studené rty na ucho.

„Neříkal jen tak pro nic za nic, že jsou jako královská rodina… vládnoucí třída. V průběhu tisíciletí si osvojili takovou moc, že mohou prosazovat naše pravidla – což ve skutečnosti znamená, že trestají ty, kdo je přestoupí. Plní tuto povinnost se vší rozhodností.“

Vykulila jsem oči zděšením. „Existují *pravidla?*“ zeptala jsem se příliš hlasitě.

„Pššt!“

„Neměl se mi o tom někdo zmínit už dřív?“ zašeptala jsem hněvivě. „Tedy, vždyť jsem chtěla být… být jednou z vás! Neměl mi ta pravidla někdo vysvětlit?“

Alice se uchichtla nad mojí reakcí. „Není to tak složité, Bello. Je jenom jedno důležité omezení – a když se nad tím zamyslíš, pravděpodobně na ně dokážeš přijít sama.“

Zamyslela jsem se nad tím. „Ne, nemám ponětí.“

Nespokojeně zavrtěla hlavou. „Asi je to příliš jasné. Prostě musíme udržovat svou existenci v tajnosti.“

„Aha,“ zamumlala jsem. To *bylo* jasné.

„Je to rozumné a většina z nás dohled nepotřebuje," pokračovala. „Ale po několika staletích se někteří z nás začnou nudit. Nebo začnou bláznit. Já nevím. A pak se do toho vloží Volturiovi, dřív než ti neukázněnci můžou kompromitovat je nebo nás ostatní."

„Takže Edward…"

„Plánuje výtržnost v jejich vlastním městě – ve městě, které si tajně drží už tři tisíce let, od dob Etrusků. Oni si svoje město chrání natolik, že ani nedovolují lovit v jeho zdech. Volterra je pravděpodobně to nejbezpečnější město na světě – alespoň před útokem upírů."

„Ale ty jsi říkala, že ji neopouštějí. Jak jedí?"

„Neopouštějí ji. Přivážejí si potravu zvenčí, někdy z docela slušné dálky. Jejich stráže tak mají něco na práci, když nejsou venku a nelikvidují vzbouřence. Nebo nechrání Volterru před odhalením…"

„Před situacemi, jako je tahle, před Edwardem," dokončila jsem její větu. Bylo teď překvapivě snadné říct jeho jméno. Nebyla jsem si jistá, v čem je rozdíl. Možná to bylo tím, že jsem věděla, že se s ním brzy uvidím. Anebo neuvidím, jestli dorazíme pozdě, a pak se mnou bude stejně amen. Ať tak nebo tak, čeká mě brzké rozuzlení, a to mě uklidňovalo.

„Pochybuju, že někdy zažili podobnou situaci," zabručela znechuceně. „Upírů se sebevražednými sklony po světě moc nechodí."

Zvuk, který mi unikl z pusy, byl velmi tichý, ale Alice nějak pochopila, že je to výkřik bolesti. Ovinula mi svou štíhlou silnou paži kolem ramen.

„Uděláme, co budeme moct, Bello. Ještě to není u konce."

„Ještě ne." Nechala jsem se od ní utěšovat, ačkoliv jsem věděla, že naše naděje jsou chabé. „A Volturiovi nás dostanou, když vzbudíme rozruch."

Alice se napřímila. „Říkáš to, jako by to byla dobrá věc."

Pokrčila jsem rameny.

„Přestaň s tím, Bello, nebo to v New Yorku otočíme a vrátíme se do Forks."

„S čím?“

„Ty víš. Jestli bude pro Edwarda příliš pozdě, až tam přijedeme, udělám všechno pro to, abych tě dovezla zpátky k Charliemu, a nechci od tebe žádné potíže. Rozumíš tomu?“

„Jasně, Alice.“

Zlehka se odtáhla, aby se na mě mohla podívat pronikavým pohledem. „Žádné potíže.“

„Čestný skautský,“ zamumlala jsem.

Obrátila oči v sloup.

„Teď mě nech trochu se soustředit. Snažím se vidět, co má Edward v plánu.“

Nechala svou paži kolem mých ramen, ale hlavu si položila na opěradlo a zavřela oči. Volnou ruku si přitiskla ze strany k obličeji a konečky prstů si třela spánek.

Dlouho jsem se na ni fascinovaně dívala. Zůstala sedět naprosto bez pohnutí, její obličej připomínal kamennou sochu. Ubíhaly minuty, a kdybych ji neznala lépe, myslela bych si, že usnula. Neodvažovala jsem se ji vyrušit a ptát se, co nového se děje.

Přála jsem si, abych měla nějaký bezpečný námět k přemýšlení. Nemohla jsem si dovolit myslet na hrůzy, které nás asi čekají, nebo, což bylo ještě děsivější, na to, jaké jsou možnosti, že se nám to nepodaří – tedy pokud jsem nechtěla nahlas křičet.

Ani jsem nedokázala nic *předvídat.* Možná, ale to bych musela mít velké, opravdu *velké* štěstí, se mi podaří zachránit Edwarda. Ale nebyla jsem tak hloupá, abych si myslela, že bych s ním pak mohla zůstat. Nijak jsem se nezměnila, byla jsem prakticky stejná jako předtím. Neobjevil se žádný nový důvod, proč by mě chtěl. Vidět ho a zase ho ztratit…

Potlačovala jsem bolest. Tohle byla cena, kterou jsem musela zaplatit, abych mu zachránila život. Zaplatím ji.

V letadle promítali film a můj soused si nasadil sluchátka. Občas jsem sledovala postavy pohybující se na malé obrazovce, ale nedokázala jsem ani říct, jestli to má být zamilovaný film, nebo horor.

Když uplynula celá věčnost, letadlo začalo klesat k New Yorku. Alice zůstávala v transu. Byla jsem nervózní, natáhla jsem se, abych se jí dotkla, ale pak jsem zase stáhla ruku zpátky. Tohle se stalo tucetkrát, než letadlo dosedlo na zem se skřípavým bouchnutím.

„Alice," řekla jsem nakonec. „Alice, musíme jít."

Dotkla jsem se její paže.

Velmi pomalu otevřela oči. Chviličku vrtěla hlavou ze strany na stranu.

„Něco nového?" zeptala jsem se tiše, vědoma si muže sedícího vedle mě z druhé strany, který možná poslouchal.

„Nic konkrétního," vydechla hlasem, který jsem sotva slyšela. „Dostává se blíž. Rozhoduje se, jak je požádá o smrt."

Musely jsme utíkat na další spoj, ale bylo to dobré – lepší než čekat. Jakmile bylo letadlo ve vzduchu, Alice zavřela oči a ponořila se zpátky do stejné strnulosti jako předtím. Čekala jsem, co nejtrpělivěji jsem dokázala. Když byla zase tma, vytáhla jsem roletu, ale dívala jsem se jen do ploché černé tmy, a tak jsem okénko zase zatáhla.

Byla jsem vděčná, že mám tolik měsíců praxe v ovládání myšlenek. Místo abych se zaobírala tou děsivou možností, že bez ohledu na to, co říkala Alice, nemám v úmyslu přežít, soustředila jsem se na menší problémy. Jako třeba co řeknu Charliemu, jestli se vrátím zpátky? To byl dost ožehavý problém, aby mě zaměstnal na několik hodin. A Jacobovi? Slíbil, že na mě bude čekat, ale dodrží svůj slib? Skončím doma ve Forks sama a nebudu mít vůbec nikoho? Možná jsem *nechtěla* přežít, ať to dopadne jakkoliv.

Připadalo mi, že mi Alice zatřásla za rameno jen o pouhých několik vteřin později – neuvědomila jsem si, že jsem usnula.

„Bello," zasyčela trošičku moc hlasitě na setmělou kabinu plnou spících lidí.

Nebyla jsem dezorientovaná – na to jsem nebyla dost dlouho mimo.

„Co se děje?"

Aliciny oči zářily v matném světle lampičky na čtení v řadě za námi.

„Není to tak zlé." Divoce se usmála. „Tak se nám to hodí. Zvažují to, ale rozhodli se, že mu nevyhoví."

„Volturiovi?" zamumlala jsem jako omámená.

„Kdo jiný, Bello, prober se. Vidím, co mu řeknou."

„Tak mi to pověz."

Uličkou k nám po špičkách přišel stevard. „Mohu donést dámám polštář?" Jeho tichý šepot byl výtkou naší poměrně hlasité konverzaci.

„Ne, děkujeme." Alice ho obdařila zářivým, neuvěřitelně líbezným úsměvem. Stevard se otočil a klopýtal zpátky, jako by dostal palicí.

„Tak povídej," vydechla jsem téměř mlčky.

Zašeptala mi do ucha: „Oni o něj mají zájem – myslí si, že by jim jeho talent mohl být užitečný. Nabídnou mu místo u nich."

„Co jim na to odpoví?"

„To ještě nemůžu vidět, ale vsadím se, že to bude stát za to." Znovu se usmála. „Tohle je první dobrá zpráva – první průlom. Volturiovi jsou na rozpacích; opravdu ho nechtějí zničit – Aro to označí za ‚mrhání' – a to může stačit na to, aby Edward začal promýšlet plán číslo dvě. Čím víc času nad tím stráví, tím lépe pro nás."

Nestačilo to, aby to ve mně vzbudilo naději, abych pocítila stejnou úlevu jako ona. Pořád se nám může do cesty postavit tolik věcí a my nakonec přijedeme příliš pozdě. A kdybych se nedostala přes zdi Volterry, nebyla bych schopná zabránit Alici odtáhnout mě zpátky domů.

„Alice?"

„Co je?"

„Já to nechápu. Jak to, že teď vidíš tak jasně? A jindy vidíš něco v dálce – a ono se to nestane?"

Její oči se napjaly. Přemítala jsem, jestli uhodla, na co myslím.

„Je to jasné, protože je to bezprostřední a blízké a já jsem opravdu soustředěná. Věci vzdálené přicházejí samy – jsou to jenom záblesky, slabé možnosti. Navíc vidím upíry snadněji než lidi. S Edwardem mi to jde ještě lépe, protože jsem na něj tak vyladěná.“

„Někdy vidíš i mě,“ připomněla jsem jí.

Zavrtěla hlavou. „Ne tak jasně.“

Povzdechla jsem si. „Vážně si přeju, abys měla pravdu, pokud jde o mě. Na začátku, když jsem se poprvé objevila v tvých vizích, ještě než jsme se vůbec poznaly…“

„Co tím myslíš?“

„Viděla jsi, že se stanu jednou z vás.“ Ta slova jsem vyslovila skoro bez hlesu.

Vzdychla. „Tehdy to byla možnost.“

„Tehdy,“ opakovala jsem.

„Abych pravdu řekla, Bello…,“ zaváhala a pak se rozhodla pokračovat. „Upřímně, podle mě už je to víc než směšné. Zvažuju, jestli tě prostě nemám změnit sama.“

Zírala jsem na ni, tím šokem jako přimrazená. Moje mysl se jejím slovům okamžitě vzepřela. Nemohla jsem si dovolit pocítit naději. Co kdyby si to rozmyslela?

„Vystrašila jsem tě?“ podivila se. „Myslela jsem, že to chceš.“

„To chci!“ vydechla jsem. „Ach, Alice, udělej to hned! Mohla bych ti tolik pomoct – a nezdržovala bych tě. Kousni mě!“

„Pššt,“ varovala mě. Stevard se zase díval směrem k nám. „Snaž se být rozumná,“ zašeptala. „Nemáme dost času. Do zítřka se musíme dostat do Volterry Kdybych tě kousla, několik dní se budeš svíjet v bolestech.“ Udělala obličej. „A myslím, že ostatní spolucestující by z toho radost neměli.“

Kousla jsem se do rtu. „Jestli to neuděláš hned, tak si to rozmyslíš.“

„Ne.“ Zamračila se, její výraz byl nešťastný. „Nerozmyslím. On bude sice zuřit, ale už s tím nic nenadělá.“

Srdce mi tlouklo rychleji. „Vůbec nic.“

Tiše se zasmála a pak vzdychla. „Máš ve mě příliš velkou důvěru, Bello. Nejsem si jistá, jestli to *dokážu.* Pravděpodobně to skončí tak, že tě zkrátka zabiju.“

„Já to risknu.“

„Ty jsi tak divná, i na to, že jsi člověk.“

„Díky.“

„No dobře, stejně se tu teď bavíme jen o hypotetické možnosti. Napřed musíme přežít zítřek.“

„Dobrý postřeh.“ Ale aspoň jsem měla něco, v co jsem mohla doufat, jestli přežijeme. Jestli Alice dostojí svému slibu – a jestli mě přitom nezabije – pak si Edward může jít za svými zábavami, jak bude chtít, a já ho budu moct následovat. Nedovolím, aby se trápil. Možná, že až budu krásná a silná, po nějakém rozptýlení ani nevzdechne.

„Ještě spi,“ pobízela mě Alice. „Vzbudím tě, až bude něco nového.“

„Dobře,“ zamumlala jsem, ale byla jsem si jistá, že spánek už je teď ztracená věc. Alice si přitáhla nohy na sedadlo, objala si je pažemi a opřela se čelem o kolena. Kolébala se dopředu a dozadu, jak se soustředila.

Položila jsem si hlavu na sedadlo, dívala se na ni a pak jsem vnímala až to, když zatáhla stínítko před slabou září na východním nebi.

„Co se děje?“ zamumlala jsem.

„Odmítli ho,“ řekla tiše. Všimla jsem si okamžitě, že její entuziasmus je pryč.

Hlas se mi zděšeně zadrhl v krku. „Co hodlá dělat?“

„Zpočátku to bylo chaotické. Viděla jsem jenom záblesky, hrozně rychle měnil plány.“

„Jaké plány?“ naléhala jsem.

„Měl slabou chvilku,“ zašeptala. „Rozhodl se, že půjde na lov.“

Podívala se na mě, když mi na očích poznala, že mi to nedošlo.

„Do města,“ vysvětlila. „Málem to udělal. Změnil názor v poslední minutě.“

„Nechtěl by zklamat Carlislea," zamumlala jsem. To by mu neudělal.

„Pravděpodobně," souhlasila.

„Budeme mít dost času?" Jak jsem promluvila, došlo k změně tlaku v kabině. Cítila jsem, jak se letadlo naklonilo směrem dolů.

„To doufám – jestli se bude držet svého posledního rozhodnutí, tak snad."

„Co chce udělat?"

„Jednoduchou věc. Prostě vyjde ven na slunce."

Jenom vyjde na slunce. Nic víc.

Stačilo by to. Obraz Edwarda na louce – zářícího, jiskřícího, jako kdyby měl kůži posetou miliony diamantových plošek – jsem měla navždy vpálený do paměti. Žádný člověk, který něco takového viděl, na to nikdy nezapomene. To by Volturiovi asi nemohli dovolit. Tedy pokud chtěli, aby jejich město zůstalo nenápadné.

Podívala jsem se na lehkou šedou záři, která pronikala otevřenými okny „Přijedeme příliš pozdě," zašeptala jsem a hrdlo se mi sevřelo úzkostí.

Zavrtěla hlavou. „Právě teď se ukazuje jeho sklon k melodramatičnosti. Chce co největší publikum, takže si vybere místo na hlavním náměstí, pod věží s hodinami. Tam jsou zdi vysoké. Počká, až bude mít slunce přesně nad hlavou."

„Takže máme čas do poledne?"

„Jestli budeme mít štěstí. Jestli se nerozhodne jinak."

Z reproduktoru se ozval hlas pilota, který napřed francouzsky a pak anglicky ohlásil, že právě přistáváme. Zacinkalo to a rozsvítily se světelné nápisy s upozorněním pro cestující, aby se připoutali.

„Jak daleko je z Florencie do Volterry?"

„To záleží na tom, jak rychle jedeš… Bello?"

„Ano?"

Podívala se na mě zkoumavě. „Jak velké máš námitky proti krádeži auta?"

* * *

Pár kroků před místem, kam jsem měla namířeno, zastavilo s kvílením jasně žluté Porsche, vzadu s nápisem TURBO vyvedeným stříbrnou kurzívou. Všichni vedle mě na přeplněném chodníku u letiště valili oči.

„Pospěš si, Bello!“ zakřičela Alice netrpělivě otevřeným okénkem u spolujezdce.

Utíkala jsem ke dveřím a naskočila dovnitř. Už mi chyběla jenom černá punčocha přes hlavu.

„Ježkovy zraky, Alice,“ stěžovala jsem si. „Nemohla jsi ukradnout něco ještě nápadnějšího?“

Interiér byl vyveden v černé kůži a okénka byla kouřově tmavá. Uvnitř si člověk připadal bezpečněji, jako v noci.

Alice už se mezitím velmi rychle proplétala hustou letištní dopravou – vklouzávala do malých prostorů mezi auty, zatímco já jsem se krčila na sedadle a tápala po bezpečnostním pásu.

Opravila mě: „Správně ta otázka měla znít, jestli jsem mohla ukradnout rychlejší auto, a to si nemyslím. Měla jsem štěstí.“

„Jsem si jistá, že to bude velmi povzbudivé, až budou někde silniční zátarasy.“

Zvonivě se zasmála. „Věř mi, Bello. Jestli někdo postaví silniční zátaras, bude to *za* námi.“ Dupla na plyn, jako kdyby chtěla dokázat svou pravdu.

Asi jsem se měla dívat z okna, když kolem nás pádily napřed město Florencie a pak toskánská krajina. Tohle byl můj první výlet kamkoliv za hranice, a možná taky poslední. Ale Alicina jízda mě děsila, ačkoliv jsem věděla, že jí za volantem můžu důvěřovat. A byla jsem příliš zmučená úzkostí, abych se dokázala kochat pohledem na kopce a města obehnaná zdmi, která z dálky vypadala jako hrady.

„Vidíš něco dalšího?“

„Něco se děje,“ zamumlala Alice. „Nějaký festival. Ulice jsou plné lidí a červených praporů. Jaké je dnes datum?“

Nebyla jsem si úplně jistá. „Možná patnáctého?“

„No, to je ironie. Je svátek svatého Marka.“

„Což znamená?“

Temně se uchechtla. „Ve městě jsou každoroční oslavy. Podle legendy před patnácti sty lety jeden křesťanský misionář, otec Marcus – totiž Marcus Volturi – vyhnal z Volterry všechny upíry. Příběh praví, že byl umučen v Rumunsku, které se stále snažil zbavit upírské metly. Samozřejmě je to nesmysl – nikdy neopustil svoje město. Ale od toho pocházejí některé pověry o věcech, jako jsou kříže a česnek. *Otec* Marcus je přece uměl používat tak úspěšně. A upíři Volterru nesužují, takže to musí fungovat.“ Její úsměv byl křečovitý. „Svátek se stal spíš městskou slavností a projevem uznání policejním silám – konec konců, Volterra je mimořádně bezpečné město. Policie má velký kredit.“

Uvědomovala jsem si, co tím myslela, když říkala, že je to *ironie.* „Nebudou moc šťastní, jestli u nich Edward způsobí pozdvižení právě na den svatého Marka, že ne?“

Zavrtěla hlavou s ponurým výrazem. „Ne. Zareagují velmi rychle.“

Podívala jsem se stranou a snažila se, aby mi zuby neprokously spodní ret. Krvácení by zrovna teď nebyl nejlepší nápad.

Slunce bylo děsivě vysoko na bledém, modrém nebi.

„Pořád to plánuje na poledne?“ ujišťovala jsem se.

„Ano. Rozhodl se počkat. A oni čekají na něj.“

„Pověz mi, co mám dělat.“

Upírala oči na klikatící se silnici – ručička na tachometru se téměř dotýkala pravého okraje stupnice.

„Nemusíš dělat nic. Jenom tě Edward musí spatřit dřív, než vystoupí na slunce. A musí tě vidět dřív, než spatří mě.“

„Jak to uděláme?“

Malé červené auto jako by spěchalo dozadu, jak se kolem něj Alice prosmýkla.

„Dostanu tě tak blízko, jak to bude možné, a pak poběžíš směrem, který ti ukážu.“

Přikývla jsem.

„Hlavně nezakopni,“ dodala. „Dneska nemáme čas na podvrtnuté kotníky.“

Zasténala jsem. To by mi bylo podobné – zničit všechno, zničit svět jedním nemotorným zakopnutím.

Slunce stále stoupalo po obloze a Alice s ním závodila. Bylo příliš jasné, a to ve mně vyvolávalo paniku. Možná se Edwardovi přece jen nakonec nebude chtít čekat na poledne.

„Tamhle,“ řekla Alice najednou a ukázala na město s hradem na nejbližším kopci.

Zírala jsem na něj a pocítila první náznak nového strachu. Každou minutu od včerejšího rána – připadalo mi to, jako by to bylo před týdnem –, kdy Alice vyslovila jeho jméno u paty schodiště, jsem zažívala jenom jeden strach. A přesto teď, jak jsem se dívala na staré hnědé zdi a věže korunující vrcholek příkrého kopce, pocítila jsem jinou, sobečtější hrůzu, která mě rozechvívala.

Tušila jsem, že město je velmi krásné. Absolutně mě děsilo.

„Volterra,“ ohlásila Alice dutým, ledovým hlasem.

20. VOLTERRA

Začaly jsme prudce stoupat do kopce. Silnice byla čím dál ucpanější. Jak jsme se dostaly výš, auta začínala být tak blízko u sebe, že mezi nimi Alice nedokázala bezpečně kličkovat. Zpomalily jsme a plížily se za malým hnědým peugeotem.

„Alice," zasténala jsem. Hodiny na palubní desce jako by zrychlovaly.

„Je to jediná cesta dovnitř," snažila se mě uklidnit. Ale její hlas byl příliš napjatý, aby uklidňoval.

Auta se nadále posouvala kupředu, jedno za druhým. Slunce zářilo jasně na zem a zdálo se, že stojí téměř v nadhlavníku.

Pomalu jsme se blížily k městu. Jak jsme se dostávaly blíž, viděla jsem auta zaparkovaná po straně silnice, lidé z nich vylézali a museli jít zbytek cesty pěšky. Zpočátku jsem si myslela, že je to jenom netrpělivost – což bych snadno pochopila. Ale pak jsme objely serpentinu a já jsem uviděla přeplněné parkoviště před městskou zdí a davy lidí procházející branami. Nikomu nedovolili projet dovnitř autem.

„Alice," zašeptala jsem naléhavě.

„Já vím," řekla. Její obličej byl jako vytesaný z ledu.

Jak jsem se dívala kolem sebe – a plazily jsme se tak pomalu, že jsem to dobře viděla – všimla jsem si, že je velmi větrno. Lidé proudící v davech k bráně si chytali klobouky a odhrnovali si vlasy z obličeje. Ženám se vzdouvaly sukně. Také jsem si všimla, že je všude červená barva. Červená trička, červené klobouky, červené prapory visící vedle brány jako dlouhé stuhy, vlnící se ve větru. Náhlý poryv strhl jasně rudý šátek, který měla jedna žena uvázaný ve vlasech. Šátek vylétl do vzduchu a kroutil se, jako by byl živý. Žena se po něm natahovala, skákala do vzduchu, ale šátek se vznášel výš, až

připomínal jenom krvavou skvrnu proti omšelým starobylým zdem.

„Bello.“ Alice rychle promluvila zuřivým, tichým hlasem. „Nevidím, jak se zdejší stráže rozhodnou – jestli to nevyjde, budeš muset jít sama. Budeš muset utíkat. Pořád se ptej na Palazzo dei Priori a utíkej směrem, který ti ukážou. Neztrať se.“

„Palazzo dei Priori, Palazzo dei Priori,“ opakovala jsem si to jméno znovu a znovu a snažila se zapamatovat si ho.

„Nebo ‚věž s hodinami‘, jestli budou mluvit anglicky. Já to objedu a budu se snažit najít odlehlé místo někde za městem, kde se můžu dostat přes zeď.“

Přikývla jsem. „Palazzo dei Priori.“

„Edward bude pod věží s hodinami, na severním konci náměstí. Na pravé straně je úzká alej a on tam bude stát ve stínu. Budeš muset upoutat jeho pozornost dřív, než vyjde na slunce.“

Zuřivě jsem přikývla.

Alice se blížila k čelu fronty. Nějaký muž v námořnicky modré uniformě tam řídil dopravu a odkláněl auta z plného parkoviště. Každé auto udělalo obrat o sto osmdesát stupňů a mířilo zpátky hledat místo vedle silnice. Pak byla řada na Alici.

Uniformovaný muž líně pokynul, aniž jí věnoval pozornost. Alice zrychlila, objela ho a mířila k bráně. Něco na nás zakřičel, ale zůstal stát na svém místě a zuřivě mával, aby zabránil dalšímu autu následovat našeho špatného příkladu.

Muž u brány měl stejnou uniformu. Jak jsme se k němu přiblížily, procházely kolem nás zástupy turistů, zaplňovaly chodníky a zíraly zvědavě na to drzé nablýskané Porsche.

Strážný vstoupil doprostřed ulice. Alice opatrně stočila auto, než úplně zastavila. Slunce se mi opíralo do okénka a ona byla ve stínu. Rychle sáhla za sedadlo a vyndala něco z kabelky.

Strážný přistoupil k autu s rozzlobeným výrazem a hněvivě zaklepal na okénko.

Alice stáhla okénko do poloviny a já jsem se dívala, jak strážný dvakrát polkl, když spatřil obličej za tmavým sklem.

„Je mi líto, ale dnes pouštíme do města jenom turistické autobusy, slečno," řekl anglicky se silným přízvukem. Nasadil tón, jako by se omlouval, jako by mu bylo líto, že pro tak úchvatně krásnou ženu nemá lepší zprávu.

„My jsme také turistky," řekla Alice a blýskla po něm oslnivým úsměvem. Vytáhla ruku z okénka do slunečního světla. Ztuhla jsem, dokud jsem si nevšimla, že na ní má nataženou jemnou koženou rukavici, která jí sahala až k loktu. Vzala ho za ruku, stále zvednutou, jak jí klepal na okénko, a vtáhla ji do auta. Vtiskla mu něco do dlaně a ovinula mu kolem toho prsty.

Zatvářil se ohromeně, když vytahoval ruku a zíral na tlustou ruličku peněz, kterou teď držel. Vnější bankovka byla tisícidolarová.

„To je nějaký vtip?" vykoktal.

Alicin úsměv byl oslepující. „Jenom jestli vám to připadá legrační."

Podíval se na ni, oči vykulené. Mrkla jsem nervózně na hodiny na palubní desce. Jestli se Edward drží svého plánu, zbývá nám jenom pět minut.

„Mám malinko naspěch," nadhodila, stále s úsměvem.

Strážný dvakrát zamrkal a pak si zasunul peníze do saka. Ustoupil o krok od okénka a mávl na nás. Nikdo z procházejících lidí si asi nevšiml tiché výměny. Alice vjela do města a obě jsme si úlevou vydechly.

Ulice byla velmi úzká, vydlážděná kamennými kočičími hlavami stejné barvy jako vybledlé skořicově hnědé budovy, které zatemňovaly ulici svým stínem. Zdi domů byly ozdobené červenými prapory, rozmístěnými jen pár metrů od sebe, které se třepotaly ve větru, hvízdajícím úzkou ulicí.

Byla přeplněná a pěší doprava zpomalovala náš postup.

„Ještě kousek," povzbuzovala mě Alice; já jsem svírala kliku od dveří, připravená vrhnout se na ulici, jakmile mi řekne.

Dupala střídavě na plyn a na brzdu a lidé v davu na nás hrozili pěstmi a rozhněvaně nadávali. Byla jsem ráda, že jim nerozumím. Zabočily jsme na cestu, která byla určená jenom

pro pěší; šokovaní lidé se museli vmáčknout do dveří domů, jak jsme se prodíraly kolem nich. Na konci jsme našly další ulici. Tady byly budovy vyšší; z výšky se nakláněly proti sobě tak, aby na chodník nedopadalo žádné slunce; meloucí se rudé prapory na protějších stranách se téměř dotýkaly. Tady byl dav ještě hustší než všude jinde. Alice nemohla dál. Měla jsem dveře otevřené ještě dřív, než auto úplně zastavilo.

Ukázala k místu, kde se ulice rozšiřovala do jasného otevřeného prostoru. „Tam – jsme na jižním konci náměstí. Utíkej přímo přes náměstí, k pravé straně věže s hodinami. Já si najdu cestu kolem!"

Dech se jí najednou zadrhl, a když znovu promluvila, znělo to jako zasyčení. „Oni jsou *všude!*"

Zůstala jsem stát jako přikovaná a ona mě postrčila od auta. „Zapomeň na ně. Máš dvě minuty. Běž, Bello, běž!" zakřičela a při těch slovech vystoupila z auta.

Nezastavila jsem se, abych se podívala, jak se Alice ztratí ve stínech. Nezdržovala jsem se zavíráním dveří. Odstrčila jsem jednu tlustou ženu, která mi stála v cestě, a vyběhla jsem vpřed, hlava nehlava. Nedávala jsem pozor na nic než na nerovné kameny pod nohama.

Když jsem vyběhla z temné uličky, oslepilo mě zářivé slunce, které pražilo na hlavní náměstí. Opřel se do mě vítr, nafoukal mi vlasy do očí a ještě víc mě oslepil. Nebylo divu, že jsem neviděla hradbu těl, dokud jsem do ní nenarazila.

Mezi těsně napresovanými těly nebyla žádná cesta, žádná skulinka. Tlačila jsem se zuřivě skrz, prala se s rukama, které mě strkaly zpátky. Slyšela jsem výkřiky podráždění a dokonce bolesti, jak jsem si probojovávala cestu, ale žádné nebyly v jazyce, kterému jsem rozuměla. Obličeje kolem sebe jsem viděla v rozmazané šmouze hněvu a překvapení, obklopené všudypřítomnou červenou. Nějaká blondýna se na mě zamračila a červený šátek, který měla uvázaný kolem krku, vypadal jako ohavná rána. Dítě, posazené na ramenou nějakého muže, aby vidělo přes dav, se na mě dolů usmívalo. V úsměvu cenilo umělohmotné upírské zuby.

Dav kolem mě se strkal a stáčel mě špatným směrem. Byla jsem ráda, že jsou hodiny tak dobře vidět, jinak bych nebyla schopná udržet rovný kurs. Obě ručičky na hodinách však ukazovaly vzhůru k nelítostnému slunci, a ačkoliv jsem se prodírala zuřivě davem, věděla jsem, že jdu pozdě. Nebyla jsem ještě ani v půli cesty přes náměstí. Nestihnu to. Jsem hloupá, pomalá a lidská, a všichni kvůli tomu zemřeme.

Doufala jsem, že se Alice dostane odsud. Doufala jsem, že mě uvidí z nějakého tmavého stínu a pozná, že jsem neuspěla, takže bude moct jet domů za Jasperem.

Poslouchala jsem, jestli kromě hněvivých výkřiků neuslyším zvuky úžasu: vzdech, možná výkřik, jak se Edward objevil někomu před očima.

V davu se najednou udělalo místo – spatřila jsem před sebou bublinu v prostoru. Naléhavě jsem se k ní tlačila a dokud jsem si neodřela holeně o cihly, nedošlo mi, že uprostřed náměstí stojí široká čtvercová fontána.

Málem jsem plakala úlevou, když jsem přehodila nohu přes okraj a utíkala vodou, která mi sahala po kolena. Stříkalo to všude kolem mě. I v tom slunci byla voda ledová a řezala jak žiletky. Ale fontána byla velmi široká; mohla jsem tak přeběhnout střed náměstí za pouhých několik vteřin. Nezastavila jsem se, když jsem narazila na protější konec – použila jsem nízkou zídku jako odrazový můstek a vrhla jsem se do davu.

Lidé mi teď ustupovali z cesty ochotněji, vyhýbali se ledové vodě, která mi při běhu cákala z nasáklého oblečení. Znovu jsem se podívala na hodiny.

Náměstím se rozezněl hluboký, dunivý úder zvonu. Vibroval v kamenech pod mýma nohama. Děti plakaly a zakrývaly si uši. A já jsem začala křičet, jak jsem běžela.

„Edwarde!“ křičela jsem, i když jsem věděla, že je to zbytečné. Dav byl příliš hlučný a můj hlas byl sípavý vyčerpáním. Ale nemohla jsem přestat křičet.

Hodiny odbily další úder. Běžela jsem kolem dítěte, které svírala matka v náručí – jeho vlasy byly v oslepujícím slunci

téměř bílé. Muži v červených sakách, kteří stáli do kruhu, křikem varovali okolostojící, když jsem prorazila skrz ně. Další úder zvonu.

Za muži v červeném byla v davu díra, kousek místa mezi turisty, kteří se bezcílně hemžili pod věží. Očima jsem prohledávala tmavou úzkou pasáž napravo od široké čtvercové budovy stojící pod věží. Neviděla jsem úroveň ulice – pořád mi stálo v cestě příliš mnoho lidí. Hodiny znovu odbily.

Skoro jsem neviděla. Neměla jsem před sebou dav, který by rozrážel vzduch, a tak mi vítr bičoval obličej a pálil mě v očích. Nevěděla jsem jistě, jestli mi tečou slzy kvůli tomu, nebo jestli brečím, protože jsem prohrála. Hodiny znovu odbily.

Blízko ústí uličky stála čtyřčlenná rodinka. Dvě děvčátka byla oblečená do karmínových šatů a ve vlasech sčesaných dozadu měla uvázané stuhy stejné barvy. Otec nebyl vysoký. Zdálo se mi, že přímo za jeho ramenem vidím ve stínu něco jasného. Pádila jsem k nim a snažila se vidět přes pálící slzy. Hodiny obíjely a menší holčička si přitiskla ruce na uši.

Starší dívka, která sahala matce jen do pasu, objala mamince nohu a zírala do stínu za nimi. Jak jsem se na ni dívala, zatahala matku za loket a ukázala do tmy. Hodiny odbíjely a já už jsem byla tak blízko.

Byla jsem dost blízko, abych slyšela její vysoký hlásek. Její otec na mě překvapeně zíral, jak jsem se hnala k nim a skuhravě opakovala pořád dokola Edwardovo jméno.

Starší holčička se zahihňala, řekla něco mamince a znovu netrpělivě ukázala do stínu.

Mihla jsem se kolem jejího otce – popadl dítě, které mi stálo v cestě – a sprintovala k temné mezeře za nimi, jak mi hodily odbíjely nad hlavou.

„Edwarde, ne!“ křičela jsem, ale můj hlas se ztrácel v burácení zvonů.

Teď jsem ho spatřila. A viděla jsem, že on mě nevidí.

Tentokrát to byl opravdu on, žádná halucinace. A já jsem si uvědomila, jak byly moje přeludy chabé; ve skutečnosti vypadal mnohem líp.

Stál tam, nehybný jako socha, jenom pár kroků od ústí uličky. Oči měl zavřené, pod nimi temně fialové kruhy, paže volně natažené podél boků, dlaně otočené dopředu. Jeho výraz byl velmi poklidný, jako kdyby se mu zdálo něco příjemného. Mramorová kůže jeho hrudi byla obnažená – u nohou mu ležela malá hromádka bílé látky. Z jeho kůže tlumeně zářilo světlo odrážející se z chodníku náměstí.

Nikdy jsem neviděla nic krásnějšího – i když jsem utíkala a přitom lapala po dechu a křičela, dokázala jsem si to vychutnat. A těch posledních sedm měsíců nic neznamenalo. A jeho slova v lese nic neznamenala. A nezáleželo na tom, jestli mě nechce. Já nebudu nikdy chtít nic než jeho, bez ohledu na to, jak dlouho budu žít.

Hodiny odbily a on udělal velký krok ke světlu.

„Ne!" zakřičela jsem. „Edwarde, podívej se na mě!"

Neposlouchal. Zlehounka se usmál. Zvedl nohu, aby udělal krok, který ho postaví přímo do slunce.

Narazila jsem do něj tak tvrdě, že by mě ta síla srazila k zemi, kdyby mě jeho paže nezachytily a nezvedly. Vyrazilo mi to dech a hlava se mi zvrátila.

Jeho tmavé oči se pomalu otevřely. Hodiny odbily další úder.

Podíval se na mě s tichým překvapením.

„Podivuhodné," řekl, nádherný hlas plný údivu, lehce pobavený. „Carlisle měl pravdu."

„Edwarde," snažila jsem se popadnout dech, ale nevydala jsem ani hlásku. „Musíš jít zpátky do stínu. Musíš se pohnout!"

Zdál se udivený. Zlehka mi přejel rukou po tváři. Zdálo se, že si nevšiml, že se snažím zatlačit ho zpátky. Ale mohla bych tlačit do zdí ulice a bylo by to stejné. Hodiny odbíjely, a on nereagoval.

Bylo to velmi zvláštní, protože jsem věděla, že jsme oba ve smrtelném nebezpečí, a přesto jsem se v tu chvíli cítila *dobře.* Tečka. Cítila jsem, jak mi srdce buší v hrudi a v žilách mi znovu pulzuje horká krev. Moje plíce se hluboce naplnily sladkou vůní, která vycházela z jeho kůže. Bylo to, jako

kdybych nikdy v hrudi neměla žádnou díru. Najednou jsem byla dokonalá – ne uzdravená, ale jako kdyby vůbec nikdy žádná rána neexistovala.

„Nemůžu uvěřit, že to bylo tak rychlé. Vůbec nic jsem necítil – jsou opravdu dobří," divil se, znovu zavřel oči a přitiskl mi rty do vlasů. Jeho hlas byl jako med a samet. *„Smrt z tebe vysála med dechu, ale nepřemohla tě. Na tvoji krásu nemá,"*[1] zamumlal a já jsem poznala verš, který pronesl Romeo v hrobce. Hodiny odbíjely svůj poslední úder. „Voníš přesně tak jako vždycky," pokračoval. „Takže tohle možná *je* peklo. Mně je to jedno. Já to přijímám."

„Nejsem mrtvá," přerušila jsem ho. „A ty taky ne! Prosím tě, Edwarde, musíme se pohnout. Nemůžou být daleko!"

Prala jsem se s jeho pažemi a on zmateně stáhl obočí.

„Jak prosím?" zeptal se zdvořile.

„Nejsme mrtví, ještě ne! Ale musíme se odtud dostat, než Volturiovi –"

Při mých slovech mu v očích problesklo pochopení. Než jsem mohla dokončit větu, už mě odtáhl do stínu, bez námahy mě otočil, takže jsem se zády pevně opírala o cihlovou zeď, a zůstal stát zády ke mně, čelem otočený do uličky. Paže roztáhl doširoka, aby mě chránil.

Vykoukla jsem mu pod paží a spatřila dvě temné postavy, které se oddělily od šera.

„Zdravíčko, pánové." Edwardův hlas byl zdánlivě klidný a příjemný. „Myslím, že dnes nebudu potřebovat vaše služby. Velice bych ale ocenil, kdybyste vyřídili mé poděkování svým pánům."

„Nemohli bychom si promluvit na příhodnějším místě?" zašeptal hrozivě něčí příjemný hlas.

„To myslím nebude nutné." Edwardův hlas byl teď tvrdší. „Já znám vaše pokyny, Felixi. Neporušil jsem žádná pravidla."

„Felix jenom chtěl poukázat na blízkost slunce," řekl druhý stín smířlivým tónem. Oba byli zahalení do kouřově šedých

---

[1] překlad Jiří Josek (pozn. překl.)

plášťů, které sahaly až na zem a vlnily se ve větru. „Najděme si lepší úkryt.“

„Přijdu hned za vámi,“ řekl Edward suše. „Bello, co kdyby ses vrátila na náměstí a trochu si užila oslav?“

„Ne, tu dívku vezmi s sebou,“ zašeptal ten první stín se stopou zlomyslnosti.

„To mě ani nenapadne.“ Předstíraná zdvořilost zmizela. Edwardův hlas byl bezvýrazný a ledový. Maličko přesunul těžiště a já jsem viděla, že se připravuje na bitku.

„Ne,“ artikulovala jsem němě.

„Šššš,“ zamumlal, aby ho neslyšeli.

„Felixi,“ varoval ten druhý, rozumnější stín. „Tady ne.“ Otočil se k Edwardovi. „Aro by s tebou prostě rád znovu mluvil, pokud ses rozhodl přece jen si nevynutit náš zásah.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Edward. „Ale ta dívka může svobodně odejít.“

„Obávám se, že to není možné,“ řekl lítostivě zdvořilý stín. „Máme pravidla, která musíme zachovávat.“

„Pak se *já* obávám, že nebudu schopen přijmout Arovo pozvání, Demetri.“

„No to je pěkné,“ zamručel Felix. Moje oči si mezitím zvykly na hluboký stín, takže jsem viděla, že Felix je velmi velký, vysoký a mohutný v ramenou. Svou velikostí mi připomínal Emmetta.

„Aro bude zklamaný,“ povzdechl si Demetri.

„Jsem si jistý, že to zklamání přežije,“ opáčil Edward.

Felix a Demetri se přikradli blíž k ústí uličky a trochu se rozestoupili, aby mohli mít Edwarda mezi sebou. Měli v úmyslu zatlačit ho hlouběji do uličky a vyhnout se scéně. Žádné odražené světlo si k jejich kůži nenašlo přístup; byli bezpečně zahalení do svých plášťů.

Edward se nepohnul ani o píď. Tím, že mě chránil, si podepisoval rozsudek.

Najednou Edward rychle otočil hlavu do tmavé klikaté uličky a Demetri s Felixem udělali to samé. Reagovali tak na nějaký zvuk nebo pohyb, příliš jemný pro mé smysly.

„Chovejme se slušně, ano?“ navrhl zpěvavý hlas. „Jsou tu dámy.“

K Edwardovi zlehka přitančila Alice a zůstala nedbale stát. Nebylo u ní ani stopy po skrývaném napětí. Vypadala tak drobná, tak křehká. Její štíhlé paže se pohupovaly jako paže dítěte.

Přesto se Demetri s Felixem napřímili a pláště se jim zlehka zavlnily, jak se uličkou prohnal poryv větru. Felixův obličej nabral kyselý výraz. Zjevně neměli rádi vyrovnané počty.

„Nejsme sami,“ připomněla jim.

Demetri se ohlédl přes rameno. Pár metrů od náměstí se na nás dívala ta rodinka s holčičkami v červených šatech. Maminka naléhavě mluvila s manželem, oči upřené na naši pětici. Podívala se stranou, když se s ní Demetri střetl pohledem. Muž udělal několik kroků dál do náměstí a poklepal jednomu z mužů v červeném saku po rameni.

Demetri zavrtěl hlavou. „Prosím, Edwarde, buďme rozumní,“ řekl.

„Souhlasím,“ přikývl Edward. „Proto si v tichosti půjdeme každý po svém.“

Demetri si frustrovaně povzdechl: „Alespoň si to prodiskutujme ve větším soukromí.“

Šest mužů v červeném se teď připojilo k rodině a všichni nás sledovali se znepokojeným výrazem. Uvědomila jsem si, že jsou vyděšení, protože Edward stojí přede mnou tak, aby mě mohl v případě potřeby chránit. Chtěla jsem na ně zakřičet, aby utekli.

Edward slyšitelně scvakl zuby. „Ne.“

Felix se usmál.

„Dost.“

Za námi se ozval vysoký, rezavý hlas.

Podívala jsem se pod Edwardovou druhou paží a spatřila malou tmavou postavu, která přicházela k nám. Podle toho, jak se jí vzdouvaly okraje pláště, jsem poznala, že to bude další z nich. Kdo jiný?

Zpočátku jsem si myslela, že je to mladý chlapec. Nově příchozí byl drobný jako Alice, se zplihlými světle hnědými vlasy střiženými nakrátko. Tělo pod pláštěm – který byl tmavší, téměř černý – bylo štíhlé a oboupohlavní. Ale obličej byl na chlapce příliš krásný. Vedle tohoto obličeje s velkýma očima a plnými rty by Botticelliho anděl vypadal jako obluda. I přes ty kalné karmínově rudé duhovky.

Dívka byla co do velikosti tak nepatrná, že mě reakce na její příchod udivila. Felix a Demetri se okamžitě uvolnili, ustoupili ze svých útočných pozic a znovu splynuli se stíny vysokých zdí.

Edward spustil paže a také uvolnil postoj – ale v porážce.

„Jane," vzdechl rezignovaně, když ji poznal.

Alice si složila ruce na prsou, její výraz byl apatický.

„Následujte mě," promluvila Jane znovu monotónním dětským hlasem. Otočila se k nám zády a vplula tiše do tmy.

Felix s úsměvem pokynul, abychom šli první.

Alice okamžitě vyšla za malou Jane. Edward mi ovinul paži kolem pasu a táhl mě vedle ní. Ulička se lehce stáčela dolů, jak se zužovala. Vzhlédla jsem k němu s naléhavou otázkou v očích, ale on jen zavrtěl hlavou. Neslyšela jsem ostatní za námi, ale byla jsem si jistá, že tam jsou.

„No, Alice," řekl Edward hovorně, jak jsme kráčeli. „Předpokládám, že bych neměl být překvapený, že tě tu vidím."

„Udělala jsem chybu," odpověděla Alice stejným tónem. „Bylo mou povinností ji napravit."

„Co se stalo?" Jeho hlas byl zdvořilý, jak kdyby ho to sotva zajímalo. Doufala jsem, že je to proto, že za sebou máme našpicované uši.

„To je na dlouhé vyprávění." Alice střelila pohledem ke mně a zase pryč. „Stručně řečeno, ona opravdu skočila z útesu, ale ne ve snaze se zabít. Bella se nám poslední dobou dala na adrenalinové sporty."

Zrudla jsem a namířila oči přímo před sebe, dívala jsem se po temném stínu, který jsem už neviděla. Dovedla jsem si představit, co teď Edward slyší v Aliciných myšlenkách. Jak

jsem se málem utopila, že mám v patách upíry, že kamarádím s vlkodlaky…

„Hm," řekl Edward krátce a uvolněný tón jeho hlasu byl pryč.

Cesta pozvolna zatáčela do aleje a stále se svažovala dolů, takže jsem neviděla blížící se rovnoběžnou slepou uličku, dokud jsme nedošli k ploché cihlové domovní zdi bez oken. Ta malá jménem Jane nebyla nikde k vidění.

Alice nezaváhala, neporušila krok, když kráčela ke zdi. Pak s lehkou grácií vklouzla do otevřené díry v ulici.

Vypadalo to jako stoka, vyvedená do dláždění. Nevšimla jsem si toho, dokud Alice nezmizela, ale mříž byla napůl odstrčená stranou. Díra byla malá a temná.

Zarazila jsem se.

„To je v pořádku, Bello," řekl Edward tichým hlasem. „Alice tě chytí."

Pochybovačně jsem si díru měřila. Edward by asi šel první, kdyby Demetri a Felix, sebejistí a mlčenliví, nečekali za námi.

Nakrčila jsem se a spustila nohy do úzkého ústí.

„Alice?" zašeptala jsem třesoucím se hlasem.

„Jsem přímo tady, Bello," uklidňovala mě. Její hlas se ozýval z příliš velké hloubky, abych se cítila lépe.

Edward mě vzal za zápěstí – jeho ruce byly jako kameny v zimě – a spustil mě do černoty.

„Připravená?" zeptal se.

„Pusť ji," zavolala Alice.

Hrůzou jsem pevně zavřela oči, abych neviděla tmu, a zamkla jsem si pusu na zámek, abych nekřičela. Edward mě pustil.

Bylo to tiché a krátké. Vzduch kolem mě svištěl jen půl vteřiny, a pak jsem s hlasitým vydechnutím přistála v Aliciných připravených pažích.

Věděla jsem, že budu mít modřiny; její paže byly velmi tvrdé. Postavila mě na nohy.

Na dně bylo šero, ale ne tma. Světlo z díry nahoře poskytovalo slabou záři, mokře se odráželo od kamenů pod

mýma nohama. Pak na vteřinu zmizelo a vedle mě se objevil Edward a slabě, bíle zářil. Ovinul kolem mě paži, přidržoval si mě u těla a vlekl mě rychle kupředu. Chytila jsem ho oběma rukama kolem pasu a klopýtala jsem po nerovném kamenném povrchu. Zvuk těžké mříže, která za námi klouzavě zapadla, zvonil s kovovou definitivností.

Kalné světlo z ulice se v přítmí rychle ztratilo. Zvuk mých klopýtavých kroků se rozléhal černým prostorem. Podle ozvěny bych řekla, že je ten prostor velmi široký, ale nemohla jsem si být jistá. Nebylo slyšet nic než můj zběsilý srdeční tep a moje nohy na mokrých kamenech – jenom jednou se za mnou ozval netrpělivý vzdech.

Edward mě pevně držel. Natáhl volnou ruku tak, aby mi podepřel taky obličej, a hladkým palcem mi přejížděl po rtech. Každou chvíli jsem cítila, jak mi tiskne tvář do vlasů. Uvědomila jsem si, že tohle je jediné shledání, které je nám dopřáno, a pevně jsem se k němu přitiskla.

Zatím se choval, jako kdyby o mě stál, a to mi stačilo, aby to vyvážilo hrůzu podzemního tunelu a číhajících upírů za námi. Asi za tím nebylo nic víc než pocit viny – stejný pocit viny, kvůli kterému sem přišel zemřít, když si myslel, že může za mou smrt. Ale vnímala jsem jeho rty mlčky přitisknuté na mé čelo a nestarala se o to, co ho k tomu vede. Alespoň jsem s ním mohla být předtím, než umřu. To bylo lepší než dlouhý život.

Přála jsem si, abych se ho mohla zeptat, co se teď přesně bude dít. Zoufale jsem chtěla vědět, jak zemřeme – jako kdyby se to tím nějak usnadnilo, když to budu vědět dopředu. Ale nemohla jsem promluvit, ani zašeptat, protože jsme byli obklíčeni. Ostatní mohli všechno slyšet – každý můj dech, každý úder mého srdce.

Cesta se nám pod nohama pořád svažovala dolů, vedla nás hlouběji do podzemí a já jsem pocítila nával klaustrofobie. Jenom Edwardova ruka, která mi konejšivě ležela na tváři, mi bránila křičet nahlas.

Nemohla jsem říct, odkud vychází světlo, ale černá pomalu přecházela do temně šedé. Byli jsme v dlouhém klenutém

tunelu. Po šedých kamenech prosakovala dolů vlhkost v dlouhých černých šmouhách, jako kdyby zdi krvácely inkoust.

Třásla jsem se a myslela si, že je to strachy. Až když mi zuby začaly drkotat o sebe, uvědomila jsem si, že je mi zima. Oblečení jsem měla stále mokré, a teplota v podzemí města byla zimní. Jako Edwardova kůže.

Uvědomil si to ve stejnou dobu jako já a pustil mě, držel mě jenom za ruku.

„N-n-ne," zaprotestovala jsem s drkotáním a rozhodila kolem něj paže. Bylo mi jedno, jestli mrznu. Kdo ví, kolik času nám ještě zbývá?

Třel mi paži svou chladnou rukou, aby mě zahřál aspoň tak.

Spěchali jsme tunelem, alespoň mně to připadalo jako spěch. Můj pomalý postup však někoho dráždil – tuším, že Felixe – a slyšela jsem, jak ze sebe co chvíli vydává vzdech.

Na konci tunelu byla mříž – železné tyče byly rezavé, ale tlusté jako moje ruka. Malé dveře ukované z tenčích propletených tyčí byly otevřené dokořán. Edward se přikrčil a spěchal do větší, jasnější kamenné místnosti. Mříž se za námi zabouchla s hlasitým třesknutím, následovaným zacvaknutím zámku. Příliš jsem se bála, abych se ohlížela za sebe.

Na druhé straně dlouhé místnosti byly nízké těžké dřevěné dveře. Byly také otevřené a velmi tlusté.

Prošli jsme těmi dveřmi. Překvapeně jsem se kolem sebe rozhlížela a automaticky jsem se uvolnila. Vedle mě se Edward napjal, čelist pevně zaťatou.

21. ROZSUDEK

Stáli jsme v jasně osvětlené, ničím pozoruhodné hale. Zdi byly špinavě bílé, na podlaze koberec v průmyslově šedé. Po stropě byla rovnoměrně rozmístěná obyčejná čtverhranná fluorescenční světla. Bylo tu tepleji, za což jsem byla vděčná. Tato hala mi připadala velmi neškodná po šeru ďábelsky zlověstného kamenného kanálu.

Edward s mým úsudkem zjevně nesouhlasil. Temně žhnoucím pohledem se zadíval přes dlouhou halu na křehkou, černě oděnou postavu, která stála na konci vedle výtahu.

Táhl mě dál a Alice šla po mém druhém boku. Těžké dveře se za námi se skřípotem zavřely a pak se ozvalo bouchnutí kovové západky, která zapadla na určené místo.

Jane čekala vedle výtahu, jednou rukou nám držela dveře otevřené. Její výraz byl apatický.

Jakmile jsme byli ve výtahu, tři upíři patřící k Volturiovým se uvolnili ještě víc. Rozepnuli si pláště, kapuce si nechali spadnout na ramena. Felix a Demetri měli oba lehce olivovou pleť – vypadala podivně v kombinaci s jejich křídovou bledostí. Felix měl černé vlasy ostříhané nakrátko, ale Demetrimu se vlnily na ramena. Jejich duhovky byly kolem okrajů sytě karmínové a postupně temněly až k černé panence. Pod rubáši měli moderní šaty, světlé, neurčitého stylu. Krčila jsem se v koutku, choulila se za Edwardem. Jeho ruka stále třela mou paži. Nespouštěl oči z Jane.

Jízda výtahem byla krátká; vystoupili jsme do místnosti, která vypadala jako nablýskaná recepce nějakého úřadu. Stěny byly obložené dřevem, na podlaze ležely tlusté, sytě zelené koberce. Nebyla tam okna, místo nich všude visely velké, jasně osvětlené malby toskánské krajiny. Světlé kožené pohovky byly uspořádané do útulných seskupení a na leštěných stolcích stály

křišťálové vázy plné zářivě barevných květin. Vůně květin mi připomněla pohřební síň.

Uprostřed místnosti stál vysoký naleštěný mahagonový pult. Civěla jsem v údivu na ženu za ním.

Byla vysoká, s tmavou pletí a zelenýma očima. V každé jiné společnosti by byla krásná – ale ne tady. Protože ona byla každým coulem obyčejný člověk jako já. Nechápala jsem, co tady ta lidská žena dělá, naprosto uvolněná, obklopená upíry.

Usmála se zdvořile na přivítanou. „Dobré odpoledne, Jane," pozdravila. Nebylo na ní znát žádné překvapení, když se dívala, jakou si Jane vede společnost. Neudivil ji ani pohled na Edwarda, jehož nahá hruď matně jiskřila v bílých světlech, a dokonce ani na mě, rozcuchanou a poměrně ošklivou.

Jane přikývla. „Gianno." Pokračovala k řadě dvojitých dveří v zadní části místnosti a my jsme ji následovali.

Jak Felix přešel kolem pultu, mrkl na Giannu a ona se zachichotala.

Na druhé straně dřevěných dveří nás čekalo jiné přijetí. Bledý chlapec v perlově šedém obleku mohl být dvojče Jane. Vlasy měl sice tmavší a rty neměl tak plné, ale byl stejně tak líbezný. Přistoupil, aby nás přivítal. Usmál se a napřáhl k ní ruku. „Jane."

„Aleku," odpověděla Jane a chlapce objala. Navzájem se políbili na tváře z obou stran. Pak se Alec podíval na nás.

„Pošlou tě ven pro jednoho a ty se vrátíš se dvěma… a půl," poznamenal, když se podíval na mě. „Dobrá práce."

Zasmála se – znělo to spokojeně jako vrnění miminka.

„Vítej zpátky, Edwarde," pozdravil ho Alec. „Zdáš se být v lepší náladě."

„Nepatrně," souhlasil Edward dutým hlasem. Pohlédla jsem do Edwardova tvrdého obličeje a přemítala, jak mohla být jeho nálada předtím horší.

Alec se uchechtl a prohlédl si mě, jak jsem se tiskla k Edwardově boku. „A tohle je příčina všech těch potíží?" zeptal se skepticky.

Edward se jen usmál, jeho výraz byl pohrdavý. Pak ztuhl.

„Tu si zamlouvám já!“ zavolal Felix vesele zezadu.

Edward se otočil a hluboko v hrudi se mu rozezvučelo tiché vrčení. Felix se usmál – ruku držel zvednutou, dlaní nahoru; dvakrát ohnul prsty, zval Edwarda dopředu.

Alice se dotkla Edwardovy paže. „Trpělivost,“ varovala ho.

Vyměnili si dlouhý pohled a já jsem si přála, abych mohla slyšet, co mu říká. Uhodla jsem, že to bylo něco o tom, aby na Felixe neútočil, protože Edward se zhluboka nadechl a otočil se zpátky k Alekovi.

„Aro bude velmi potěšen, že tě zase vidí,“ prohlásil Alec, jako by se nic nestalo.

„Tak ho nenechme čekat,“ navrhla Jane.

Edward přikývl.

Alec a Jane nás ruku v ruce vedli do další široké vyzdobené haly – copak nikdy nebude konec?

Nevšímali si dveří na konci haly – které byly celé pobité zlatem – zastavili se uprostřed haly a odsunuli stranou kus dřevěného obložení. Pod ním se objevily obyčejné dřevěné dveře. Nebyly zamčené. Alec je podržel otevřené Jane.

Chtěla jsem zasténat, když mě Edward protáhl na druhou stranu dveří. Byl to ten samý starý kámen jako na náměstí, v aleji a v kanálech. Byla tam zase tma a zima.

Kamenný předpokoj nebyl velký. Rychle se otevřel do světlejší, prostorné místnosti, dokonale kulaté jako veliká hradní věž… asi to opravdu byla hradní věž. Dlouhé okenní štěrbiny o dvě poschodí výš vrhaly tenké obdélníky jasného slunečního světla na kamennou podlahu pod sebou. Nebylo tam žádné umělé osvětlení. Jediným zařízením místnosti bylo několik masivních dřevěných židlí, podobných trůnům, které byly nerovnoměrně rozmístěny podél zakřivených kamenných zdí. Přímo uprostřed kruhu v malé prolákline byla další stoka. Přemítala jsem, jestli jim slouží jako východ, podobně jako ta díra na ulici.

Místnost nebyla prázdná. Byla tam shromážděna hrstka lidí v zdánlivě uvolněné konverzaci. Brumlání tichých příjemných hlasů se neslo vzduchem jako jemný bzukot. Jak jsem se

rozhlížela kolem, dvě bledé ženy v letních šatech se zastavily ve skvrně světla, které se od jejich kůže odráželo na hnědé zdi v tisících duhových jiskérek.

Jemné obličeje všech přítomných se otočily k naší skupince, když jsme vstoupili do místnosti. Většina nesmrtelných byla oblečena do obyčejných kalhot a triček – věcí, které by na ulicích dole nevypadaly nijak nápadně. Ale muž, který promluvil první, měl na sobě dlouhé roucho. Bylo černé jako uhel a splývalo až na zem. Na moment jsem si myslela, že jeho dlouhé smolně černé vlasy jsou kapuce jeho pláště.

„Jane, drahoušku, ty ses vrátila!“ zvolal s neskrývanou radostí. Jeho hlas byl tichý jako vzdychání.

Postoupil dopředu a ten pohyb byl tak plynulý a neskutečně půvabný, že jsem zírala s pusou otevřenou dokořán. Ani Alice, která při chůzi vypadala, jako když tančí, se s ním nemohla rovnat.

Byla jsem ještě udivenější, když připlul blíž a já jsem mu viděla do obličeje. Nebyl jako ty nepřirozeně atraktivní obličeje, které ho obklopovaly (protože k nám nepřistoupil sám; shlukla se kolem něj celá skupina, někteří ho následovali a někteří šli před ním s ostražitými způsoby tělesných stráží). Nemohla jsem se rozhodnout, jestli mi jeho obličej připadá krásný, nebo ne. Řekla bych, že jeho rysy byly dokonalé. Ale od upírů vedle sebe se lišil tak, jako se oni lišili ode mě. Jeho kůže byla průsvitně bílá jako slupka cibule a vypadala stejně křehce – ostře kontrastovala s dlouhými černými vlasy, které rámovaly jeho obličej. Pocítila jsem podivné, děsivé nutkání dotknout se jeho tváře, abych viděla, jestli je měkčí než Edwardova nebo Alicina, nebo jestli je práškovitá jako křída. Jeho oči byly červené, stejně jako oči ostatních kolem něj, ale jejich barva byla zamlžená, mléčná; přemítala jsem, jestli to má nějaký vliv na jeho vidění.

Klouzavým pohybem došel k Jane, vzal její obličej do svých papírových rukou, políbil ji zlehka na plné rty a pak odplul o krok zpět.

„Ano, pane." Jane se usmála; rázem vypadala jako andělské dítě. „Přivedla jsem ho zpátky živého, jak jste si přál."

„Ach, Jane." Také se usmál. „Ty jsi pro mne taková útěcha."

Obrátil své zamlžené oči k nám a jeho úsměv se rozjasnil jako v extázi.

„A Alice a Bella jsou tu také!" radoval se a zatleskal hubenýma rukama. „To *je* ale milé překvapení! Nádhera!"

Zírala jsem v šoku, jak naše jména zavolal neformálně, jako kdybychom byli staří přátelé, kteří přijeli na nečekanou návštěvu.

Otočil se k našim mohutným strážcům. „Felixi, buď té dobroty a pověz mým bratrům, že máme společnost. Jsem si jistý, že si to nebudou chtít nechat ujít."

„Ano, pane." Felix přikývl a rychle odešel zpátky cestou, kterou jsme přišli.

„Vidíš, Edwarde?" Ten podivný upír se otočil a usmál se na Edwarda jako nadšený, ale kárající dědeček. „Co jsem ti říkal? Nejsi rád, že jsem ti včera nedal, co jsi chtěl?"

„Ano, Aro, to jsem," souhlasil Edward a sevřel mě pevněji kolem pasu.

„Miluji šťastné konce," povzdychl si Aro. „Jsou tak vzácné. Ale chci slyšet celý příběh. Jak se to seběhlo? Alice?" Otočil se a podíval se na Alici zvědavýma, zamlženýma očima. „Tvůj bratr tě, zdá se, považoval za neomylnou, ale zjevně došlo k nějaké chybě."

„Ach, já zdaleka nejsem neomylná." Vrhla na něj oslnivý úsměv. Vypadala dokonale uvolněná, až na to, že ruce měla sevřené do pevných pěstiček. „Jak dneska vidíte, způsobuji problémy stejně často, jako je napravuji."

„Jsi příliš skromná," káral ji Aro. „Viděl jsem některé z tvých úžasných činů a musím uznat, že jsem se nikdy nesetkal s podobným talentem. Nádhera!"

Alice střelila pohledem po Edwardovi. Arovi to neušlo.

„Omlouvám se, vůbec jsme si nebyli náležitě představeni, že ne? To je tím, že mám pocit, jako bych tě už znal, a já mám sklon se předbíhat. Tvůj bratr nás představil už včera, svým

způsobem. Víš, mám podobný talent jako tvůj bratr, ale na rozdíl od něj jsem určitým způsobem omezen.“ Aro závistivě zavrtěl hlavou.

„Jak se to vezme,“ podotkl Edward suše. Podíval se na Alici a rychle vysvětloval: „Aro potřebuje fyzický kontakt, aby slyšel tvoje myšlenky, ale slyší toho mnohem víc než já. Víš, že já slyším jenom to, na co právě teď myslíš. Aro slyší každou myšlenku, která ti kdy prošla hlavou.“

Alice zvedla jemné obočí a Edward naklonil hlavu.

Ani to Arovi neušlo.

„Ale být schopen slyšet na dálku…,“ povzdechl si a pokynul k nim, aby poukázal na to, že si právě něco neslyšně sdělili. „To by bylo tak *výhodné*.“

Najednou se nám Aro podíval přes rameno. Všechny ostatní hlavy se otočily stejným směrem, včetně Jane, Aleka a Demetriho, který stál mlčky vedle nás.

Já jsem se otočila nejpomaleji. Felix byl zpátky a za ním pluli další dva muži v černém rouchu. Oba vypadali velmi podobně jako Aro, jeden měl dokonce stejné splývavé černé vlasy. Ten druhý měl kštici sněhově bílých vlasů – stejného odstínu jako obličej –, které mu spadaly na ramena. Jejich pleť byla také tak tenká jako papír.

Trio z Carlisleova obrazu bylo úplné, od té doby před třemi sty lety, kdy bylo namalováno, se na něm nic nezměnilo.

„Marku, Caie, podívejte!“ pobrukoval si Aro. „Bella je přece jen naživu a je tady s ní i Alice! Není to nádhera?“

Ani jeden z těch dvou se netvářil, jako kdyby *nádhera* bylo první slovo, které jim přišlo na mysl. Ten tmavovlasý muž vypadal naprosto znuděně, jako by dával najevo, že už zažil příliš mnoho tisíciletí Arova nadšení. Ten druhý se sněhobílými vlasy se tvářil kysele.

Nedostatek zájmu z jejich strany Arovu radost nijak nezkalil.

„Tak si poslechněme ten příběh,“ téměř zazpíval Aro svým slaboučkým hlasem.

Bělovlasý starý upír se vzdálil, klouzavě přešel k jednomu z dřevěných trůnů. Ten druhý se postavil vedle Ara a natáhl ruku.

Zpočátku jsem si myslela, že chce vzít Ara za ruku. Ale on se jenom krátce dotkl jeho dlaně a pak spustil ruku podél těla. Aro zvedl jedno černé obočí. Přemítala jsem, jak je možné, že se přitom jeho papírová kůže nepomačká.

Edward si velmi tiše odfrkl a Alice se na něj zvědavě podívala.

„Díky, Marku," řekl Aro. „To je celkem zajímavé."

O vteřinu později mi došlo, že Marcus nechával Ara nahlédnout do svých myšlenek.

Marcus se *netvářil* zaujatě. Odplul od Ara, aby se přidal k tomu, který musel být Caius a který seděl na trůnu u zdi. Tiše ho následovali dva službu konající upíři – bodyguardi, jak mě to už napadlo předtím. Všimla jsem si, že vedle Caia se šly postavit také ty dvě ženy v letních šatech. Představa, že nějaký upír potřebuje stráž, mi připadala lehce směšná, ale možná že ti velmi staří jsou stejně křehcí, jak by se zdálo podle jejich kůže.

Aro vrtěl hlavou. „Úžasné," řekl. „Naprosto úžasné."

Alicin výraz byl zmatený. Edward se k ní otočil a znovu jí to vysvětlil rychlým, tichým hlasem. „Marcus vidí vztahy. Je překvapený intenzitou toho našeho."

Aro se usmál. „Tak výhodné," opakoval si pro sebe. Pak promluvil k nám. „Není tak docela jednoduché Marka překvapit, to vás mohu ujistit."

Podívala jsem se na Markův mrtvý obličej a uvěřila jsem tomu.

„Ovšem i teď je tak obtížné pochopit…," přemítal Aro a zíral na Edwardovu paži ovinutou kolem mě. Bylo pro mě těžké sledovat Arův chaotický běh myšlenek. Snažila jsem se udržet s ním krok. „Jak vedle ní dokážeš stát takhle blízko?"

„Ne že by mě to nestálo úsilí," odpověděl Edward klidně.

„Ale přesto – *la tua cantante!* Takové mrhání!"

Edward se nevesele uchechtl. „Dívám se na to spíš jako na cenu, kterou platím."

Aro byl velmi skeptický. „Příliš vysokou cenu."

„Příležitostný výdaj."

Aro se zasmál. „Kdybych ji necítil ve tvých vzpomínkách, nevěřil bych, že volání něčí krve může být tak silné. Nikdy jsem sám nic podobného necítil. Většina z nás by dala nevímco za takový dar, a přesto ty…“

„Jím mrháš,“ dokončil Edward sarkasticky.

Aro se znovu zasmál. „Ach, jak se mi stýská po mém příteli Carlisleovi! Připomínáš mi ho – on jenom nebyl tak rozzlobený.“

„Carlisle mě převyšuje také v mnoha dalších ohledech.“

„Rozhodně mě nikdy nenapadlo, že poznám někoho, kdo ho překoná ze všech věcí právě v sebeovládání, ale ty ho zahanbuješ.“

„To sotva,“ opáčil Edward netrpělivě. Jako kdyby ho unavovaly úvodní zdvořilosti. Vzbuzovalo to ve mně o to větší strach; proti své vůli jsem se snažila představit si, co asi čeká, že bude následovat.

„Mám radost z jeho úspěchu,“ pokračoval Aro. „Tvoje vzpomínky na něho jsou pro mě velký dar, ačkoliv mě mimořádně udivují. Jsem překvapen tím, jak mě to… *těší,* že jde tak úspěšně po té neortodoxní cestě, kterou si zvolil. Očekával jsem, že časem ve svém odhodlání oslabí, poleví, zkazí se. Posmíval jsem se jeho plánu najít další, kteří by jeho podivnou představu sdíleli. Ale jsem šťastný, že jsem se mýlil.“

Edward neodpověděl.

„Ale *tvoje* sebeovládání!“ vzdychl Aro. „Nevěděl jsem, že je taková síla možná. Otužit se proti takovému volání sirén, ne jenom jednou, ale znovu a znovu – kdybych to sám necítil, nikdy bych tomu nevěřil.“

Edward bezvýrazně hleděl na Arův obdiv. Znala jsem dost dobře jeho obličej – čas na tom nic nezměnil –, abych uhodla, že v něm pod povrchem něco vře. Snažila jsem se dýchat vyrovnaně.

„Když si jen vzpomenu, jak tě ta dívka přitahuje…“ Aro se zachichotal. „Vzbuzuje to ve mně žízeň.“

Edward ztuhl.

„Nerozčiluj se," uklidňoval ho Aro. „Nemám v úmyslu jí nijak ublížit. Ale jsem *tak* zvědavý obzvlášť na jednu věc." Pohlédl na mě s jasným zájmem. „Mohu?" zeptal se dychtivě a zvedl jednu ruku.

„Zeptejte se *jí*," navrhl Edward mdlým hlasem.

„Samozřejmě, je to ode mne ale hrubost!" zvolal Aro. „Bello," obrátil se teď přímo na mě, „fascinuje mě, že jsi jediná výjimka, na kterou neplatí Edwardův ohromující talent – to je tak zajímavé! A tak jsem si říkal, když jsou naše talenty v mnoha ohledech tolik podobné, jestli bys byla tak laskavá a dovolila mi to zkusit – abych viděl, jestli se ta výjimka vztahuje také na *mě?*"

Očima jsem v hrůze šlehla po Edwardově obličeji. Navzdory Arově přehnané zdvořilosti jsem nevěřila, že bych skutečně měla na výběr. Byla jsem zděšená při pomyšlení, že mu mám dovolit, aby se mě dotkl, na druhou stranu však také zvráceně uchvácená představou, že ucítím dotyk jeho zvláštní kůže.

Edward povzbudivě přikývl – jestli proto, že si byl jistý že mi Aro neublíží, nebo protože nebylo na výběr, to jsem nedokázala říct.

Otočila jsem se zpátky k Arovi a pomalu zvedla ruku před sebe. Třásla jsem se.

Přistoupil blíž a věřím, že chtěl, aby jeho výraz byl uklidňující. Ale jeho papírové rysy byly příliš zvláštní, příliš cizí a děsivé, aby uklidňovaly. Vzhled jeho obličeje byl sebejistější než předtím jeho slova.

Natáhl ruku, jako kdyby si jí chtěl se mnou potřást a přitiskl svou nehmotně vypadající kůži na mou. Byla tvrdá, ale na pocit křehká – spíš skořápka než žula – a ještě studenější, než jsem čekala.

Jeho zamlžené oči se na mě usmály a já už jsem se nedokázala podívat jinam. Jeho pohled byl podivně, nepříjemně hypnotizující.

Arův obličej se změnil, jak jsem se na něj dívala. Sebedůvěra byla otřesená, vystřídala ji napřed pochybnost, pak nevěřícnost.

Nakonec se Aro uklidnil a znovu nasadil svou přátelskou masku.

„To je tak zajímavé," řekl, když pustil mou ruku a odplul zpátky.

Střelila jsem pohledem po Edwardovi a ačkoliv nehnul ani brvou, napadlo mě, že v skrytu duše cítí zadostiučinění.

Aro se plavně vzdálil se zamyšleným výrazem. Chvilku mlčel a jen střílel pohledy mezi námi třemi. Pak najednou zavrtěl hlavou.

„To je poprvé," řekl si pro sebe. „Tak si říkám, jestli je imunní i vůči ostatním našim talentům… Jane, drahoušku?"

„Ne!" zavrčel Edward. Alice ho popadla za ruku, aby se krotil. Setřásl ji.

Malá Jane se na Ara šťastně usmála. „Ano, pane?"

Edward teď skutečně vrčel, ten zvuk se z něj dral a drásal, upíral na Ara zlobné, vražedné oči. Všichni v místnosti ztuhli, každý se na něj díval s užaslou nevěřícností, jako kdyby se dopouštěl nějakého trapného společenského faux pas. Viděla jsem Felixe, jak se nadějně usmívá a dělá krok vpřed. Aro po něm střelil pohledem a on ztuhl na místě, jeho úsměv se změnil v mrzutý výraz.

Pak Aro promluvil k Jane. „Tak jsem si říkal, má drahá, jestli je Bella imunní vůči *tobě*."

Stěží jsem mohla Ara slyšet přes Edwardovo zuřivé vrčení. Pustil mě a posunul se tak, aby mě skryl před jejich pohledy. Caius jako duch přešel směrem k nám se svou suitou, aby se podíval.

Jane se k nám otočila s blaženým úsměvem.

„Nedělej to!" zvolala Alice, když se Edward vrhl na malou dívku.

Než jsem mohla zareagovat, než mezi ně někdo mohl skočit, než se Arovi bodyguardi mohli napnout k zákroku, ležel Edward na zemi.

Nikdo se ho ani nedotkl, a on přesto ležel na kamenné podlaze a svíjel se v zjevné bolesti, zatímco já jsem na něj v hrůze zírala.

Jane se teď usmívala jenom na něj a mně to všechno zapadlo do sebe. To, co Alice říkala o *úžasných darech,* proč se každý chová k Jane s takovou úctou a proč se jí vrhl Edward do cesty dřív, než to mohla udělat mně.

„Přestaň!“ zakřičela jsem a můj hlas se nesl ozvěnou v tom tichu, vyskočila jsem dopředu, abych se mezi ně postavila. Ale Alice kolem mě rozhodila paže v neprolomitelném sevření a mohla jsem se s ní prát, jak jsem chtěla, stejně mě nepustila. Z Edwardových rtů neunikl ani hlásek, když se svíjel na kamenech. Měla jsem pocit, že mi hlava exploduje z bolesti nad takovým pohledem.

„Jane,“ odvolal ji Aro klidným hlasem. Rychle vzhlédla s tázavým pohledem, na rtech stále radostný úsměv. Jakmile se podívala stranou, Edward se přestal svíjet.

Aro naklonil hlavu ke mně.

Jane se na mě otočila se svým úsměvem.

Ani jsem se jí nepodívala do očí. Sledovala jsem Edwarda z vězení Aliciny náruče, odkud jsem se stále marně snažila vyprostit.

„Nic mu není,“ zašeptala mi Alice napjatým hlasem. Ještě než to dořekla, Edward se posadil a pak zlehka vyskočil na nohy. Jeho oči se střetly s mýma; byly zděšené. Zpočátku jsem si myslela, že je to z hrůzy z toho, co právě zažil. Ale pak se rychle podíval na Jane a zpátky na mě – a jeho obličej se uvolnil úlevou.

Také jsem se podívala na Jane a viděla jsem, že už se neusmívá. Hněvivě si mě měřila, čelist zaťatou, jak se intenzivně soustředila. Nahrbila jsem se a čekala na bolest.

Nic se nedělo.

Edward zase stál vedle mě. Dotkl se Aliciny paže a ona mě pustila k němu.

Aro se začal smát. „Ha, ha, ha,“ chechtal se. „Tohle je nádhera!“

Jane bezmocně zasyčela a naklonila se dopředu, jako kdyby se chystala ke skoku.

„Nenech se vyvést z míry, drahá," chlácholil ji Aro a položil jí prachově lehkou ruku na rameno. „Ona nás ohromuje všechny."

Janin horní ret se ohrnul přes zuby a její oči na mě dál hněvivě zíraly.

„Ha, ha, ha," zahihňal se Aro znovu. „Jsi velmi statečný, Edwarde, že jsi trpěl mlčky. Jednou jsem požádal Jane, aby mi to udělala – jenom ze zvědavosti." Zavrtěl obdivně hlavou.

Edward si ho znechuceně měřil.

„Takže co s vámi uděláme teď?" povzdechl si Aro.

Edward s Alicí ztuhli. Tohle byla část, na kterou čekali. Roztřásla jsem se.

„Asi se nemýlím, když řeknu, že jste si to nerozmysleli, že?" zeptal se Aro Edwarda s nadějí v hlase. „Váš talent by byl vynikajícím přínosem pro naši malou společnost."

Edward váhal. Koutkem oka jsem viděla, jak se Felix a Jane zašklebili.

Zdálo se, že Edward zvažuje každé slovo, než ho vysloví. „Já bych… raději… odmítl."

„Alice?" zeptal se Aro, stále s nadějí. „Tebe by nelákala možnost přidat se k nám?"

„Ne, děkuji," řekl Alice.

„A ty, Bello?" zvedl Aro obočí.

Edward mi tiše zasyčel do ucha. Zírala jsem bezvýrazně na Ara. Dělá si legraci? Nebo se mě opravdu ptá, jestli nechci zůstat k večeři?

Byl to bělovlasý Caius, kdo prolomil mlčení.

„O co jde?" zeptal se Ara bezvýrazně a skoro šeptem.

„Caie, jistě vidíš ten potenciál," plísnil ho Aro něžně. „Tak slibný potenciální talent jsem neviděl od té doby, co jsme našli Jane a Aleka. Dovedeš si představit ty možnosti, až bude jednou z nás?"

Caius se podíval stranou s uštěpačným výrazem. Oči Jane jiskřily rozhořčením nad tím srovnáním.

Edward vedle mě zuřil. Slyšela jsem v jeho hrudi bručení, které pomalu přejde ve vrčení. Nemohla jsem dovolit, aby mu kvůli jeho temperamentu ublížili.

„Ne, děkuji," promluvila jsem hlasem, který byl sotva víc než zašeptání a strachy mi přeskakoval.

Aro si povzdechl. „To je neštěstí. Takové mrhání."

Edward zasyčel. „Přidej se k nám, nebo zemři, je to tak? Tušil jsem to, když nás přivedli do *této* místnosti. To jsou ty vaše zákony."

Tón jeho hlasu mě překvapil. Zněl zlostně, ale v jeho podání bylo něco uvědomělého – jako kdyby ta slova vybral s velkou pečlivostí.

„Tak to samozřejmě není." Aro užasle zamrkal. „Už jsme tu byli shromážděni, Edwarde, očekávali jsme návrat Heidi. Ne váš."

„Aro," zasyčel Caius. „Zákon si je žádá."

Edward pohlédl na Caia. „Jak to?" otázal se. Musel vědět, co si Caius myslí, ale zdálo se, že ho chce přinutit, aby promluvil nahlas.

Caius ukázal kostnatým prstem na mě. „Ona ví příliš mnoho. Prozradil jsi naše tajemství." Jeho hlas byl papírově tenký, stejně jako jeho kůže.

„Taky tu máte pár lidí v té vaší komedii," připomněl mu Edward a já jsem pomyslela na tu hezkou recepční pod námi.

Caiův obličej se zkroutil do nového výrazu. Měl to snad být úsměv?

„To ano," souhlasil. „Ale až nám přestanou být užiteční, poslouží jako potrava. Ty s touhle takové plány nemáš. Jestli zradí naše tajemství, jsi připravený ji zničit? Myslím, že ne," poškleboval se.

„Já bych ne–" vložila jsem se do toho šeptem. Caius mě utnul ledovým pohledem.

„Zrovna tak nemáš v úmyslu učinit ji jednou z nás," pokračoval Caius. „Ona je proto naše zranitelné místo. Ale máš pravdu, kvůli tomuhle propadl jenom *její* život. Vy dva můžete odejít, jestli chcete."

Edward vycenil zuby.

„Jestli jsem si to nemyslel," řekl Caius s neskrývaným potěšením. Felix se dychtivě naklonil dopředu.

„Pokud ovšem…," přerušil je Aro. Vypadalo to, že je nešťastný z toho, jak se konverzace zvrtla. „Pokud ovšem nemáš v úmyslu dát jí nesmrtelnost?"

Edward našpulil rty a chvilku váhal, než odpověděl. „A jestli mám?"

Aro se usmál, zase šťastný. „Pak byste byli volní, mohli byste jet domů a předat mé pozdravy příteli Carlisleovi. Ale obávám se, že bys to musel myslet vážně," dodal zdrženlivě.

Pak zvedl ruku před sebe.

Caius, který se začal zuřivě mračit, se uvolnil.

Edwardovy rty se napjaly do zuřivé linky. Díval se mi do očí a já mu ten pohled opětovala.

„Mysli to vážně," zašeptala jsem. „Prosím."

Byla to pro něj skutečně tak odporná představa? Opravdu by radši *zemřel*, než by mě proměnil? Měla jsem pocit, jako kdybych dostala kopanec do žaludku.

Edward se na mě díval se zmučeným výrazem.

A pak Alice udělala krok a postoupila dopředu k Arovi. Otočili jsme se, abychom se na ni podívali. Měla ruku zvednutou jako on.

Nic neříkala. Aro gestem naznačil gardě, aby poodstoupila, a vzal Alici za ruku s nedočkavým, chtivým zábleskem v očích.

Sklonil hlavu nad jejich dotýkajícíma se rukama a v soustředění zavřel oči. Alice stála bez hnutí, z tváře jí nešlo nic vyčíst. Slyšela jsem, jak Edward scvakl zuby.

Nikdo se nehýbal. Aro byl jako přimrazený nad Alicinou rukou. Sekundy ubíhaly a já jsem byla čím dál napjatější, přemítala jsem, kolik času uplyne, než míra přeteče. Než to bude znamenat, že je něco špatně – ještě víc špatně, než už to bylo.

Uběhl další agonizující moment a pak Arův hlas prolomil mlčení.

„Ha, ha, ha,“ zasmál se, hlavu stále nakloněnou dopředu. Pomalu vzhlédl, oči rozjasněné vzrušením. „To bylo *fascinující!*“

Alice se suše usmála. „Jsem ráda, že se vám to líbilo.“

„Vidět věci, které jsi viděla – zvláště ty, které se ještě nestaly!“ Zavrtěl hlavou v údivu.

„Ale stanou,“ připomněla mu klidným hlasem.

„Ano, ano, tím je to rozhodnuto. Rozhodně tu není žádný problém.“

Caius vypadal hořce zklamaný – zdálo se, že tento pocit s ním sdílí i Felix a Jane.

„Aro,“ stěžoval si Caius.

„Drahý Caie,“ usmál se Aro. „Nehněvej se. Mysli na ty možnosti! Dneska se k nám přidat nechtějí, ale vždycky můžeme doufat do budoucna. Představ si tu radost, kterou by do naší malé domácnosti přinesla už sama mladá Alice… Navíc jsem tak strašně zvědavý, jak se vybarví Bella!“

Aro se zdál přesvědčený. Cožpak si neuvědomoval, jak jsou Aliciny vize subjektivní? Že dneska může být rozhodnutá mě změnit, a pak si to zítra rozmyslí? Může se jí postavit do cesty milion drobných rozhodnutí jak jejích vlastních, tak také mnoha jiných lidí – Edwarda třeba – a budoucnost pak bude úplně jiná.

A bude skutečně záležet na tom, že Alice je odhodlaná, bude v tom nějaký rozdíl, kdybych se *opravdu* stala upírkou, když je Edwardovi ta představa tak odporná? Když smrt je pro něj lepší alternativa než mě mít u sebe navždy, na věky se se mnou otravovat? Jakkoli jsem byla zděšená, cítila jsem, jak se propadám do deprese, tonu v ní…

„Takže teď můžeme svobodně odejít?“ zeptal se Edward vyrovnaným hlasem.

„Ano, ano,“ řekl Aro radostně. „Ale prosím, zase nás navštivte. Bylo to absolutně okouzlující!“

„A my vás také navštívíme,“ slíbil Caius a díval se na nás napůl přivřenýma očima. Připomínalo mi to pohled zpod těžkých víček ještěra. „Abychom se přesvědčili, že jste to

opravdu dotáhli až do konce. Být vámi, moc dlouho bych neotálel. Nenabízíme druhé šance."

Edward pevně stiskl zaťatou čelist, ale přikývl.

Caius se usmál a odplul k místu, kde stále seděl Marcus, bez hnutí a bez zájmu.

Felix zasténal.

„Ach, Felixi." Aro se pobaveně usmál. „Heidi tu bude každou chvíli. Trpělivost."

„Hmm." Edwardův hlas měl v sobě nový podtón. „V tom případě bychom měli raději odejít dříve než později."

„Ano," souhlasil Aro. „To je dobrý nápad. Občas *skutečně* dojde k nehodě. Ovšem zůstaňte prosím dole, dokud se nesetmí, pokud vám to nevadí."

„Samozřejmě," souhlasil Edward, zatímco já jsem se přikrčila při představě, že musíme čekat celý den dole, než budeme moct odejít.

„A tady," dodal Aro a pokynul jedním prstem Felixovi. Felix okamžitě přistoupil a Aro odepnul šedý plášť, který měl ten velký upír na sobě, a stáhl mu ho z ramen. Hodil ho Edwardovi. „Vezmi si tohle. Jsi trochu nápadný."

Edward si oblékl dlouhý plášť, kapuci nechal dole.

Aro si povzdychl. „Sluší ti."

Edward se uchechtl, ale najednou zmlkl a ohlédl se přes rameno. „Děkuji, Aro. Počkáme dole."

„Sbohem, mladí přátelé," rozloučil se s námi Aro a jeho oči se rozjasnily, jak se podíval stejným směrem.

„Jdeme," řekl Edward naléhavě.

Demetri pokynul, abychom ho následovali, a pak šel napřed cestou, kterou jsme přišli. Jak to vypadalo, byl to jediný východ.

Edward si mě rychle přitáhl k sobě. Alice se držela vedle mě z druhé strany, v obličeji tvrdý výraz.

„Nejsme dost rychlí," zamumlala.

Zděšeně jsem na ni pohlédla, ale ona se tvářila jenom zasmušile. V tu chvíli jsem poprvé uslyšela šum hlasů – hlasitých, hrubých hlasů – ozývající se z předpokoje.

„No, tohle je neobvyklé,“ burácel chraptivý hlas nějakého muže.

„Tak středověké,“ odpověděl nadšeně nepříjemně pronikavý ženský hlas.

Malými dveřmi vcházel dovnitř velký dav lidí, až zaplnil malou kamennou místnost. Demetri nám pokynul, abychom jim udělali místo. Natiskli jsme se na studenou stěnu, abychom je nechali projít.

Ten pár vpředu, podle přízvuku to byli Američané, se kolem sebe rozhlížel uznalýma očima.

„Vítejte, hosté! Vítejte ve Volteře!“ slyšela jsem zazpívat Ara z velké věžní místnosti.

Ostatní, bylo jich asi čtyřicet, následovali vedoucí pár. Někteří si prohlíželi interiér jako turisté. Pár jich dokonce fotografovalo. Ostatní vypadali zmateně, jako kdyby příběh, který je přivedl sem do této místnosti, přestal dávat smysl. Všimla jsem si obzvlášť jedné malé tmavovlasé ženy. Kolem krku měla růženec a jednou rukou pevně svírala jeho kříž. Šla pomaleji než ostatní, každou chvíli se dotýkala lidí kolem sebe a ptala se něco neznámým jazykem. Zdálo se, že jí nikdo nerozumí, a její hlas prozrazoval čím dál větší paniku.

Edward si přitáhl můj obličej na prsa, ale bylo pozdě. Už jsem pochopila.

Jakmile se objevila malá skulina, Edward mě rychle postrčil ke dveřím. Cítila jsem ve své tváři zděšený výraz a do očí se mi začaly drát slzy.

Vyzdobená zlatá hala byla tichá a prázdná až na jednu úchvatnou, sošnou ženu. Zvědavě si nás prohlížela, obzvlášť mě.

„Vítej doma, Heidi,“ pozdravil ji Demetri za námi.

Heidi se nepřítomně usmála. Připomínala mi Rosalii, ačkoliv si vůbec nebyly podobné – to jenom její krása byla také tak mimořádná, nezapomenutelná. Nedokázala jsem od ní odtrhnout oči.

Byla oblečená tak, aby podtrhla svůj půvab. Kratičká minisukně odhalovala její úžasně dlouhé nohy v tmavých

punčochách. K tomu měla top s dlouhými rukávy a rolákem, mimořádně přiléhavý, vyrobený z červeného vinylu. Měla dlouhé lesklé mahagonové vlasy a její oči měly velice podivný odstín fialové – barvy, které mohla docílit jedině tak, že si na rudé duhovky nasadila modré kontaktní čočky.

„Demetri," odpověděla hedvábným hlasem a očima těkala mezi mým obličejem a Edwardovým šedým pláštěm.

„Pěkný úlovek," polichotil jí Demetri a já jsem najednou pochopila, proč má na sobě to nápadné oblečení… nebyla jenom lovec, ale taky návnada.

„Díky." Blýskla okouzlujícím úsměvem. „Jdeš taky?"

„Za chviličku. Pár mi jich schovej."

Heidi přikývla a se skloněnou hlavou prošla dveřmi, s posledním zvědavým pohledem věnovaným mně.

Edward nasadil tempo, že jsem musela utíkat, abych mu stačila. Přesto jsme se nedokázali dostat zdobenými dveřmi na konci haly dřív, než se začal ozývat křik.

22. LET

Demetri nás nechal ve vesele honosné recepční místnosti, kde žena jménem Gianna stále zaujímala své místo za nablýskaným pultem. Ze skrytých reproduktorů cinkala radostná, neškodná hudba.

„Neodcházejte, dokud se nesetmí," varoval nás.

Edward přikývl a Demetri spěchal pryč.

Zdálo se, že Giannu vůbec nepřekvapilo to, co slyšela, ačkoliv se dívala na Edwardův vypůjčený plášť se zlomyslným zájmem.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Edward šeptem, příliš tiše, aby ho ta žena mohla slyšet. Jeho hlas byl hrubý – jestli je u sametu něco takového možné – úzkostí. Říkala jsem si, že je ještě ve stresu z naší situace.

„Radši ji nech, aby si sedla, nebo upadne," nabádala ho Alice. „Je úplně bez sebe."

Až v tu chvíli jsem si uvědomila, že se třesu, silně se třesu, celé mé tělo vibrovalo, až mi zuby drnčely. Místnost kolem mě tančila, všechno jsem viděla rozmazaně. Jednu divokou sekundu jsem přemítala, jestli se takhle cítí Jacob těsně předtím, než se promění ve vlkodlaka.

Slyšela jsem zvuk, který nedával smysl, podivný, trhavý protějšek k jinak veselé doprovodné hudbě. Rozrušená chvěním jsem nedokázala poznat, odkud vychází.

„Šš, Bello, šš," konejšil mě Edward a táhl mě k pohovce co nejdál od té zvědavé ženské za pultem.

„Myslím, že se jí zmocňuje hysterie. Možná bys jí měl dát facku," navrhla Alice.

Edward po ní vrhl zuřivý pohled.

Pak jsem pochopila. No tohle. Ten hluk, to jsem byla já. Ten trhavý zvuk byly vzlyky vycházející mi z prsou. Proto jsem se tak roztřásla.

„Je to v pořádku, jsi v bezpečí, je to v pořádku," opakoval Edward zpěvavě pořád dokola. Přitáhl si mě na klín a zabalil mě do tlustého vlněného pláště, aby mě ochránil před svou studenou kůží.

Věděla jsem, že je to ode mě hloupé, takhle reagovat. Kdo věděl, kolik času mi zbývá, jak dlouho se mu ještě budu moct dívat do tváře? Byl zachráněný, i já jsem byla zachráněná, a jakmile budeme na svobodě, může mě opustit. Když budu mít oči tak plné slz, že neuvidím jasně jeho rysy, bude to mrhání – bláznovství.

Ale ani slzy nedokázaly smýt ten obraz, který jsem stále viděla v duchu – panický strach ve tváři té malé ženy s růžencem.

„Všichni ti lidé," vzlykala jsem.

„Já vím," zašeptal.

„To je tak strašné."

„Ano, to je. Mrzí mě, že jsi to musela vidět."

Položila jsem si hlavu na jeho studenou hruď a cípem tlustého pláště jsem si utřela oči. Párkrát jsem se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit.

„Mohu vám něco přinést?" zeptal se něčí hlas zdvořile. Byla to Gianna, nakláněla se Edwardovi přes rameno s pohledem, který byl starostlivý a profesionálně odtažitý zároveň. Zdálo se, že jí nevadí, že má tvář jenom pár centimetrů od nepřátelského upíra. Buďto neměla o ničem ani potuchy, nebo byla ve své práci velmi dobrá.

„Ne," odpověděl Edward chladně.

Přikývla, usmála se na mě a pak zmizela.

Čekala jsem, až bude z doslechu. „Ví, co se tady děje?" zeptala jsem se tichým a ochraptělým hlasem. Získávala jsem nad sebou kontrolu, mé dýchání se uklidňovalo.

„Ano. Ví všechno," řekl mi Edward.

„Ví, že ji jednoho dne zabijí?"

„Ví, že je tu ta možnost," odpověděl.

To mě překvapilo.

V Edwardově obličeji bylo těžko číst. „Doufá, že se rozhodnou ji ušetřit."

Cítila jsem, jak mi z obličeje mizí krev. „Ona chce být jednou z nich?"

Přikývl. Očima se mi zabodával do obličeje a sledoval mou reakci.

Zachvěla jsem se. „Jak to může chtít?" zašeptala jsem spíš pro sebe, než že bych skutečně hledala odpověď. „Jak se může dívat na to, jak všichni ti lidé proudí do té odporné místnosti, a přitom chtít být *toho* součástí?"

Edward neodpověděl. Jeho výraz se změnil v reakci na něco, co jsem řekla.

Dívala jsem se do jeho překrásné tváře a snažila se pochopit tu změnu, ale najednou mi došlo, že jsem skutečně tady, v Edwardově náruči, i když možná přechodně, a zrovna teď nám ani nehrozí smrt.

„Ach, Edwarde," zanaříkala jsem a znovu jsem se rozvzlykala. Byla to pitomá reakce. Slzy mi tekly takovým proudem, že jsem mu zase neviděla do tváře, a to bylo neomluvitelné. Jistotu, že se na něj budu smět dívat, jsem měla jenom do západu slunce. Zase jako v pohádce, až uplyne stanovený čas, kouzlo se rozplyne.

„Co se děje?" zeptal se, stále úzkostně, a hladil mě po zádech.

Objala jsem ho pažemi kolem krku – co nejhoršího by mohl udělat? Jenom mě odstrčit – a přitiskla jsem se blíž k němu. „Je to ode mě ošklivé, že jsem teď šťastná?" zeptala jsem se. Hlas se mi dvakrát zlomil.

Neodstrčil mě. Přitáhl si mě pevně na svou ledově tvrdou hruď, tak těsně, že se mi těžce dýchalo, i když plíce jsem měla naprosto v pořádku. „Já vím přesně, jak to myslíš," zašeptal. „Ale máme spoustu důvodů ke štěstí. Zaprvé, jsme naživu."

„Ano," souhlasila jsem. „To je dobrý důvod."

„A jsme spolu," vydechl. Jeho dech byl tak sladký, že se mi z toho zatočila hlava.

Jenom jsem přikývla, přesvědčená, že té myšlence nepřikládá stejnou váhu jako já.

„A s trochou štěstí budeme naživu i zítra."

„Doufejme," řekla jsem stísněně.

„Vyhlídky jsou celkem dobré," ujistila mě Alice. Byla tak tichá, že jsem téměř zapomněla na její přítomnost. „Za necelých čtyřiadvacet hodin se uvidím s Jasperem," dodala spokojeným tónem.

Šťastná Alice. Ona mohla důvěřovat ve svou budoucnost.

Nedokázala jsem odtrhnout oči od Edwardova obličeje na dlouho. Dívala jsem se na něj a ze všeho nejvíc jsem si přála, aby budoucnost nikdy nenastala. Aby tento okamžik trval na věky, nebo jestli to není možné, abych společně s tímto okamžikem přestala existovat já.

Edward se zase díval na mě, jeho tmavé oči byly zjihlé, a tak bylo snadné si namlouvat, že cítí to samé co já. Tak jsem to udělala. Namlouvala jsem si to, aby byl ten okamžik sladší.

Objel mi konečky prstů kruhy pod očima. „Vypadáš tak unavená."

„A ty vypadáš žíznivě," zašeptala jsem a prohlížela jsem si fialové modřiny pod jeho černými duhovkami.

Pokrčil rameny. „To nic není."

„Víš to jistě? Mohla bych si sednout vedle Alice," nabídla jsem se neochotně; byla bych radši, aby mě v tu chvíli zabil, než bych se o kousíček pohnula z místa, kde jsem seděla.

„Nebuď směšná." Povzdechl si; jeho sladký dech mě pohladil po tváři. „Nikdy jsem neměl pod kontrolou *tuhle* stránku své povahy víc než právě teď."

Měla jsem na něj milion otázek. Jedna z nich se mi právě drala na rty, ale udržela jsem jazyk na uzdě. Nechtěla jsem si pokazit tu chvíli, jakkoli byla nedokonalá – tady v té místnosti, z které se mi dělalo špatně, před očima budoucí stvůry.

Tady v jeho náručí bylo tak snadné fantazírovat, že o mě stojí. Nechtěla jsem teď myslet na jeho motivaci – jestli se tak

chová, aby mě udržel v klidu, protože nebezpečí ještě nepominulo, nebo se jen cítí vinen za to, kde jsme se octli, a ulevilo se mu, že není zodpovědný za mou smrt. Možná ten čas odloučení stačil na to, že jsem ho pro tuto chvíli nenudila. Ale to mi bylo všechno jedno. Byla jsem mnohem šťastnější, když jsem se tak balamutila.

Ležela jsem mu tiše v náručí, znovu si ukládala jeho obličej do paměti, předstírala jsem, že je všechno jako dřív…

Díval se mi do tváře, jako kdyby dělal to samé co já, a přitom s Alicí diskutovali, jak se dostat domů. Jejich hlasy byly tak rychlé a tiché, že mi bylo jasné, že jim Gianna nemůže rozumět. Mně samé z toho polovina unikala. Pochytila jsem, že to asi bude znamenat krádež dalšího auta. Přemítala jsem líně, jestli se žluté Porsche už dostalo zpátky k majiteli.

„Co znamenaly ty řeči o *zpěvačkách?*“ zeptala se Alice v jednu chvíli.

„*La tua cantante,*“ řekl Edward. Zazpíval ta slova s melodií.

„Ano, to,“ přitakala Alice a já jsem se na chvíli soustředila. Také jsem se tomu předtím divila.

Cítila jsem, jak Edward pokrčil rameny. „To je jejich název pro někoho, kdo voní tak, jako Bella voní mně. Říkají jí moje *pěvkyně* – protože mi její krev zpívá.“

Alice se zasmála.

Byla jsem dost unavená, aby se mi chtělo spát, ale přemáhala jsem to v sobě. Nechtěla jsem si nechat uniknout ani vteřinu z doby, po kterou ho mám u sebe. Během té chvíle, kdy mluvil s Alicí, se najednou sklonil dolů a políbil mě – jeho rty hladké jako sklo se mi otíraly o vlasy, čelo, špicku nosu. Pokaždé to bylo jako elektrický šok do mého dlouho dřímajícího srdce. Zvuk jeho tlukotu jako by naplňoval celou místnost.

Bylo to jako ochutnat ráj uprostřed pekla.

Úplně jsem ztratila ponětí o čase. Takže když se Edwardovy objímající paže napjaly a oba se s Alicí podívali dozadu do místnosti obezřetným pohledem, zpanikařila jsem. Přikrčila jsem se Edwardovi v klíně, když Alec – s jasně červenýma

očima a v neposkvrněném světle šedém obleku, navzdory odpolednímu jídlu – prošel dvojitými dveřmi.

Byla to dobrá zpráva.

„Jste volní a můžete odejít," oznámil nám a jeho tón byl tak vřelý, že by si člověk myslel, že jsme celý život přátelé. „Žádáme ale, abyste se ve městě nezdržovali."

Edward se nesnažil předstírat podobnou vřelost; jeho hlas byl ledově chladný. „To nebude problém."

Alec se usmál, přikývl a zase zmizel.

„Jděte pravou chodbou kolem rohu k první řadě výtahů," řekla nám Gianna, když mi Edward pomáhal na nohy. „Hala je o dvě poschodí níž a je z ní východ na ulici. Na shledanou," dodala mile. Přemítala jsem, jestli její pracovní způsobilost bude stačit na to, aby ji ušetřili.

Alice po ní vrhla temný pohled.

Ulevilo se mi, že existuje ještě jiný východ ven; nebyla jsem si jistá, jestli bych vydržela další procházku podzemím.

Odcházeli jsme vkusnou luxusní halou pryč. Já jsem byla jediná, kdo se ohlédl zpátky na středověký hrad, který se skrýval pod propracovanou obchodní fasádou. Odsud jsem neviděla věž, za což jsem byla vděčná.

Slavnost na ulicích byla stále v plném proudu. Když jsme rychle procházeli úzkými dlážděnými uličkami, právě se rozsvěcovaly pouliční lampy. Nebe nad námi bylo kalné, světle šedé, ale domy v ulicích stály tak těsně u sebe, že měl člověk dojem, že je skoro tma.

I slavnost byla temnější. Edwardův dlouhý plášť sahající až na zem nebyl tak nápadný, jak by za normálního večera ve Volteře asi byl. Byli tam i jiní v černých saténových pláštích a umělohmotné upíří zuby, které jsem viděla u toho dítěte na náměstí dnes v poledne, byly teď večer velmi populární i mezi dospělými.

„Směšné," zamručel Edward.

Nevšimla jsem si, kdy Alice zmizela. Podívala jsem se vedle sebe, abych se jí na něco zeptala, ale ona byla pryč.

„Kde je Alice?" zašeptala jsem vyděšeně.

„Šla vyzvednout tvoje tašky tam, kde je dopoledne schovala."

Zapomněla jsem, že mám přístup k zubnímu kartáčku. Vyhlídky na další chvíle tak byly podstatně růžovější.

„Taky krade další auto, že jo?" hádala jsem.

Usmál se. „Ne, dokud nebudeme z města."

Cesta k hlavní městské bráně mi připadala velmi dlouhá. Edward viděl, jak jsem vyčerpaná; ovinul mi paži kolem pasu a podpíral mě při chůzi.

Otřásla jsem se, když mě protáhl tmavým kamenným klenutým průchodem. Veliká starodávná padací mříž nad námi byla jako dveře od klece, které před námi můžou každou chvíli zapadnout a uvěznit nás ve městě.

Edward mě vedl k tmavému autu, které čekalo s nastartovaným motorem v kaluži stínu napravo od brány. K mému překvapení vklouzl na zadní sedadlo se mnou, místo aby se tlačil za volant.

Alice se tvářila kajícně. „Omlouvám se." Pokynula neurčitě k palubní desce. „Nebylo moc z čeho vybírat."

„To je v pořádku, Alice," usmál se Edward. „Nemůže to být pokaždé 911 Turbo."

Povzdechla si. „Možná si jedno takové pořídím legálně. Bylo to fantastické."

„Koupím ti nějaké k Vánocům," slíbil Edward.

Alice se otočila, aby se na něj zářivě usmála, což mě trochu vylekalo, protože současně už se řítila dolů po tmavém a točitém úbočí kopce.

„Žluté," upřesnila.

Edward mě držel pevně v náručí. Uvnitř šedého pláště mi bylo teplo a příjemně. Víc než příjemně.

„Teď se můžeš prospat, Bello," zamumlal. „Je po všem."

Věděla jsem, že míní to nebezpečí, noční můru ve starodávném městě, ale přesto jsem musela ztěžka polknout, než jsem mohla odpovědět.

„Já nechci spát. Nejsem unavená." Jenom ta druhá věta byla lež. Nechtěla jsem zavřít oči. Auto bylo jenom spoře osvětlené

kontrolkami na palubní desce, ale stačilo to, abych mu viděla do tváře.

Přitiskl mi rty do dolíčku pod uchem. „Zkus to," povzbuzoval mě.

Zavrtěla jsem hlavou.

Povzdechl si. „Jsi pořád stejně umíněná."

Byla jsem umíněná; přemáhala jsem těžká víčka a vyhrála jsem. Nejtěžší to bylo na tmavé silnici; jasná světla na letišti ve Florencii mi to usnadňovala, stejně jako šance vyčistit si zuby a převléknout se do čistého; Alice také koupila nové oblečení Edwardovi a on nechal tmavý plášť v jedné ulici na hromadě odpadků. Cesta letadlem do Říma byla tak krátká, že za tu dobu únava neměla reálnou šanci se mě zmocnit. Věděla jsem, že let z Říma do Atlanty bude úplně něco jiného, zvlášť když nám Alice koupila zase ta měkká sedadla v první třídě. Takže jsem požádala letušku, jestli by mi nemohla přinést jednu colu.

„Bello," řekl Edward nesouhlasně. Věděl, jak špatně snáším kofein.

Alice seděla za námi. Slyšela jsem, jak šeptá do telefonu Jasperovi.

„Já nechci spát," vysvětlila jsem mu. Doufala jsem, že mé výmluvě uvěří, protože konec konců byla pravdivá: „Když teď zavřu oči, uvidím věci, které vidět nechci. Budu mít děsivé sny."

Pak už se se mnou nehádal.

Byla by to velmi vhodná doba na povídání, mohla jsem zjistit všechno, co jsem potřebovala vědět – potřebovala, ale v podstatě nechtěla; byla jsem zoufalá už jen při pomyšlení na to, co bych mohla slyšet. Měli jsme před sebou nerušený blok času a on přede mnou v letadle nemohl utéct – no, alespoň ne snadno. Neuslyší nás nikdo kromě Alice; bylo pozdě a většina cestujících zhasínala světla a tichým hlasem žádala o polštář. Povídání by mi pomohlo potlačit vyčerpání.

Ale já jsem se zvráceně kousala do jazyka proti přílivu otázek, které se na něj hrnuly. Na mém zdůvodnění určitě bylo znát, jak jsem vyčerpaná, ale doufala jsem, že když to vyptávání

pozdržím, vykoupím si tak pár dalších hodin s ním někdy později – přesunu to na další noc, jako to dělala Šeherezáda.

Tak jsem dál pila limonádu a odolávala i jen nutkání mrkat. Edward se zdál dokonale spokojený, že mě drží v náručí, a prsty mi znovu a znovu přejížděl po tváři. Také jsem se dotýkala jeho obličeje. Nemohla jsem se toho nabažit, ačkoliv jsem měla strach, že kvůli tomu budu trpět, až budu zase sama. Dál mě líbal na vlasy, na čelo, na zápěstí…, ale nikdy na rty, a to bylo dobře. Konec konců, na kolik kusů můžete rozervat jedno srdce a ještě od něj čekat, že bude dál bít? Za posledních pár dní jsem prožila hodně chvil, které měly znamenat můj konec, a ačkoliv jsem z nich vyšla vítězně, nepřipadala jsem si o nic silnější. Naopak jsem se cítila děsivě křehká, jako kdyby mě mohlo roztříštit jediné slovo.

Edward nemluvil. Možná doufal, že budu spát. Možná neměl co říct.

Vyhrála jsem boj nad těžkými víčky. Byla jsem vzhůru, když jsme přistáli na letišti v Atlantě a dokonce jsem se dívala, jak začíná vycházet slunce nad oblačnou pokrývkou nad Seattlem, než Edward zatáhl okénko. Byla jsem na sebe pyšná. Nepřišla jsem o jedinou minutu.

Ani Alice, ani Edward nebyli překvapeni přijetím, které na nás čekalo na letišti Sea-Tac, ale mě to vyvedlo z míry. První, koho jsem spatřila, byl Jasper – zdálo se, že mě vůbec nevidí. Měl oči jenom pro Alici. Rychle šla k němu; neobjali se jako další páry, které se tu setkávaly. Jenom se dívali jeden druhému do očí, a přesto byl ten okamžik tak soukromý, že jsem cítila potřebu dívat se jinam.

Ve stínu širokého sloupu, v tichém koutku daleko od řady detektorů kovu, čekali Carlisle a Esme. Esme se po mně natáhla a zuřivě mě objala, i když jí to moc nešlo, protože Edward mě pořád objímal pažemi.

„Mockrát ti děkuju," řekla mi do ucha.

Pak se vrhla kolem krku Edwardovi a vypadalo to, že by se rozplakala, kdyby to bylo možné.

„Už mi to *nikdy* nesmíš udělat," skoro zavrčela.

Edward se kajícně usmál. „Promiň, mami."

„Děkuju, Bello," řekl Carlisle. „Jsme ti zavázáni."

„To sotva," zamumlala jsem. Noc bez spánku mě najednou dostihla. Měla jsem pocit, jako bych měla hlavu oddělenou od těla.

„Usíná vestoje," napomínala Esme Edwarda. „Pojďme ji dovézt domů."

Nebyla jsem si jistá, jestli teď zrovna chci jet domů, ale klopýtala jsem napůl poslepu letištní halou, na jedné straně mě vlekl Edward, na druhé straně Esme. Nevěděla jsem, jestli Alice s Jasperem jdou za námi nebo ne, a byla jsem příliš vyčerpaná, abych se podívala.

Než jsme dorazili k jejich autu, už jsem v podstatě spala, ačkoliv jsem pořád hýbala nohama a dělala kroky. Trochu mě probralo překvapení, když jsem viděla, kdo se to v matných světlech podzemních garáží opírá o černý sedan. Emmett a Rosalie. Edward ztuhl.

„Nech toho," zašeptala Esme. „Cítí se strašně."

„A právem," řekl Edward a nijak se nesnažil ztišit hlas.

„Není to její vina," řekla jsem, ale slova se mi komolila vyčerpáním.

„Dovolte jí, aby se vám omluvila," prosila Esme. „My pojedeme s Alicí a Jasperem."

Edward si hněvivě měřil neskutečně půvabnou blonďatou upírku, která na nás čekala.

„Prosím tě, Edwarde," řekla jsem. Nechtěla jsem jet s Rosalií o nic víc než on, ale už jsem v jeho rodině způsobila nesouladu až až.

Povzdechl si a vláčel mě k autu.

Emmett s Rosalií beze slova nasedli dopředu, zatímco Edward mě zase posadil na zadní sedadlo. Věděla jsem, že už spánku nedokážu vzdorovat, a tak jsem si poraženě položila hlavu na jeho hruď a nechala víčka, aby se zavřela. Cítila jsem, jak auto s předením naskočilo.

„Edwarde," začala Rosalie.

„Já vím." Edwardův příkrý tón nebyl zrovna velkorysý.

„Bello?“ oslovila mě Rosalie tiše.

Moje oční víčka se šokovaně zatřepotala a otevřela. Bylo to poprvé, co vůbec promluvila přímo na mě.

„Ano, Rosalie?“ zeptala jsem se nejistě.

„Je mi to hrozně líto, Bello. Cítím se opravdu mizerně za to, co jsem vyvedla, a jsem ti hrozně vděčná, že jsi byla tak statečná a jela jsi zachránit mého bratra po tom, co jsem udělala. Prosím tě řekni, že mi odpouštíš.“

Jak byla na rozpacích, zněla její slova nemotorně a trochu bombasticky, ale zdála se upřímná.

„Samozřejmě, Rosalie,“ zamumlala jsem, jak jsem se chytala každé šance, abych o maličko zmenšila její nenávist ke mně. „Není to vůbec tvoje vina. To já jsem přece skočila z toho zatraceného útesu. Samozřejmě, že ti odpouštím.“

Bylo to jak scéna z nějakého dojáku.

„Dokud nebude při vědomí, tak se to nepočítá, Rose,“ uchechtl se Emmett.

„Já vnímám,“ řekla jsem; jen to znělo jako zkomolený vzdech.

„Nechte ji spát,“ naléhal Edward, ale jeho hlas zněl trochu vřeleji.

Pak bylo ticho, až na jemné vrnění motoru. Musela jsem usnout, protože se mi zdálo, že jen o několik vteřin později se otevřely dveře a Edward mě nesl z auta. Oči se mi nechtěly otevřít. Zpočátku jsem si myslela, že jsme pořád na letišti.

A pak jsem uslyšela Charlieho.

„Bello!“ zakřičel zpovzdálí.

„Charlie,“ zamumlala jsem a snažila se setřást otupělost.

„Pššt,“ zašeptal Edward. „Je to v pořádku; jsi doma a v bezpečí. Jenom spi.“

„Nemůžu uvěřit, že máš nervy ukázat se tady!“ zařval Charlie na Edwarda a jeho hlas byl teď mnohem blíž.

„Nech toho, tati,“ zasténala jsem. Neslyšel mě.

„Co je to s ní?“ zeptal se Charlie.

„Je jenom velice unavená, Charlie,“ uklidňoval ho Edward tiše. „Prosím vás, nechte ji si odpočinout.“

„Neříkej mi, co mám dělat!“ křičel Charlie. „Dej mi ji! Dej z ní ruce pryč!“

Edward se snažil podat mě Charliemu, ale já jsem se ho držela sevřenými, houževnatými prsty. Cítila jsem, jak mi táta škube za paži.

„Přestaň s tím, tati,“ řekla jsem víc nahlas. Podařilo se mi odtrhnout víčka od sebe, abych se zastřenýma očima podívala na Charlieho. „Zlob se na mě.“

Stáli jsme před naším domem. Přední dveře byly otevřené dokořán. Oblačná peřina nad námi byla tak hustá, že bylo těžké odhadnout, jaká část dne vlastně je.

„To si piš, že budu,“ vyhrožoval mi Charlie. „Jdi dovnitř.“

„Fajn. Tak mě pusť,“ povzdechla jsem si.

Edward mě postavil na nohy. Viděla jsem, že stojím vzpřímeně, ale nohy jsem necítila. Přesto jsem se vlekla dál, až se mi před obličejem mihl chodník. Edwardovy paže mě zachytily dřív, než jsem narazila na beton.

„Jen mi dovolte, abych ji donesl nahoru,“ řekl Edward. „Pak půjdu.“

„Ne,“ křičela jsem v panice. Ještě jsem nedostala odpovědi na svoje otázky. Musí zůstat alespoň tak dlouho, že ano?

„Nebudu daleko,“ slíbil Edward a zašeptal mi to tak tiše do ucha, že to Charlie ani náhodou nemohl slyšet.

Neslyšela jsem Charlieho odpověď, ale Edward si namířil do domu. Otevřené oči mi vydržely jenom ke schodům. Poslední věc, kterou jsem cítila, byly Edwardovy studené ruce, které mi páčily prsty, aby je uvolnily z jeho trička.

23. PRAVDA

Měla jsem pocit, že jsem spala hrozně dlouho – tělo jsem měla ztuhlé, jako kdybych se za celou tu dobu ani jednou nepohnula. Mysl jsem měla omámenou a pomalou; v hlavě mi závratně vířily podivné, barevné sny – sny a noční můry. Byly tak živé. Děsivé i nebeské, všechno smíchané dohromady v bizarním zmatku. Zažívala jsem hroznou netrpělivost a strach, měla jsem ten strašný pocit bezmoci, že nedokážu kmitat nohama dost rychle… A byla tam spousta příšer, červenookých ďáblů, kteří byli o to děsivější, že byli uhlazeně zdvořilí. Ten sen ve mně silně přetrvával – dokonce jsem si dokázala vzpomenout na jména. Ale nejpodivnější, nejsilnější pocit z toho snu nebyla hrůza. Nejjasnější postavou v tom snu byl anděl.

Bylo těžké pustit ho a probudit se. Ten sen se nechtěl dát odsunout do trezoru, kam jsem odkládala sny, v kterých jsem odmítala znovu účinkovat. Bojovala jsem s ním, zatímco moje mysl se postupně propracovávala k bdělosti a zaměřovala se na skutečnost. Nemohla jsem si vzpomenout, jaký je den v týdnu, ale byla jsem si jistá, že mě něco čeká, ať už schůzka s Jacobem, škola nebo práce. Zhluboka jsem se nadechla a přemítala, jak přežít další den.

Něco studeného se zlehka dotklo mého čela.

Přitiskla jsem oči pevněji k sobě. Zdálo se, že pořád sním, a ten sen je mimořádně živý. Byla jsem tak blízko probuzení… každou vteřinu se vytrhnu ze spánku a sen bude pryč.

Ale uvědomila jsem si, že mi to připadá až příliš skutečné, a to by mi mohlo přinést potíže. Kamenné paže, které mě objímaly, byly až příliš hmotné. Kdybych to nechala zajít dál, později bych toho litovala. S odevzdaným povzdechem jsem rozlepila víčka, abych tu iluzi rozehnala.

„Ach!“ zalapala jsem po dechu a zakryla si oči pěstmi.

No jasně, zašla jsem příliš daleko; udělala jsem chybu, když jsem dovolila, aby se mi představivost takhle vymkla z ruky. Dobře, tak „dovolila“ nebylo to správné slovo. *Přinutila* jsem ji, aby se mi vymkla z ruky – spíš se dá říct, že jsem slídila za svými halucinacemi – a teď mě moje mysl doběhla.

Trvalo mi méně než půl vteřiny uvědomit si, že když už jsem teď stejně blázen, můžu si klidně vychutnávat přeludy, pokud jsou příjemné.

Znovu jsem otevřela oči – a Edward tam stále byl, jeho dokonalý obličej se skláněl jen pár centimetrů nad mým.

„Vylekal jsem tě?“ zeptal se úzkostlivě tichým hlasem.

Tahle halucinace se mi moc zamlouvala. Ta tvář, ten hlas, ta vůně, všechno – bylo to mnohem lepší, než když jsem se topila. Ten krásný výtvor mojí představivosti vyděšeně sledoval, jak střídám výrazy. Jeho oči měly duhovky černé jako uhel a pod spodními víčky modřinovité stíny. To mě překvapilo; moji halucinační Edwardové byli obvykle lépe živeni.

Dvakrát jsem mrkla a zoufale jsem se snažila vzpomenout si na poslední věc, o které jsem si byla jistá, že je skutečná. Součástí mého snu byla i Alice a já jsem přemítala, jestli se opravdu vrátila do Forks, nebo jestli to byla jenom úvodní část snu. *Myslela* jsem si, že se vrátila toho dne, kdy jsem se málem utopila…

„No tohle, *do prkýnka!*“ zakrákala jsem. Hlas jsem měla chraptivý od spánku.

„Co se děje, Bello?“

Nešťastně jsem se na něj zamračila. Jeho obličej byl ještě úzkostnější než předtím.

„Jsem mrtvá, že jo?“ zasténala jsem. „Vážně jsem se utopila. Sakra, sakra, sakra! Tohle Charlieho zabije.“

Edward se také zamračil. „Nejsi mrtvá.“

„Tak proč se neprobouzím?“ nadhodila jsem a zvedla obočí.

„Ty *jsi* vzhůru, Bello.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jasně, jasně. To chceš, abych si myslela. A až se opravdu probudím, bude to mnohem horší.

Jestli se probudím, což se nestane, protože jsem mrtvá. To je hrozné. Chudák Charlie. A Renée a Jake…“ odmlčela jsem se v hrůze nad tím, co jsem to provedla.

„Chápu, že by sis mě mohla splést s noční můrou.“ Jeho pousmání bylo nemilosrdné. „Ale nedovedu si představit, čím ses tak provinila, abys skončila v pekle. Spáchala jsi hodně vražd, zatímco jsem byl pryč?“

Ušklíbla jsem se. „Zjevně ne. Kdybych byla v pekle, nebyl bys tu se mnou.“

Povzdechl si.

V hlavě se mi rozjasňovalo. Oči mi rychle – a neochotně – těkaly od jeho obličeje k tmavému otevřenému oknu a zase zpátky. Začala jsem si vybavovat detaily… a pocítila jsem, jak se mi kůže nad lícními kostmi slabě rozehřívá ruměncem, protože mi pomalu docházelo, že Edward je skutečný že je opravdu tady se mnou, a že ztrácím čas, když se chovám jako pitomec.

„Takže se to všechno doopravdy stalo?“ Bylo téměř nemožné uvěřit, že ten domnělý sen je vlastně skutečnost. Moje hlava na takovou představu nechtěla přistoupit.

„Jak se to vezme,“ Edwardův úsměv byl stále tvrdý. „Jestli máš na mysli to, jak nás v Itálii málem připravili o život, pak ano.“

„To je zvláštní,“ přemítala jsem. „Já jsem vážně byla v Itálii. Věděl jsi, že jsem nikdy nebyla dál na východ než v Albuquerque?“

Obrátil oči v sloup. „Možná bys měla zase usnout. Nemluvíš souvisle.“

„Už nejsem unavená.“ Všechno se mi teď jasně vybavovalo. „Kolik je hodin? Jak dlouho jsem spala?“

„Je chvilku po jedné v noci. Takže asi čtrnáct hodin.“

Při těch slovech jsem se protáhla. Byla jsem tak ztuhlá.

„Charlie?“ zeptala jsem se.

Edward se zamračil. „Spí. Asi bys měla vědět, že právě porušuju pravidla. No, prakticky vzato ne, protože říkal, že

nikdy znovu nepřekročím jeho práh, a já jsem přišel oknem. Nicméně význam těch slov byl jasný.“

„Charlie tě vykázal z domu?“ zeptala jsem se a nevěřícnost se rychle tavila v zuřivost.

Jeho oči byly smutné. „Čekala jsi něco jiného?“

Moje oči byly rozzlobené. Budu si muset s otcem promluvit – možná bude vhodná doba, abych mu připomněla, že už jsem dosáhla věkové hranice dospělosti. Ne že by na tom tak záleželo, samozřejmě, ale jde o princip. Brzy už nebude žádný důvod k prohibici. Obrátila jsem svoje myšlenky k méně bolestným úvahám.

„Jak zní ta historka?“ zeptala jsem se. Jednak jsem na ni byla upřímně zvědavá, ale také jsem se zoufale snažila udržet rozhovor uvolněný, a musela jsem se pořádně držet, abych ho nevystrašila zběsilým ukňouraným škemráním, které mnou zmítalo.

„Jak to myslíš?“

„Co mám jako říct Charliemu? Jakou mám omluvu pro to, že jsem zmizela na… mimochodem, jak dlouho jsem byla pryč?“ Snažila jsem se v duchu si spočítat hodiny.

„Jen tři dny.“ Jeho oči se napjaly, ale tentokrát se usmál přirozeněji. „Vlastně jsem doufal, že máš nějaké dobré vysvětlení sama. Mě nic nenapadlo.“

Zasténala jsem. „To je úžasné.“

„No, Alice třeba na něco přijde,“ nadhodil ve snaze mě uklidnit.

A já jsem byla klidná. Co na tom *záleží,* s čím se budu muset vypořádat později? Každá vteřina, kterou tu strávil – tak blízko u mě, jeho bezchybný obličej zářil v kalném světle od číslic na budíku – byla vzácná a nesměla se promarnit.

„Takže,“ začala jsem a vybrala si tu nejmíň důležitou – ačkoliv přesto nesmírně zajímavou – otázku. Dopravil mě bezpečně domů a teď se každou chvíli mohl rozhodnout odejít. Musela jsem ho přimět, aby se rozpovídal. Navíc bez zvuku jeho hlasu tohle dočasné nebe nebylo kompletní. „Co jsi dělal až do té doby před třemi dny?“

Okamžitě nasadil obezřetný výraz. „Celkem nic vzrušujícího."
„No jistě," zamumlala jsem.
„Proč se takhle tváříš?"
„No…," našpulila jsem zamyšleně rty. „Kdybys byl přece jen sen, tak bych se dočkala přesně takové odpovědi. Moje představivost už je nějaká opotřebovaná."
Povzdechl si. „Když ti to povím, uvěříš konečně, že nemáš noční můru?"
„Noční můru!" opakovala jsem pohrdavě. Čekal na mou odpověď. „Možná," řekla jsem po kratičkém přemýšlení. „Když mi to povíš."
„Byl jsem… lovit."
„Nic lepšího tam nemáš?" kritizovala jsem. „To rozhodně nedokazuje, že jsem vzhůru."
Zaváhal a pak promluvil pomalu a pečlivě vybíral slova. „Nelovil jsem pro jídlo… vlastně jsem se trénoval… ve stopování. To mi moc nejde."
„Co jsi stopoval?" zeptala jsem se nechápavě.
„Nic důležitého." Jeho slova neodpovídala jeho výrazu; vypadal naštvaně, nepříjemně.
„Nechápu."
Zaváhal; jeho obličej, zářící podivně zeleným odleskem ze světla budíku, byl ztrhaný.
„Já…," zhluboka se nadechl. „Dlužím ti omluvu. Ne, samozřejmě ti dlužím mnohem, mnohem víc než to. Ale musíš vědět…," začal mluvit hrozně rychle, vzpomněla jsem si, že tak někdy mluví, když je rozčilený, takže jsem se musela pořádně soustředit, aby mi žádné slovo neuniklo, „…že jsem neměl ani tušení. Neuvědomoval jsem si, jakou jsem za sebou zanechal spoušť. Myslel jsem, že je to tu pro tebe bezpečné. Naprosto bezpečné. Neměl jsem ponětí, že Victoria…," vycenil zuby, když vyslovil to jméno, „se vrátí. Připouštím, že když jsem ji tenkrát viděl, věnoval jsem větší pozornost Jamesovým myšlenkám. A neviděl jsem, že bude schopná takhle zareagovat. Že je vůbec mezi nimi takové pouto. Myslím, že

teď už chápu, proč – byla si jím tak jistá, že myšlenka na to, že by se mu to nepovedlo, ji ani nenapadla. Právě tahle její přehnaná důvěra zastřela její city k němu – proto jsem neviděl hloubku jejich vztahu, to pouto mezi nimi.

Ne že by existovala nějaká omluva pro to, jakému nebezpečí jsem tě vystavil. Když jsem slyšel, co jsi vyprávěla Alici – co ona sama viděla – když jsem si uvědomil, že jsi musela vložit svůj život do rukou *vlkodlaků,* nezralých, nevyzpytatelných, nejnebezpečnějších tvorů kromě Victorie samotné.“ Otřásl se a vodopád slov se na chviličku zastavil. „Prosím, chci abys věděla, že jsem o tomhle všem vůbec neměl ponětí. Je mi špatně, stydím se do hloubi duše i teď, když tě vidím a cítím v bezpečí ve své náruči. Jsem ten nejubožejší příklad –“

„Přestaň,“ přerušila jsem ho. Díval se na mě bolestnýma očima a já jsem se snažila najít správná slova, která by ho zbavila této domnělé povinnosti, působící mu tolik bolesti. Musela jsem mu říct velmi tvrdá slova. Nevěděla jsem, jestli je ze sebe dostanu, aniž bych se sesypala. Ale musela jsem se *pokusit* nějak to napravit. Nechtěla jsem být v jeho životě zdrojem úzkosti a pocitu viny. Chtěla jsem, aby byl šťastný, bez ohledu na to, co mě to bude stát.

Skutečně jsem doufala, že se mi podaří odložit tuto poslední část našeho rozhovoru na později. Takhle to všechno skončí mnohem dříve.

Spoléhala jsem se na všechny ty měsíce praxe, kdy jsem se kvůli Charliemu snažila chovat normálně, a podařilo se mi udržet nevzrušený obličej.

„Edwarde,“ řekla jsem. Jeho jméno mě trochu pálilo v krku při vyslovování. Cítila jsem, jak přízrak díry čeká, aby se mi zase mohutně verval do hrudi, jakmile Edward zmizí. Nevěděla jsem tak docela, jak to tentokrát přežiju. „S tímhle musíš okamžitě přestat. Nemůžeš se na to dívat takhle. Nemůžeš dovolit, aby ti tohle… tenhle pocit *viny* ovládl život. Nemůžeš přebírat zodpovědnost za věci, které se mi tady staly. Nic z toho není tvoje chyba, tohle prostě k mému životu patří. Takže si musíš uvědomit, že až příště upadnu pod kola autobusu nebo

cokoliv jiného, nesmíš se z toho obviňovat. Nemůžeš jenom tak utíkat do Itálie, protože jsi špatný z toho, že jsi mě nezachránil. I kdybych skočila z toho útesu s úmyslem se zabít, byla by to moje volba, a *ne tvoje chyba.* Já vím, že to patří k tvé… tvé povaze, že za všechno přičítáš vinu sobě, ale opravdu nemůžeš dovolit, aby to došlo do takových extrémů! Je to velmi nezodpovědné – mysli na Esme a na Carlislea a –“

Málem jsem to prohrála. Zastavila jsem se, abych se zhluboka nadechla, a doufala jsem, že se uklidním. Musela jsem mu dát svobodu. Musela jsem se postarat o to, aby už se nikdy nic podobného nestalo.

„Isabello Marie Swanová,“ zašeptal a po tváři mu přeběhl ten nejpodivnější výraz. Vypadal téměř rozzlobeně. „Vážně jsi přesvědčená, že jsem požádal Volturiovy, aby mě zabili, *protože jsem se cítil provinile?*“

To jsem nechápala. „A ne snad?“

„Cítil jsem se strašně provinile. Víc, než dokážeš pochopit.“

„Tak… co to říkáš? Já tomu nerozumím.“

„Bello, šel jsem za Volturiovými, protože jsem si myslel, že jsi mrtvá,“ řekl tiše a upíral na mě urputný pohled. „I kdybych neměl žádný podíl na tvé smrti…,“ otřásl se, když zašeptal to poslední slovo, „i kdyby to *nebyla* moje vina, přesto bych do té Itálie jel. Samozřejmě, neměl jsem jednat tak zbrkle – měl jsem si promluvit přímo s Alicí a nespokojit se jen s přetlumočením od Rose. Ale co jsem si měl podle tebe myslet, když ten kluk říkal, že je Charlie na pohřbu? Jaké jsem měl vyhlídky?“

„Vyhlídky…,“ zamumlal pak zamyšleně. Jeho hlas byl tak tichý, že jsem si nebyla jistá, že jsem to slyšela správně. „Osud se vždycky postaví proti nám. Děláme chybu za chybou. Už nikdy nebudu kritizovat Romea.“

„Ale já tomu pořád nerozumím,“ řekla jsem. „To je to, k čemu se snažím dobrat. I kdyby, tak co?“

„Prosím?“

„I kdybych byla mrtvá, tak co by se stalo?“

Dlouze se na mě nevěřícně díval, než odpověděl: „Nepamatuješ si nic z toho, co jsem ti předtím říkal?“

„Pamatuju si *všechno*, co jsi mi říkal.“ Včetně slov, kterými popřel všechna předešlá.

Přejel mi špičkou studeného prstu po spodním rtu. „Bello, zdá se, že jsi obětí nedorozumění.“ Zavřel oči a s úsměvem zakroutil hlavou. Nebyl to šťastný úsměv. „Myslel jsem, že jsem to předtím vysvětlil jasně. Bello, já nemůžu žít ve světě, kde ty neexistuješ.“

„Já jsem…“ Hlava se mi točila, když jsem hledala vhodné slovo. „Zmatená.“ To fungovalo. Nedokázala jsem pochopit smysl toho, co říkal.

Zíral mi hluboko do očí svým upřímným, vážným pohledem. „Jsem dobrý lhář, Bello. Musím být.“

Ztuhla jsem, svaly se mi stáhly jako při nárazu. Linie zlomu v mé hrudi se zavlnila; bolest z ní mi vyrazila dech.

Zatřásl mi ramenem, jak se snažil uvolnit můj ztuhlý posez. „Nech mě to domluvit! Jsem dobrý lhář, ale že mi uvěříš tak snadno…“ Trhl sebou. „To mě… zranilo.“

Čekala jsem, stále jako přimrazená.

„Když jsme byli v lese, když jsem ti dával sbohem…“ Nedovolila jsem si na to vzpomínat. Přemáhala jsem se, abych se udržela pouze v přítomném okamžiku.

„Ty jsi mě nechtěla pustit,“ zašeptal. „To jsem viděl. Nechtěl jsem to udělat – měl jsem pocit, že mě to zabije, jestli to udělám – ale věděl jsem, že pokud tě nedokážu přesvědčit, že už tě nemiluju, bude ti trvat déle se přes to přenést a pokračovat v normálním životě. Doufal jsem, že když budeš přesvědčená, že jsem si to rozmyslel, zachováš se stejně tak.“

„Čistý řez,“ zašeptala jsem nehybnými rty.

„Přesně tak. Ale nikdy mě nenapadlo, že to bude tak snadné! Myslel jsem, že to bude skoro nemožné – budeš si tak jistá pravdou, že budu hodiny muset lhát jako když tiskne, abych do tvé hlavy i jen zasel semínko pochybností. Lhal jsem, a je mi to tak líto – líto, protože jsem ti ublížil, líto, protože to byla marná snaha. Promiň, že jsem tě nedokázal uchránit před tím, co jsem. Lhal jsem, abych tě zachránil, a nepovedlo se. Promiň.

Ale jak jsi mi mohla uvěřit? Když jsem ti tisíckrát řekl, že tě miluju, jak jsi mohla dopustit, aby jediné slovo zlomilo tvou víru ve mě?“

Neodpověděla jsem. Byla jsem příliš šokovaná, abych zformulovala rozumnou odpověď.

„Viděl jsem ti na očích, že jsi upřímně *uvěřila*, že už tě nechci. Nejabsurdnější, nejsměšnější představa – jako kdybych *já* bez tebe dokázal existovat!“

Stále jsem byla, jako když mě přimrazí. Jeho slova mi nedávala smysl, protože byla neskutečná.

Znovu mi zatřásl ramenem, ne tvrdě, ale dost na to, aby mi trochu zadrkotaly zuby.

„Bello,“ povzdechl si. „Vážně, co sis to myslela!“

A tak jsem se rozplakala. Slzy se mi draly do očí a pak se mi kutálely po tvářích.

„Já jsem to věděla,“ vzlykala jsem. „Já jsem *věděla*, že se mi to zdá.“

„Ty jsi neuvěřitelná,“ řekl a zasmál se – tvrdým, bezmocným smíchem. „Jak to mám říct, abys mi uvěřila? Ty nespíš a ani nejsi mrtvá. Já jsem tady a miluju tě. Vždycky jsem tě *miloval* a vždycky tě *budu milovat.* Myslel jsem na tebe, každou vteřinu, co jsem byl pryč, jsem v duchu viděl tvou tvář. Když jsem ti říkal, že tě nechci, bylo to to nejčernější rouhání.“

Zavrtěla jsem hlavou a slzy se mi nadále řinuly z očí.

„Nevěříš mi, že ne?“ zašeptal a jeho obličej byl bledší než obvykle – viděla jsem to i v tlumeném světle. „Proč dokážeš uvěřit lži, ale ne pravdě?“

„Nikdy nedávalo smysl, abys mě miloval,“ vysvětlovala jsem a hlas se mi dvakrát zlomil. „Vždycky jsem to věděla.“

Přimhouřil oči a zaťal čelist.

„Dokážu ti, že jsi vzhůru,“ slíbil.

Vzal můj obličej pevně do svých železných rukou a nevšímal si mé snahy otočit hlavu stranou.

„Nedělej to, prosím tě,“ zašeptala jsem.

Zarazil se, rty jen centimetr od mých.

„Proč ne?“ zeptal se. Jeho dech mi vanul do tváře, až se mi z toho točila hlava.

„Až se vzbudím…“ Otevřel ústa, aby protestoval, takže jsem se opravila: „Dobře, zapomeň na to – až zase odjedeš, bude to pro mě těžké i tak.“

O kousíček se odtáhl, aby se mi podíval do obličeje.

„Včera, když jsem se tě dotýkal, byla jsi tak… váhavá, tak opatrná, a teď zase. Potřebuju vědět, proč to tak je. Je to proto, že jsem přišel moc pozdě? Protože jsem ti přespříliš ublížil? Protože sis opravdu našla někoho jiného, jak jsem to po tobě chtěl? To by bylo… docela spravedlivé. Nestavěl bych se proti tvému rozhodnutí. Takže se prosím nesnaž šetřit moje city – jenom mi řekni, jestli mě stále můžeš milovat po tom všem, co jsem ti udělal. Můžeš?“ zašeptal.

„Co je to za pitomou otázku?“

„Jen na ni odpověz. Prosím tě.“

Dlouho jsem se na něj zlobně dívala. „To, co k tobě cítím, se nikdy nezmění. Samozřejmě, že tě miluju – a s tím nemůžeš nic nadělat!“

„To je všechno, co jsem potřeboval slyšet.“

V tu chvíli přitiskl své rty na mé a já jsem se mu nedokázala ubránit. Ne proto, že byl tisíckrát silnější než já, ale protože se moje vůle zhroutila do prachu ve vteřině, kdy se naše rty setkaly. Tento polibek nebyl zdaleka tak opatrný jako ty ostatní, které jsem si pamatovala, což mi celkem dobře vyhovovalo. Jestli se mám ještě víc potrhat, chci aspoň dostat co nejvíc na oplátku.

Takže jsem mu polibek oplatila, srdce mi přerývaně tlouklo, lapala jsem po dechu a moje prsty mu hladově přejížděly po tváři. Vnímala jsem ho každou křivkou svého těla a byla jsem tak ráda, že mě neposlechl – na světě nebyla žádná bolest, kvůli které bych si tohle nechala ujít. Jeho ruce se učily zpaměti můj obličej, stejně jako moje ruce přejížděly po jeho tváři, a v krátkých sekundách, když se jeho rty uvolnily, šeptal moje jméno.

Když jsem začínala mít pocit, že už to nevydržím a omdlím, odtáhl se a položil si ucho na moje srdce.

Ležela jsem tam, omámená, a čekala, až se mi dýchání zpomalí a ztiší.

„Mimochodem," řekl uvolněným tónem. „Já tě neopouštím."

Nic jsem na to neřekla a zdálo se, že on v mém mlčení slyší beznaděj.

Zvedl obličej, aby mi viděl do očí. „Nikam nepůjdu. Ne bez tebe," dodal vážněji. „Opustil jsem tě v první řadě proto, že jsem chtěl, abys měla šanci na normální, šťastný, lidský život. Viděl jsem, co ti dělám – neustále jsi se mnou byla na pokraji nebezpečí, bral jsem tě ze světa, do kterého jsi patřila, neustále jsem riskoval tvůj život. Byl jsem s tebou. Tak jsem to musel zkusit. Musel jsem něco udělat, a zdálo se, že odejít je jediný způsob. Kdybych si nemyslel, že ti bude líp, nikdy bych se k tomu nepřinutil. Na to jsem příliš sobecký. Jenom *ty* jsi mohla být důležitější než to, co jsem chtěl já sám… co jsem potřeboval. Chci a potřebuju být s tebou a vím, že už nikdy v sobě nenajdu tolik síly, abych tě zase opustil. Mám příliš mnoho výmluv, proč zůstat – díkybohu za to! Zdá se totiž, že ty prostě nebudeš nikdy v bezpečí, bez ohledu na to, kolik kilometrů mezi nás položím."

„Nic mi neslibuj," zašeptala jsem. Kdybych si dovolila doufat, a nic z toho nebylo… to by mě zabilo. Kde mě nedokázali dorazit všichni ti nemilosrdní upíři, tam by to svedla naděje.

V černých očích mu kovově zajiskřil hněv. „Myslíš, že ti teď lžu?"

„Ne – nelžeš." Zavrtěla jsem hlavou a snažila se souvisle si to promyslet. Zkoumat hypotézu, že mě *opravdu* miluje, a přitom zůstat objektivní, nezaujatá, abych nepadla do pasti naděje. „Možná to myslíš vážně… teď. Ale co zítra, až si promyslíš všechny důvody, kvůli kterým jsi hlavně odešel? Nebo příští měsíc, až po mně Jasper zase vyjede?"

Trhl sebou.

Zamyslela jsem se nad těmi posledními dny svého života předtím, než mě opustil, a snažila jsem se vidět je přes filtr toho, co mi teď říkal. Když jsem se na to dívala z té perspektivy a představila si, že mě opustil, i když mě miloval, opustil mě pro moje dobro, pak jeho zadumanost a chladné mlčení nabíraly odlišný význam. „Není to tak, že sis to první rozhodnutí pořádně nepromýšlel, viď?“ uhodla jsem. „Nakonec uděláš to, o čem jsi přesvědčený, že je správné.“

„Nejsem tak silný, jak si myslíš,“ řekl. „To, co je správné a špatné, pro mě nakonec stejně přestalo moc znamenat; už jsem byl odhodlaný se vrátit. Než mi Rosalie oznámila tu zprávu, byl jsem rozhodnutý, že už bez tebe nebudu žít ani týden, ani den. Stálo mě námahu vydržet to jednu hodinu. Byla to jenom otázka času – nijak dlouhého – než bych se ukázal ve tvém okně a prosil, abys mě vzala zpátky. I teď bych rád prosil, kdybys o to stála.“

Ušklíbla jsem se. „Mluv vážně, prosím tě.“

„Ale já mluvím,“ nenechal se odbýt a hněvivě si mě měřil. „Mohla by ses prosím tě snažit poslouchat, co ti říkám? Dovolíš mi, abych se ti pokusil vysvětlit, co pro mě znamenáš?“

Čekal a sledoval můj obličej, aby se ujistil, že opravdu poslouchám.

„Před tebou, Bello, byl můj život jako noc, když nesvítí měsíc. Veliká tma, ale byly tam hvězdy – body světla a rozumu… A pak jsi prolétla mým nebem jako meteorit. Najednou bylo všechno v ohni; všechno se rozjasnilo, zkrásnělo. Když jsi mi zmizela, když meteorit zapadl za horizont, všechno zčernalo. Nic se nezměnilo, jenom moje oči byly tím světlem oslepené. Už jsem nedokázal vidět hvězdy. A nic už nemělo význam.“

Chtěla jsem mu věřit. Ale to, co tu popisoval, byl *můj* život bez *něj*, a ne naopak.

„Tvoje oči si zvyknou,“ zamumlala jsem.

„To je právě ten problém – nejde to.“

„A co tvoje rozptýlení, zábavy?“

Zasmál se beze stopy humoru. „To bylo jenom součástí té lži, lásko. Neexistovalo nic, co by mě dokázalo rozptýlit od té… té *agonie*. Srdce mi netluče už skoro devadesát let, ale tohle bylo jiné. Jako kdyby moje srdce bylo pryč – jako kdybych tam měl díru. Jako kdybych nechal všechno, co jsem měl uvnitř, tady s tebou.“

„To je legrační,“ zamumlala jsem.

Nakrčil jedno dokonalé obočí. „Legrační?“

„Chtěla jsem říct zvláštní – myslela jsem, že na tom jsem takhle jenom já. Taky ze mě toho spousta scházela. Tak dlouho jsem nebyla schopná pořádně se nadechnout.“ Vtáhla jsem vzduch do plic a vychutnávala si ten pocit. „A moje srdce. To bylo definitivně ztracené.“

Zavřel oči a položil si hlavu, aby slyšel, jak moje srdce tluče. Já jsem mu tiskla tvář do vlasů, cítila jsem na kůži jejich strukturu, vdechovala jsem tu lahodnou vůni.

„Takže stopování tě nerozptýlilo?“ zeptala jsem se zvědavě. Teď jsem se potřebovala *sama* rozptýlit. Hrozilo, že se příliš poddám té naději. Později už pak nebudu schopná se zastavit. Moje srdce tlouklo, zpívalo mi v prsou.

„Ne.“ Povzdechl si. „To nikdy nebylo rozptýlení. Byla to nutnost.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že i když jsem ze strany Victorie nikdy nečekal žádné nebezpečí, nechtěl jsem, aby jí to jen tak prošlo… No, ale jak jsem říkal, šlo mi to hrozně. Stopoval jsem ji až do Texasu, ale pak jsem sledoval falešnou stopu do Brazílie – a ona ve skutečnosti přišla sem.“ Zasténal. „Nebyl jsem ani na správném kontinentu! A zatím, horší než moje nejhorší obavy…“

„Tys lovil *Victorii?*“ Napůl jsem vykřikla, jakmile jsem dokázala najít svůj hlas, vystřelila jsem o dvě oktávy.

Charlieho vzdálené chrápání se zadrhlo, a pak zase nabralo pravidelný rytmus.

„Nijak úspěšně," odpověděl Edward a sledoval můj rozzlobený výraz se zmateným pohledem. „Ale tentokrát to udělám lépe. Už nám tu nebude dlouho kazit vzduch."

„To je… o tom nemůže být řeč," podařilo se mi vykoktat. Šílenství. I kdyby měl s sebou na pomoc Emmetta nebo Jaspera. I kdyby měl na pomoc Emmetta *a* Jaspera. Bylo to horší než moje další představa – jak kousek od zlověstné, úskočné Victorie stojí Jacob Black. Edwarda jsem si tam představit nedokázala, ačkoliv byl o mnoho nezdolnější než můj napůl lidský nejlepší přítel.

„Její čas vypršel. Tenkrát jsem ji možná nechal vyklouznout, ale teď ne, ne potom, co –"

Znovu jsem ho přerušila pokud možno klidným hlasem. „Neslíbil jsi mi právě, že už nikam neodejdeš?" zeptala jsem se a hned jsem ta slova zaháněla, nechtěla jsem, aby se mi zakořenila v srdci. „To se zrovna neslučuje s rozsáhlou stopovací expedicí, že ne?"

Zamračil se. Hluboko v jeho hrudi se mu začalo ozývat vrčení. „Dodržím svůj slib, Bello. Ale Victoria…" vrčení bylo hlasitější „… zemře. Brzy."

„Není kam spěchat," mírnila jsem ho a snažila se zakrýt svou paniku. „Možná se nevrátí. Jakova smečka ji asi vystrašila. Opravdu není žádný důvod jít ji hledat. Navíc mám teď větší problémy než Victorii."

Edward přimhouřil oči, ale přikývl. „To je pravda. Ti vlkodlaci jsou problém."

Odfrkla jsem si. „Nemluvila jsem o *Jacobovi.* Můj problém je mnohem horší než hrstka dospívajících vlků, kteří si koledují o malér."

Edward se díval, jako kdyby chtěl něco říct, a pak se nad tím líp zamyslel. Zuby mu scvakly „Vážně?" ucedil. „Tak co by byl ten tvůj největší problém? Vedle čeho ti Victoriin návrat připadá jako nepodstatná věc?"

„Tak tedy druhý největší, no," ohradila jsem se.

„Dobře," souhlasil podezíravě.

Odmlčela jsem se. Nebyla jsem si jistá, jestli dokážu vyslovit to jméno. „Jsou jiní, kteří mě přijdou hledat," připomněla jsem mu tlumeným šeptem.

Povzdechl si, ale ta odezva nebyla tak silná, jak bych si po jeho reakci na Victorii představovala.

„Volturiovi jsou jenom *druhý* největší problém?"

„Nezdá se, že by tě to tak trápilo," všimla jsem si.

„No, máme spoustu času si to promyslet. Oni vnímají čas úplně jinak než ty, dokonce i jinak než já. Počítají roky tak, jako ty počítáš dny. Nepřekvapilo by mě, kdyby ti bylo třicet, než jim zase přijdeš na mysl," dodal bezstarostně.

Zmocnila se mě hrůza.

Třicet.

Takže jeho sliby nakonec nic neznamenaly. Jestli se dožiju svých třicátých narozenin, pak nemůže mít v plánu zůstat se mnou napořád. Hrubá bolest tohoto poznání mě přiměla uvědomit si, že už jsem začala doufat, aniž bych si k tomu dala svolení.

„Nemusíš se bát," řekl úzkostlivě, když viděl, jak se mi na řasách zase sbírají slzy. „Nedovolím, aby ti ublížili."

„Dokud jsi tady." Ne že by mi záleželo na tom, co se mi stane, až mě opustí.

Vzal mou tvář do svých kamenných rukou a pevně ji podržel, zatímco jeho půlnoční oči zíraly do mých s přitažlivou silou černé díry. „Nikdy tě znovu neopustím."

„Ale tys říkal *třicet*," zašeptala jsem. Slzy přetekly přes okraj. „Co? Zůstaneš se mnou, ale stejně mě necháš zestárnout? To jistě."

Jeho oči zněžněly, zatímco jeho ústa ztvrdla. „To je přesně to, co hodlám udělat. Jakou mám jinou volbu? Nemůžu bez tebe být, ale nezničím ti duši."

„Je to opravdu…" Snažila jsem se udržet vyrovnaný hlas, ale tahle otázka byla příliš těžká. Pamatovala jsem si jeho obličej, když ho Aro téměř prosil, aby si to rozmyslel a učinil mě nesmrtelnou. Ten jeho znechucený, smutný pohled tam. Šlo při

té jeho posedlosti nechat mě člověkem skutečně o mou duši, anebo si jenom nebyl jistý, že mě chce mít u sebe tak dlouho?

„Ano?" zeptal se a čekal na mou otázku.

Položila jsem jinou. Téměř tak těžkou.

„Ale co když zestárnu natolik, že si lidé budou myslet, že jsem tvoje matka? Tvoje *babička?*" Hlas jsem měla nabitý emocemi – znovu se mi vybavil babiččin obličej v tom zrcadle ve snu.

Celý jeho výraz zněžněl. Slíbal mi z tváře slzy. „To pro mě nic neznamená," dýchal mi na kůži. „Ty budeš vždycky v mém světě ta nejkrásnější. Samozřejmě…" Zaváhal a zlehka se zachvěl. „Kdyby ses nabažila ty *mě* – kdybys chtěla někoho jiného – já bych to pochopil, Bello. Slibuju, že ti nebudu stát v cestě, kdybys mě chtěla opustit."

Jeho oči byly jako tekutý onyx a naprosto upřímné. Mluvil, jako kdyby nad tím pitomým plánem nekonečně dlouho přemýšlel.

„Uvědomuješ si, že nakonec umřu, že jo?" zeptala jsem se.

Také o tomhle přemýšlel. „Půjdu co nejrychleji za tebou."

„To je vážně…" Hledala jsem správné slovo. „Ujeté."

„Bello, je to jediná správná cesta, která zbývá!"

„Tak si to trošku zopakujeme," řekla jsem; byla jsem rozhněvaná a to mi velmi ulehčovalo mluvit jasně a rozhodně. „Pamatuješ si na Volturiovy, ne? Nemůžu zůstat člověkem napořád. Zabijí mě. I když si na mě nevzpomenou dřív, než mi bude *třicet*," – to slovo jsem zasyčela –, „vážně si myslíš, že zapomenou?"

„Ne," odpověděl pomalu a zavrtěl hlavou. „Oni nezapomenou. Ale…"

„Ale?"

Usmál se, když viděl, jak na něj ustaraně koukám. Možná jsem to nebyla já, kdo se zbláznil.

„Mám pár plánů."

„A tyhle plány," řekla jsem a můj hlas nabíral s každým slovem víc kyselosti. „Tyhle plány se všechny soustřeďují kolem toho, že mám zůstat *člověkem.*"

Můj postoj zatvrdil jeho výraz. „Přirozeně.“ Jeho tón byl odměřený, jeho božský obličej arogantní.

Dlouhou chvíli jsme na sebe hněvivě zírali.

Pak jsem se zhluboka nadechla, narovnala ramena a odstrčila jeho paže, abych se mohla posadit.

„Chceš, abych šel pryč?“ zeptal se a mně srdce radostí poskočilo, že ho ta představa bolí, ačkoliv se snaží nedat to najevo.

„Ne,“ odpověděla jsem. „Já jdu pryč.“

Podezíravě se díval, jak slézám z postele a tápu po temném pokoji, abych našla boty.

„Můžu se zeptat, kam jdeš?“ zeptal se.

„Jdu k vám domů,“ řekla jsem a stále jsem slepě hmatala kolem sebe.

Vstal a přišel ke mně. „Tady máš boty. Jak jsi měla v plánu se tam dostat?“

„Náklaďáčkem.“

„To ale Charlieho asi vzbudí,“ strašil mě.

Vzdychla jsem. „Já vím. Ale upřímně, stejně budu mít zaracha kolik týdnů. Tak do jakého většího průšvihu se ještě můžu dostat?“

„Do žádného. Bude obviňovat mě, ne tebe.“

„Jestli máš lepší nápad, poslouchám.“

„Zůstaň tady,“ navrhl, ale bylo vidět, že si nedělá iluze.

„Ani nápad. Ale ty tu klidně zůstaň, chovej se tu jako doma,“ povzbuzovala jsem ho, překvapená, jak přirozeně moje žertování zní, a namířila jsem si ke dveřím.

Byl tam dřív než já a postavil se mi do cesty.

Zamračila jsem se a otočila se k oknu. Nebylo zase tak vysoko nad zemí a pod ním byla hlavně tráva…

„Dobře,“ povzdechl si. „Svezu tě.“

Pokrčila jsem rameny. „Jak chceš. Ale ty bys tam asi taky měl být.“

„A to jako proč?“

„Protože jsi mimořádně zaujatý a já jsem si jistá, že budeš chtít dostat šanci ventilovat svoje názory.“

„Moje názory na jaké téma?“ zeptal se se zaťatými zuby.

„Tohle už se netýká jenom tebe. Nejsi středobod vesmíru, víš?“ Můj vlastní osobní vesmír, to je ovšem samozřejmě jiná věc. „Jestli na nás poštveš Volturiovy kvůli něčemu tak pitomému, jako je moje lidská podstata, pak má tvoje rodina taky právo rozhodnout.“

„O čem rozhodnout?“ odděloval každé slovo.

„O mé smrtelnosti. Dám o ní hlasovat.“

24. HLASOVÁNÍ

Neměl radost, to bylo z jeho tváře jasně patrné. Ale bez dalšího dohadování mě vzal do náruče a zlehka vyskočil z okna. Přistál s minimálním nárazem, jako kočka. *Bylo* to trochu výš, než jsem si představovala.

„Tak dobře," řekl a hlas mu vřel nesouhlasem. „Jdeme."

Vysadil si mě na záda a rozběhl se. I po celé té dlouhé době mi to připadalo jako rutina. Snadné. Něco takového se zřejmě nezapomíná, stejně jako třeba jízda na kole.

Když běžel lesem – dech měl klidný a vyrovnaný – bylo takové ticho a tma, že stromy letící kolem nás byly skoro neviditelné, a jenom podle vzduchu, který mi vanul do tváře, se dalo poznat, jak rychle uháníme. Vzduch byl vlhký; nepálily mě oči tak, jako když vanul vítr na velkém náměstí ve Volteře, a to bylo uklidňující. A také byla noc, po tom děsivém jasu. Tma mi připadala známá a ochranitelská jako ta tlustá deka, pod kterou jsem si hrávala jako dítě.

Vzpomněla jsem si, že dřív mě tohle běhání lesem děsilo, musela jsem zavírat oči. Teď mi to připadalo pošetilé. Měla jsem oči dokořán, bradu jsem si položila Edwardovi na rameno, tvář na krk. Ta rychlost ve mně vyvolávala radostné vzrušení. Bylo to stokrát lepší než na motorce.

Otočila jsem obličej k němu a přitiskla mu rty na studenou kamennou kůži na krku.

„Díky," řekl, zatímco kolem nás pádily nezřetelné, černé obrysy stromů. „Znamená to, že jsi usoudila, že jsi vzhůru?"

Zasmála jsem se. Šlo mi to snadno, přirozeně, bez námahy. Konečně mi připadalo *správné* se smát. „Ani ne. Spíš se snažím nevzbudit se. Ne dnes v noci."

„Však já už nějak získám zpátky tvou důvěru," zamručel si pro sebe. „Kdyby to mělo být to poslední, co udělám."

„Já ti věřím," ujistila jsem ho. „Ale sobě ne."

„To mi prosím tě vysvětli."

Zpomalil do chůze – poznala jsem to jen podle toho, že ustal ten vítr – a já jsem uhodla, že nejsme daleko od domu. Měla jsem pocit, že slyším, jak někde blízko teče ve tmě řeka.

„No…," snažila jsem se najít správný způsob, jak to vyjádřit. „Nevěřím si, že jsem… dost dobrá. Že si tě zasloužím. Nemám nic, čím bych tě mohla *udržet*."

Zastavil se a natáhl se, aby mě sundal ze zad. Jeho něžné ruce mě nepouštěly; když mě zase postavil na nohy, objal mě pevně pažemi a přitiskl si mě na prsa.

„Máš pro mě trvalé a nezlomné kouzlo," zašeptal. „O tom nikdy nepochybuj."

Ale jak bych mohla nepochybovat?

„Nikdy jsi mi neřekla…," zamumlal.

„Co?"

„Co je tvůj největší problém."

„Máš jednu šanci hádat." Vzdychla jsem a natáhla se, abych se dotkla ukazováčkem špičky jeho nosu.

Přikývl. „Jsem horší než Volturiovi," řekl ponuře. „Myslím, že mi to patří."

Obrátila jsem oči v sloup. „To nejhorší, co mi Volturiovi můžou udělat, je připravit mě o život."

Čekal s napjatýma očima.

„Ale ty mě můžeš opustit," vysvětlovala jsem mu. „Volturiovi, Victoria… to v porovnání s tím nic není."

I v té tmě jsem viděla, jak mu po tváři přeběhla úzkost – připomnělo mi to jeho výraz pod mučícím pohledem Jane; připadala jsem si hrozně a litovala jsem, že jsem řekla pravdu.

„Nech toho," zašeptala jsem a dotkla se jeho obličeje. „Nebuď smutný."

Nevesele povytáhl jeden koutek úst, ale ten výraz se v jeho očích neodrazil. „Kdyby jenom existoval nějaký způsob, jak tě přesvědčit, že tě *nemůžu* opustit," zašeptal. „Snad se to časem zlepší."

Ta představa se mi líbila. „Dobře," souhlasila jsem.

Jeho obličej byl stále zmučený. Snažila jsem se odvést jeho myšlenky k něčemu nepodstatnému.

„Takže – když se mnou zůstáváš, můžeš mi vrátit moje věci?“ zeptala jsem se a nasadila jsem tak veselý tón, jaký jsem jen svedla.

Můj pokus svým způsobem zafungoval: zasmál se. Ale v jeho očích bylo stále zoufalství. „Já jsem tvoje věci nikdy neodnesl,“ řekl mi. „Věděl jsem, že bych to měl udělat, protože jsem ti slíbil klid bez připomínání. Bylo to ode mě hloupé a dětinské, ale chtěl jsem ti nechat něco ze sebe. To cédéčko, ty fotky, letenky – všechno je u tebe v pokoji pod prkny v podlaze.“

„Vážně?“

Přikývl a zdálo se, že moje zjevná radost z této triviální skutečnosti ho lehce pobavila. Ale nestačilo to, aby mu z tváře úplně zmizela bolest.

„Myslím,“ řekla jsem pomalu, „no, nevím to jistě, ale tak si říkám… Asi jsem to celou tu dobu věděla.“

„Co jsi věděla?“

Jenom jsem chtěla, aby zmizela ta bolest v jeho očích, ale jak jsem ta slova vyslovila, připadala mi celkem pravdivá.

„Nějaká část mé osobnosti, možná moje podvědomí, nikdy nepřestala věřit, že ti stále záleží na tom, jestli žiju, nebo jsem mrtvá. To proto jsem asi slyšela ty hlasy.“

Na chvíli bylo hluboké ticho. „Hlasy?“ zeptal se překvapeně.

„No, jenom jeden hlas. Tvůj. To je na dlouhé vyprávění.“ Když jsem viděla v jeho tváři ten pohled, mrzelo mě, že jsem s tím začínala. Bude si myslet, že jsem blázen, jako si to myslí všichni ostatní? Mají v tom všichni ostatní pravdu? Ale aspoň pohasl ten výraz, při kterém se tvářil, jako kdyby ho něco pálilo.

„Já mám čas.“ Jeho hlas byl nepřirozeně vyrovnaný.

„Je to dost ubohé.“

Čekal.

Nebyla jsem si jistá, jak to vysvětlit. „Pamatuješ si, co říkala Alice o adrenalinových sportech?“

Odpověděl bezvýrazně: „Skočila jsi z útesu pro zábavu.“

„No, jo. A předtím, s tou motorkou…“

„Motorkou?“ opakoval. Znala jsem jeho hlas dost na to, abych slyšela, že za tím klidem něco vře.

„Myslím, že o tom jsem Alici nic neříkala.“

„Ne.“

„No, tak dál… Víš, já jsem zjistila, že… když dělám něco nebezpečného nebo hloupého… tak si tě dokážu vybavit mnohem jasněji,“ přiznala jsem a připadala si jako pitomec. „Vzpomněla jsem si, jak tvůj hlas zní, když se zlobíš. V těch chvílích jsem ho slyšela, jako kdybys tam stál hned vedle mě. Já jsem se většinou snažila na tebe nemyslet, ale tohle tolik nebolelo – bylo to, jako bys mě zase chránil. Jako kdybys nechtěl, abych si ublížila.

No a tak si říkám, jestli jsem tě neslyšela tak jasně právě proto, že jsem v koutku duše vždycky věděla, že jsi mě nepřestal milovat…“

Takhle nahlas vyřčené to zase znělo pravdivě. Dávalo to smysl. Někde hluboko uvnitř jsem znala pravdu.

Jeho slova zněla přidušeně. „Ty… jsi… riskovala svůj život… abys slyšela –“

„Pššt,“ přerušila jsem ho. „Počkej vteřinku. Myslím, že mi právě něco došlo.“

Myslela jsem na tu noc v Port Angeles, když jsem se poprvé setkala se svým přeludem. Tehdy mě napadly dvě možnosti. Buď jsem šílená, nebo se mi splnilo podvědomé přání. Žádnou třetí možnost jsem neviděla.

Ale co když…

Co když člověk upřímně věří, že je něco pravda, ale příšerně se mýlí? Co když je o své pravdě tak skálopevně přesvědčený, že se nad ní ani nezamýšlí? Dá se taková pravda umlčet, nebo se snaží dostat se na světlo?

Teď tu byla třetí možnost: Edward mě miluje. Pouto mezi námi je tak pevné, že ho nemohla zlomit ani nepřítomnost, ani vzdálenost nebo čas. A bez ohledu na to, o kolik je zvláštnější, krásnější, báječnější nebo dokonalejší než já, prodělal stejnou

nevratnou změnu jako já. A jako já budu vždycky patřit jemu, tak on bude vždycky můj.

Tak tohle jsem se snažila říct sama sobě?

„No teda!“

„Bello?“

„No tohle. Dobře. Chápu.“

„Tak co ti došlo?“ zeptal se a hlas měl nevyrovnaný a napjatý.

„Ty mě miluješ,“ žasla jsem. Zase mě prostoupil pocit, že je moje přesvědčení správné.

Ačkoliv se na mě stále díval úzkostným pohledem, po tváři mu přeběhl ten pokřivený úsměv, který jsem tak zbožňovala. „To si piš, že tě miluju.“

Srdce se mi nafouklo, jako kdyby se mi chtělo prodrat žebry ven. Naplnilo mi hruď a ucpalo krk, takže jsem nemohla mluvit.

Opravdu mě chtěl stejně tak, jako jsem já chtěla jeho – navždy. *Byl* to skutečně jenom strach o mou duši, o lidské věci, které mi nechtěl vzít, proč tak zoufale stál o to, abych zůstala člověkem. V porovnání se strachem, že mě nechce, mi tahle překážka – moje duše – připadala téměř bezvýznamná.

Vzal mi obličej pevně do svých studených dlaní a líbal mě, až jsem byla tak omámená, že se les kolem mě točil. Pak si opřel čelo o moje a já jsem nebyla jediná, kdo dýchal rychleji než obvykle.

„Šlo ti to líp než mně, víš,“ řekl mi.

„Co mi šlo líp?“

„Přežití. Ty ses aspoň snažila. Ráno jsi vstávala, kvůli Charliemu ses snažila chovat normálně, vedla jsi takový život jako předtím. Já, když jsem aktivně nestopoval, jsem byl… naprosto k ničemu. Nedokázal jsem být se svou rodinou – nedokázal jsem být s nikým. Je mi trapně, když přiznávám, že jsem se více méně stočil do klubíčka a poddal se svému zoufalství.“ Zbaběle se usmál. „Bylo to mnohem ubožejší než slyšet hlasy.“

Hluboce se mi ulevilo, protože se zdálo, že to opravdu pochopil – uklidňovalo mě, že mu tohle všechno dává smysl.

Každopádně se na mě nedíval jako na blázna. Díval se na mě, jako… když mě miluje.

„Jenom jeden hlas," opravila jsem ho.

Zasmál se a pak si mě pevně přitáhl k pravému boku a vedl mě vpřed.

„Ber tohle ode mě jako ústupek." Pokynul široce rukou k temnotě před námi, jak jsme šli. Bylo tam něco bledého a obrovského – dům, došlo mi. „Ani v nejmenším nezáleží na tom, co řeknou."

„Ale jich se to taky týká."

Lhostejně pokrčil rameny.

Vedl mě otevřenými vstupními dveřmi dovnitř do tmavého domu a rozsvěcoval světla. Obývací pokoj byl takový, jak jsem si ho pamatovala – piano, bílé pohovky, světlé masivní schodiště. Žádný prach, žádné bílé povlaky.

Edward zavolal jména s hlasitostí ne větší, než jakou bych použila v běžném rozhovoru. „Carlisle? Esme? Rosalie? Emmette? Jaspere? Alice?" Oni uslyší.

Carlisle najednou stál vedle mě, jako kdyby tam byl celou dobu. „Vítej zpátky, Bello." Usmál se. „Co pro tebe dnes ráno můžeme udělat? Předpokládám, vzhledem k tomu, kolik je hodin, že se nejedná o čistě společenskou návštěvu?"

Přikývla jsem. „Ráda bych mluvila s vámi všemi najednou, jestli to nevadí. O něčem důležitém."

Nemohla jsem se ubránit pohledu na Edwardův obličej, jak jsem mluvila. Jeho výraz byl nesouhlasný, ale odevzdaný. Když jsem se podívala zpátky na Carlislea, viděla jsem, že také on se na něj dívá.

„Samozřejmě," řekl Carlisle. „Co kdybychom si promluvili ve vedlejší místnosti?"

Carlisle nás vedl jasným obývacím pokojem za roh do jídelny a při chůzi rozsvěcoval světla. Stěny tam byly bílé, stropy vysoké jako v obývacím pokoji. Uprostřed místnosti pod nízko zavěšeným lustrem byl velký nablýskaný oválný stůl obklopený osmi židlemi. Carlisle mi podržel židli v čele.

Nikdy předtím jsem neviděla Cullenovy používat stůl v jídelně – byla to jenom rekvizita. Nikdy doma nejedli.

Jakmile jsem se otočila, abych se posadila, viděla jsem, že nejsme sami. Esme šla za Edwardem a za ní postupně přišel zbytek rodiny.

Carlisle se posadil po mé pravici a Edward po mé levici. Všichni ostatní v tichosti zaujali svá místa. Alice se na mě usmívala, už chápala, oč jde. Emmett a Jasper se tvářili zvědavě a Rosalie se na mě váhavě usmála. Oplatila jsem jí to úsměvem stejně tak plachým. Tohle bude chvilku trvat, než si zvykneme.

Carlisle kývl směrem ke mně. „Máš slovo."

Polkla jsem. Jejich upřené pohledy mě znervózňovaly. Edward mě pod stolem vzal za ruku. Koukla jsem na něj, ale on se díval na ostatní, jeho obličej byl najednou zuřivý.

„No," odmlčela jsem se. „Předpokládám, že vám Alice už řekla všechno, co se seběhlo ve Volteře?"

„Všechno," ujistila mě Alice.

Vrhla jsem na ni významný pohled. „A po cestě?"

„To taky," přikývla.

„Dobře," vydechla jsem úlevou. „Pak jsme všichni v obraze."

Trpělivě čekali, zatímco jsem se snažila uspořádat si myšlenky.

„Takže, já mám problém," začala jsem. „Alice slíbila Volturiovým, že se stanu jednou z vás. Oni někoho pošlou, aby to zkontroloval, a já jsem si jistá, že to není dobré – že se tomu musíme vyhnout.

A tak si myslím, že se to teď týká vás všech. Je mi to líto." Dívala jsem se každému do krásné tváře, tu nejkrásnější jsem si nechala na konec. Edwardova ústa byla zkřivená do úšklebku. „Ale jestli mě nechcete, pak se vám nebudu vnucovat, ať je Alice ochotná, nebo ne."

Esme otevřela ústa, aby promluvila, ale zvedla jsem prst, abych ji zarazila.

„Prosím, nech mě domluvit. Všichni víte, co chci. A jsem si taky jistá, že víte, co si o tom Edward myslí. Podle mého názoru

jediný férový způsob, jak tohle rozhodnout, je nechat všechny hlasovat. Jestli se rozhodnete, že mě nechcete, pak… myslím, že se vrátím do Itálie sama. Nemůžu dovolit, aby *oni* přišli *sem*.“ Čelo se mi zvrásnilo, když jsem na to pomyslela.

Z Edwardových prsou se ozývalo slabé vrčení. Ignorovala jsem to.

„Když tedy vezmeme v úvahu, že vás nechci žádným způsobem ohrozit, chci, abyste hlasovali pro nebo proti, jestli se mám stát upírem.“

Pousmála jsem se při tom posledním slově a pokynula jsem k Carlisleovi, aby začal.

„Ještě chviličku,“ přerušil mě Edward.

Zírala jsem na něj hněvivě přimhouřenýma očima. Zvedl na mě obočí a stiskl mi ruku.

„Chci něco dodat, než budeme hlasovat.“

Vzdychla jsem.

„Ohledně nebezpečí, o kterém Bella mluví,“ pokračoval. „Myslím, že se nemusíme kdovíjak znepokojovat.“

Jeho výraz byl zapálenější. Položil volnou ruku na nablýskaný stůl a naklonil se dopředu.

„Víte,“ vysvětloval a rozhlédl se při tom slově kolem sebe, „měl jsem víc důvodů, proč jsem si nechtěl s Arem na závěr potřást rukou. Je tady totiž něco, nač nepomysleli, a na co jsem je nechtěl navést.“ Zakřenil se.

„A to?“ pobídla ho Alice. Byla jsem si jistá, že můj výraz je stejně skeptický jako její.

„Volturiovi si příliš věří, a mají proč. Když se rozhodnou někoho najít, není to žádný problém. Pamatuješ si na Demetriho?“ Podíval se na mě.

Otřásla jsem se. Vzal to jako souhlas.

„On hledá lidi – to je jeho talent, proto si ho drží. Totiž celou tu dobu, kdy jsme byli s někým z nich, jsem jim prohledával mysl, abych našel něco, co by nás mohlo zachránit, snažil jsem se získat co možná nejvíc informací. Takže jsem viděl, jak talent toho Demetriho funguje. Je to stopař – stopař tisíckrát nadanější než byl James. Jeho schopnost se dá volně přirovnat k

tomu, co umím já nebo co umí Aro. On zachytává… pach? Nevím, jak to popsat… směr něčí mysli, a pak ho následuje. Funguje to na ohromné vzdálenosti.

Ale po Arových malých experimentech, no…“ Edward pokrčil rameny.

„Ty si myslíš, že mě nedokáže najít,“ řekla jsem hluše.

Byl sebejistý. „Jsem o tom přesvědčený. Naprosto spoléhá na ten šestý smysl. Když to na tebe nepůsobí, budou všichni jako slepí.“

„A jak se tím cokoliv řeší?“

„To je jasné, Alice nám poví, až k nám budou plánovat návštěvu, a já tě schovám. Budou bezmocní,“ prohlásil se zuřivou radostí. „Bude to jako hledat jehlu v kupce sena!“

Vyměnil si s Emmettem pohled a úsměv.

To mi nedávalo žádný smysl. „Ale dokážou najít tebe,“ připomněla jsem mu.

„A já se o sebe umím postarat.“

Emmett se zasmál a natáhl se přes stůl k bratrovi s napřaženou pěstí.

„Výborný plán, bráško,“ řekl s nadšením.

Edward natáhl paži, aby praštil Emmetta do pěsti svou vlastní.

„Ne,“ zasyčela Rosalie.

„Absolutně ne,“ souhlasila jsem.

„Hezké.“ Jasperův hlas byl uznalý.

„Pitomci,“ zamumlala Alice.

Esme se jenom zlobně dívala na Edwarda.

Napřímila jsem se na židli, abych k sobě přilákala pozornost. Tohle byla *moje* schůzka.

„Tak dobře. Edward vám nabídl alternativu k zvážení,“ řekla jsem chladně. „Tak hlasujme.“

Tentokrát jsem se dívala na Edwarda; bylo by lepší, kdyby mi jeho názor už nepřekážel. „Chceš, abych se stala součástí vaší rodiny?“

Jeho oči byly tvrdé a černé jako uhel. „Ne takhle. Zůstaneš člověk.“

Přikývla jsem s věcným výrazem ve tváři a posunula jsem se o místo dál.

„Alice?“

„Ano.“

„Jaspere?“

„Ano,“ řekl a jeho hlas byl vážný. Trochu mě to překvapilo – vůbec jsem si nebyla jeho hlasem jistá –, ale potlačila jsem svou reakci a posunula se dál.

„Rosalie?“

Zaváhala, kousla se do svého plného, dokonalého spodního rtu. „Ne.“

Nehnula jsem ani brvou a zlehka jsem otočila hlavu, abych viděla na dalšího, ale ona zvedla obě ruce dlaněmi vzhůru.

„Prosím tě, dovol mi, abych to vysvětlila,“ prosila. „Nemyslím to tak, že k tobě mám nějakou averzi jako k sestře. To jenom že… tohle není život, který bych si pro sebe vybrala. Přála bych si, aby tam tehdy byl někdo, kdo by za mě hlasoval proti.“

Pomalu jsem přikývla a pak jsem se otočila k Emmettovi.

„Zatraceně, ano!“ Zakřenil se. „Však už najdeme nějaký způsob, jak se s tím Demetrim popasovat.“

Stále jsem se tomu usmívala, když jsem se podívala na Esme.

„Ano, samozřejmě, Bello. Já už tě za člena rodiny považuju.“

„Děkuju, Esme,“ zamumlala jsem a otočila jsem se ke Carlisleovi.

Byla jsem najednou nervózní, mrzelo mě, že jsem jako první nepožádala o jeho hlas. Byla jsem si jistá, že má největší váhu, počítá se víc než jakákoliv většina.

Carlisle se na mě nedíval.

„Edwarde,“ řekl.

„Ne,“ zavrčel Edward. Jeho čelist se napjala a vycenil zuby.

„Je to jediný způsob, který dává smysl,“ naléhal Carlisle. „Rozhodl ses, že bez ní nebudeš žít, a to mi nedává na vybranou.“

Edward pustil mou ruku a svou vysunul zpod stolu. Vykradl se z místnosti a v duchu vrčel.

„Myslím, že můj názor znáš.“ Carlisle si povzdechl.

Stále jsem se dívala za Edwardem. „Díky,“ zamumlala jsem.

Z druhé místnosti se ozvala strašná rána.

Trhla jsem sebou a rychle promluvila. „To je všechno, co jsem potřebovala. Děkuju vám. Za to, že si mě chcete nechat. Cítím k vám všem přesně to samé, co vy ke mně.“ Na konci se mi dojetím třásl hlas.

Esme stála vmžiku vedle mě a objímala mě studenými pažemi.

„Nejdražší Bello,“ vydechla.

Objala jsem ji také. Koutkem oka jsem si všimla, jak se Rosalie dívá dolů na stůl a uvědomila jsem si, že moje slova se dají vyložit dvěma způsoby.

„No, Alice,“ řekla jsem, když mě Esme pustila. „Kde to chceš udělat?“

Alice na mě zírala, oči se jí rozšiřovaly hrůzou.

„Ne! *Ne!* NE!“ zařval Edward a vrazil zpátky do místnosti. Stál přede mnou, než jsem stihla mrknout, skláněl se nade mnou a obličej mu planul vzteky. „Zbláznila ses?“ křičel. „Copak jsi úplně přišla o rozum?“

Přikrčila jsem se s rukama na uších.

„Ehm, Bello,“ vložila se do toho Alice úzkostným hlasem. „Myslím, že na to ještě nejsem *připravená.* Budu se muset připravit…“

„Slíbilas mi to,“ připomněla jsem jí a zlobně jsem se na ni dívala pod Edwardovou paží.

„Já vím, ale… Vážně, Bello! Nemám ani ponětí, jak tě *nezabít.*“

„Dokážeš to,“ povzbuzovala jsem ji. „Já ti věřím.“

Edward zuřivě vrčel.

Alice zavrtěla rychle hlavou, vypadala zděšeně.

„Carlisle?“ otočila jsem se a podívala se na něj.

Edward popadl můj obličej do svých dlaní a přinutil mě dívat se mu do očí. Druhou ruku měl napřaženou dlaní ke Carlisleovi.

Carlisle si toho nevšímal. „Jsem schopný to udělat," odpověděl na mou otázku. Přála jsem si vidět jeho výraz. „Nebudeš v žádném nebezpečí, nestane se, že bych ztratil kontrolu."

„To zní dobře." Doufala jsem, že má slova pochopí; špatně se mi mluvilo, když mi Edward držel čelist.

„Vydrž," ucedil Edward skrz zuby. „Nemusí to být hned."

„Není důvod, aby to nebylo hned," opáčila jsem zkomoleně.

„Pár mě jich napadá."

„Samozřejmě, že tebe ano," řekla jsem kysele. „A teď mě pusť."

Pustil mi obličej a založil si paže na prsou. „Asi za tři hodiny tě tady Charlie bude hledat. A nedivil bych se, kdyby do toho zapletl policajty."

„Všechny tři, co tam má." Ale zamračila jsem se.

Tohle byla vždycky ta nejtěžší část. Charlie, Renée. Teď taky Jacob. Lidé, které ztratím, lidé, kterým ublížím. Přála jsem si, aby to šlo zařídit tak, že bych byla jediná, kdo bude trpět, ale věděla jsem, že to není možné.

Současně jsem jim víc ubližovala tím, že jsem zůstávala člověkem. Vystavovala jsem Charlieho soustavnému nebezpečí, protože jsem s ním žila pod jednou střechou. Vystavovala jsem Jaka ještě většímu nebezpečí tím, že jsem přitáhla jeho nepřátele na území, které se cítí zavázán chránit. A Renée – nemohla jsem ani riskovat návštěvu vlastní matky ze strachu, že jí s sebou přivezu smrtelné nebezpečí!

Byla jsem magnet na nebezpečí; s tím už jsem se smířila.

A když už jsem se s tím smířila, tak jsem taky věděla, že se musím postarat sama o sebe a zároveň chránit ty, které miluju, i když to znamená, že nemůžu být s *nimi*. Musela jsem být silná.

„Vzájmu toho, abychom zůstali *nenápadní*," řekl Edward a stále mluvil se zaťatými zuby, ale díval se teď na Carlislea, „navrhuju, abychom tenhle rozhovor odložili, alespoň než Bella dokončí střední školu a odstěhuje se od Charlieho."

„To je rozumný požadavek, Bello," poukázal Carlisle.

Myslela jsem na to, jak by Charliemu bylo dnes ráno při probuzení, kdyby – po tom všem, čím si za poslední týden prošel – napřed ztratil Harryho, pak jsem *já* bez vysvětlení zmizela – našel mou postel prázdnou. Takové chování si nezasloužil. Byla to jenom trocha času navíc; maturity nejsou tak daleko…

Našpulila jsem rty. „Já to zvážím."

Edward se uvolnil. Čelist mu povolila.

„Měl bych tě asi vzít domů," řekl. Teď už byl klidnější, ale bylo vidět, že se nemůže dočkat, až mě odtud odvede. „Jenom pro případ, že by se Charlie vzbudil brzy."

Podívala jsem se na Carlislea. „Takže po maturitě?"

„Máš moje slovo."

Zhluboka jsem se nadechla, usmála jsem se a otočila se zpátky k Edwardovi. „Dobře. Můžeš mě vzít domů."

Edward mě rychle vystrkal z domu dřív, než mi Carlisle mohl slíbit něco dalšího. Táhl mě zadem, takže jsem neviděla, co se to rozbilo v obývacím pokoji.

Cesta domů probíhala mlčky. Cítila jsem se vítězoslavně a trochu sebejistě. Samozřejmě jsem taky byla k smrti vystrašená, ale snažila jsem se nemyslet na to. Bát se předem bolesti – fyzické nebo duševní – nemělo smysl, tak to zatím odložím. Alespoň dokud nebudu absolutně muset.

Když jsme dorazili k nám domů, Edward se nezastavil. Vyšplhal se po zdi do mého okna za půl vteřiny. Pak si stáhl moje paže z krku a posadil mě na postel.

Myslela jsem, že mám celkem jasnou představu o tom, co si myslí, ale jeho výraz mě překvapil. Místo aby byl rozzuřený, o něčem uvažoval. Rázoval tiše tam a zpátky mým setmělým pokojem, zatímco já jsem se dívala na něj s rostoucím podezřením.

„Ať plánuješ cokoliv, nevyjde ti to," varovala jsem ho.

„Pšt. Přemýšlím."

„Eh," zasténala jsem, práskla jsem sebou zpátky na postel a přetáhla si deku přes hlavu.

Nebylo slyšet žádný zvuk, ale najednou byl u mě. Odtáhl přikrývku, aby na mě viděl. Lehl si vedle mě. Natáhl ruku, aby mi smetl vlasy z tváře.

„Jestli ti to nevadí, byl bych mnohem radši, kdyby sis neschovávala obličej. Žil jsem bez tebe tak dlouho, jak jsem jen dokázal snést. Teď… mi něco pověz."

„A co?" zeptala jsem se neochotně.

„Kdybys mohla mít cokoliv na světě, naprosto cokoliv, co by to bylo?"

Představila jsem si svůj skeptický pohled. „Tebe."

Zavrtěl netrpělivě hlavou. „Něco, co ještě nemáš."

Nebyla jsem si jistá, kam se mě snaží navést, takže jsem pečlivě uvažovala, než jsem odpověděla. Napadlo mě něco, co jsem si sice přála, ale asi se to nemohlo nikdy splnit.

„Chtěla bych… aby to nemusel dělat Carlisle. Chtěla bych, abys mě proměnil *ty*."

Dívala jsem se ustaraně, jak zareaguje, a čekala jsem na další záchvat zuřivosti, jak jsem to viděla už u nich doma. Byla jsem překvapená, že se jeho výraz nezměnil. Pořád byl zamyšlený, jako by počítal.

„Za co bys byla ochotná to vyměnit?"

Nevěřila jsem vlastním uším. Zírala jsem na jeho klidný obličej a vybreptla odpověď, než jsem se nad ní stihla zamyslet.

„Za cokoliv."

Usmál se slabě a pak našpulil rty. „Pět let?"

Obličej se mi zkroutil do podivného výrazu – něco mezi žalostí a hrůzou.

„Řekla jsi cokoliv," připomněl mi.

„Ano, ale…. ale ty ten čas využiješ k tomu, abys našel způsob, jak se z toho vyvléknout. Musím kout železo, dokud je žhavé. Navíc je prostě příliš nebezpečné být člověk – alespoň pro mě. Takže cokoliv, ale *tohle* ne."

Zamračil se. „Tři roky?"

„Ne!"

„Copak to pro tebe nemá vůbec žádnou cenu?"

Pomyslela jsem na to, jak moc to chci. Usoudila jsem, že bude lepší zachovat si tvář pokerového hráče a nedat mu znát, jak *velmi* moc to chci. Budu na něj mít větší páku. „Šest měsíců?“

Obrátil oči v sloup. „To nestačí.“

„Tak tedy rok,“ řekla jsem. „To je můj limit.“

„Dej mi aspoň dva.“

„Ani náhodou. Devatenáct, to zvládnu. Ale nehodlám se dostat nikam *blízko* dvacítky. Jestliže ty zůstáváš navěky teenagerem, tak já chci taky.“

Na chviličku se zamyslel. „Dobře. Zapomeň na časové limity. Jestli chceš, abych to byl já – tak se budeš muset podřídit jediné podmínce.“

„Podmínce?“ Hlas mi pohasl. „Jaké podmínce?“

Jeho oči byly opatrné – mluvil pomalu. „Napřed si mě vezmi.“

Dívala jsem se na něj a vyčkávala… „Dobře. V čem je pointa?“

Povzdechl si. „Zraňuješ moje ego, Bello. Právě jsem vyslovil nabídku k sňatku, a ty si myslíš, že je to vtip.“

„Edwarde, prosím tě, buď vážný.“

„Jsem stoprocentně vážný.“ Zíral na mě bez stopy humoru v obličeji.

„Ale no tak,“ řekla jsem a hlas se mi hystericky zachvíval. „Je mi teprve osmnáct.“

„No, mně je skoro sto deset. Je načase, abych se usadil.“

Podívala jsem se stranou, ven z tmavého okna, a snažila se potlačit paniku, než mě zachvátí.

„Podívej, manželství není zas tak vysoko na mém hodnotovém žebříčku, víš? Pro Renée a Charlieho to bylo něco jako polibek smrti.“

„Zajímavá volba slov.“

„Ty víš, jak to myslím.“

Zhluboka se nadechl. „Prosím tě, neříkej mi, že se bojíš závazku.“ Jeho hlas byl nevěřícný a já jsem pochopila, co tím myslí.

„Tak to zrovna není," vykračovala jsem se. „Já… se bojím Renée. Ona má takové skutečně vyhraněné názory ohledně vdavek před třicátým rokem věku."

„Protože by byla radši, kdyby ses stala jednou z navěky zatracených, než aby ses vdala." Ponuře se zasmál.

„Ty si myslíš, že jsi vtipný."

„Bello, když porovnáš závazek manželského slibu se závazkem zaprodat duši, abys mohla žít věčně jako upír…" Zavrtěl hlavou. „Jestli nemáš dost odvahy na to, aby sis mě vzala, pak…"

„No," přerušila jsem ho. „A co když mám? Co kdybych ti řekla, abys mě teď hned vzal do Vegas? Byla by ze mě upírka za tři dny?"

Usmál se a zuby se mu ve tmě zablýskly. „Jasně," řekl, protože mě prokoukl, že to jen tak hraju. „Dojdu si pro auto."

„Zatraceně," zamručela jsem. „Dám ti osmnáct měsíců."

„To neberu," odmítl s úsměvem. „*Tahle* podmínka se mi líbí."

„Fajn. Nechám Carlislea, aby to udělal, až odmaturuju."

„Když to tak doopravdy chceš." Pokrčil rameny a obdařil mě úsměvem naprosto andělským.

„Ty jsi nemožný," zasténala jsem. „Příšero."

Zachechtal se. „Kvůli tomu si mě nechceš vzít?"

Znovu jsem zasténala.

Naklonil se ke mně; jeho oči tmavé jako noc roztály a zněžněly a rozptýlily mou pozornost, „*Prosím*, Bello," zašeptal.

Zapomněla jsem na chvíli dýchat. Pak jsem se vzpamatovala a rychle jsem zavrtěla hlavou ve snaze pročistit si náhle zamlženou mysl.

„Dopadlo by to líp, kdybych býval měl čas obstarat prstýnek?"

„Ne! Žádné prstýnky!" skoro jsem zakřičela.

„Teď jsi tomu dala," zašeptal.

„Jejda."

„Charlie vstává; radši bych měl jít," řekl Edward rezignovaně.

Srdce mi přestalo tlouct.

Na chviličku odměřoval můj výraz. „Bylo by tedy ode mě dětinské, kdybych se schoval ve skříni?“

„Ne,“ zašeptala jsem dychtivě. „Zůstaň tu. Prosím.“

Edward se usmál a zmizel.

Celá rozrušená jsem seděla ve tmě a čekala, až mě Charlie přijde zkontrolovat. Edward věděl přesně, co dělá, a já jsem byla ochotná se vsadit, že celé to uražené překvapení bylo součástí jeho hry. Samozřejmě, stále jsem měla v záloze Carlislea, ale teď jsem věděla, že je šance, že by mě Edward proměnil sám, a to jsem hrozně chtěla. Byl to takový podvodník.

Dveře mého pokoje se s vrzáním otevřely.

„Dobré ráno, tati.“

„Och, ahoj, Bello.“ Byl rozpačitý, že jsem ho nachytala. „Nevěděl jsem, že jsi vzhůru.“

„Jo. Jenom jsem čekala, až se vzbudíš, abych si mohla dát sprchu.“ Začala jsem vstávat.

„Počkej,“ řekl Charlie a rozsvítil světlo. Mrkala jsem v náhlém jasu a dávala si pozor, abych se nedívala na skříň. „Napřed si na chviličku promluvme.“

Nedokázala jsem ovládnout svůj úšklebek. Zapomněla jsem požádat Alici o nějakou dobrou výmluvu.

„Víš, že jsi v průšvihu.“

„Jo, to vím.“

„Tyhle tři dny byly na zbláznění. Vrátil jsem se domů z Harryho *pohřbu*, a tys byla pryč. Jacob mi dokázal jenom říct, že jsi utekla s Alicí Cullenovou a že si myslí, že máš potíže. Nenechala jsi mi žádné číslo a nezavolala jsi mi. Nevěděl jsem, kde jsi, nebo kdy – a jestli vůbec – se vrátíš. Máš vůbec ponětí, jak… jak…“ Nedokázal dokončit větu. Krátce se zhluboka nadechl a pokračoval. „Můžeš mi uvést jediný důvod, proč bych tě neměl šupem poslat do Jacksonvillu?“

Přimhouřila jsem oči. Takže on mi bude hrozit, jo? Tuhle hru si můžeme zahrát oba. Posadila jsem se a přitáhla si kolem sebe deku, jako kdyby mi byla zima. „Protože já nikam nepojedu.“

„Počkej chviličku, mladá dámo!“

„Podívej, tati, přijímám plnou zodpovědnost za svoje chování a ty máš právo uložit mi domácí vězení, na jak dlouho chceš. Taky budu uklízet celý dům a prát a umývat nádobí, dokud neuznáš, že jsem se napravila. A taky uznávám, že jsi asi v právu, jestli mě chceš vykopnout – ale to mě nepřinutí letět na Floridu.“

Jeho obličej jasně zrudnul. Párkrát se zhluboka nadechl, než odpověděl.

„Nechtěla bys mi vysvětlit, kde jsi byla?“

Ach, zatraceně! „To byla… naléhavá záležitost.“

Zvedl obočí v očekávání, že mu to náležitě vysvětlím.

Nafoukla jsem si tváře vzduchem a pak jsem hlasitě vydechla. „Nevím, co ti mám říct, tati. Bylo to hlavně nedorozumění. On řekl tohle, ona řekla tohle. Vymklo se to z ruky.“

Čekal s nedůvěřivým výrazem.

„Víš, Alice řekla Rosalii, že jsem skočila z útesu…“ Zuřivě jsem se snažila vymyslet to tak, aby to do sebe zapadalo, abych se mohla držet pravdy co možná nejblíž, abych si svoje vysvětlení nepodkopala neschopností přesvědčivě lhát. Ale než jsem mohla pokračovat, Charlieho výraz mi připomněl, že nevěděl nic o žádném útesu.

Parádní průšvih. Jako kdybych už nebyla dost namočená.

„Tuším, že jsem ti o tom neřekla,“ vykoktala jsem. „To nic nebylo. Jenom jsem blbnula, byla jsem si zaplavat s Jakem… No, to je jedno, prostě Rosalie to řekla Edwardovi a on se zlobil. Ona to totiž náhodou podala tak, jako kdybych se snad chtěla zabít, nebo co. On pak nebral telefony, takže mě Alice odtáhla do… L. A., abych to vysvětlila osobně.“ Pokrčila jsem rameny, zoufale jsem doufala, že nebude tak rozrušený z mého úniku, že by mu uteklo parádní vysvětlení, které jsem mu právě poskytla.

Charlie zůstal stát jako opařený. „Ty ses *opravdu* snažila se zabít, Bello?“

„Ne, jasně že ne. Jenom jsme blbli s Jakem. Skoky z útesu. Děcka v La Push to dělají pořád. Jak jsem říkala, nic to nebylo."

Charlieho obličej se rozehřál – z úleku do rozpálené zuřivosti. „A co je vůbec Edwardovi Cullenovi po tom?" vyštěkl. „Celou tu dobu tě tu nechával samotnou, beze slova –"

Přerušila jsem ho. „Další nedorozumění."

Jeho obličej se znovu začervenal. „Takže on se vrátil?"

„Nejsem si jistá, jaký je jeho přesný plán. *Myslím,* že se vrátili všichni."

Zavrtěl hlavou, žíla na čele mu tepala. „Chci, aby ses od něj držela dál, Bello. Já mu nevěřím. Je pro tebe moc zkažený. Nedovolím, aby tě zase takhle rozhodil."

„Fajn," řekla jsem krátce.

Charlie se zhoupl na patách. „Och." Chvíli tápal, překvapeně vydechl. „Myslel jsem, že budeš dělat potíže."

„Taky jo." Dívala jsem se mu přímo do očí. „Chtěla jsem říct, fajn, já se odstěhuju."

Oči se mu vyvalily z důlků; obličej nabral hnědorudou barvu. Moje odhodlání zakolísalo, když jsem si začala dělat starosti o jeho zdraví. Nebyl mladší než Harry…

„Tati, já se *nechci* odstěhovat," řekla jsem mírnějším tónem. „Mám tě ráda. Vím, že si děláš starosti, ale v tomhle mi musíš důvěřovat. A musíš slevit ve svých názorech na Edwarda, pokud chceš, abych tu zůstala. Chceš, abych tady žila, nebo ne?"

„To není fér, Bello. Ty víš, že chci, abys tu zůstala."

„Pak buď na Edwarda milý, protože on bude pořád se mnou." Řekla jsem to s důvěrou. To přesvědčení bylo stále silné.

„Ne pod mou střechou!" zahřměl Charlie.

Ztěžka jsem si povzdechla. „Podívej, já ti dnes v noci – nebo už je asi ráno – nebudu dávat žádná další ultimáta. Jenom si to nech pár dní projít hlavou, ano? Ale měj na paměti, že jsme se s Edwardem dali dohromady a nikdo to nezmění."

„Bello!"

„Promysli si to,“ stála jsem na svém. „A zatímco to budeš dělat, mohl bys mi poskytnout trochu soukromí? *Vážně* potřebuju sprchu.“

Charlie měl v obličeji podivný odstín fialové, ale odešel a práskl za sebou dveřmi. Slyšela jsem ho, jak rozzuřeně dupe dolů po schodech.

Odhodila jsem přikrývku a Edward už tam byl, seděl v houpacím křesle, jako kdyby byl přítomen po celý rozhovor.

„Promiň mi to,“ zašeptala jsem.

„Ne že bych si nezasloužil něco mnohem horšího,“ zamručel. „Nezačínej si s Charliem nic kvůli mně, prosím tě.“

„S tím si nedělej hlavu,“ vydechla jsem, zatímco jsem si posbírala toaletní potřeby a sadu čistého oblečení. „Začnu si přesně tolik, kolik je nutné, ani o chlup víc. Nebo se mi snažíš říct, že nemám kam jít?“ Vykulila jsem oči v předstíraném zděšení.

„Přestěhovala by ses do domu plného upírů?“

„To je pravděpodobně to nejbezpečnější místo pro někoho, jako jsem já. Navíc…“ Usmála jsem se. „Jestli mě Charlie vyhodí, pak není nutné čekat do maturity, že ne?“

Jeho čelist se napjala. „Tak dychtivá po věčném zatracení,“ zamručel.

„Víš, že tomu doopravdy nevěříš.“

„Myslíš, že nevěřím?“ zuřil.

„Ne. Nevěříš.“

Hněvivě si mě měřil a chtěl něco říct, ale já jsem ho utnula.

„Kdybys doopravdy věřil, že jsi ztratil svou duši, tak když jsem tě našla ve Volteře, okamžitě by ti došlo, co se děje, a nemyslel by sis, že jsme mrtví oba společně. Ale tobě to nedošlo – řekl jsi, *‚To je zvláštní. Carlisle měl pravdu‘*,“ připomněla jsem mu vítězoslavně. „Přece jen máš v sobě naději.“

Protentokrát Edward nebyl schopen slova.

„Takže si oba zachovejme naději, ano?“ navrhla jsem. „Ne že by na tom záleželo. Jestli zůstaneš se mnou, žádné nebe nepotřebuju.“

Pomalu vstal a přistoupil ke mně, aby mi vzal obličej do dlaní a upřeně se mi podíval do očí. „Navždy," přísahal, stále trochu vyvedený z míry.

„Nic jiného nechci," řekla jsem a natáhla se na špičky, abych mu mohla vtisknout polibek.

EPILOG – SMLOUVA

Téměř všechno se vrátilo k normálu – tomu dobrému normálu před Edwardovým odchodem – v kratším čase, než bych věřila, že bude možné. V nemocnici přivítali Carlislea zpátky s otevřenou náručí a ani se nenamáhali skrývat svou radost, že se Esme život v L. A. tak málo líbil. Díky testu z matematiky, který jsem prošvihla, když jsem byla v zahraničí, odmaturovali Alice s Edwardem lépe než já. Najednou byla vysoká škola prioritou číslo jedna (vysoká škola byla stále plán B, kdyby mě náhodou Edwardova nabídka přiměla zavrhnout variantu s Carlislem po maturitě). Mnoho termínů mi uteklo, ale Edward mi každý den nosil k vyplňování nové stohy přihlášek. On už si prošel Harvardem, takže mu nevadilo, že kvůli mému otálení oba možná příští rok skončíme na Peninsula Community College, zdejší provinční univerzitce.

Charlie ze mě neměl radost a s Edwardem nemluvil. Ale aspoň Edwardovi dovolil – během stanovených návštěvních hodin – chodit zase k nám domů. Já jsem jenom neměla dovoleno vycházet.

Jedinou výjimkou byla škola a práce, a tak jsem si poslední dobou obzvlášť oblíbila ty chmurné, kalné žluté zdi školních učeben. Velkou zásluhu na tom měla osoba, která sedala v lavici se mnou.

Edward doháněl svůj studijní plán od začátku roku, čímž se zase ocitl ve všech mých hodinách. Loni na podzim, po údajném stěhování Cullenových do L. A., bylo moje chování tak rozhozené, že se místo vedle mě nikdy neobsadilo. I Mike, vždycky dychtivý přijmout jakoukoli výhodu, si ode mě udržoval bezpečný odstup. Když se Edward vrátil, bylo to téměř, jako kdyby posledních osm měsíců byla jenom obtížná noční můra, která se doopravdy nikdy nestala.

Téměř, ale ne docela. Zaprvé tam byla ta situace s domácím vězením. A zadruhé, před loňským podzimem jsme nebyli nejlepší kamarádi s Jacobem Blackem. Takže se mi po něm tehdy samozřejmě nestýskalo.

Neměla jsem možnost jet do La Push a Jacob mě nechodil navštěvovat. Dokonce ani nebral moje telefonáty.

Volala jsem mu většinou v noci, poté, co Charlie přesně v devět vyhodil se zlověstným potěšením Edwarda z našeho domu, a předtím, než se Edward protáhl mým oknem dovnitř, když Charlie usnul. Vybrala jsem si tu dobu pro své marné telefonáty proto, že jsem si všimla, jak se Edward pokaždé podivně zatvářil, když jsem zmínila Jacobovo jméno. Tak nějak pohrdlivě a ostražitě… možná dokonce rozhněvaně. Tušila jsem, že má nějaké předsudky proti vlkodlakům, ačkoliv to nevyjadřoval slovně tak jasně jako Jacob, když mluvil o „pijavicích“.

Takže jsem se o Jacobovi moc nezmiňovala.

Když jsem měla Edwarda vedle sebe, bylo těžké myslet na smutné věci – i na bývalého nejlepšího přítele, který byl mojí vinou právě teď asi velice nešťastný Když už jsem na Jaka myslela, vždycky jsem se cítila provinile, že na něj nemyslím víc.

Na programu byla zase pohádka. Princ se vrátil, zlá kletba byla zlomena. Nebyla jsem si přesně jistá, co udělat s tou zbylou, nevyřešenou postavou. Kde je *jeho* šťastně až do smrti?

Týdny ubíhaly, a Jacob stále nebral moje telefony. Začínala se z toho stávat soustavná starost. Jako kapající kohoutek vzadu v hlavě, který jsem nemohla zavřít nebo ignorovat. Kap, kap, kap. Jacob, Jacob, Jacob.

Takže ačkoliv jsem se o Jacobovi nezmiňovala *moc*, někdy moje bezmocnost a úzkost přetekly.

„To je prostě přímo hrubé!“ ulevila jsem si jednoho sobotního odpoledne, když mě Edward vyzvedl z práce. Zlobit se mi připadalo snadnější než se cítit provinile. „Přímo urážlivé!“

Změnila jsem postup v naději, že se dočkám odlišné reakce. Zavolala jsem Jakovi tentokrát z práce, ale vzal mi to jenom Billy, a ten mi nepomohl. Zase.

„Billy říkal, že se mnou Jacob *nechce* mluvit," zuřila jsem a mračila se na déšť, který stékal po okénku spolujezdce. „Že je doma, ale nechce udělat ani ty tři kroky, aby se dostal k telefonu! Obvykle Billy říká, že je venku nebo má něco na práci nebo spí nebo tak. Chci říct, že samozřejmě vím, že mi lže, ale aspoň se snaží sdělit mi to nějak šetrně. Myslím, že mě Billy teď taky nenávidí. To není fér!"

„Nejde o tebe, Bello," řekl Edward tiše. „K tobě nikdo žádné nepřátelství necítí."

„Ale vypadá to tak," zamručela jsem a složila si ruce na prsou. Nebylo to víc než umíněné gesto. Teď už jsem tam neměla žádnou díru – už jsem si stěží dokázala vybavit ten pocit prázdnoty.

„Jacob ví, že jsme zpátky, a jsem si jistý, že už se přesvědčil, že jsem s tebou," pokračoval Edward. „Nepřijde nikam, kde budu blízko já. To nepřátelství je příliš hluboce zakořeněné."

„To je pitomost. On ví, že nejsi… jako ostatní upíři."

„Pořád má dobrý důvod udržovat si bezpečnou vzdálenost."

Zírala jsem předním oknem zuřivě ven rozostřeným pohledem a viděla jenom Jacobův obličej s nasazenou maskou hořkosti, kterou jsem nesnášela.

„Bello, my jsme, co jsme," řekl Edward tiše. „Já se dokážu ovládat, ale pochybuju, že to dokáže on. Je ještě moc mladý. Velmi pravděpodobně by se to mezi námi dvěma zvrhlo ve rvačku a nevím, jestli bych ji dokázal zastavit dřív, než bych ho za–" zarazil se a pak tiše pokračoval. „Než bych mu ublížil. Byla bys nešťastná. Nechci, aby se něco takového stalo."

Pamatovala jsem si, co Jacob říkal v kuchyni, ta slova se mi dokonale vybavila i s jeho chraptivým hlasem. *Nejsem si jistý, že jsem dost vyrovnaný na to, abych se s tím popasoval… Tobě by se pravděpodobně moc nelíbilo, kdybych ti zabil kamarádku.* Ale tehdy to dokázal zvládnout…

„Edwarde Cullene,“ zašeptala jsem. „Chtěl jsi říct ‚než bych ho *zabil*‘, to jsi chtěl?“

Nepodíval se na mě, zíral do deště. Červená na semaforu před námi, které jsem si nevšimla, se změnila v zelenou a on zase vyjel, ale velmi pomalu. Ne tak, jak obvykle jezdil.

„Snažil bych se… ze všech sil… to neudělat,“ řekl nakonec.

Zírala jsem na něj s pusou otevřenou dokořán, ale on se nadále díval přímo před sebe. Zastavili jsme na stopce na rohu.

Najednou jsem si vzpomněla, co se stalo s Parisem, když se Romeo vrátil. Jevištní poznámky byly prosté: *Bijí se. Paris padne.*

Ale to bylo směšné. Nemožné.

„No,“ řekla jsem, zhluboka jsem se nadechla a zatřásla hlavou, abych rozehnala ozvěnu těch slov. „K žádné rvačce nikdy nedojde, takže je zbytečné se tím zabývat. A ty víš, že zrovna teď se Charlie dívá na hodiny. Radši bys mě měl dovézt domů, než se dostanu do dalšího průšvihu za to, že jdu pozdě.“

Otočila jsem se tváří k němu a posmutněle jsem se usmála.

Pokaždé, když jsem se mu podívala do obličeje, do toho neskutečně dokonalého obličeje, srdce se mi silně a zdravě rozbušilo v hrudi, aby mi dalo najevo, že *tam* opravdu je. Tentokrát tlukot uháněl ještě větším tempem než obvykle. Všimla jsem si výrazu v Edwardově tváři, nehybné jako socha.

„Ty už jsi v průšvihu, Bello, a v pořádném,“ zašeptal nehybnými rty.

Sklouzla jsem níž a chytla se jeho paže, jak jsem sledovala jeho pohled a viděla to, co on. Nevím, co jsem čekala – možná Victorii, jak stojí uprostřed ulice, planoucí rudé vlasy jí vlají ve větru, nebo řadu vysokých černých plášťů… nebo smečku rozzuřených vlkodlaků. Ale neviděla jsem vůbec nic.

„Co je? Co se děje?“

Zhluboka se nadechl. „Charlie…“

„Můj táta?“ zaskřehotala jsem.

Pak se na mě podíval a jeho výraz byl docela klidný, takže ve mně panika trochu polevila.

„Charlie… tě asi nezabije, ale rozhodně o tom přemýšlí,“ řekl mi. Zase vyjel ulicí, ale minul dům a zaparkoval na kraji lesa.

„Co jsem provedla?“ zalapala jsem po dechu.

Edward se podíval zpátky na náš dům. Následovala jsem jeho pohled a poprvé jsem si všimla, co je to zaparkováno na příjezdové cestě vedle policejního auta. Nablýskaná, jasně červená, nebylo možné si jí nevšimnout. Na příjezdové cestě stála moje motorka v plné parádě.

Edward říkal, že je Charlie hotov mě zabít, takže to musel vědět – že byla *moje.* A za touhle zradou mohla stát jenom jediná osoba.

„Ne!“ vydechla jsem. „*Proč?* Proč by mi tohle Jacob udělal?“ Projela mnou bolest zrady. Jacobovi jsem bezpodmínečně věřila – svěřovala jsem se mu s každičkým tajemstvím, které jsem měla. Měl to být můj bezpečný přístav – člověk, na kterého se můžu vždycky spolehnout. Samozřejmě že právě teď to mezi námi bylo napjaté, ale nenapadlo mě, že se něco v základech našeho vztahu změnilo. Nenapadlo mě, že to bylo *změnitelné!*

Co jsem provedla, abych si tohle zasloužila? Charlie se bude strašně zlobit – ba co hůř, ublíží mu to a bude si dělat starosti. Copak už se nenatrápil dost? Nikdy by mě nenapadlo, že Jake bude tak malicherný a prostě *podlý.* Z očí mi vytryskly palčivé slzy, ale nebyly to slzy smutku. Byla jsem zrazená. Byla jsem najednou tak rozzlobená, že mě srdce bolelo, jako kdyby mělo vybuchnout.

„Je tam ještě?“ zasyčela jsem.

„Ano. Čeká tam na nás,“ řekl mi Edward a ukázal k úzké pěšině, která rozdělovala temný okraj lesa na dvě poloviny.

Vyskočila jsem z auta a vrhla se ke stromům s rukama zaťatýma v pěst, připravenýma dát první ránu.

Proč musel být Edward o tolik rychlejší než já?

Chytil mě kolem pasu, než jsem došla na pěšinu.

„Pusť mě! Já ho zabiju! *Zrádce!*“ křičela jsem směrem ke stromům.

„Charlie tě uslyší," varoval mě Edward. „A jakmile tě dostane dovnitř, může zazdít dveře."

Instinktivně jsem se ohlédla zpátky na dům a zdálo se mi, že nevidím nic než tu nablýskanou červenou motorku. Viděla jsem rudě. Srdce mě zase rozbolelo.

„Dej mi jen jedno kolo s Jacobem, a pak se vypořádám s Charliem." Marně jsem se namáhala, abych se mu vykroutila.

„Jacob Black chce mluvit se *mnou.* Proto je ještě tady."

To mě okamžitě zarazilo – chuť na rvačku mě okamžitě přešla. Ruce mi ochably *Bijí se; Paris padne.*

Byla jsem rozzuřená, ale ne do *takové* míry.

„Mluvit?" zeptala jsem se.

„Více méně."

„Tak více, nebo méně?" Hlas se mi třásl.

Edward mi uhladil vlasy z obličeje. „Neměj starosti, není tady, aby se se mnou popral. Vystupuje jako… mluvčí smečky."

„Aha."

Edward se znovu podíval na dům, pak napjal paži kolem mého pasu a táhl mě ke stromům. „Měli bychom si pospíšit. Charlie začíná být netrpělivý."

Nemuseli jsme jít daleko; Jacob čekal jen o kousek dál na pěšině. Opíral se o kmen stromu porostlého mechem a obličej měl tvrdý a hořký, přesně jak jsem si to myslela. Podíval se na mě a pak na Edwarda. Pusa se mu roztáhla do neveselého úšklebku. Odlepil se od stromu. Stál na špičkách svých bosých nohou a nakláněl se zlehka dopředu, ruce zaťaté v pěsti se mu třásly. Vypadal větší, než když jsem ho viděla posledně. Bylo to neskutečné, ale on pořád rostl. Převyšoval by Edwarda, kdyby stáli vedle sebe.

Ale Edward se zastavil, jakmile jsme ho spatřili, a nechal mezi ním a námi široký prostor. Pak natočil tělo a posunul mě tak, abych byla za ním. Vykláněla jsem se přes něj, abych se podívala na Jacoba, vrhla po něm žalující pohled.

Myslela bych si, že až uvidím jeho nedůtklivý, cynický výraz, ještě víc mě to rozzlobí. Místo toho jsem si připomněla,

jak jsem ho viděla posledně, se slzami v očích. Když jsem se na něj dívala teď, moje zuřivost oslabovala a postupně mě opouštěla. Neviděla jsem ho už tak dlouho – těžce jsem nesla, že naše shledání musí být *takovéhle.*

„Bello,“ řekl Jacob místo pozdravu a pokývl ke mně, aniž by spouštěl oči z Edwarda.

„Proč?“ zašeptala jsem a snažila se zakrýt, že mám knedlík v krku. „Jak jsi mi to mohl udělat, Jacobe?“

Úšklebek zmizel, ale jeho obličej zůstával tvrdý a odměřený. „Je to tak nejlepší.“

„Co to má znamenat? Chceš, aby mě Charlie zaškrtil? Nebo jsi chtěl, aby dostal infarkt jako Harry? Nezáleží na tom, jak moc jsi rozzlobený na mě, ale jak jsi to mohl udělat *jemu?*“

Jacob sebou škubl a jeho obočí se stáhlo, ale neodpověděl.

„Nechtěl nikomu ublížit – jenom chtěl, abys dostala zaracha, abys měla zakázáno trávit se mnou čas,“ zabručel Edward a vysvětloval tak myšlenky, které Jacob nechtěl vyslovit nahlas.

Jacobovy oči jiskřily nenávistí, když Edwarda provrtával pohledem.

„Ó, Jaku!“ zasténala jsem. „Ale já už mám zaracha! Proč si myslíš, že jsem nebyla v La Push, abych ti nakopala zadek za to, že mi nebereš telefony?“

Jacobovy oči střelily zpátky ke mně, poprvé zmatené. „Tak proto?“ zeptal se a pak zaťal čelist, jako kdyby litoval, že něco řekl.

„Myslel si, že tě nechci pustit *já*, ne Charlie,“ vysvětloval znovu Edward.

„Nech toho,“ vyštěkl Jacob.

Edward neodpověděl.

Jacob pokrčil rameny a pak zatnul zuby stejně pevně jako pěsti. „Bella nepřeháněla o tvých… schopnostech,“ ucedil. „Takže už určitě víš, proč jsem tady.“

„Ano,“ souhlasil Edward tichým hlasem. „Ale než začneš, chci něco říct.“

Jacob čekal, zatínal a uvolňoval ruce, jak se snažil ovládnout chvění, které mu probíhalo v pažích.

„Děkuju," řekl Edward a jeho hlas se chvěl hloubkou jeho upřímnosti. „Nikdy nedokážu vyjádřit, jak jsem ti vděčný. Jsem tvým dlužníkem po zbytek své… existence."

Jacob na něj bezvýrazně zíral, jeho chvění se tím překvapením uklidnilo. Vyměnil si se mnou rychlý pohled, ale můj obličej byl stejně zmatený jako ten jeho.

„Za to, že ses postaral, aby Bella zůstala naživu," vysvětlil Edward a jeho hlas byl drsný a vroucí. „Když jsem to já… neudělal."

„Edwarde!" začala jsem, ale zvedl ruku, oči upřené na Jacoba.

Jacobovi přeběhlo po tváři pochopení, ale pak se vrátila ta tvrdá maska. „Ale já jsem to nedělal kvůli tobě."

„Já vím. Ale to nesmaže vděčnost, kterou cítím. Myslel jsem, že bys to měl vědět. Kdyby někdy bylo v mojí moci cokoliv pro tebe udělat…"

Jacob zvedl jedno černé obočí.

Edward zavrtěl hlavou. „To v mé moci není."

„A v čí tedy?" zavrčel Jacob.

Edward se podíval na mě. „V její. Učím se rychle, Jacobe Blacku, a nedělám stejnou chybu dvakrát. Budu tady, dokud mi neporučí, abych odešel."

Na okamžik jsem se ponořila do jeho zlatého pohledu. Nebylo těžké pochopit, co mi v tom rozhovoru uniklo. Jediná věc, kterou Jacob chtěl od Edwarda, byla jeho nepřítomnost.

„Nikdy," zašeptala jsem, stále utopená v Edwardových očích.

Jacob si přidušeně odkašlal.

Neochotně jsem se vymanila z Edwardova pohledu a zamračila se na Jacoba. „Potřeboval jsi ještě něco, Jacobe? Chtěl jsi mě dostat do průšvihu – mise se zdařila. Charlie by mě ještě mohl poslat do vojenské školy. Ale to mě neodloučí od Edwarda. To nedokáže nic na světě. Co ještě chceš?"

Jacob se díval na Edwarda. „Jenom jsem potřeboval připomenout tvým pijavičím přátelům pár klíčových bodů

smlouvy, kterou podepsali. Smlouvy, která jediná mi zabraňuje tady na místě mu rozervat chřtán.“

„My jsme nezapomněli,“ řekl Edward právě ve chvíli, kdy já jsem se ptala: „Jakých klíčových bodů?“

Jacob se stále hněvivě díval na Edwarda, ale odpověděl mi. „Smlouva je celkem výmluvná. Jestli některý z nich kousne člověka, příměří je pryč. *Kousne,* ne zabije!“ zdůraznil. Nakonec se podíval na mě. Jeho oči byly chladné.

Trvalo mi jenom vteřinku pochopit ten rozdíl, a pak jsem nasadila stejně chladný výraz jako on.

„Do toho ti nic není.“

„To sakra –“ bylo jediné, co ze sebe dokázal dostat.

Nečekala jsem, že moje uspěchaná slova vyvolají tak silnou odezvu. Navzdory varování, s kterým přišel, o mém rozhodnutí určitě nevěděl. Musel si myslet, že varování je jenom takové předběžné opatření. Neuvědomoval si – nebo nechtěl věřit – že já už jsem se rozhodla. Že mám vážně v úmyslu stát se členem Cullenovy rodiny.

Moje odpověď u Jacoba vyvolala málem křeče. Přitiskl si pěsti ztěžka na spánky, zavřel pevně oči a stulil se do klubíčka, jak se snažil ovládnout křeče. Jeho obličej nabral pod rudohnědou kůží sinale zelenou barvu.

„Jaku? Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se úzkostně.

Udělala jsem půlkrok k němu, ale pak mě Edward chytil a strhl mě zpátky za své tělo. „Opatrně! Neovládá se,“ varoval mě.

Ale Jacob už se částečně zase sebral; třásly se mu už jenom paže. Mračil se na Edwarda s čirou nenávistí. „Pch. Nikdy bych jí neublížil.“

Ani Edwardovi, ani mně neuniklo to obvinění, které se za tím skrývalo. Z Edwardových rtů uniklo tiché zasyčení. Jacob reflexivně zaťal pěsti.

„BELLO!“ ozval se od domu Charlieho řev. „OKAMŽITĚ POJĎ DOMŮ!“

Všichni jsme ztuhli a poslouchali ticho, které následovalo.

První jsem promluvila já; hlas se mi třásl. „Do prkýnka.“

Jacobův zuřivý výraz pohasl. „Je mi to líto," zamumlal. „Musel jsem udělat, co jsem mohl – musel jsem to zkusit…"

„Dík." Chvění v hlasu mi pokazilo sarkasmus. Vydala jsem se po pěšině. Skoro jsem čekala, že uvidím Charlieho, jak se žene mokrým kapradím jako rozzuřený býk. V takovém scénáři bych já byla ten rudý hadr.

„Jenom ještě jednu věc," řekl mi Edward a pak se podíval na Jacoba. „Na naší straně linie jsme nenašli žádnou stopu po Victorii – vy ano?"

Znal odpověď, jakmile si ji Jacob pomyslel, ale Jacob stejně odpověděl nahlas. „Naposledy to bylo, když Bella byla… pryč. Nechali jsme ji, aby si myslela, že proniká mezi námi – a zatím jsme utahovali smyčku a chystali se ji obklíčit."

Po páteři mi přejel mráz.

„Ale pak vyrazila jako splašená a byla tatam. Pochopili jsme, že někde blízko zachytila pach té vaší malé holky a vypadla. Od té doby se nepřiblížila k našim pozemkům."

Edward přikývl. „Až se vrátí, už to nebude váš problém. My ji…"

„Zabíjela v našem revíru," zasyčel Jacob. „Je naše!"

„Ne!" začala jsem protestovat proti oběma prohlášením.

„BELLO! VIDÍM JEHO AUTO A VÍM, ŽE TAM JSI! JESTLI NEPŘIJDEŠ DOMŮ DO MINUTY…!" Charlie se nenamáhal dokončit svou hrozbu.

„Jdeme," řekl Edward.

Rozervaně jsem se podívala zpátky na Jacoba. Uvidím ho ještě?

„Promiň," zašeptal tak tiše, že jsem mu to musela odečíst ze rtů, abych pochopila. „Sbohem, Bells."

„Něco jsi mi slíbil," připomněla jsem mu zoufale. „Pořád přátelé, je to tak?"

Jacob pomalu zavrtěl hlavou a knedlík v mém krku mě málem zadusil.

„Ty víš, že jsem se snažil dodržet ten slib, ale… nevidím způsob, jak v tom pokračovat. Ne teď…" Snažil se nechat si nasazenou tu tvrdou masku, ale znejistěla a pak zmizela.

„Chybíš mi," vyslovil bez hlesu. Jedna jeho ruka se natáhla ke mně s prsty nataženými, jako kdyby si přál, aby byly tak dlouhé, že by překlenuly vzdálenost mezi námi.

„Ty mně taky," vypravila jsem ze sebe. Moje ruka sáhla k té jeho přes prázdný prostor.

Jako kdybychom byli spojeni, zkroutila mě ozvěna jeho bolesti. Jeho bolest, moje bolest.

„Jaku…" udělala jsem krok k němu. Chtěla jsem ho obejmout kolem pasu a vymazat mu z tváře to zoufalství.

Edward mě zase přitáhl zpátky.

„To je v pořádku," ujišťovala jsem ho a vzhlédla jsem, abych se mu podívala do obličeje s důvěrou v očích. On to pochopí.

Jeho oči byly nečitelné, bezvýrazné. Chladné. „Ne, není."

„Pusť ji," zavrčel Jacob, zase rozzuřený. „Ona *chce!*" Udělal dva dlouhé kroky dopředu. V očích se mu zaleskl záblesk očekávání. Jeho hruď jako by se nafoukla, jak se třásla.

Edward mě odstrčil za sebe a otočil se, aby se postavil Jacobovi čelem.

„Ne! Edwarde –!"

„ISABELLO SWANOVÁ!"

„No tak! Charlie se zlobí!" Z hlasu se mi ozývala panika, ale teď ne kvůli Charliemu. „Pospěš!"

Zatahala jsem ho a on se trochu uvolnil. Táhl mě pomalu zpátky, oči pořád upřené na Jacoba.

Jacob se na nás díval s temně podmračeným, hořkým výrazem. Očekávání v jeho očích zmizelo, a pak, ještě než se mezi nás postavil les, se jeho obličej najednou zhroutil v bolesti.

Věděla jsem, že ten poslední pohled na jeho obličej mě bude pronásledovat, dokud ho neuvidím zase se usmívat.

A právě tam jsem si přísahala, že ho uvidím se usmívat, a brzy. Najdu způsob, jak si svého přítele udržet.

Edward mě držel paží pevně kolem pasu, tiskl si mě k sobě. Jenom díky tomu jsem se nerozplakala.

Měla jsem vážné problémy.

Můj nejlepší přítel mě počítal mezi své nepřátele.

Victoria stále byla na svobodě a ohrožovala všechny, které jsem milovala.

Když se brzy nestanu upírkou, Volturiovi mě zabijí.

A teď se zdálo, že jestli se jí stanu, quileutští vlkodlaci se pokusí udělat to sami – a budou se snažit zabít ještě moji budoucí rodinu. Nevěřila jsem, že by opravdu měli nějakou šanci, ale co když bude můj nejlepší přítel v tom souboji zabit?

Velmi vážné problémy. Tak proč se teď najednou všechny zdály bezvýznamné, když jsme prošli mezi posledními stromy a já jsem zahlédla výraz na Charlieho fialovém obličeji?

Edward mě jemně stiskl. „Jsem tady."

Zhluboka jsem se nadechla.

To byla pravda. Edward byl tady, objímal mě pažemi.

Dokud to tak bude, dokážu se postavit všemu na světě.

Narovnala jsem ramena a vyšla vpřed, abych čelila svému osudu, se svým vyvoleným pevně po boku.

PODĚKOVÁNÍ

Spoustu lásky a díků vyjadřuji svému manželovi a synům za jejich neutuchající pochopení a oběti při podpoře mého psaní. Alespoň že nejsem jediná, kdo z toho těží – jsem si jistá, že mnoho místních restaurací je vděčných, že už doma nevařím.

Díky, mami, že jsi moje nejlepší kamarádka a že se ti můžu vypovídat (až tě brní uši), kdykoliv mě něco trápí. Díky také, že jsi tak šíleně kreativní a inteligentní a že jsi mi malou porci obojího odkázala do genetické výbavy.

Děkuji všem svým sourozencům, Emily, Heidi, Paulovi, Sethovi a Jacobovi za to, že jste mi dovolili vypůjčit si vaše jména. Doufám, že jsem s nimi neprovedla nic, čeho byste museli litovat.

Zvláštní dík patří mému bratru Paulovi za výukovou hodinu jízdy na motorce – máš skutečný učitelský dar.

Nedokážu dost poděkovat bratru Sethovi za všechnu tu tvrdou práci a ducha, které vložil do vytvoření stránky. Jsem mu velmi vděčná i za nasazení, s jakým pokračuje v jejím rozšiřování jako můj webmaster. Kontroluj poštu, chlapče! Tentokrát to myslím vážně.

Znovu děkuji svému bratru Jacobovi za jeho další odborné rady ohledně všech mých otázek týkajících se automobilů.

Velké díky mojí agentce, Jodi Reamerové, za její pomocnou ruku v mé kariéře. A také za to, že moje bláznovství snáší s úsměvem, i když vím, že by na mě místo toho radši použila nějaké zápasnické chvaty.

Lásku, polibky a vděčnost posílám i své vydavatelce, krásné Elizabeth Eulbergové, za to, že z mého turné udělala ani ne tak povinnost, jako spíš pyžamový večírek, že mi pomáhá a podporuje mě v mém slídění po internetu, že přesvědčila ty výlučné snoby v KEE (Klubu Elizabeth Eulbergové), aby mě

pustili dovnitř, a no jasně, taky za to, že mě dostala na seznam bestsellerů v *New York Times.*

Obrovskou kupu díků vyjadřuji každému u Littlea, Browna and Company za jejich podporu a jejich víru v potenciál mých příběhů.

A nakonec díky talentovaným hudebníkům, kteří mě inspirují, zvláště skupině Muse – v tomhle románu jsou emoce, scény a zápletky, které se zrodily z písní Muse a nikdy by neexistovaly bez jejich génia. Také Linkin Park, Travis, Elbow, Coldplay, Marjorie Fair, My Chemical Romance, Brand New, The Strokes, Armor for Sleep, The Arcade Fire a The Fray mi pomáhají s odvracením spisovatelského bloku.